

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΟ: _____

ΕΝΟΧΟ ΤΡΕΛΛΟ ΦΙΛΙ

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

№ 8
ΔΡΧ. 5

72
Σελίδες

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 8

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ'

ΑΘΗΝΑΙ 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 1938

Εμείς, εδείς...

...νεαί σ' ἄδωσι

Εριμένος κώνωψ της εποχής, με σπηρούνια και περικεφαλαία, έτοιμησε συμπολίτην, παραβερζίζοντα πρό ημερών εις την... πλατείαν Συντάγματος. Καί ο τσιμπηθείς συμπολίτης ήρώτησε έν άγανακτήσει τό παρσυχών γκαρσόνι :

—Μά έχετε κουνούπια κι' έδω ;

Καί τό γκαρσόνι άφελέστατα :

—Είνε ώφέλιμα, κύριε !

Είδε κι' έπαθε τό θύμα νά πεισθή ότι ώφελήθη από τό τσίμπημα του... μη άνωφελούς κώνωπος !

Η μάχαιρα, τό πιστόλι, τό σπαθί, ή κάμα και όλα τά φονικά όργανα όπλίζουν και πάλιν άδρόωσ τās χείρας των έκδικητών της πολυφυλήτου «τιμής». Άλλ' αὐτήν την φοράν πρωταγωνιάται των δραμάτων δέν εινε μονον οι συζυγοι, οι πατέρες και οι αδελφοι, τώρα ήρχισαν νά όπλίζονται και οι εξαδελφοι. Ένας άπ' αυτούς, προχτές, έσκότωσε την εξαδέλφην του, διά νά αποπλήνη εις τό αίμα την τιμήν του συζύγου της. Καί εις κάποιο χωριό της Μιακεδονίας ένας άλλος δευτερος εξαδελφος, έσφαξε μέ μαχαίρι την άτυχή συγγενή του, ύποκαθιστών εις τό αίματηρόν του καθήκον των αδελφών της, πού άδιαφορούσε γιά την διαγωγή της. Μέ την φόρα πού εχομε πάρει, πάλυ φοβούμεθα ότι θά έγούν σε λίγο όπερασπισται της τιμής μας οι τριτεξαδελφοι, οι μικρανειφιοι, οι κουμπάροι, οι γείτονες και οι φίλοι... Άλλ' όταν όλοι αυτοί άρχίσουν νά φρουρούν την τιμήν μας, ποιός θά μείνη... διά νά την προσάδω ;

Στιχομυθία :

«—Μπάμπα !

»—Τι είναι, παιδί μου ;

»—Σέλω καλαμέλες !

ΟΙ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΑΙ

άπό τά διάφορα μέρη της ελληνικής έπαρχίας, οι όποιοι θέλουν νά παίρνουν άνελλιπώς και ασφαλώς τον «Θησαυρό» :

Άς σπεύσουν νά έγγραψουν συνδρομητά διά τούς θερινούς μήνας :

ΔΙ' ΕΝΑ ΜΗΝΑ : Δρ. 20

ΔΙΑ ΔΥΟ ΜΗΝΑΣ : Δρ. 45

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ : Δρ. 65.

Πρόκειται περί ειδικού τιμολογίου προς εξυπηρέτησιν και μόνον των αγαπητών άναγνωστών του «Θησαυρού», οι όποιοι ΘΑ ΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΑΣΦΑΛΩΣ ΤΑ ΤΕΥΧΗ ΟΠΟΥΔΗΠΟΤΕ ΚΑΙ ΑΝ ΕΥΡΙΣΚΩΝΤΑΙ.

»—Δέν κάνει τώρα...

»—Σέλω καλαμέλες σου λέω !

»—Άλλη φορά...

»—Μού πάλινεις καλαμέλες ή όχι ;

»—Οχι.

»—Ε, νά λοιπόν !... Παλαίτομαι από ζιευθυντής !»

Πρόσωπα του διαλόγου: 1) 'Ο παρεγνωρισμένος νεαρός άσος του 'Αττικού άλατος ή «πρώτον τάλέντον» ή μείραξ — αλλά πάντως — διευθυντής !». 2) 'Ο εκδότης του.

Έδημοσιεύθη α υ τ ο λ ε ξ ι εις τό τελευταίον τεύχος κανονικώς έκπνεόντος έβδομαδιαίου περιοδικού.

Αν διαβάση κανείς τις άθλητικές έφημερίδες, θά άπορήσει πως άκόμη ή γή στρέφεται όμαλώς περί τον άξονά της και δέν ρίπτεται έν άπογνώσει εις τό κενόν, «ή λαίλαψ της παλαίστρας έσάρωσε τον δασεοθραύστην Κεαριάνιν». «ή χθεσινή τανική σύρραξις του ποδοσφαίρου». «ή ανεμοστροβιλική κορμψαλίδα έφαρμόσας ό τυφών του ρίγκ, κατασυνέτριψε τον γοργιλαν Μουσταφά Μπουρέκ». «ή έπική πάλη των γιγάντων συγκλονίζει τον πλανήτην μας». Είς την Νεθράσκαν οι καταγίδες του μπόξ πνέουν άπειλητικώς !

Τά καταπληκτικά αὐτά πράγματα διά τά όποία δέν έχετε προφανώς ιδεάν, αναγγέλλονται μέ τριπλησιαούς τίτλους και μέ κεφαλαία των 42 προς μεγίστην τέρψιν των άφελών φιλάθλων πιτοϊρκών. Καί στοιχίζουν όλα 3-μυό δραχμάς δύο !

Κάθε άναγνώστης ή άναγνώστρια του περιοδικού μας, τώρα τό καλοκαίρι, πηγαίνει στό μπάνιο ή στο όουνο—είτε γιά πολυήμερη διαμονή είτε ως έκδρομός. Μέσα στη χαρά της άμμουδιάς και την απόλαυσιν του όουνοϋ, πόσοι και πόσες δέν θέλουν νά κρατήσουν μιάν άνάμνησιν των ώραιών στιγμών πού περνούν συντροφευμένοι από τούς φίλους ή τούς συγγενείς των... Ποιός είν' εκείνος πού δέν θά σταθή μιά στιγμούλα μπροστά στον φωτογραφικό φακό μόνο και μόνο γιά ν' άπαθανάτιση τις ώραιές αυτές στιγμές... Ποιός είν' εκείνος πού δέν θά όγάλη μιά φωτογραφία ένσταντανέ ή πόζα — μόνος είτε μέ γκρουπ... Τέλος, ποιός είν' εκείνος πού δέν θά θελήση νά ιδή αὐτή τη φωτογραφία του δημοσιευμένη σ' ένα καλλιτεχνικό περιοδικό, πού τη σειρά των τευχών του θά την δέση και θά την τοποθετήση στη βίβλιν του ;

Όλες λοιπόν αυτές τις φωτογραφίες των άναγνωστών του — ή μάλλον σ χ ε δ ο ν ο λ ε ξ ε ς, άποκλεισμένων εκείνων πού δέν μπορούν νά γίνουν κλισέ, γιατί θάνε είτε σκοτεινές είτε φλωδ ή πού εινε τολμηρές κλπ. — αναλαμβάνει νά τις φιλοξενή ό άγαπημένος σας «Θησαυρός» σε ειδικήν σελίδα την όποیان ιδρύει λίαν προσεχώς υπό τον τίτλον :

ΤΟ «ΑΛΜΠΟΥΜ» ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Έμπρός λοιπόν ! Διαλέγετε τις καλές φωτογραφίες σας από την πλάξ και την έξοχή και στέλνετέ τις στο «Θησαυρό» ό όποιος θά τις δημοσιεύη ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ είτε μέ τά όνόματα των άπεικονιζόμενων σ' αυτές, είτε χωρίς, και όπωσδήποτε μέ την όνομασία της τοποθεσίας.

Υπάρχουν αὐτήν την στιγμήν εις τās 'Αθήνας έπια φακί-ραι, φέροντες άπαντες ίδιικά όνόματα και διαφημιζόμενοι ως μυστηριώδεις καθηγηταί των άποκρύφων έπιστημών. Καί ένόσω μέν οι λαμπροί αὐτοί λτιγερηματισταί άρκοῦνται στις ταχυδακτυλουργίες και στα κόλπα των κοινών θαυματοποιών της όδοϋ 'Αθηνάς, τό κακόν δέν είναι και τόσο μεγάλο. Άλλά υπάρχουν και πολλοί, πού έννοούν νά καταπλήξουν τούς άφελείς μέ περιράματα δηδή, άνατριχιαστικά και γκράν-γκινιόλ του χειροτέρου είδους. Έτσι, π.χ., εις ένα θερινόν κινηματογράφον των Χαυτείων, μέσα εις τά άθλιέστατα κουρέλια μιάς παρδαλής σκηνογραφίας, ένας από τούς φακίρας αὐτούς περνά θελόντες στην μύτη ενός άτιχούς άνθρώπου, τον όποιον μετά ξαπλώνει μεταξϋ δύο καρεκλών και σπάνει μέ ένα μεγάλο σφυρί πέτρες επάνω στην κοιλιά του. Τό θάρσaron αὐτό θέσμαι τό πληρώνει κανείς 12.50 δραχμάς. Καί μέ τό εϋτελές αὐτό ποσόν άφιδιάζει και άρρωσταίνει έλθόνοντας νά καταταρρανήται ένας ταλαιώπαρος άνθρωπος, πού ζή όχι στον μεσαίωνα, αλλά μεσούντος του 1938...

Ραδιόφωνον : τό όγδον θαύμα, αλλά και ή όγδω πληγή του φαραώ ! Τό πρώτον τό επικυρώνει ό πολιτισμός του αιώνα μας. Τό δεύτερον τό θεθαίον οι Κηφισιώτες, οι όποιοι ιδρύσαν ήδη όργανάσιν...

αντιραδιοφωνικής άμύνης ! τά ραδιόφωνα έχουν έξελιχθή εις μάστιγα άφόρητον — έννοείται, διά τούς γείτονες εκείνων οι όποιοι τά έχουν. Καί οι γείτονες αὐτοί είνε άκόμη περισσότεροι από τούς κατόχους. Άλλά πώς θά έπιτευχθή αὐτή ή περίφημη «άμυνα» πού έπιζητούν οι ραδιοφωνόπληκτοι Κηφισιώτες ; Μήπως ραδιο... φονικώς ;

Οσοι άμφιβάλλουν διά τούς προόδους μας, δέν έχουν παρά νά διαβάσουν την είδησιν: «Ιδρύεται εις τās 'Αθήνας παγοθεραπευτήριον ! Μη νομίσατε ότι πρόκειται περί του κλασσικού καλαμποურიϋ, πού άφορξ τάς έπιθεωρήσεις. Τό παγοθεραπευτήριον θά είναι ένα είδος νοσοκομείου, του όποιου οι άσθενείς θά κλειδώνονται σε τεράστια ψυγεία μέ δια τά κομφορ ! Καί θά θεραπεύονται πλήρως άπό τά κρυολογήματά των, χωρίς εις αὐτήν την παράδοξον όμοιοπαθητικήν μέθοδον, πού έφευρέθη—πού άλλωδ ; — εις την 'Αμερικήν... Δέν γνωρίζομεν άν πράγματι είναι άποτελεσματική. Συνιστώμεν πάντως εις όσους θέλουν νά πεισθούν σχετικώς, νά στείλουν δοκιμαστικώς εις τά ψυγεία του ευεργετικού θεραπευτηρίου τις... πεθερές των !

Σύμφωνα μέ τό ήμερολόγιον, διανύομεν περίοδον θέρους. Τό περιοδικόν όμως του νεαροϋ «διευθυντοϋ» εύρίσκεται έν πλήρει φθινοπώρῳ. Δι' ό και τά φύλλα του πιπτουν συνεχώς, προαναγγέλλοντα μελαγχολικάς τον χειμώνα — έποχην, ως γνωστόν, κατά την όποیان άπογυμνώνονται τελείως τά δένδρα και μένουں μόνοι τά κ ο υ τ σ ο υ ρ α ι

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ζητήσατέ τα έν 'Αθήναις : από τά ΓΡΑΦΕΙΑ μας (Λεωχαρους 19) ή από τό περιπίπτον : ΒΑΝΔΩΡΟΥ (γυνίκα όδών Σταδίου και Γοραφί, έμπροσθεν άνθοπωλείου Βινέηλαϊου) και εις τά Αρχεία Παλαιών έφημερίδων Π. ΚΡΙΑΛΗ (Στοα Παππου) και Ι. ΚΩΣΤΙΚΑ (Σωκράτους 30). Είς τās έπαρχίας : από τά 'Υποπαικτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου 'Εφημερίδων «Σπ. Τσαγγάρης» ή δι' έπιστολήν από τά γραφεία μας (τό άντίτιμον εις γραμμάτισμα).

ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ, ὁ ἀνηψιὸς τοῦ Ἀριστοτέλη

τάλλαγμα θὰ μπορούσες
νὰ τοῦ γράψης τὴν ἱστο-
ρία τοῦ θριάμβου τοῦ στὸν
πόλεμο...

Σὰν ἔφθασε ὁ Καλλισθένης στὸ
στρατόπεδο τῶν Μακεδόνων, ἡ δό-
ξα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἦταν σὲ ἀπο-
κορύφωμα. Ἡ δολοκλήρωτικὴ κατά-
λυσις τῆς Περσίας ἔθεωρετο πε-
ρασμένο ἐπείσοδο, ἡ Αἴγυπτος εἶχε
υποκύψει καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ ἓνα θῆ-
μα γιὰ νὰ καταληφθῇ καὶ ἡ Ἰνδική.
Ὁ μέγας στρατηλάτης ἐδέχτηκε μὲ
χαρὰ τὸν παιδικὸ φίλο του. Τὸν ἔκαμε
ἀχώριστο σύντροφο.

Καὶ τοῦ παραχώρησε ἀφθονα ὅλα
τὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ γράψῃ τὸ ἔργο
του.

Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἔμοιαζε ἀνθρω-
πος. Ἐδοξάζονταν ἀληθινὰ γιὰ θεός.
Καὶ ὁ Καλλισθένης γιὰ νὰ τοῦ εἶνε εὐ-
χάριστος δὲν ἐδοκίμασε καμμιά δυσ-
κολία νὰ ἐπικυρώσῃ μὲ τὴν πέννα του
τὸ χρῆσμά τοῦ Ἀμμῶνος, στὸ ναὸ τοῦ
Καρνάκ ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶνε γιὸς
τοῦ Διός.

Τέτοια θέσι εἶχε ὁ Καλλισθένης ἀ-
ποχτήσει σιγὰ-σιγὰ ἀκολουθώντας τὴν
ἐκστρατεία, ὥστε ὁ στρατὸς ἔλεγε ὅ-
τι μιλάει ἡ Πύθια ὅταν αὐτὸς ἀνοίγῃ
τὸ στόμα του.

Ἀλλὰ ἡ δόξα καὶ τὰ πλοῦτῃ εἶχαν
φέρει τὴν δολερὴν διχόνοια στὶς τάξεις
τῶν νικητῶν. Ὁ γέρω-στρατηγὸς Παρ-
μενίων καὶ τὰ πρωτοπαλλήκαρά τὰ παι-
διά του εἶχαν θανατωθῇ ὡς ὑποπτοί.
Ὁ ἴδιος ὁ Ἀλέξανδρος κάποιον βράδυ
εἶχε πετάξει μὲ λύσσα ἓνα σπαθί, ἀρ-
πάζοντάς το ἀπὸ τῆ ζωῆς ἐνὸς φρου-
ροῦ, καὶ σκότωσε τὸν ἱππάρχου Κλεῖτο,
τὸν πολυτιμότερο συνεργάτη του καὶ ἑ-
πιστῆθιο φίλο του, ἐκείνον ποὺ τοῦ εἶ-
χε σώσει ἀλλοτε καὶ τῆ ζωῆς θάνοντάς
γιὰ τείχος τὸ σώμα του.

Ἡ νίκη ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεγαλεῖα,
ἄρχισε νὰ παρουσιάξῃ τὴς ἀναπρέ-
πτες ἀνθρώπινες ἀθλιότητες.

Αἰτία, ἡ ὑπερψία τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ

ὁ φόβος τῶν βοηθῶν του.

Καὶ ὁ Καλλισθένης ἦταν πεπρωμένο
νὰ μπλεχθῇ ἀνεπαρόντως σ' αὐτὸ τὸν
πειρασμό.

Ὁ Καλλισθένης ἦταν νέος, ὡραίος
καὶ ὑπερήφανος. Πρὸ πάντων δὲ ὁμι-
λητὴς μὲ ἀπαράμιλλο τάλαντο. Γόης
τοῦ λόγου. Τεχνίτης τῆς φράσεως. Δὲν
εἶχε Μακεδονικὴ ὑπηκοότητα, ἀλλὰ
Ἑλληνική. Καὶ παρέμενε πολίτης ἐ-
λεύθερος χωρὶς κανέναν θαμὸ στὸ
στράτευμα. Ἐπὶ πλέον τὸν διέκρινε
ὡμὴ φιλαλήθεια. Καί, τέλος, ἡ περιω-
πή του καὶ ἡ στενὴ σχέση του μὲ τὸν
Ἀλέξανδρου τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ διατη-
ρῇ ἀκέραιο πάντα τὸ θάρρος τῆς γνώ-
μης του.

Τέτοια προσόντα δὲν εἶνε ποτὲ κα-
λὰ γιὰ τὸ περιβάλλον μιᾶς Αὐλῆς.

Ἐπὶ ἤρχαν, ἄλλως τε, γύρω πλῆθος
ἄλλοι τιτλοῦχοι κόλακες καὶ δὲν τὸν
ἐχόρευαν.

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος λίγο-λίγο ἀπο-
κτώντας συναισθητὴ τῆς δυνάμεώς του
καὶ παρασυρόμενος ἀπὸ τὴ δουλικότη-
τα τῶν μεχιστάνων τῆς Ἀνατολῆς, τῶν
μαθημένων στὴν ὑποταγή, ἐθέλετο
ἀπὸ τὸ λιθάνισμα. Ἡ Ἀσιατικὴ ἐπι-
μοτυπία τὸν ἔκανε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα
αὐταρχικώτερο.

Ὁ Καλλισθένης φαίνεται πὼς ἔμεινε
ἀπροσάρμοστος.

Κάποτε στὴν κουβέντα, τοῦ ξέφυ-
γαν φράσεις, ὅπως αὕτη:

—Ἐγὼ δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ δοξα-
σθῶ καθὼς ἐσεῖς, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοξά-
σω τὸν Ἀλέξανδρου! Τὰ κατορθώματα
τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν εἶνε τίποτα ἂν
δὲν τὰ ὑμνήσω ἐγὼ!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπῆγαν κατ' εὐθείαν
σὲ αὐτιά τοῦ νεαροῦ βασιλῆα, καὶ ἀπὸ
τότε ἔχομε τὴν πρώτη ψυχρότητα.

Σ' ἓνα συμπόσιο, ὁ Ἀλέξανδρος εἶ-
πε στὸν Καλλισθένη νὰ κάμῃ πρόποσι
ὑπὲρ τῶν Μακεδόνων καὶ νὰ ἐξάρῃ τὴς
ἐξέτης τους. Καὶ ὁ Καλλισθένης τῶ-
καμε μεταχειρισθεὶς περίφημα ἐπιχει-
ρήματα. Τόσο, ὥστε ὅλοι κατενθουσια-
σμένοι τὸν χειροκρότησαν.

Ἀλλὰ, προχωρώντας στὸ γλέντι,
εἶτε ἀπὸ τὸ πολὺ κρασί, εἶτε ἀπὸ κά-
ποια πονηρὴ πρόθεσι, ὁ Ἀλέξανδρος

καὶ τοῦ λέει:

—Εὐκόλο εἶνε
νὰ παinueῖ κα-
νεῖς τ' ἀξέπαι-
να. Γιὰ νὰ μᾶς ἀ-
ποδείξῃς τὴν ἀ-
ξία τῆς τέχνης
σου, θὰ ἤθελα τώρα νὰ θγάλλῃς ἓνα
λόγο καὶ ἐναντίον μας μὲ συνετὲς πα-
ρατηρήσεις, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὰ ἑλατ-
τώματά μας καὶ νὰ γίνουμε καλύτεροι!

Παγίδα, μέρα στὴν ὁποία καὶ ἔπεσε
ὁ φιλόσοφος, θέλεις ἀπὸ μεράκι νὰ
δείξῃς τὴν ἱκανότητα, θέλεις ἀπὸ ἐμφυ-
τὴ πρὸς τοὺς Μακεδόνες ἀντιπάθεια.

Ἐσκηώθηκε ἀπάνω, μὲ τὸ ποτήρι
στὸ χέρι καὶ ἀράδιασε ἓνα πρὸς ἓνα
ὅλα τὰ φοβερά τρωτὰ τῶν Μακεδό-
νων, μέχρι σημείου ποὺ τοὺς ἐξώργι-
σε.

—Ἄν ἐπῆρε τόση ἐξουσία —εἶπε— ὁ
Φίλιππος καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἀλέξαν-
δρος, αὐτὸ ὀφείλεται μόνον καὶ μόνον
στὴν καταραμένη φαγωμάρα ποὺ εἶ-
χαν μεταξύ τους οἱ Ἕλληνες!

Καὶ ἀνέφερε ἓνα στίχο τοῦ Ὀμήρου:
«Ἀνάμεσα σὴ διαίρεσι, μορεῖ νὰ
δοξαστῇ καὶ ὁ χειρότερος»!

Τὰ πράγματα ἐπῆγαιναν πολὺ ἄσχη-
μα. Οἱ Μακεδόνες ἔβαλαν τὸ χέρι στὰ
σπαθιά! Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, κουνών-
τας τὸ κεφάλι, εἶπε μελαγχολικά:

—Αὐτὸς ὁ Ὀλύμπιος δὲν μᾶς ἔδωσε
δεῖγμα τῆς τέχνης του, ἀλλὰ τοῦ μί-
σους του γιὰ μᾶς!

Ὁ Καλλισθένης θῆκε ἔξω καὶ πει-
ραγμένος μονολογοῦσε τὸ στίχο ποὺ
εἶπε ὁ Ἀχιλλεὺς σκοτώνοντας τὸν Ἑ-
κτορα:

«Ἐπέθανε καὶ ὁ Πάτροκλος, ποὺ ἦ-
ταν πολὺ καλύτερος ἀπὸ σένανε»!

Σὰν νάθελε νὰ πῇ καθαρά —φιλόσο-
φος ἦταν— ὅτι πολὺ τὸ πῆρε ἀπάνω
τοῦ ὁ Ἀλέξανδρος, ξεχνώντας ὅτι
μιὰν ὥρα θὰ πεθάνῃ καὶ αὐτός...

Ἀλλ' ἡ πρόσθετη ἀφορμὴ δὲν ἄργη-
σε νὰ δημιουργηθῇ μὲ τὸν καιρὸ.

Οἱ αὐλικοὶ εὗρισκαν ὅτι δὲν ἦταν
δίκαιο νὰ γίνεταί τὴς ἐπιμοτυπίας μο-
νάχα γιὰ τοὺς ξένους καὶ οἱ Μακεδό-
νες καὶ οἱ Ἕλληνες νάχουν μὲ τὸν Ἀ-
λέξανδρου τόση οἰκειότητα. Ἀπεφάσι-
σαν, λοιπόν, νὰ καθιερώσουν καὶ με-
ταξύ τους τὸ ἔθιμο τοῦ προσκυνήμα-
τος γιὰ τὸ βασιλεῖα ὡς γενικὸ καὶ ὁ-
πορευτικὸ σὲ ὅλους χωρὶς διακρίσι.
Ὡς τόσο ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἤθελε νὰ
τὸ ἐπιβάλῃ μὲ δική του διαταγή, ἀλλὰ
προτιμοῦσε νὰ δώσουν κάπως αὐθόρ-
μητα τὸ παράδειγμα οἱ φίλοι του. Οἱ
ἐμπιστοὶ τοῦ ἔμειναν σύμφωνοι. Καὶ σ'
ἓνα δείπνο ἔφεραν μὲ τρόπο τῆ συζή-
τησι ἐπὶ τοῦ θεματός. Ὁ Καλλισθένης
ὅμως ἀντιτάχθηκε. Καὶ μάλιστα ἀπευ-
θυνόμενος στὸ βασιλεῖα τοῦ ἀντιμίλη-
σε σχεδὸν ἀπότομα. Ὁ Ἀλέξανδρος
μὲ χαλασμένα μοῦτρα ἀπηγόρευσε νὰ
ἐξαγγίλῃ λόγους γι' αὐτό.

Κρατοῦσε συνήθεια σ' αὐτὰ τὰ γλέν-
τια, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ τραπέζι, ἓνας
ἓνας ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ἀφοῦ ἀ-
δείασῃ τὸ ποτήρι τοῦ εἰς ὕψαιον τοῦ
βασιλῆα νὰ πλησιάσῃ καὶ τότε ὁ βα-
σιλεῖα τοῦδινε ἓνα φιλῆμα στὸ πρόσω-
πο. Ὅλοι, μὲ τὴ σειρά, πρὶν πάντε κον-
τὰ ἐκείνη τὴν νύκτα ἔσκυαν καὶ ἐπρό-
σκυνούσαν τὸν Ἀλέξανδρου, ἔτσι γιὰ
νὰ καθιερωθῇ στὸ ἐξῆς ἐμπράκτως τὸ
νέο ἔθιμο τοῦ προσκυνήματος. Ὁ ἀγέ-
ρωχος Καλλισθένης ἀδείασε τὸ ποτήρι
τοῦ ὅπως πάντα, καὶ ἐπροχώρησε κα-
νονικά πρὸς τὸ
βασιλεῖα, χωρὶς
νὰ σκύψῃ καθό-
λου καὶ ἀδιαφο-
ρώντας οἱ ἄλλοι
προσκύνησαν. Ὁ
Ἀλέξανδρος ἦταν
ἐτοιμος νὰ τὸν φι-
λήσῃ, μὴ θέλον-
τας νὰ προκαλέσῃ ῥήτημα. Ἀλλὰ κά-
ποιος ἀπὸ τῆ συντροφιά —τί δὲν κάνει
τὸ κρασί!— ἐφώνασε:

—Εἶνε ὁ μόνος ποὺ δὲν προσκύνῃς!
Μὴ τὸν φιλήσῃς αὐτόν!

Ἀλέξανδρος καὶ Καλλισθένης στά-
θηκαν καὶ κυττάχτηκαν κατὰ πρόσω-
πο. Ἦσαν καὶ οἱ δύο τοὺς τὸ ἴδιο ὑπε-
ρήφανοι. Τοὺς εἶχε διδάξῃ ὁ ἴδιος δά-
σκαλος! Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν τὸν φίλη-
σε. Καὶ ὁ Καλλισθένης ἔφυγε γιὰ τὴ
σκηνὴν τοῦ ψιθυρίζοντας:

—Φεύγω ἀπόψε, ἔχοντας ἓνα φιλῆμα
λιγώτερο!

Κάποιος ἀπὸ τῆ σωματοφυλακῆ ἐ-
σφύριξε στὸ βασιλεῖα ὅτι ὁ Καλλισθέ-
νης εἶχε διακρῦβει θεωρητικὰς ἰδέας
ὅτι οἱ τύραννοι πρέπει νὰ σκοτώνον-
ται. Καὶ ὅτι οἱ τυραννοκτόνοι δοξάζον-
ται. Ἄλλοι δύο ἐξεβαίωσαν ὅτι ἡ

πυρροὴ τοῦ Καλλισθένη ἦταν τεραστίαι
στοὺς κύκλους τῶν ἀξιοματικῶν, ποὺ
ἀπὸ ὑπόληψιν πρὸς τὸ πρόσωπό του ἔ-
παιρναν τὰ λόγια του γιὰ χρησμούς...

Σ' αὕτη τὴν κακὴ τροπῇ, ἦρθε καὶ
ἄλλο, πρὶν πολὺ δυσάρεστο περιστά-
τικόν.

Ἐπὶ ἤρχε μὴ τάξεις ἐπιτελῶν ἀπὸ τὴς
ἀριστοκρατικώτερες οἰκογένειας τῶν
Μακεδόνων. Παιδιά ἀκόμη, κατετάσ-
σοντο στὴ βασιλικὴ φρουρά. Καὶ μαζὶ
μὲ τὴν πολεμικὴ ἀγωγή, ἔπαιρναν καὶ
γενικώτερα μαθήματα ἀπὸ τοὺς δια-
φόρους σοφούς καὶ καλλιτέχνες ποὺ
ἐπίτηδες γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶχαν μα-
ζευτῇ στὸ στρατόπεδο. Ἐνας ἀπ' αὐ-
τοὺς τοὺς νέους, ὁ Ἑρμόλαος, ἔκανε
μιὰν ἀπροσεξία. Στὸ κυνήγι, ἐχτύπησε
μὲ τὸ κοντάρι τοῦ ἑνὸς ἀγριόχοιρο καὶ
τὸν σκότωσε. Τὸ ζῶον εἶχε ὀρμήσει
κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρου.
Ἀλλὰ, ἡ κειραρχία ἀπαιτοῦσε νὰ γυ-
πῇ πρῶτος ὁ βασιλεῖα. Ὁ Ἀλέξαν-
δρος ἐθύμωσε. Καὶ ἐτιμώρησε τὸν Ἑρ-
μόλαον αὐστηρά, νὰ τὸν μαστιγώσουν
καὶ νὰ τοῦ ἀφαίρουν στὸ ἐξῆς καὶ
τὸ ὄνομα. Ἦταν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶ-
χαν προσηλωθῇ στὸν Καλλισθένη καὶ
ὁ Ἑρμόλαος. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπέδω-
σε πρόθεσι στὴν πράξι τοῦ νεαροῦ ἀ-
ξιοματικοῦ. Φύλος μὲ τὸν Ἑρμόλαον,
ἀξιοματικὸς τῆς φρουρᾶς ἦταν ὁ Σώ-
στρατος. Ὁ πατέρας τοῦ Σώστρατος
Τύμφαιος Ἀμύντας εἶχε κατηγορηθῇ
ἄλλοτε ὅτι συνωμοτοῦσε κατὰ τῆς ζω-
ῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ
γίνῃ τὸ χατήρι νὰ σκοτωθῇ μαχόμενος
γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ὁ
Σώστρατος εἶχε θαυτὸν καὶ μὴ γιὰ
τὸν ἀδικο χαμὸ τοῦ πατέρα του. Ἐ-
θαύμαζε τὸν Καλλισθένη γιὰ τὴν ἀξία
του καὶ ἔβλεπε μὲ παράπονον νὰ τὸν ἔ-
χουν ὑπὸ δυσμένειαν. Ὁ Ἑρμόλαος
τοῦ ἐμπιστεύθηκε:

—Σώστρατε, δὲν θὰ ζήσω, ἂν δὲν
ἐκδικηθῶ γιὰ τὴν προσβολή!

Στὴ συνωμοσίᾳ ἔλαβαν μέρος καὶ
ἄλλα τέσσαρα παιδιά. Τῇ νύκτα ποὺ
θὰ φύλαγαν αὐτοί, ὁ Ἀλέξανδρος θὰ
ἐδολοφονεῖτο κοιμώμενος. Ἦταν πάλι
ἐκεῖνο τὸ βράδυ συμπόσιο. Ὁ βασι-
λεῖα ἀπεσύρθη κατὰ τὰ μεσάνυχτα.
Ἀλλὰ μὴ μελαψὴ μάγισσα ἀπὸ τῆ Συ-
ρία, ἐμπιστὴ τοῦ βασιλῆα, ποὺ τοῦ ἐ-
ξηγοῦσε τὰ ὄνειρα, ἔτρεξε καὶ τὸν ἐ-
πιάσε στὸ διάδρομο:

—Σ' ἐξορκίζω —τοῦ λέει παραγγένη
— γύρῃς πίσω. Ἀπόψε μὴ κοιμηθῇς!
Ἔχω κακὰ προαισθήματα. Μείνε ἐδῶ
καὶ πίνε ὡς τὸ πρῶτό!

Τὸ σχέδιον χαλοῦσε γιὰ τὴν ὥρα,
ἀλλ' ἀνεβάλλετο ἀπλῶς. Στὸ μεταξὺ,
τὴν ἄλλη μέρα κουβεντιάστηκε. Ἐνας
ἀπὸ τοὺς συνωμώτας μετάνιωσε καὶ
τὸ φανέρωσε. Οἱ ἄλλοι συνελήφθησαν.
Ἀπὸ τὴς ἀνακρίσεως, ἦρθε στὴ μέση τ'
ὄνομα τοῦ Καλλισθένη. Κάτι ἤξερε καὶ
αὐτός! Τὸν ἐπίασαν!

Τοὺς νεαροὺς ἀξιοματικοὺς συνήλθε
ἑκτακτο στρατοδικεῖο καὶ τοὺς κατε-
δίκασε στὴν ἐσχάτῃ τῶν ποινῶν. Τοὺς
ἔβαλαν στὴ μέση τοῦ στρατοπέδου καὶ
τοὺς λιθοβόλησαν. Τὰ πτώματά τους
ἔμειναν ἄταφα νὰ σπαρταχοῦν ἀπὸ τὰ
τσακάλια.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔγραψε τὰ συμβάν-
τα στὸν τοποτηρητὴ τοῦ θρόνου του
στὴ Μακεδονία, τὸν Ἀντίπατρο, καὶ

((Συνέχεια στὴ σελίδα 67))

Δύο γράμματα βπουδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου, κόσμω και πεζοδρομίων

"Εν θέμα πού δημιουργεί πλήθος συλλογισμών...

Λίγα τινά περί σεισμών

Χαρίδημέ μου,

Σείομαι! Πηγαίνω μπρός και πίσω κι' εις μάτην πράττω καθετί γιά νά ισορροπήσω! Τί διάβολο την έπιασε, Χαρίδημε, τή γή και κατά τρόπον άσεμνον ή μάλλον άσελγή κινείται και κινεί κι' έμας τοσοούτον ζωηρώς; Έγινεν ό πλανήτης μας τά μάλα όκληρός, έν καταστάσει θρίσκειται περίπου κομματώδει κι' άν δέν φοβώμουν νά με πούν ήλιθιον ή θώδι έάλεγα πώς τό έρριψε στά... οίνοπνευματώδη!... Δέν έξηγείται, φίλτατε, ή κίνησις άλλώς, κι' άν τύχαινε στίς μέρες μας νά ζή ό Γαλιλαίος, πού δι' αυτήν την κίνησιν ό τάλας έμαρτύρησε, εϋθύς την θεωρίαν του, νομίζω, θ' άπεκήρυσε, σκεπτόμενος τάς φοβεράς έκ τών σεισμών ζημίας κι' εκείνην την πασίγνωστον γρηάν της παροιμίας, εις την όποιαν, ώς γνωστόν, είπαν νά κάνη κάτι κι' εκείνη... υπέρβαλε γιά νά τούς μπη στο μάτι!

★

Είπαν λοιπόν, και εις την γήν,—ώς «είπαν της γρηάς» νά κάνη μίαν κίνησιν, κι' αυτή διά μιάς, άντι νά στρέφεται σιγά περί τόν άξονά της άρχισε νά χοροπηδά!... Κι' οι προ- (κοπές της; Νά τις: Έρείπια τό Μήλεσι κι' ό Άγιος Μερκούριος —μέρη όπου ό άνεμος έπνεε πίντα (οϋριος— και στάχτη, σκόνη και καπνοί όλος (ό Ώρωπος... Καταλαβαίνεις τί θα πη;... Κατα- (λαβαίνεις;... Πώς;...

★

Περίεργα μοι φαίνονται αυτά, Χα- (ρίδημέ μου.

διότι την παράδοξον χερσόνησον του Αίμου, την έθεώρουν ήσυχον και άντισεισμικήν, έτι δέ πλέον ήρεμον την γήν την Άττικήν, Τί άραγε, Χαρίδημε, συμβαίνουνε και λάθη, πού έκαμε την Άττικήν εσχάτως νά χρευθή ένω συγχρόνως άπαντα τά μέρη της έκίλει σάν τόν Γιαννάκη τόν Φλερύ πού παίζει στού Κοκκίνη;

★

Νά μ' άπαντήσης ήθελα περί αυτού σαφώς, γιάτί έσύ, σάν άνθρωπος πραγματικά σοφός, κάτι θα ξέρης σχετικώς, κάτι θα έξης μάθει... Άλλ' έπειδή, Χαρίδημε, συμβαίνουνε και λάθη, όταν κανείς δέν όμιλῃ έμπεριστάτως, νά μου δηλώσης ήθελα πολύ συγκεκριμένως, —έσύ πού όλα γενικώς μπορείς νά τά προτίδης— άν δικαιολογής την τελευταίαν κίνησιν της Άττικής της γής και πού την αποδίδεις...

.....

Διά ταϋτα σέ άφήνω με όργην αλλά και μένος και διατελώ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Βρέ Κλέωνα,

Εις εποχήν, όπου τό πᾶν κινείται σου έκαμεν έντύπωσιν ότι ή γή δονείται; Εις εποχήν πού οι στρατοί κινούνται αενάως, πού ό Πικάρ ό τολμηρός κινείται μέσ' τό χάος, πού, όπως οι χορευτήριες, κινούνται και οι δοϋλες, πού γιναν άεικίνητες οι... γαστροσοακκοϋλες, πού τις οϋρίτσες των κινούν οι σκύλλοι λάου-λάου, πού γίνεται και κίνησις υπέρ του... Μενελάου, σέ μία τέτοια εποχή πού οι δρομείς οι τόσοι έν συνεχεί εύρίσκονται ήδη άποθεώσει, πού κίνησις στο θέατρο γίνεται με τό... «Γιόκα» πού λύσσαζαν οι κοσμικοί με κείνη την Καριόκα, πού ή γυνή κατάντησε σωστή σεισισηγής, σου φαίνεται περίεργη μιά δόνησις της γής;

★

Στής μάνας μου σ' όρκίζομαι, θρέ Κλέων, τά δοτα, πώς θρίσκω τά καμώματα της γής πολύ σωστά, —άκόμα κι' άν άντι ένός είχανε γίνει δέκα— γιάτί κι' ή Γή, θρέ άδερφέ, είνε κι' αυτή... γυναίκα!...

★

Αιτία της δονήσεως και δη άπ' τάς κυρίας, ήταν κι' ή έκφρασις μομφής και διαμαρτυρίας της γής, διά τά πράγματα πού με χυδαίον τρόπον, παρουσιάζει διαρκώς τό γένος των ανθρώπων. Γίνονται όντως πράγματα περίεργα εδώ, πού άλλα την όργην κινούν και άλλα την αϊδώ. Γίνεται τό συγκρότημα Γκιουζέππε και Μακρή, —εις ό μετέχει, μάλιστα, και ή Γκιουζέππε ή μικρή,— έν τάχει έγκαθίσταται κάτω στο «Περροκέ»,

και

πρός Κιούσιν και Ρηγόπουλον ό θίασος προσκλίνει. Τό «Περροκέ», ως φυσικόν, σέ τρεις ήμέρες κλείνει, κι' οι συγγραφείς νέαν ρεϋό κλείνουν με τόν Κοκ- (κίνη).

πράγμα πού δέν τό έκαναν τόσο γιά τό γινάτι, μά γιά νά... κλείσουν κάτι!

★

Έχουνε γίνει άπειρα τοιαϋτα γεγονότα πού όταν έξης λογικήν σ' άφήνουν ένεώτα, ως σούχω πη πλειστάκις, Και τώρα τό χειρότερον αλλά και σπουδαιότερον:

Γράφει επιθεώρησιν ό Άχιλλεύς Μαμάκης...

"Αρα,

δικαίως έκουνήθηκε ή γή (ή φου-καριάρα!

.....
Έπί τούτοις, φίλε Κλέων, (σε άσπάζομαι άσμένως ό πολύ καλός σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

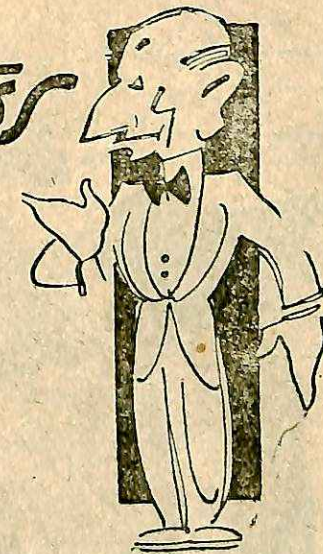
Διά την αντίγραφην

Α. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Οι περιπέτειες Αριστείδη τού Άτυχού

Δ. ΨΑΘΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΡΟΜΑΝΤΙΣΤΟΥ

Στό ζαχαροπλαστείο «Η Άχερουσία» έκασόταν κοπέλλα κατά πολλά ένδια- φέρουσα. Έλαφρώς παχου- λή, θ' άποτελούσε τό ιδεώ- δες της αισθητικής πανδαι- σίας γιά ένα μερακλήν τού ποδογύρου. Είχε μάτια με- γάλα. Μαλλιά μαύρα και πλούσια έπλαισιωναν τό πρόσωπό της. Είχε καμπύ- λες διαγραμμένες με τόν πάνσοφον διαβήτην τού πλά- στου. Κνήμην σπανίαν πού κατέληγε σέ ποδαράκι θαύ- μα. Πέδιλο έν τάξει.

Έκαθόταν σ' ένα τραπε- ζάκι, είπα. Έπερίμενε κα- νέναν; Πιθανόν. Δέν έπερί- μενε; Άκόμα πιθανότερον. Γιατί κυττούσε ολόγυρα. Όχι την πόρτα. Οι περιμέ- νοντες και περιμένονσαι στά ζαχαροπλαστία συνήθως την πόρτα κυττούν.

Όπου, νάτος, έξαφνικά, σιαστός και κουτιστός ό κ. Άριστείδης Άτυχής στο ζα- χαροπλαστείο. Εϋτυχής ή- ταν ό Άτυχής την ήμέρα εκείνη. Έξιοσούριζε. Για- τί ή τύχη τού είχε επί τέ- λους μεδιάσει. Έπιασε δουλειά ως εισπράκτωρ σέ μιά Έταιρία. Δοκιμαστικώς τόν είχαν προσλάβει γιά νά δοϋν άν θα τά κατάφερνε. Και τά έβγαλε πέρα μιά χαρά. Έχουσε ποτάμια ι- δρώτος λαχανιάζοντας όλο τό πρωί, αλλά κατάφερε νά εισπράξη πέντε χιλιάδες δραχμές ως τό μεσημέρι. Υστερα από έξάμηνη άε- γίαν αυτό δέν ήταν άπλήρ- έπιτυχία. Ήταν θριαμβός.

Έμπηκε, λοιπόν, κάθι- δρώς στο ζαχαροπλαστείο. Έκάθισε. Έβγαλε μαντή- λι, έσκούπισε τό μέτωπο και είδε την κοπέλλα. Ή- ταν άνθρωπος ίδιουσγκρα- σίας φλογερής, ό κ. Άτυ- χής. Μερακλής τού ποδογύ- ρου μανιώδης. Οι γυναίκες ήταν τό πάθος του. Και δέν έννοούσε συνεπώς νά χάνη τις ευκαιρίες. Όπουδήποτε και άν έπήγαινε, έφρόντιζε νά πιάνη θέσιν άπέναντι σέ θηλυκό. Πολλές φορές, μά- λιστα, όταν δέν τού συνέ- θαινε ή άτυχία νά πέση στο κεφάλι του κανένας δίσκος με γλυκά, νά φάη καμμία γροβιά από κανένα ζόρικο συνοδόν, νά τού αστράψη κανένας χαστούκι κάποιου

χεράκι τρυφερό, οι κόποι του δέν έπήγαιναν χαμένοι. Τό κόρτε του απέδιδε.

Σύμφωνα, λοιπόν, με τις συνήθειές του, ό κ. Άρι- στείδης Άτυχής, μάλιστα άν- τελήφθη τό θήλυ μοναχό, εύρέθηκε άπέναντί του και άρχισε νά τό πυρπολή με βλέμματα άπεριφράστως έ- ρωτώλα. Κι' ήταν άφάντα- στος ό ένθουσιασμός του γιάτί και τό πολλαπλώς αυτό ένδιαφέρον θήλυ δέν έμενε αδιάφορο. Βλέμμα έ- κείνος. Βλέμμα έκείνη. Δυό βλέμματα έκείνος, Τρία έ- κείνη. Λίγωμα έκείνος. Ξε- λίγωμα έκείνη. Μέλι έκεί- νος. Σιρόπι έκείνη. Έν τά- ξει τά πράγματα. Ό πρό- λογος στο ρομάντσο είχε γοαφή. Μπορούσε νά γρα- φή και τό ρομάντσο. Έση- κώθηκε άπάνω, ό κ. Άτυ- χής, έπλησίασε με τό ύφος τού έμπειρου κατακτητού τό θήλυ και είπε:

—Μέ συγχαρείτε δεσποί- νις...

—Παρακαλώ, είπε έκείνη.

—Κάπου σάς ξέρω, είπε έκείνος.

—Μά κι' έγώ... είπ' έ- κείνη.

...Έφύσηξε ως φάλαινα τά κό- ματα κι' έτίναξε τά πόδια όπως ό καρχαρίας την ούραν.

Έπηρε, λοιπόν, θάρρος:

—Είθε ή δεσποινίς...

—Έλένη Γαλιλαίου...

—Χαίρω πολύ... Άριστεί- δης Άτυχής.

—Χαίρω κι' έγώ...

Χωρίς άλλες διατυπώσεις ό κ. Άτυχής έστρώθηκε στο τραπεζάκι της και έχτύ- ησε τά παλαμιάκια:

—Τί θα πάρετε;

—Έκείνη έχαμήλωσε τά μάτια και ό κ. Άτυχής έ- κανε την σκέψιν ότι ή κο- πέλλα ήταν από σπiti. Τό ντύσιμό της τού έπρόδιδε άριστοκρατική καταγωγή και ό κ. Άριστείδης έχαιρ

ιδιαιτέρως γιάτί επί τέλους θά έπαυε νά είχε φιλενάδες δουλικά, δακτυλογράφες και μανικουρίστρες. Τίποτε δέν έφοβόταν σήμερα. Γιατί και ξυρισμένος ήταν και μπριγιαντίνη είχε στο κε- φάλι και στο πορτοφόλι του είχε τις πέντε χιλιάδες των εισπράξεων. Πόσα θά ξόδευε; Πενήντα δραχμές; Έκατό; Διακόσιες; Κομμά- τια νά γίνη; Θά τις έπερ- νούσε στο μισθό του και ό- λα θά έπήγαιναν καλά.

—Λοιπόν:

—Μιά λεμονάδα...

—Λεμονάδα; Πάρτε κανέ- να παγωτό δεσποινίς: Καμ- μιά γρανίτα...

—Μερσί!...

—Έτσι έγινε ή γνωριμία.

Άκολούθησε ή έγκαρδιό- της. Ήλθε ή τρυφερότης. Έπληθαν οι διαχύσεις. Σχε- δόν κεραυνοβόλως έπληγώ- θη από τόν έρωτα ό Άτυ- χής. Κεραυνοβόλως τόν έ- ρωτεύτηκε ή κοπέλλα. Τα- χύτης είνε ή ουσία της έπο- χής μας. Γρήγορα γίνονται όλα τά πράγματα, ιδιαιτέ- ρως τά έρωτικά. Έκαναν ένα περίπατο στο Φάληρο.

Εις πελάγη ευτυχίας έπλεε ό Άριστείδης. Έπληγαν στά μπάνια. Δέν έπίστευε σέ τό- σην ευτυχίαν. Έγδύθηκαν.

Έκείνος ήταν κολυμβητής δεινός. Έκείνη φοβόταν νά βρέξη την άκρη τού δακτύ- λου.

Φοβόταν. Έκείνος ό- μως έμεινε από μανίαν έπιδείξεως. Ήθελε νά την κατακτήσει περισσότερο. Νά της κινήση τόν θαυμασμόν.

Έκανε, λοιπόν, μακροβού- τι θαρραλέως, έφύσηξε ως φάλαινα τά κύματα, άπλω- σε ως χταπόδι τά χέρια, κι' έτίναξε τά πόδια όπως ό καρχαρίας την ούρά του.

Είκοσι λεπτά έκολυμπού- σε. Άνοιχτηκε στο βάθος.

Και όταν έτελείωσε ή έπί- δεξις έκίνησε νά γυρίση. Μισή ώρα έκανε νά φθάση στην παραλία. Και όταν έ- γύρισε έκύτταξε με τό ύφος τού θριαμβευτού νά δη την κοπέλλα, νά εισπράξη δά- ανες. Άλλά κοπέλλα που- θενά. Έκύτταξε ολόγυρα άνήσυχος στην άμμουδιά.

Πουθενά. Άνοιξε ή γή και την κατάνε; Έμπηκε στην καμπίνα του και είδε τό ασκκάκι άναποδογυρισμέ- νο. Πεταμένο κάτω. Φοβε- ρές ύπόνοιες τού πέρασαν άστραπιαώς από τό μυαλό.

Έψαξε έν βία την τσέπη του. Το πορτοφόλι με τις πέντε έλειπε. Ούρλιασε ό κ. Άτυχής.

—Την άτιμη!...

—Άπόρησε ό κόσμος:

—Ποιά;

—Αυτή πού είχα μαζί μου! Ήταν κλέφτρα! Μού πήρε τά λεφτά μου! Το πορτοφόλι μου!

Και άρχίζει νά κλαίη γερώς. Έτσι, πού πολλοί γελοῦσαν. Έξαλλος έντύθη- κε γρήγορα και βγήκε από τά μπάνια. Κατήγγειλε τό γεγονός σ' έναν άστυφύλα- κα. Έπήγανε μαζί στο Τμήμα. Άλλά εκεί είδε την κοπέλλα. Λυσσαλέος της έ- πετέθη με γορές κραυγές:

—Κλέφτρα! Λησταρχίνα!

Και την άρπάζει από τό λαιμό. Έκείνη τόν έκυττού- σε κάτωχρη. Έσηκώθηκε τότε ό άστυνόμος και τόν έπιασε από τό μπράτσο:

—Ψυχραιμία κύριε!...

—Είνε αλήτσα!...

—Μή βρίζετε!

—Τά λεφτά μου! Είνε πορτοφολάτσο!

—Σιωπή! Προσέχετε πώς μιλάτε, κύριε, έθύμως ό άστυνόμος. Ή δεσποινίς κα- τεδίωξε από τά μπάνια τόν λαφοδύτη, τόν έπιασε και μάς τόν έφερε εδώ.

—Πώς είπατε; έκυτρίνισε ό κ. Άτυχής.

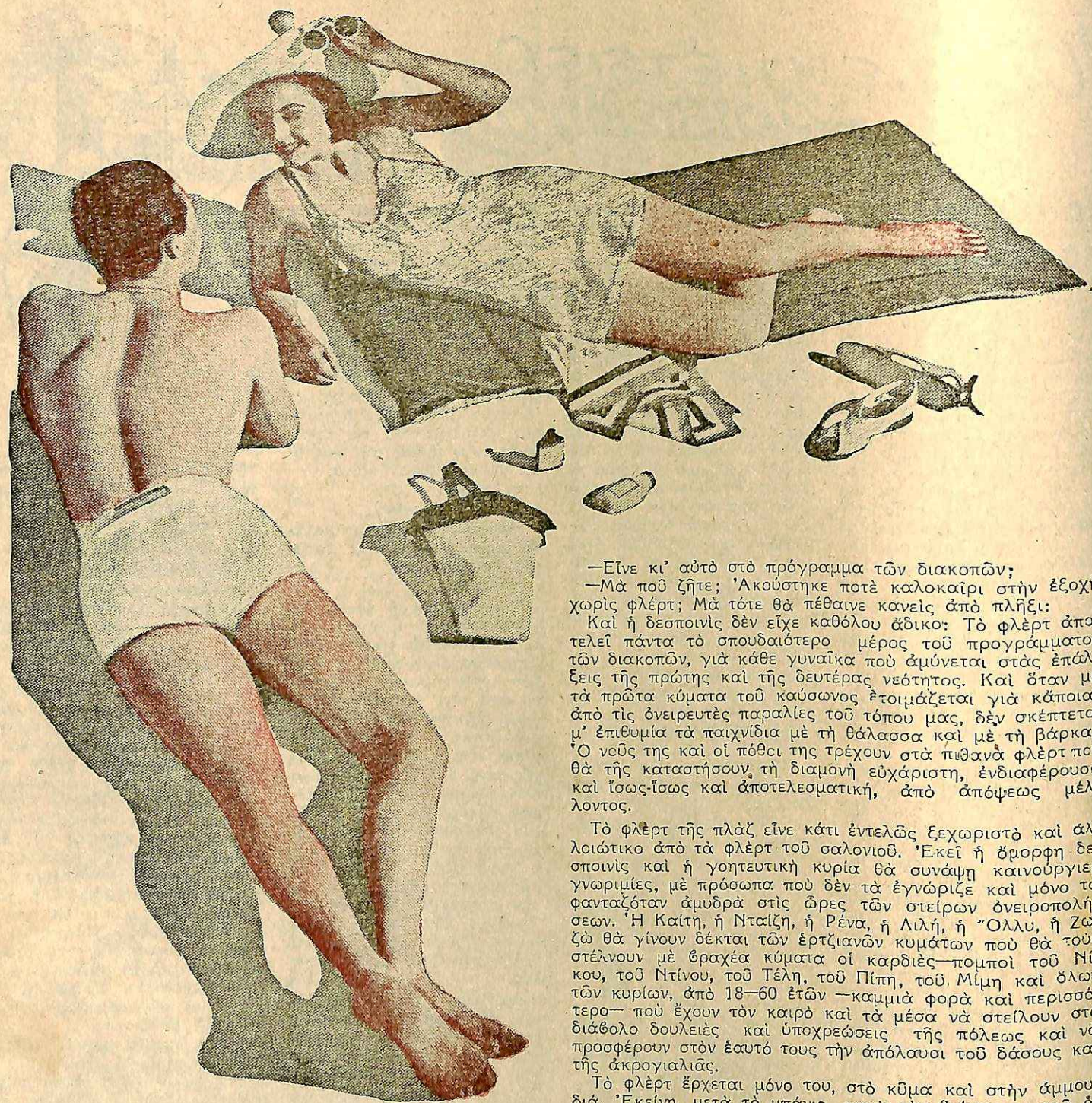
—Αυτό πού σάς λέω: Ό λαφοδύτης είνε στο κρατη- τήριο!...

—Ορίστε νά τόν δ'ετε. Πόσα λεφτά είχατε στο πορτοφόλι σας;

—Άλλά ό Άτυχής δέν έ- παύσχε πλέον. Έκυττούσε τό θήλυ, τό πρώτον θήλυ της προκεπήσ πού είχε κα- τακτήσει και πού τόν κυτ- τούσε τόσα με μίσος. Ό έ- ρως έξαναφούτιανε στην ψυχή του. Άλλά ήταν άρ- γά. Τό ρομάντσο πού είχε άρχισι τόσον νοητευτικώς έληγε με την λήξιν:

—Παλάνθησατε!...

Δ. ΨΑΘΑΣ

—Είπε κι' αυτό στο πρόγραμμα των διακοπών;
—Μά ποῦ ζήτε; 'Ακούστηκε ποτέ καλοκαίρι στην έξοχή χωρίς φλέρτ; Μά τότε θά πέθαινε κανείς από πληγή:

Και ἡ δεσποινὶς δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο: Τὸ φλέρτ ἀποτελεῖ πάντα τὸ σπουδαιότερο μέρος τοῦ προγράμματος τῶν διακοπῶν, γιὰ κάθε γυναῖκα ποὺ ἀμύνεται στὰς ἐπάλξεις τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας νεότητος. Καὶ ὅταν μὲ τὰ πρῶτα κύματα τοῦ καύσωνος ἐτοιμάζεται γιὰ κάποιαν ἀπὸ τις ὄνειρευτὲς παραλίες τοῦ τόπου μας, δὲν σκέπτεται μ' ἐπιθυμία τὰ παιχνίδια μὲ τὴ θάλασσα καὶ μὲ τὴ βάρκα: Ὁ νοῦς τῆς καὶ οἱ πόθοι τῆς τρέχουν στὰ πωθὰ φλέρτ ποὺ θά τῆς καταστήσουν τὴ διαμονὴ εὐχάριστη, ἐνδιαφέρουσα καὶ ἴσως-ἴσως καὶ ἀποτελεσματικὴ, ἀπὸ ἀπόψεως μέλλοντος.

Τὸ φλέρτ τῆς πλάζ εἶνε κάτι ἐντελῶς ξεχωριστὸ καὶ ἀλ-λοιώτικο ἀπὸ τὰ φλέρτ τοῦ σαλονιοῦ. Ἐκεῖ ἡ ὁμορφὴ δεσποινὶς καὶ ἡ γοητευτικὴ κυρία θά συνάψῃ καινούργιες γνωριμίες, μὲ πρόσωπα ποὺ δὲν τὰ ἐγνώριζε καὶ μόνο τὰ φανταζόταν ἀμυδρά στὶς ὥρες τῶν στερίων ὄνειροπολήσεων. Ἡ Καίτη, ἡ Νταίζη, ἡ Ρένα, ἡ Λιλή, ἡ Ὀλυ, ἡ Ζω-ζώ θά γίνουν δέκται τῶν ἐρτζιανῶν κυμάτων ποὺ θά τοὺς στέλνουν μὲ θραχέα κύματα οἱ καρδιὲς-πομποὶ τοῦ Νίκου, τοῦ Ντίνου, τοῦ Τέλη, τοῦ Πίπη, τοῦ Μίμη καὶ ὅλων τῶν κυρίων, ἀπὸ 18-60 ἐτῶν —καμμιὰ φορὰ καὶ περισσό-τερο— ποὺ ἔχουν τὸν καιρὸ καὶ τὰ μέσα νὰ στείλουν στὸ διάβολο δουλειὰς καὶ ὑποχρεώσεις τῆς πόλεως καὶ νὰ προσφέρουν στὸν ἑαυτὸ τους τὴν ἀπόλαυσι τοῦ δάσους καὶ τῆς ἀκρογιαλίας.

Τὸ φλέρτ ἔρχεται μόνο του, στὸ κύμα καὶ στὴν ἀμμου-διά. Ἐκεῖνη, μετὰ τὸ μπάνιο, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁ-ποίου πιθανὸν νὰ πῆρε καὶ μαθήματα κολυμβητικῆς ἀπὸ

τὸν κύριον ποὺ ἐγνώρισε. Ἐπαλώνει στὸ ζεστὸ στρώμα τῆς ἄμμου καὶ δέχεται τὶς θερμὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ τὰ θερμότερα λόγια ἐκείνου, ποὺ ἔχει ἐπίσης Ἐπαλώσει διπλά τῆς. Ἐρωτήσεις γιὰ τὴν περασμένη τῆς ζωὴ, γιὰ τοὺς πό-θους τῆς καὶ τὰ ὄνειρά τῆς, γιὰ τὴν ἀντιλήψει τῆς καὶ τὴν ἰδέαν τῆς γιὰ τὸν κόσμον, τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα, χαριτω-μένα κομπλιμέντα, λόγια ποὺ κρύβουν τρελλοὺς πόθους, κάτι σὰν εἶδος προτάσεων τὶς ὁποῖες ἐκεῖνη παρακάμπτει μὲ τέχνη καὶ μὴ σπενὴ πολιορκία αἰσθηματικοῦ περιεχο-μένου ποὺ ἀποσκοπεῖ στὴν κατάληψι τοῦ φρουρίου τοῦ ὁ-ποῖον ἐκεῖνη ὑπερασπίζει μ' ἐκνευριστικὴ ἐπιμονὴ καὶ ἀ-πελπιστικὴν ἀποτελεσματικότητά.

Τὸ φλέρτ συνεχίζεται τὸ θρόδον, ὅταν ἡ σκηνοθεσία ἀλ-λάξει ὄψιν: Τὸ φεγγάρι σκορπίζει σπάταλα τὸ ἀσημι τοῦ

στὴν ἡρεμὴ ἐπιφάνεια τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, τὸ κύμα χα-δεύει τὴν ἀμμουδιά καὶ τῆς ψιθυρίζει τὸ μυστικὸ του ἔρω-τικό τραγοῦδι καὶ ἡ τζάζ, σὲ θάνασι δυσαρμονία μὲ τὴ ρωμαντικότητά τῆς θραυδῶς, εἰδοποιεῖ πὼς θρυσκόμαστε στὸ 1938. Αὐτὴ τὴν εἰδοποίησι ὅμως, τὶς πιὸ πολλές φο-ρές, ζητοῦν νὰ τὴν ἀποφύγουν οἱ ἄνθρωποι.

—Τί θά λέγατε γιὰ ἕναν περίπατον μὲ τὴ βάρκα;

—Μ' αὐτὸ τὸ φεγγάρι θά εἶνε θαῦμα...

Τὸ ζευγάρι τοποθετεῖται σὲ μιά κατάλευκὴ θαρκοῦλα καὶ ἀποπλέει πρὸς ἄγρην ρωμαντικωτέρων ἐντυπώσεων. Ἐκεῖνη, καθισμένη στὴν πλῶρῃ ἀπολαμβάνει μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις τῆς τὸ πλούσιο αἰσθητικὸ γεῦμα ποὺ προσφέρουν ἐν συνεργασίᾳ ἡ θάλασσα, τὸ φεγγάρι, ἡ γῆ καὶ τὰ μα-κρινὰ φῶτα κι' ἐκεῖνος τραβάει κουτὶ. Ἡ βάρκα λικνίζει τοὺς πόθους καὶ τῶν δύο.

Σὲ μιά στιγμὴ ἐκεῖνος ἀφήνει τὰ κουτιά κι' ἔρχεται κοντὰ τῆς διαπνεόμενος ἀπὸ πεζώτερες ἐπιθυμίες. Ἐνὰ φιλὶ σφραγίζει τὰ χεῖλη τῆς. Ἐκεῖνη ὅμως ξαφνιαίνεται:

—Σὰς παρακαλῶ! Τί κάνετε ἐκεῖ;

—Εἶμαι τόσο μεθυσμένος, Νταίζη! Κι' ἔπειτα νομίζω ὅ-τι αὐτὴ ἡ ἱστορία κάποτε θά κατέληγε σ' αὐτό...

—Μὲ συγχωρεῖτε! Παρεξηγήσατε ἕνα ἄθωον φλέρτ! Δὲν γυρίζω πρὸς πίσω;

—Ὅπως θέλετε...

Ἄλλὰ δὲν μαλώνουν. Οὔτε διακόπτουν τὴν κατάστασι τῆς ἐκκρεμότητος ποὺ ὑφίσταται μεταξὺ τους: Ἐκεῖνη τοῦ δίνει ἐλπίδες γιὰ ἀργότερα. Ἐνὰ ἄλλο θρόδον. Ποιὸς ξέ-ρει. Καὶ τὸ φλέρτ, τὸ ἀπελπισμένο αὐτὸ παιχνίδι τῆς γά-τας μὲ τὸν ποντικόν, θά συνεχισθῇ, χωρὶς νὰ ἐξήρῃ κανεὶς ποὺ μπορεῖ νὰ καταλήξῃ. Γιατί, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἂν δὲν ἐφαρμόζεται πάντα τὸ ρητὸν «ἡ τύχη εὖνοεῖ τοὺς τολ-μηροὺς», μπορεῖ θαυμάσια νὰ ἐπαληθεύσῃ τὸ ἄλλο, ἐπίσης σοφόν, ρητό: «Ὁ ἐπιμένων νικᾷ»...

Ἄλλὰ τὸ φλέρτ δὲν εἶνε μόνον δικαίωμα τῆς ἀγάμου νεότητος. Εἶνε ἐπίσης ὑποχρέωσις γιὰ κάθε ἐνδιαφέρουσα κυρία, ποὺ παραθερίζει σὲ κάποιαν λουτρόπολιν, ἐνῶ ὁ σύ-ζυγος ἰδρώει ἐν Ἀθήναις, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀνεσι τῆς κυρίας. Οἱ παντρεμένες συναγωνίζονται τὰ κορίτσια στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ ἀνδρικοῦ ἐνδιαφέρον-τος καὶ ἀπὸ τὸν συναγωνισμὸν αὐτὸν δὲν βγαίνουν ποτέ μειωμένες. Ὁ ἄντρας συγκινεῖται περισσότερο μὲ τὴν ἰδέαν μιᾶς δύσκολης κατακτήσεως καὶ ἀδιαφορεῖ συχνὰ γιὰ τὰ κορίτσια, ποὺ τὸ φλέρτ τοὺς κρύβει τὸν κίνδυνον τοῦ γάμου.

Κάποτε, ὅμως, φθάνει ὁ σύζυγος γιὰ νὰ θυμίσῃ στὴν κυρία τὴν ὑπαρξί του καὶ νὰ περάσῃ ἕνα Σαββατοκύριακον κοντὰ σ' ἐκεῖνην ποὺ τὸν ἀφήνει νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ δρᾷ στὴν πρωτεύουσα: Βρίσκεται τότε σ' ἕναν κύκλο ἀγνώ-σει θάρρους κάπως ἐκπληκτικόν. Ἡ κυρία ὅμως εἶνε εἰλι-κρινὴς στὰς συστάσεις τῆς:

—Γιῶργο, νὰ σοὺ συστήσω τὸν κύριον Ντινο. Εἶνε τὸ ἐ-φετεῖνόν μου φλέρτ...

—Χαίρω πολὺ...

Ἐνὰς ἔξυπνος σύζυγος ποτέ δὲν πρέπει νὰ ἐνοχληθῇ ἀ-πὸ τὴν παρουσίαν καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ φλέρτ τῆς γυναι-κας του. Μόνο ἕνας ἀνόητος θά δεῖξῃ πὼς πειράζεται καὶ θά φανῇ αὐστηρὸς, ζηλιῶσης καὶ... ὁθέλλος. Καὶ αὐτὸς ἀ-κριβῶς διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ πάθῃ ὅ,τι ἔπαθε πρὸ με-ρικῶν αἰώνων κάποιος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης...

Στὶς πλάζ ἀφθονεῖ καὶ τὸ ὑπολογισμένον φλέρτ: Πρόκει-ται γιὰ τὰ κορίτσια ποὺ γυρεύουν τύχη. Καὶ ἂν δὲν τὴν βρῇκαν τὸ χειμῶνα στὶς κοσμικὰς συγκεντρώσεις καὶ τοὺς χοροὺς, τὴν ἀναζητοῦν κοντὰ στὸ κύμα, ὅπου ὁ ὑποψήφιος σύζυγος ἔχει ὅλη τὴν ἐλευθερίαν, μαζὶ μὲ τὰ πνευματικά, νὰ ἐκτιμήσῃ κατ' ἀξίαν καὶ τὰ σωματικά χαρίσματά τῆς. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ὅμως εἶνε οἱ ἄνδρες ποὺ ἀποφεύγουν τὶς μεγάλες συνέπειες —ὅταν δὲν ὑπάσχη σὴν μέσῃ ἡ σχε-τικὴ προῖξ— καὶ εἶνε ἐκεῖνοι, ποὺ, ἔπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸν, θ' ἀπαντήσουν:

—Μὰ τί λές, καυμένη Ζιζή! Παρεξηγήσες ἕνα ἄθωον φλέρτ!

Καὶ ἡ σαιζὼν τελειώνει. Μαζὶ μὲ τὶς πρῶτες ψυχρὰς καὶ τὶς πρῶτες φουσκοθαλασιές, ἡ πλάζ ἐρημώνεται. Καὶ οἱ καρ-διές, ἄλλες πληγωμένες, ἄλλες ἀπογοητευμένες, ἄλλες εὐ-τυχισμένες, ἄλλες εὐχαριστημένες καὶ ἄλλες ἀγανακτημένες, παίρνουν τὸ δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς. Τὰ φλερτάκια τῆς πλάζ τελειώνουν. Μερικὰ μπορεῖ νὰ συνεχισθοῦν στὴν πόλιν. Τὰ περισσότερα ὅμως διαλύονται ἢ διακόπτονται γιὰ ν' ἀναεω-θοῦν τὸ ἄλλο καλοκαίρι... Καὶ ἡ Νταίζη, ἡ Ζιζή, ἡ Καίτη, σοκολατένιες ὑπάρξεις, θ' ἀφηγηθοῦν τὴν ἐφετενὴ δρᾶσι τοὺς στὴν πλάζ:

—Ἐκὼνα 52 μπάνια, ἔπηρα 2 ὀκάδες καὶ εἶχα 6 φλέρτ... Νὰ τὰ ἐκατοστήσῃς, Ζιζή!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

Ἡ οἰκοδόμοινα: Σὰς εὐχαριστῶ, μαρ-κήσιε, ποὺ ἤλθατε στὸ χορὸ μου κι' ἐλπίζω νὰ μείνε-τε ὡς τὸ πρῶτον.

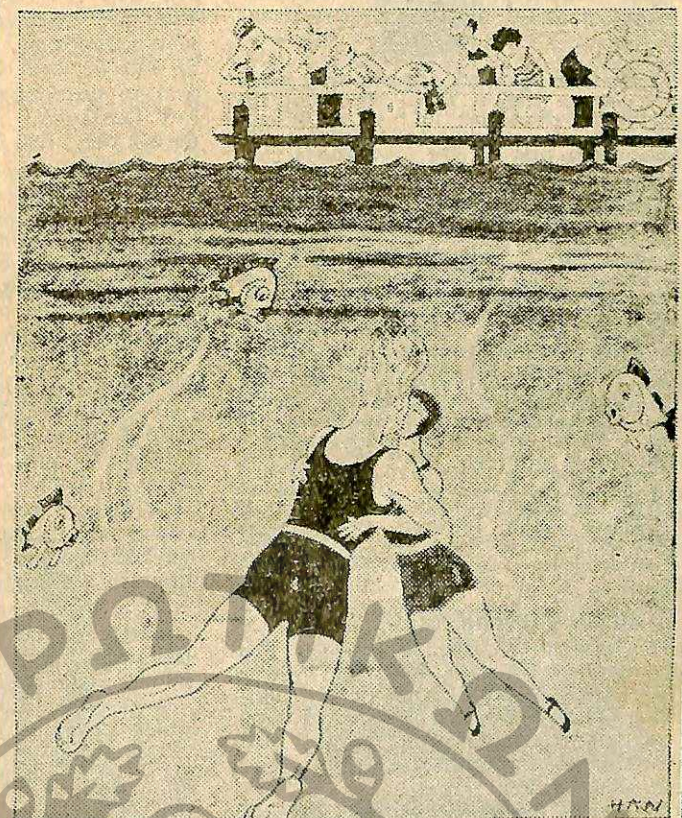
Ὁ μαρκήσιος: Εἶμαι εὐτυχής, κυρία, ποὺ θά περάσω τὴν νύκτα μαζὶ σας.

ΤΡΙΧΕΣ ΓΙΑ ΤΡΙΧΕΣ

Ὁ σύζυγος (στὴ γυναῖκα του ποὺ φοράει περ-ροῦκα): Ὁραῖες τρίχες μὰ πὼς μπορεῖς νὰ θάξῃς στὸ κεφάλι σου τρίχες ἄλλης γυναίκας;

Ἡ σύζυγος (στὸ σύζυγον ποὺ φοράει γούνινο γιακὰ στὸ πανωφόρι του): Κι' ἐσὺ πὼς μπορεῖς νὰ θάξῃς στὸ λαμὸ σου τρίχες ἄλλου ζώου;...

ΚΑΘΕ ΑΛΟΙ

Οἱ θεαταὶ πάνω στὴν εξέδρα (μὲ ἀνησυχία).— Πῶ, πῶ, καλὲ πὼς ἀργοῦνε! Λέτε νὰ πνιγῇ κανεὶς;

Εἶχε τύχη

—Εἶχες τύχη, κακομοῖρη μου, ποὺ τὰ παπούτσιά μου εἶνε με-γαλύτερα ἀπὸ τὰ πόδια μου κατὰ τρεῖς πόντους!

ΦΛΕΡΤΑΚΙΑ ΣΤΙΣ ΠΛΑΖ

Ἐπικαίρη εὐθυμογραφικὴ ἐρευνα τοῦ συνεργάτου μας κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—Ὡστε μᾶς φεύγετε αὐριο; ἐρώτησαν μιά χαριτωμένη κι' ἔξυπνη Ἀθηναία, ποὺ ἐτοίμαζε τὶς βαλίτσες τῆς γιὰ κά-ποιαν ἑλληνικὴν λουτρόπολιν, ὅπου περνοῦν τὸ καλοκαίρι τοὺς τὰ προνομιούχα πλάσματα τῆς ζωῆς.

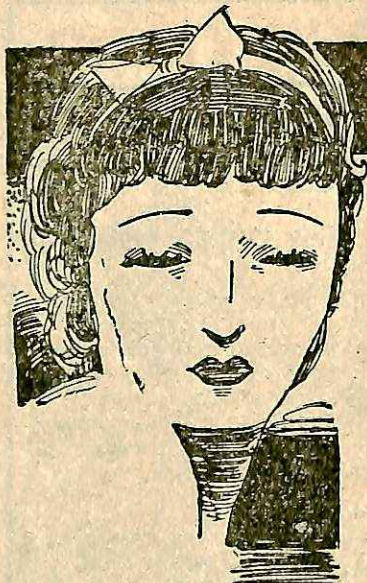
—Ἐπὶ τέλους! ἀπήντησε ἐκεῖνη. Ἐλπίζω ὅτι θά περάσω μὴν εὐχάριστη σαιζὼν.

—Φυσικά... Ὁ ἀναπνέετε τὸ δροσερὸ ἀεράκι ποὺ θά φέρ-νῃ ἡ θάλασσα, θά γυρίζετε ἐλεύθερα, θά κάνετε τὸ μπά-νιο σας, τὴν ἡλιοθεραπείαν σας καὶ τὰ θαλασσινὰ σπόρ...

—Ἐσχάτως ὅμως τὸ σπουδαιότερον! παρετήρησε ἡ ἔξυπνη καὶ χαριτωμένη δεσποινίς.

—Ποιό;

—Τὸ φλέρτ, ἀγαπητὴ μου! Τὸ φλέρτ!

αίχμηρές στην έρημική έπαυλη

Μαρία, που έγινε κατακόκκινη, σαν παπαρούνα, από την ταραχή της και νόμιζεν ότι η καρδιά της θα έπεταγόταν, μέσα από το στήθος της — τόσο δυνατά κτυπούσε — έσκυψε ντροπαλά το κεφάλι της.

★

Σάν νεράιδα του παραμυθιού, σαν ένα από τους όμορφους εκείνους τούς παλιούς πίνακες μεγάλων ρωμαντικών ζωγράφων, έμοιαζεν η πανέμορφη Μαρία, έτσι όπως έστεκόταν, μέσα από το παράθυρο με τα μακρὰ μαλλιά ξεπλεχτά, στους αγκαματένιους ώμους της. Καί ο Τώνης, την έκκύταζεν έκστατικός, γεμάτος από μιά ανείπωτη εὐτυχία. Ω, εκείνα τα κύματα των καλλιών της! Καί τα μάτια της, τὰ μενεξεδένια εκείνα μάτια, έτσι όπως τον έκτύταζαν με την έκφραση του ελαφρού τρόμου, ήταν γι' αυτόν ένα γλυκό όνειρο, που δεν θα ήθελε να τελειώσει ποτέ.

— Μαρία, πολυαγαπημένη μου, της έπιθύρισε, με όλην την τρυφερότητα, που έκλειναν τα φυλλοκάρδια του, Μαρία, είσαι ο ήλιος της ζωής μου! Μαρία, αν μιά ημέρα μου λείψεις, δεν θέλω τη ζωή.

— Τώνη, αγαπημένε μου, μουρμούρισε η Μαρία, παγώνοντας από τον φόβο της.

— Πόσο γρήγορα περνάει η ώρα, όταν είμαι κοντά σου, της έλεπεν, ενώ της έσφιγγε το χέρι στο δικό του.

— Αὐτή η παράξενη μελαγχολία, Πώνη (*) που θαρραίνει απόψε την καρδιά μου, ανεστένανε η Μαρία, αυτό το θλιβερό προαίσθημα, μου φέρνει πιά δάκρυα στα μάτια...

— Μη σέ βασανίζουν, γλυκειά μου, οι σκέψεις αυτές... Σοῦ ξαναλέω, πώς είναι της φαντασίας σου, παιγνίδι!

— Τώνη, κάτι μου λέει, πώς δεν θα σέ ξαναδώ... Θεέ μου, τί εἶν' αυτό ;

— Αγαπημένη μου, δεν πρέπει ούτε να το συλλογίζεσαι... Πώς είναι δυνατόν να μη με ξαναδῆς ! Μὰ έλα, έλα κάθεται και βασανίζεσαι, με τις σκέψεις αυτές, αφού είμαι κοντά σου...

— Καί όμως, Τώνη, τὰ προαισθήματά μου δεν με γελάνε ποτέ. Αποψε μου φαίνονται όλα θλιμμένα και μελαγχολικά...

— Τί παιδί, που είσαι, Μαρία, προσπάθησε να της δώσει θάρρος ο Τώνης. Αλλά αφού είμαι κοντά σου... δεν πρέπει να φοβάσαι τίποτα ! Μὰ τίποτε!

Καί ο Τώνης έφερε το χέρι της Μαρίας που έκρατούσαν αἰχμηράτα μέσα στο δικό του, στα χείλη του. Α νατρίχιασε σύγκορμος, μόλις τὰ χείλη του άγγιξαν την άπαλη έπίδερμίδα της όμορφης κοπέλλας... Καί τ

Τότε η Μαρία, ενώ οι λυγμοί της την έπνιγαν και η φωνή της έτρεμεν, έμουρμούρισε :

— Μητέρα, έχει καλό σκοπό, γιά μένα !

— Πάψε ! Αδιάντροπη ! Αν είχε καλό σκοπό, θα έρχοταν σέ μένα... Όποιος έχει καλό σκοπό δεν ξελογιάζει τὰ κορίτσια του κόσμου στὰ παράθυρα...

— Μητέρα !

— Έλεεινή ! Υποκρίτρια ! Αδιάντροπη ! Γι' αυτό λοιπόν σέ έφερε στην Αθήνα ; Για να κρυφοκουβεντιάσεις τη νύχτα στὰ παράθυρα ;

Εσπαρτάριζε το κορμί της Μαρίας από το κλάμα τώρα. Καί με πολλόν κόπο, απλώνοντας τὰ χέρια της, παρακαλεστικά, προς την μητέρα της, που έσερνε το κουρασμένο κορμί της, γιά να ξαναγυρίση στο κρεβάτι του πόνου, έλεε :

— Μητέρα, σοῦ δρκίζομαι, στη ζωή της αγαπημένης μας Αννούλας, ότι έχει καλό σκοπό :

— Σιωπή, αδιάντροπη !... Μην πιάνεις στο στόμα σου το όνομα της αδελφής σου !... Έκείνη είναι τίμια ! Δεν σοῦ μοιάζει :

Κι' η κυρά - Μάρθα θαρραναστενάζοντας, βογγώντας ξαναγύρισε στο κρεβάτι της.

Η Μαρία έμεινε ακίνητη στη θέση της. Νά λοιπόν το λυπητερό προαίσθημα, που είχε. Βγήκε το ίδιο βράδυ. Αφουγκράσθηκε... Τ' αναφυλλιά της μητέρας άκούονταν από την πλαϊνή κάμαρη. "Ω, τί τύψεις ένοιωθε τώρα η άμοιρη ή κοπέλλα, γιά τον πόνο που έγινεν άφορμή να αίσθανθῇ η μητέρα της, βλέποντάς την να μιλά, μ' ένα άγνωστο, στο παράθυρο... Δεν μπορούσε, η λαλιά της εκοβόταν από καλή πη, ότι ο νέος αυτός ήταν από καλή οικογένεια, ένα τίμιο παλληκάρι, που την είχαν αγαπήσει αληθινά και λογαριαζε να την κάνει σύντροφο της ζωής του. Δεν μπορούσε να την πείσει !

Ο Τώνης, εκείνη τη νύχτα, δεν μπόρεσε να κλείση μάτι, από την αγωνία του. Έγύρισε στο ξενοδοχείο του θείου του, σαν τον ένοχο, που τον εκκυνήγουν. Κάθε τόσο έκτύταζε γύρω του, νομίζοντας ότι θα έβλεπε μιά απειλητική σιλουέτα, να διαγράφεται μπροστά του, αν και ήξερε, ότι η μητέρα της Μαρία ήταν άρρωστη, κρεβατιωμένη...

Καθισμένος μπροστά στο παράθυρο, εἰενύχτησεν έτσι, περιμένοντας την αύγή, γιά να σταλάξῃ με τις άκτινες της βάλαμο παρηγορίας, στην πονεμένη καρδιά του... Αλλά ούτε όταν ήλμωσαν ήσυχασεν ο Τώνης, γιατί αλογίσθηκεν ότι δεν μπορούσε την ημέρα να πάῃ έξω από το σπίτι της αγαπημένης του και να περιμένῃ από ιδῇ, γιατί η μητέρα της, έπειτα από την νυκτερινή σκηνή δεν θα την άφηνε να βῇ μόνη της, ακόμη και στο παράθυρο.

Εσφιγγε με άπελπισιά τις γροθιές του ο Τώνης και μουρμούριζεν, ενώ πηγαίνονε στην κάμαρή του :

— Νά τὰ προαίσθηματά, που έβγῃκαν αληθινά !...

Μιά έλπίδα είχε τώρα. Νά πάῃ το βράδυ, να περιμένῃ έξω από το σπίτι της Μαρίας. Σάν συλλογίσθηκεν όμως ότι μπορούσεν η μητέρα της αγαπημένης του, να βάλῃ κανένα δικό της άνθρωπο να τον παραμονέψῃ και να έκτεθῇ έτσι περισσότερο η Μαρία, στη γειτονιά, τότε απέφασισε να μὴ άνηφορίση στην όδον Μαυρομιχάλη ούτε εκείνη τη νύχτα...

Σέ μιά στιγμή απέφασισε, μέσα στην παραφορά του, να πάῃ να κτυπήσῃ θαρρετά την πόρτα της κυρά - Μάρθας και να ζητήσῃ το χέρι της αγαπημένης του... Μὰ και η σκέψη αὐτή ήταν μάταιη. Πῶς θα πηγαινε να κάνει ένα τέτοιο διάβημα, αφού ακόμη ήταν ένας φτωχός φοιτητάκος ; Όχι, όχι δεν είχε το θάρρος... Δεν έπρεπε. Μπορούσε να χειροτερέψῃ τὰ πράγματα.

Έμεινε λοιπόν κι' εκείνο το βράδυ ο Τώνης στο δωμάτιό του στο ξενοδοχείο, σαν τρελλός από την αγωνία του. "Όσο συλλογίζοταν, ότι έγινεν άφορμή να στενοχωρηθῇ η αγαπημένη του και να έχῃ ποῖος ξεύρει, ποιά βίαιη σκηνή, με την μητέρα της τόσο περισσότερο τον έκυριευν η άπελπισία.

Επὶ τέλους, το άλλο βράδυ κατά τις έντεκα, ο Τώνης έβγήκεν από το ξενοδοχείο, αποφασισμένος να πάῃ έξω από το σπίτι της Μαρίας. Μὲ χτυποκάρδι άρχισε ν' άνηφορίζῃ στην όδον Μαυρομιχάλη. Αλλά όταν έφθασε σέ απόστασι άλλων βημάτων από το σπίτι της αγαπημένης του, η καρδιά του έσφίχθηκε. Παράξενο, γιά πρώτη φορά τὰ παράθυρα του μικρού σπιτιού είχαν φῶς και έμπαινόβγαιναν εκεί

κάποιες γυναίκοῦλες, γειτόνισσες τσως... Ο Τώνης έτάχυνε το βήμα του... Τί συνέβαινε λοιπόν ; Γιατί ήταν μαζεμένος κόσμος, στο σπίτι της αγαπημένης του ; Ποιά καινούργια συμφορά είχε πληξεί την άμοιρη οικογένεια ; Χωρίς να συλλογισθῇ, ότι μπορούσε να έκτεθῇ ο Τώνης έπρεξε και σταμάτησε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της κυρά - Μάρθας. Η καρδιά του νόμισεν ότι θα έπεταγόταν από το στήθος του. Μιά γυναίκοῦλα έβγαίνει εκείνη τη στιγμή, από το σπίτι. Ο Τώνης, με πολλήν ταραχήν, έπῃγε κοντά της και τη ρώτησε :

— Συμβαίνει τίποτε εδώ ; σὰς παρακαλώ ;

Η γυναίκοῦλα του λαοῦ πὸν έκτύταξε κατάματα κι' έπειτα κουνώντας το κεφάλι με συμπόνοια, του άποκρίθηκε :

— Η μιά συμφορά 'πάνω στην άλλη, παιδάκι μου... Έχασε τις προάλλες το ένα κορίτσι της ή κακομοῖρα. Πάει τώρα και το άλλο !

Ο Τώνης σαν τρελλός την άρπαξε από τὰ χέρια.

— Τι έλεπες ; την ρώτησε με μιά υπόκωφη φωνή.

— Απορήσεν η γυναίκα, γιά την ταραχή του και του έλεπε :

— Θα είσασθε συγγενής... Πηγαινετε να την παρηγορήσετε την κακομοῖρα !... Τι της ήταν γραφό !

Κι' η γυναίκοῦλα του λαοῦ έφυγεν, ενώ ο Τώνης έμεινε σαν άποσβολωμένος.

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ

Τί είχε συμβῇ ; Πῶς έχάθηκεν έτσι ξαφνικά και η Μαρία ; Όπως θυμούνται οι άναγνώσται μας, μόλις ο κ. Τρίφων έμαθεν από τον έμπιστον άθροπὸν του, τον Νίκο, ότι η μη-

τέρα της "Αννας είχε και μιά άλλη κόρη, που έμοιαζε καταπληκτικά με την Άννα, κατά τον Νίκο μάστα ή Μαρία ήταν πὸ όμορφη, άμέσως ο παράξενος ιδιοκτήτης της έρημικής έπαύλεως απέφασισε να βάλῃ να την άπαγάγουν κι' αὐτή και να την φέρουν στη βίλλα του. Το άρρωστημένο μυαλό του έκυριεύθηκε από την σφοδρή έπιθυμία να έχῃ μίαν ακόμη όμορφη εκεί κοντά του, που να μοιάζῃ της πεθαμένης, γυναίκας του ! Καί χωρίς να χάσῃ καιρό έκάλεσε στην έπαυλη την κυρά - Μάρω, που είχε καταφέρει να κλέψῃ την Άννα, καί της έλεπε :

— Δουλεύει η τύχη σου, κουκουβάγια ! Αλλη ευκαιρία σοῦ παρουσιάζεται πάλι να βγάλῃς τον παραδάκι !

Καί της έδήγησε τὰ καθέκαστα. Η κυρά - Μάρω όμως έφάνηκε διστακτική.

— Αν εγλύτωσα την πρώτη φορά, γυιέ μου, από την αστυνομία, του έλεπε, δεν θα γλυτώσω τώρα. Φοβάμαι...

— Δεν έχεις να φοβηθῇς τίποτα. Θα σοῦ δώσω και τον Νίκο μαζί σου. Ακουσε το σχέδιό μου...

Καί της έλεπε, ότι θα έπρεπε να παρουσιασθῇ στην άλλην κόρη της κυρά - Μάρθας και με πολλές προφυλάξεις να την ξεμοναχιάσῃ και να της πῇ τάχα, ότι ήξερε πὸν βρίσκεται η αδελφή της, αλλά δεν μπορούσε να το έμπιστευθῇ παρά μόνο σ' αὐτήν, γιατί έφοβόταν.

— Κι' αν το πῇ στην μητέρα της ; ρώτησε τρομαγμένη η κυρά - Μάρω.

— Έδώ είναι ὅλη η τέχνη σου. Θα την καταφέρῃς να μη πῇ το παραμικρό στη μητέρα της, αλλά να την αφήσῃ τάχα, να ιδῇ ξαφνικά την χαμένη κόρη της.

— Κι' αν δεν μπορέσω να την ιδῶ ;

— Διαβόλου σκιά, όλα τὰ αντίθετα φέρνει. Θα παραμονέψῃς έξω από το σπίτι της, μαζί με τον Νίκο. Αμ' δεν θα κερδίσης έτσι εύκολα τόσα λεπτά... Έμπρός, πήγαινε... Καί το πολὺ έως αύριο το βράδυ περιμένο και την άλλη κοπέλλα εδώ... Νά, τώρα, αὐτά, γιά μπροστάντσα...

Καί της έβαλε στο χέρι κάμποσα χαρτονομίσματα τῶν εἰκοσι πέντε και τῶν πέντε δραχμῶν.

Η κυρά - Μάρω έφυγε μουρμουρίζοντας :

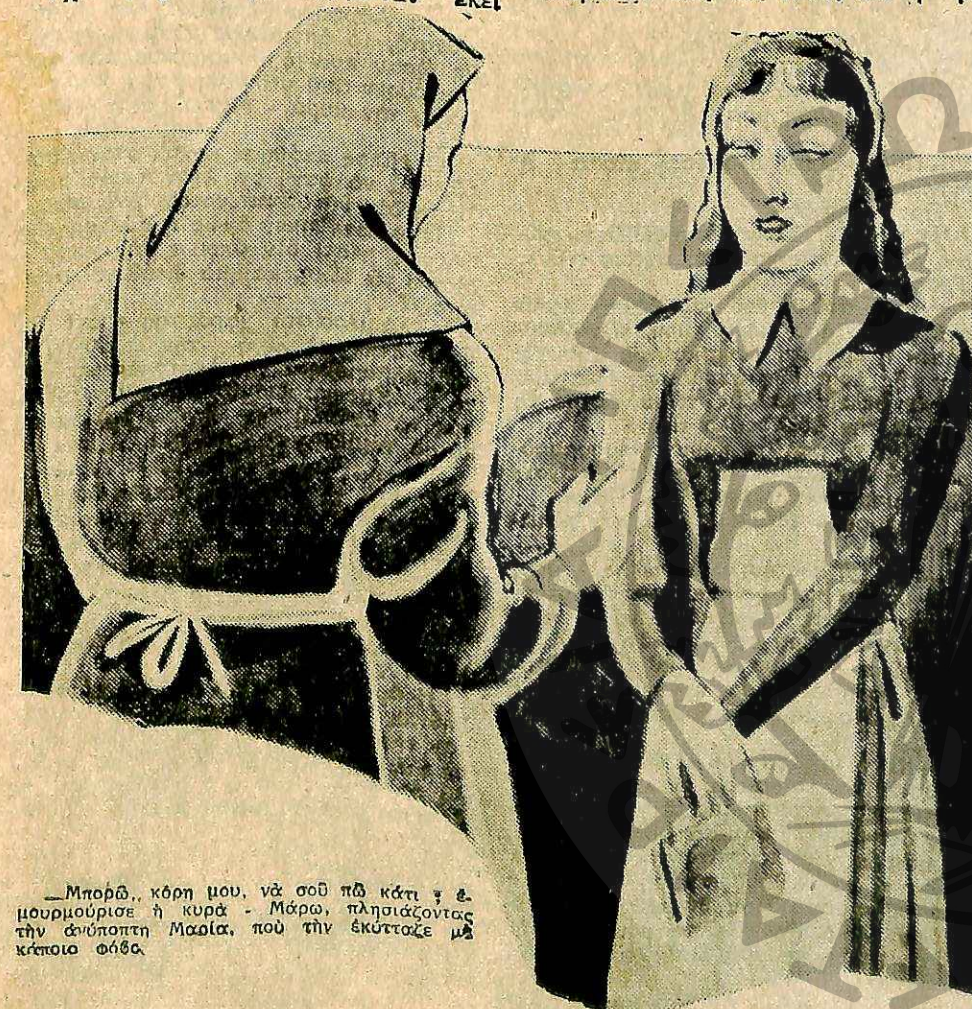
— Μη θαρρῇς θεότρελλε ότι θα πάω μόνη μου στο φρέσκο. Θα σέ προδώσω σαν με πιάσουν... Δεν σοῦ φθάνει η μιά, αλλά θέλεις και την άλλην... Θε σπάλαβε !...

Κι' έφυγεν από την έρημική έπαυλη, αφήνοντας θυσιζόμενον στις αλλόκοτες σκέψεις του τον παράξενον εκείνον άνθρωπον, που η άγάπη του, η υπερβολική, η άρρωστική άγάπη του προς την πεθαμένη γυναίκα του, τον είχε κάνει πραγματικά μισό-τρελλο...

Η κυρά - Μάρω δεν είχε καμμία έλπίδα ότι θα πέτυχανε να κλέψῃ και την άλλη διδυμη. Καί δεν είχε γιατί έφοβόταν, μη τυχόν η Μαρία την έῃχεν ιδῇ, εκείνο το πρωί, που ξεπλάνεψε την αδελφή της και την έθυσμῶταν.

— Μὰ τί κάθεται και λέω, έμονολογούσε, ενώ άπομακρυνόταν από την έρημική βίλλα. Πῶς να με ιδῇ ! Όταν έπῃγα κοντά στο άμάξι, δεν ήταν πὸν μόνο η μιά, από τις διδυμες. Θα πάω και ὅτι γίνε...

Εν τῷ μεταξύ είχαν όρίσει ραντε-βου με τον έμπιστον άνθρωπον του κ.

— Μπορώ, κόρη μου, να σοῦ πῶ κάτι ; έμουρμούρισε η κυρά - Μάρω, πλησιάζοντας την άπόσταση Μαρίας, που την έκτύταζε με κάποιο φόβο.

(*) Στο προηγούμενο εκ παραδρομῆς εἶπε Τάκης.

Τρύφωνα, τὸν Νίκο, στὴν ἀρχὴ τῆς δευτέρου Μαυρομυχαλῆ, τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωὶ στὶς 10. Ὁ Νίκος τὴν ἐπερίμενε ἐκεῖ. Καὶ ἀνηφόρησαν μαζί. Ἀλλ' ὅταν ἐφθασαν σὲ μικρὴ ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρᾶ - Μάρθας, ὁ Νίκος ἀποτραβήχτηκεν, ἀφ' οὗ πρὶν τῆς ἐδείξει τὸ σπιτάκι μὲ τὴν αὐλή. —Θὰ πάω νὰ τὴν περιμένω στὰ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο καὶ ἀν' βγῇ θὰ πάω κοντὰ της, ἀλλ' ἀν' δὲν βγῇ δὲν θὰ ξεμεσημεριάσω κιόλας, ἐμouroύρισην ἡ κυρᾶ - Μάρω καὶ ἀρχισε νὰ κἀνὴ βόλτες στὸ πεζοδρόμιο, ποὺ ἦταν ἀπέναντι τοῦ σπιτί τῆς κυρᾶ - Μάρθας, προσποιουμένη, ὅτι ἐψάχνε τάχα, νὰ βρῇ τὸ νούμερο ἐνὸς σπιτιοῦ, βγάζοντας μάλιστα ἀπὸ τὴν τσέπη της, κάθε τόσο καὶ ἓνα χαρτί...

Ἦταν ἑνδεκά ἡ ὥρα ὅταν ἡ Μαρία μὲ μιὰ μπλε ποδιά τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ μοιάζῃ σὰν μαθήτρια, ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ πάῃ στὸν μπακάλη. Ἡ κυρᾶ - Μάρω, ἔτρεξεν ὅσον τῆς ἐπέτρεπαν τὰ γεροντικά της πόδια καὶ πῆρε τὸ κατόπι της. Κατέβασεν ἑπειτα τὸ μαντήλι της. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Μαρία ἐπῆγε στὸν σπιτάκι, ἐψώνισε καὶ ἐγύριζε στὸ σπιτί της, ὅταν ἐξαφνικὰ εἶδε τὴν κυρᾶ - Μάρω νὰ τὴν πλησιάζῃ. Στὴν ἀρχὴ ἐτρόμαξε. Στὴν κατάστασιν ποὺ ἦταν, ἐπειτα ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ἀντιπαράθεσιν, ποὺ ἡ μητέρα της τὴν εἶχεν ἰδῇ νὰ κρυφομιλά, μὲ τὸν Τῶνη, ἐφοβῶταν τὸ κάθε τι.

—Μπορῶ, παιδί μου, νὰ σοῦ πῶ κάτι; τὴ ρώτησε ἡ κυρᾶ - Μάρω, μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κἀνῃ, ὅσο μποροῦσε πρὸς γλυκειά. —Εὐχαρίστως, κυρία, τῆς ἀπάντησε ἡ Μαρία, στὴν ὁποία τὸ παρουσιαστικὸν τῆς ἔμπιστης γυναικάς τοῦ κ. Τρύφωνος, ἔκανε καλὴν ἐντύπωσιν.

—Εἶναι κάτι σοβαρὸ, πολὺ σοβαρὸ παιδί μου καὶ σ' ἐνδιαφέρει, ἐξήκολούθησε ἡ κυρᾶ - Μάρω, ρίχνοντας ματιὰς ἀνισχυχες γύρω της.

—Σὰν ἀκούω, ἐμouroύρισε ἡ Μαρία, ἡ ὁποία στὴν ἀρχὴ ἐνόμισεν ὅτι τὴν γυναικὰ ἐκείνην τὴν εἶχε στείλει ὁ Τῶνης.

—Ὅχι, ἐδῶ, κόρη μου. Μποροῦμε νὰ πάμε ἐκεῖ στὸ στενὸ; ἐπέμεινε ἡ κυρᾶ - Μάρω.

—Πάμε, τῆς εἶπε ἡ Μαρία.

Ἐπρωχώρησαν στὸ στενὸ δρομάκι, ποὺ ἔβγαινε στὴν ὁδὸν Ἱπποκράτους. Ἐκεῖ ἐφάνηκε πάλι διστακτικὴ ἡ κυρᾶ - Μάρω. —Επειτα ὅμως εἶπε:

—Τὸ καλὺτερόν ποὺ ἔχομε νὰ κάνωμε εἶναι νὰ...

—Μὰ τί συμβαίνει σὰς παρακαλῶ; τί θέλετε; τὴν διέκοψε ἡ Μαρία.

—Τώρα θὰ σοῦ πῶ, κοπέλλα μου... Εἶναι κάτι πολὺ σοβαρὸ γιὰ σένα!

—Μὲ τρομάζετε, κυρία.

—Ὅχι, δὲν πρέπει νὰ τρομάξῃς. Πρόκειται γιὰ τὸ καλὸ σου...

Τὰ λόγια αὐτὰ καθυστάσαν τὴ Μαρία. Τώρα ἦταν βεβαία ὅτι τὴν γυναικὰ ἐκείνην τὴν εἶχε στείλει ὁ ἀγαπημένος της, ὁ Τῶνης.

—Κάμε μου τὴ χάρι, κόρη μου, νὰ πεταχθῇς μὴ σιγμῇ στὸ σπιτί σου, ν' φῇς τὰ ψῶνια καὶ γὰρ θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ...

Ἡ Μαρία ἐφάνη διστακτικὴ.

Ἄν δὲν τὴν ἀφῆκεν ἡ μητέρα της νὰ ξαναβγῇ;

Κυριευμένη ὅμως ἀπὸ τὴ ζωερὴ περιέργεια, σχεδὸν ἀπὸ ἀγωνία νὰ ἀκούσῃ, τί θὰ τῆς ἔλεγε ἡ ἀγνωστὴ ἐκείνη γυναικὰ, ἔτρεξε στὸ σπιτί, ἀφῆκε.

σὲ τὰ ψῶνια καὶ χωρὶς νὰ κἀνὴ καὶ θόλου θόρυβο—ἡ μητέρα της ἦταν στὸ κρεβάτι ἀκόμη—ξαναβγήκε.

Ἡ κυρᾶ - Μάρω ἐφάνηκεν εὐχαριστημένη μόλις εἶδε τὴ Μαρία νὰ ἐρχεται. Εὐτυχῶς γι' αὐτὴν ὁ δρομάκος ἐκείνος ἦταν ἔρημος.

—Λοιπὸν κόρη μου, ἀκουσε καὶ μὴ τρομάξῃς ἀπὸ τὴν χαρὰ σου.

Ἡ Μαρία τὴν ἐκύτταξε κατὰ πηλη.

—Πρόκειται γιὰ τὴν ἀδελφοῦλα σου!

Ἡ Μαρία ἐγίνε κατὰ χλωμῇ.

—Ἐπαθε κανένα κακὸ; ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνή.

—Ὅχι, ἡσυχάσε. Βρίσκεται σὲ πολὺ καλὰ χέρια...

—Τότε ἔλατε... μέσα... ἔλατε στὴν μητέρα μου... Θὰ χαρῇ πολὺ ὅταν μάθῃ ὅτι ἔρχεσθε ἀπὸ τὴν ἀδελφοῦλα μου...

Ἡ Μαρία ἐκρίνατο σὰν παιδί, ἐνῶ δυὸ χονδρὰ δάκρυα ἐκυλούσαν ἀπὸ τὰ ὄμορφα συμπαθητικὰ μάτια της.

Ἄλλ' ἡ κυρᾶ - Μάρω ἐμεινε ἀκίνητη.

Ἐπὶ ἀνάρριξε μιὰ ματιά γύρω της, ἔκανε πρὸς γλυκειὰ τὴν βραχνή φωνή της καὶ ἔπειτα εἶπε:

—Ὅχι παιδί μου... Ἀκόμα δὲν κάνει νὰ ἔλθω στὴν μητέρα σου. Θὰ μὰ θῆς ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ μάθῃς σὺ καὶ ἔπειτα θὰ τὰ ποῦμε στὴν μαννούλα σου...

Ἀκουσε καὶ μένα ποὺ εἶμαι ἡλικιωμένη καὶ πρόκειται νὰ παραδώσω ψυχὴ...

—Ποῦ βρίσκεται, κυρία, ἡ ἀδελφή μου; Τὸ ἐξήρατε; τὴν διέκοψε μὲ παραφορὰν ἡ Μαρία.

—Τὸ ἐξήρα, κοπέλλα μου. Ἄν δὲν τὸ ἔξευρα, δὲν θὰ ἐρχόμουν νὰ σὲ βρῶ.

Ἡ Μαρία ἀναστήναξε.

—Ποῦ εἶναι λοιπὸν;

—Μποροῦμε νὰ πάμε λίγο πρὸς ἱέρα; Δὲν θέλω, κόρη μου, νὰ μὰς βλέπουν ἐδῶ...

—Πάμε, εἶπεν ἀνύποπτη πάντα ἡ Μαρία.

Προχώρησαν.

Ἡ κυρᾶ - Μάρω δὲν ἐφοβῶταν τώρα, ὅτι θ' ἀποτύχαινε τὸ σχέδιον τοῦ κ. Τρύφωνα.

—Αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ θά'το καλὰ στὸ μυαλό σου, κόρη μου, ἐξηκολούθησεν ἡ ἐμπιστὴ γυναικὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς ἐρημικῆς ἐπαύλεως. Πές μου ἐμένα θέλεις νὰ ἰδῇς τώρα αὐτὴ, τὴ σιγμῇ τὴν ἀδελφοῦλα σου;

—Καὶ τὸ ρωτᾷτε κυρία; ἐμouroύρισην ἡ Μαρία, μὲ ταραχή. Ποῦ εἶναι; Πῆτε μου, σὰς παρακαλῶ... Πάμε...

Ἡ κυρᾶ - Μάρω ἐφάνηκε διστακτικὴ.

—Μὴ μὲ ρωτᾷτε, κοπέλλα μου, πῶς ἐμαθα ποῦ βρίσκεται ἡ ἀδελφοῦλα σου. Αὐτὰ ἔχομε καιρὸ νὰ τὰ ποῦμε. Γιὰ τὴν ὥρα σου λέω ὅτι ἡ Ἄννα σὰς εἶναι λίγο μακριὰ καὶ ἂν ἀποφασίσῃς νὰ πάμε τώρα, πρέπει νὰ λείψῃς τοῦλάχιστο μισὴ ὥρα ἀπὸ τὸ σπιτί σου...

—Κι' ἡ μητέρα μου τί θὰ πῇ; μouroύρισε συλλογισμένη ἡ Μαρία.

—Θ' ἀνησυχῇ μὴ σιγμῇ θὰ νομίσῃ, ὅτι βρήκες καμμιά φιλενάδα σου, ἢ πῶς ἐπῆγες στὸ σπιτί της. Φαντάσου ὅμως τὴν χαρὰ θὰ δοκιμάσῃ ὅσο ἡ μαννούλα σου, ὅταν θὰ μάθῃ, ὅτι γυρίζεις ἀπὸ τὴν ἀδελφή σου, ὅτι τὴν εἶδες, μιλήσατε μαζί καὶ βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια.

—Ἐ, τότε πάμε λοιπὸν, κυρία. Ἐρχομαι μαζί σας, εἶπε, μὲ μιὰ παιδιά-

στικὴ ἀφέλεια ἡ Μαρία. —Ναί, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε, κόρη μου νὰ πάμε πεζή. Σὺ εἶσαι κοπελλίτσα καὶ περπατᾷς... Ἐγὼ ὅμως εἶμαι γρηᾷ ἡ καὶ μὲν... Νὰ πάρωμε ἕνα ἄμαξι...

Ἡ Μαρία ἐδίστασε.

—Κυρία... ἔξερете... δὲν ἔχω μαζὶ μου λεπτὰ... Μήπως πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπιτί; Μὰ τότε... θὰ ὑποψιασθῇ ἡ μητέρα μου...

—Ἀχ, γιατί δὲν μ' ἀφήνετε νὰ τῆς τὸ πῶ, ὅτι πάω νὰ ἰδῶ τὴν ἀδελφοῦλα μου... Θὰ τῆς κἀνὴ τόσο καλὸ... Θὰ χαρῇ τόσο... Καὶ προχθὲς ἐλάβαμε γράμμα της...

Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ χαρούμενο νέον, ποὺ μὰς ἔγραψε ἡ Ἄννα μὰς;

—Μὲ κάνεις νὰ μετανοίω, γιατί ἦλθα καὶ σὲ βρήκα. Δὲν πρέπει ἀκόμη νὰ τὸ μάθῃ ἡ μητέρα σου... γιατί τότε μποροῦμε νὰ τὴν βλάψωμε τὴν ἀδελφοῦλα σου... Ἐξ ἄλλου σκέψου, ὅτι κινδυνεύω καὶ ἐγὼ...

Ἡ Μαρία ἐτρόμαξε.

—Κινδυνεύετε; Γιατί; ρώτησε.

—Τὸ ἐξήρατε ὅτι χάνομε καιρὸ... Θέλεις νὰ ἰδῇς τὴν ἀδελφή σου; Ναί ἢ ὄχι;

—Καὶ ρωτᾷτε κυρία;

—Τότε λοιπὸν πάμε... Ἐγὼ ἐγὼ λέπτω, γιὰ τὸ ἄμαξι... Κι' ὅταν θὰ γυρίσωμε, μοῦ τὰ δίνεις...

—Πάμε κυρία... Μὰ γρηγορὰ σὰς παρακαλῶ, γιὰ νὰ μὴ τυχὸν ἀνησυχῇ ἡ μητέρα μου...

Αὐτὸ ἤθελε καὶ ἡ κυρᾶ - Μάρω.

Ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἱπποκράτους στὴν Λεωφόρον Ἀλεξάνδρας, ἡ ὁποία ἦταν σχεδὸν ἔρημη, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Τὰ σπιτία της ἦσαν κτισμένα ἀραιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχαν τριγύρω παρὰ τρία - τέσσερα ἐξοχικὰ κέντρα γιὰ τὰ ζευγαράκια.

Στὴ Λεωφόρον ἐπῆρνε ἓνα ἄμαξι κλειστὸ, τὸ ὁποῖο εἶχε σταματήσει λίγη ὥραν πρὶν ὁ Νίκος, ποὺ παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ, χωρὶς νὰ φαίνεται, τὴν κυρᾶ - Μάρω καὶ τὴν Μαρία.

Ὁ Νίκος ἐκάθησε κοντὰ στὸν ἄμαξι, γιὰ νὰ φανῇ ὅτι ἦταν παρὰ τοῦ. Ἐτοὶ δὲν θὰ ὑποπτευόταν ἡ Μαρία.

Παρανευθῆκεν ὅμως ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἄννας, γιατί δὲν ἀκουσε τὴν κυρᾶ - Μάρω νὰ δώσῃ καμμιά διεύθυνσιν στὸν ἄμαξι...

Ἀλλὰ μέσαστὴ χαρὰ της γιατί θὰ ἐξανάβλεπε σὲ λίγο τὴν ἀδελφοῦλα της, ἐλησμόνησε τὴν λεπτομέρειαν αὐτή... Καὶ καρδιοχτυποῦσεν ἀγωνιῶντας νὰ ξαναδῇ τὴν Ἄννα, ποὺ τόσο καιρὸ νόμιζε γιὰ χαμῆνη...

Σ' ὅλο τὸ δρόμο ἡ Μαρία δὲν ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ τὸν παραμικρὸ τὴν μαυροφορεμένη γυναικὰ. Μόνο ποὺ ὁ δρόμος τῆς ἐφαινόταν ἀτελείωτος. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ πανούργα, ἡ κυρᾶ - Μάρω ἔλεγε:

—Νὰ ἐφθάσαμε... Λίγο ἀκόμη θέλωμε...

Ἡ ἀμοιρὴ ἡ Μαρία τὰ εἶχε χάσει ἀληθινά. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος συλλογιζόταν τὴν μητέρα της, ποὺ θ' ἀνησυχῶσε γιὰ τὴν ἀπουσία της καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀπορούσε, γιατί ἡ ἀδελφοῦλα της βρισκόταν τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

—Κι' ἡ μητέρα μου τί θὰ πῇ; μouroύρισε συλλογισμένη ἡ Μαρία.

—Θ' ἀνησυχῇ μὴ σιγμῇ θὰ νομίσῃ, ὅτι βρήκες καμμιά φιλενάδα σου, ἢ πῶς ἐπῆγες στὸ σπιτί της. Φαντάσου ὅμως τὴν χαρὰ θὰ δοκιμάσῃ ὅσο ἡ μαννούλα σου, ὅταν θὰ μάθῃ, ὅτι γυρίζεις ἀπὸ τὴν ἀδελφή σου, ὅτι τὴν εἶδες, μιλήσατε μαζί καὶ βρίσκεται σὲ καλὰ χέρια.

—Ἐ, τότε πάμε λοιπὸν, κυρία. Ἐρχομαι μαζί σας, εἶπε, μὲ μιὰ παιδιά-

στικὴ ἀφέλεια ἡ Μαρία.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε, κόρη μου νὰ πάμε πεζή. Σὺ εἶσαι κοπελλίτσα καὶ περπατᾷς... Ἐγὼ ὅμως εἶμαι γρηᾷ ἡ καὶ μὲν... Νὰ πάρωμε ἕνα ἄμαξι...

Ἡ Μαρία ἐδίστασε.

—Κυρία... ἔξερете... δὲν ἔχω μαζὶ μου λεπτὰ... Μήπως πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπιτί; Μὰ τότε... θὰ ὑποψιασθῇ ἡ μητέρα μου...

—Ἀχ, γιατί δὲν μ' ἀφήνετε νὰ τῆς τὸ πῶ, ὅτι πάω νὰ ἰδῶ τὴν ἀδελφοῦλα μου... Θὰ τῆς κἀνὴ τόσο καλὸ... Θὰ χαρῇ τόσο... Καὶ προχθὲς ἐλάβαμε γράμμα της...

Αὐτὸ λοιπὸν ἦταν τὸ χαρούμενο νέον, ποὺ μὰς ἔγραψε ἡ Ἄννα μὰς;

—Μὲ κάνεις νὰ μετανοίω, γιατί ἦλθα καὶ σὲ βρήκα. Δὲν πρέπει ἀκόμη νὰ τὸ μάθῃ ἡ μητέρα σου... γιατί τότε μποροῦμε νὰ τὴν βλάψωμε τὴν ἀδελφοῦλα σου... Ἐξ ἄλλου σκέψου, ὅτι κινδυνεύω καὶ ἐγὼ...

Ἡ Μαρία ἐτρόμαξε.

—Κινδυνεύετε; Γιατί; ρώτησε.

—Τὸ ἐξήρατε ὅτι χάνομε καιρὸ... Θέλεις νὰ ἰδῇς τὴν ἀδελφή σου; Ναί ἢ ὄχι;

—Καὶ ρωτᾷτε κυρία;

—Τότε λοιπὸν πάμε... Ἐγὼ ἐγὼ λέπτω, γιὰ τὸ ἄμαξι... Κι' ὅταν θὰ γυρίσωμε, μοῦ τὰ δίνεις...

—Πάμε κυρία... Μὰ γρηγορὰ σὰς παρακαλῶ, γιὰ νὰ μὴ τυχὸν ἀνησυχῇ ἡ μητέρα μου...

Αὐτὸ ἤθελε καὶ ἡ κυρᾶ - Μάρω.

Ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἱπποκράτους στὴν Λεωφόρον Ἀλεξάνδρας, ἡ ὁποία ἦταν σχεδὸν ἔρημη, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Τὰ σπιτία της ἦσαν κτισμένα ἀραιὰ καὶ δὲν ὑπῆρχαν τριγύρω παρὰ τρία - τέσσερα ἐξοχικὰ κέντρα γιὰ τὰ ζευγαράκια.

Στὴ Λεωφόρον ἐπῆρνε ἓνα ἄμαξι κλειστὸ, τὸ ὁποῖο εἶχε σταματήσει λίγη ὥραν πρὶν ὁ Νίκος, ποὺ παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ, χωρὶς νὰ φαίνεται, τὴν κυρᾶ - Μάρω καὶ τὴν Μαρία.

Ὁ Νίκος ἐκάθησε κοντὰ στὸν ἄμαξι, γιὰ νὰ φανῇ ὅτι ἦταν παρὰ τοῦ. Ἐτοὶ δὲν θὰ ὑποπτευόταν ἡ Μαρία.

Παρανευθῆκεν ὅμως ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἄννας, γιατί δὲν ἀκουσε τὴν κυρᾶ - Μάρω νὰ δώσῃ καμμιά διεύθυνσιν στὸν ἄμαξι...

Ἀλλὰ μέσαστὴ χαρὰ της γιατί θὰ ἐξανάβλεπε σὲ λίγο τὴν ἀδελφοῦλα της, ἐλησμόνησε τὴν λεπτομέρειαν αὐτή... Καὶ καρδιοχτυποῦσεν ἀγωνιῶντας νὰ ξαναδῇ τὴν Ἄννα, ποὺ τόσο καιρὸ νόμιζε γιὰ χαμῆνη...

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΓΛΕΝΤΙΟΥ ΣΤΟ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ

Ἀπὸ τὴ σειρά:

«Νύχτες τρελλές»

σ' ὅλο τὸν κόσμον»

Σὲ ψηλὰ ποτηράκια ἐμειναι ἀπλὴ ἡ «ολιμποβίτσα» νὰ μὰς δροσίη τὰ χεῖλη. Τὸ οὔζο τῶν Σλαβῶν. Καίει καὶ μαζὶ γλυκαίνει. Τὸ δαμάσκηνο, ὁ χυμὸς του—γιατί ἀπ' αὐτὸ εἶνε βγαλμένη ἡ «ολιμποβίτσα»—ἀφίνει μιὰν εὐχάριστη αἴσθησιν στὸ λάρυγγα.

Βρισκόμαστε σ' ἓνα καφενεῖο κεντρικὸ καὶ ἀπὸ τὴς θιτρίνες του, ὅσο θραυδαίνει, κυττάζομε τὸ δρόμο ποὺ ἀλλάζει λίγο-λίγο.

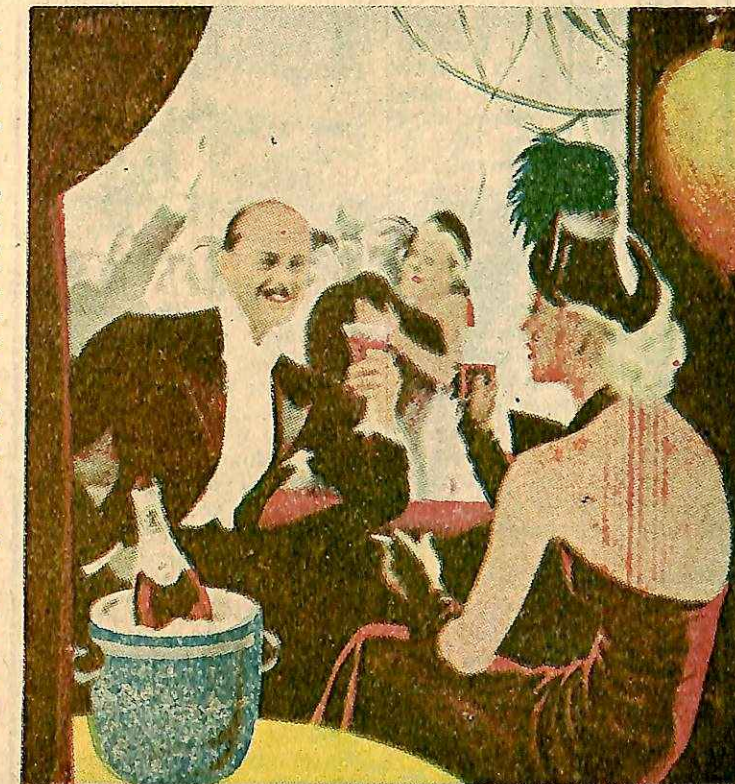
Τὸ Βελιγράδι, ποὺ ἀπὸτομα περνᾷ στὸ χρώμα τῆς νυκτερινῆς ζωῆς του. Μακριὰ ἡ μάσκα! Εἶνε οἱ ὄψεις ποὺ ζητᾶνε φωτιά καὶ γλέντι, καπνοῦ καὶ ολιμποβίτσα καὶ κρασί ἀπὸ τῆς Τόπολας τῆς ἀποθήκης, βυσσινὶ κρασί, κεχριμπαρένιο ἢ μαυροκόκκινο, σὰν τοῦ θελούδου τῆς θωριάς.

Στὸ κέντρο, μέσα ἡ μουσικὴ παίξει παθάρικα τραγουδιὰ, ποὺ σοῦ μιλᾶνε γιὰ τὸ Δούναβι, γιὰ κάποιες νύχτες ποὺ κυλᾶν ἐπάνω του λουλουδιμένες βάρκες, ποὺ σοῦ μιλᾶν γιὰ ἔρωτα, γιὰ τὸ φιλὶ μὴδ Σλαβῶν, ποὺ τὸ χαρίζει ἀπιστὰ σ' ὅποιον ὄρεθῇ νὰ τῆς ἀρέσῃ.

Ἐγὼ ἀπὸ τὴ θιτρίνα θλόπομε νὰ περνᾶνε τώρα: κοπέλλες ὅλο νεῖατα, ἄλλες ποὺ βιάζονται, ἄλλες πιασμένες μπράτσου ποὺ χαζεύουν, ἄλλες ποὺ εὐθυμαχασκογελοῦν, κοτσουπολεύουν ἢ φλερτάρουν. Οἱ ἀξιοματικοὶ τοῦ Σερβικοῦ στρατοῦ δὲν εἶνε τώρα θλοσυροὶ καὶ σοβαροὶ ὅπως τοὺς εἶδαμε τὸ πρωί. Δὲν τρέχουν μὲ σπουδὴν στὰ ὑπουργεῖα καὶ στοὺς στρατώνες. Στὸ μάτι τους ἔχει κατακαθῆσθαι ἡ ἡρεμία, στὸ στόμα τὸ χαμόγελο, δίπλα στὸ «ἀγριοπὸ» σπαθὶ ἔχει κολλήσει ἓνα σωματάκι λιγερὸ, ποὺ περπατᾷ προκλητικὰ, μὲ ἡδυπάθεια καὶ ἀφοπλίζει ἐντελῶς τὸν νεαρὸ στρατιώτη.

Τὰ φῶτα ἀνάβουν λίγο-λίγο καὶ χάνονται—ἄλλα πολυχρώμα, ἄλλα κατάλευκα λαμπιόνια—στὸ θάθος τῆς λεωφόρου: —Ἄντε! Μιὰ ολιμποβίτσα ἀκόμα!... Γρήγορα!... Μὴν ἀργεῖς!...

Σὲ λίγο βγαίνουμε στὸ δρόμο. Πλημμύρα ἀπὸ ζευγάρια. Σφιγμένα, μισοαγκαλιασμένα, ἀδιαφορώντας

Τοῦ συνεργάτου μας

Κ. ΑΛΕΚΟΥ Μ. ΛΙΑΩΡΙΚΗ

τὸ ἓνα γιὰ τὸ ἄλλο, ἀνεβοκατεβαίνουν τὴ λεωφόρο. Στὸ Κόρσο, στὸ δρόμο τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Βασιλέως Μιλάνου, κάθε τριάντα θήματα φυτρῶνε ἐμπρὸς μας καὶ ἀπὸ ἓνα «μπάρ-ρεστοράν». Ἡ μουσικὴ τοῦ φτάνει ὡς ἐξω καὶ ἄλλοτε σὲ νανοῦριζε μὲ τοὺς νοσταλγικοὺς σκοποὺς τῆς καὶ ἄλλοτε εὐπνᾷ μεσὰ σου μὲ τὴν ἀσύγκριτη εὐθυμία τῆς, τρελλὴ τὴν ὄρεϊ γιὰ τὴ ζωὴ. Σπαρμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δεκάδες καμπαρὲ, ὑπόγειοι παράδεισοι, σὲ προκαλοῦνε μὲ τὰ θέληγτρα τους. Στὶς πόρτες τους οἱ κλασσικὲς φωτογραφίες τῶν «ἀστέρων»: Ἡ Μίτσι. Ἡ Ἀϊντα. Ἡ Δράγκα καὶ ἡ Ζόρα. Γυμνὰ κορμιά, φιδία... γοητευτικὰ πρὸς βλέψεις νᾶνε τυλιγμένα σὲ πέπλους ἐλαφροῦς, σώματα ποὺ σκύβουν σὲ εἰκόνες τρελλῶν χορῶν καὶ λᾶγνας πλαστικότητος.

—Περᾶστε... Ἄλλὰ ποῦ;... Ποῦ νὰ πρὸς τοπεράσουμε;... Ἐδῶ εἶνε τὸ «Παλλάς» μὲ τὴς τριάντα Βιεννέζες τοῦ μπαλέτου του. Εἶνε τὸ «Τροκαντέρ», ποὺ μιὰ τρελλὴ Κροάτισσα ἐξελίγεται τραγουδᾷ τοῦ Ζάγκρεμπ τὰ μελαγχολικὰ τραγουδιὰ. Πρὸς κάτω εἶνε τὸ «Παρλ-Μονμάρτρ» μὲ τὸ

παραζιάνικο «ὕφος» του, τὴς κωμωδίες του καὶ τὴς χαριτωμένες καντιονέττες ποὺ δίνουν εὐθυμία. Λίγο πρὸς πέρα εἶνε ἡ «Ρούσκα Λίρα», μὲ τὸ ἰδιότυπο Καυκασιανὸ περιβάλλον τῆς ὅπου γυροῦν εἶνε καὶ ἀπὸ κατὶ ποῦ ἐντόνα σὲ προσκαλεῖ.

Κέντρα γραμμῇ. Καὶ ὅλα γέματα. Ὅλα νὰ σφύζουν ἀπὸ κίνησι, ἀπὸ κέφι, ἀπὸ ζευγάρια ποὺ κρατοῦν στὸ χέρι τὸ ποτήρι καὶ φωνάζουν τὸ τραγουδὶ τῆς πρόσκαιρης ἢ τῆς μακροχρόνης ἀγάπης.

Ὁ Σέρβος ποὺ μὰς συνοδεύει δὲν εἶνε ἱκανοποιημένος.

—Δὲν ἔχουν καὶ πολλὴ ζωὴ... Θὰ πάμε παρακάτω...

—Τί λές μαρὲ παιδί μου;

Ἦλθες ποτέ σου στὴν Ἀθήνα, νὰ δῇς πόσο πιό... ἡλίθια κοιμώμαστε στὰ κέντρα καὶ στὰ καμπαρὲ μας;

—Ἄντε, μουζικά!...

Σὰν θαρροῦν νὰ χορεῖσιν τὰ φῶς-τροῦ καὶ τὰ ταγκό, πλάνουται δυὸ-δυὸ ἀ

πλά! χόπλα!», αρχίζουν να πηδήμα στις μύτες των ποδιών, που λές ποτέ δεν θά'χη τελειωμό.

Με τὰ μιμριπιδωτά, φωσφοριστά τους μάτια καίνε πούς άντρες οί γυναίκες πής Σερβίας. "Αλλοι τις συνοδεύουν, κι' αυτές κορτάζουν άλλους! Δέν είνε άμαρτία αυτό. "Η πρόκλησις με μάτια και με στόμα είν' ένα παιχνιδάκι θραδυνο που έχει τόση πέρασι κεί πάνω.

"Ελεύθερη, μυστηριώδης, άνεξιχνίαστη και φλογερή ή Σλαύα, πετάει τη.... σκούφια της για έρωτα. Θέλετε νά τὸ καταλάβετε; Είσαστε έξυπνος. Δέν θέλετε; Τί κάνετε τότε μέσα στη νύχτα, σ' αυτά τὰ κέντρα-πειρασμούς που τρέχει άφθονο κρασί, που άντηχει έξωφρενικά τὸ γέλιο, που ή μουσική χοροπηδίζει και στροβυλίζεται στη θέσι της; Φθάνουν στιγμές που τὸ αίμα τῶν ανθρώπων γίνεται...

Δούναθις άτέλειωτος και πλημμυρίζει και κοχλάζει. Βροχή πέφτουνε τὰ δηνάρια κι' ό έρωτας άφηνιάσμενος χαμογελάει από ή κανοποίησι. Οί Γκοσποντίτσες έχουν παραδώσει πιά τὰ όπλα!...

"Υστερα άπ' την "Οπερα ή από τὸ θέατρο, ύστερα από μιά ποδιά ή ένα θαμμάσιο μπαλέτο της Κιρόσνοβας, ό Βελιγραδιός τρελ λαίνεται για λίγο γλέντι άπλό. Για λίγο πανηγύρι τοπικό. "Εκεί ό... Ζαχαράτος είνε για της ζωής τούς απομάχους. Τά ναιτιά δέν τραβούν στο καφενείο. "Ολη τη μέρα ή δουλειά, αλλά τὸ θράδυ γλέντι, μόνο γλέντι!...

Στὸ "Γερμενί» επάνω στού Βασιλέως "Αλεξάνδρου την κεντρική λεωφόρο, ύπάρχει, κλεισμένη σ' ένα ύσόγειο κατάστημα, όλη ή Γιουγκοσλαυική... παραπροσύν. Κάμποσα τραπεζάκια και ένα θάβρο για τη μουσική. Σαντούρι, φουσαρμόνικα, βιολί και βιολοντσέλλο. Και δυό μικροβλες Σλοβένες ή Κροάτισσες. Δυό πλάσματα που έπως τ' άντικρύξεις καθισμένα στις καρέκλες τους-πριν δής τὸ πανηγύρι-τά... λυπάσαι. "Αδύνατες και λιλιπούτειες, κίτρινες άπ' την κόουρασι και τη σκληρή νυκτερινή ζωή. "Η μιά κρατάει ντέφι και προσμένει. Καί ή άλλη είνε έτοιμη νά τραγουδήση όταν της πούν. "Εί δέν ύπάρχει τίποτα εύθυμότερο στον μάτιαό μας κόσμο, άπό τις δυό αυτές μικρές! Μόλια άρχισή ή φουσαρμόνικα, τὸ σαντουράκι, τὸ βιολί νά παίξουν, πετιέται ό λόρθη ή πρώτη με τὸ ντέφι. Και πιάνει ένα τραγουδι, που λές και είνε κατωμένο για νά τρελλαίνη τούς ανθρώπους. Τραγουδι έξαλλο

ΠΕΣ ΜΟΥ ΠΩΣ... ΚΑΘΕΣΑΙ νά σου πῶ ποιός είσαι!...

Είνε ήσυχος κι' έχει πεποίθησι στον έαυτό του. Αυτός είνε ό άνθρωπος που ξέρει τί θέλει, που ξέρει την αξία του και την δύναμή του. Είνε έν τέλει ό άνθρωπος που προχωρεί στη ζωή χωρίς αδυναμίες και χωρίς κακουχίες. Είνε γενναίος αλλά όχι και έξυπνος, και νωκός άλλ' όχι φαφλατάς, φιλόφρων αλλά με μέτρο. Με μιά λέξι, ίσοροπημένος.

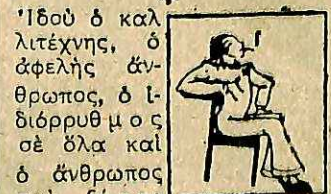
Αυτός έδω διαλέγει άνάμεσα σε πολλές καρέκλες εκείνη που θρισκεται πιο παρά με ρα. Δέν είνε άνθρωπος που θέλει νά επιδειχθί. "Απεναντίας, δέν θέλει νά προσελκύση την προσοχή τῶν άλλων, θέλει νά μείνη άπαράτητος. Μιλεί όλιγο, εργάζεται εύσυνεθτα, χωρίς νά διατυμπανίζει την αξία του, σχεδόν άποστρεφόμενος τις τιμές, τούς έπαίνους. Αυτός είνε ό άνθρωπος με άπλά γούστα, ήρεμος και τίμιος. Είνε πιστός έκτελεστής διαταγών αλλά ποτέ του δέν θά επιπλεύση στη ζωή.

Του άρέσει μόνον νά τόν προσέχουν, αλλά θέλει με κάθε τρόπο και πάση θυσία νά φαίνεται παντού, νά ξεχωρίζη. "Εχει σχηματίσει δική του πεποίθησι πώς είνε «κάποιος» και θέλει νά συμφωνούν όλοι με τη γνώμη του αυτή. Φιλόδοξος, παικτής, ριψοκίνδυνος μάλλον παρά τολμηρός, είνε ό άνθρωπος που διευθύνει τη συ

κα, τὸ σαντουράκι, τὸ βιολί νά παίξουν, πετιέται ό λόρθη ή πρώτη με τὸ ντέφι. Και πιάνει ένα τραγουδι, που λές και είνε κατωμένο για νά τρελλαίνη τούς ανθρώπους. Τραγουδι έξαλλο

ζήτησι, που κυριαρχεί στούς αδύνατους και και τούς φοβιταρήδες, που ζή με πολύ κόπο στη ζωή του.

"Ιδού ό καλ λιτέχνης, ό άφελής άνθρωπος, ό ιδιόρρυθμος σε όλα και ό άνθρωπος που ξέρει τον τρόπο νά διασκεδάξη τούς φίλους του, που ξέρει που μπορεί νά βρή καλό φαγητό, που έχει γνώμη για ένα άλογο ή για ένα ποτήρι κρασί, που κάνει κόρτε μ' όλη του την καρδιά σε μιά άδραία γυναίκα.

Θάνε πάντα πολύτιμος κι' εύχάριστος φίλος, γεμάτος χιούμορ, ταλέντο, φαντασία!

Αυτός έδω ό κύριος, όταν του προσφέρουν ένα κάθισμα, κάθετα φοβισμένος, πιάνοντας μονάχα μιά γωνιά του.

Είνε τρυφερός ψυχής άνθρωπος, εύαίσθητος, ταπεινός, όνειροπόλος από συνήθεια! "Θάθελε νά ζή σ' ένα μικρό και ήσυχο μέρος, μακριά από τόν κόσμο και τούς θοούβους του. Είνε γεμάτος άλτρουισμό και γενναιοτητα.

Καμμιά φορά γίνεται συλλέκτης γραμματοσήμων και διαβάζει συχνά στίχους. Για κυττάζοντ τώρα αυτόν τον άνθρωπο που εσπλώνει με κάθε άνεσι σε μιά πολυθρόνα ή στη μέση ενός ντιβανιού, χωρίς νά δινή προσοχή στον πλησίον του. Είνε κλασσικός έγωιστής, θετικός κι' έν άνάγκη βάνουσος. Δέν είνε όμως ύποκριτής. "Αν θέλη νά οδσ πη κάτι, θά σάς τὸ πη με μεγάλη ειλικρίνεια, χωρίς νά σκεφθί καθόλου αν πειραχτή ή όχι ό άλλος. Κι' αυτό μπορεί νά τὸ άνομάση κανείς άρετή.

και άλγνο, όλο κορώνες πάθους και ξεσπάσματα, τραγουδι που σε πάει ως τὸ Θεό κι' έπειτα-ντράγκι!-σε ρίχνει χαμηλά με νότες όλο πόνο, σβύσιμο ήδονικό κι' άπέραντο μυστήριο...

Τὸ ντέφι-δέν έχω ξανακούσει στη ζωή μου τέτοιον παλμό σ' αυτό τὸ όργανο γίνεται χείμαρρος άτέλειωτος συναισθημάτων και φωνών. Κλαίει: "Γελάει! "Ερωτεύεται! "Όλο τὸ πάθος της γυναίκειας Γιουγκοσλαυικής ψυχής τὸ καθρεφτίζει άγρια, τρελλά. Και ό κόσμος πίνει. Και χορεύει. "Ακολουθεί τὸ ντέφι με διάθεσι που φεύγει από τὸ ανθρώπινο και πάει στο Κωνσταντικό:...

Μέσα σ' αυτό τὸ "Γερμενί» ένοιωσα τί θά πη... μεράκι! "Ό άμοιρές τῶν Τούρκων άκριβις μπρός στο παράπονο τὸ Σέρβικο και ή φωνή της κίτρινης μικρούλας, τοϊμικροκαμπρέ της λεωφόρου Βασιλέως "Αλεξάνδρου, είνε πάνω και πάνω άπ' όλες τῶν χανούμ τῶν έκδηλώσεων.

Δυό νύχτες τ' άκουσα μονάχα.. χρόνια θά τὸ θυμάμαι.

"Αλλά ή νύχτα δέν διαρκεί πολύ στο Βελιγράδι. Στο γλέντι επάνω ένα... φάσμα άρματωμένο προβάλλει άνάμεσα μας. Είνε ό άστουφύλαξ. Τρεις παρά πέντε ή ώρα. Στις τρεις δέν θά ύπάρχη τίποτα άνοιχτό. "Ο σιωπαίνουνε στην πόλι.

Σκέψις δυσάρεστη για τούς γλεντιέδες και για τούς ξένους όκληρή, μα άρκετά σοφή ώστόσο:

"Γλέντα όσο θέλεις, κάμε ό,τι σ' άρέσει, μά σulte λογισμο πώς ημερώνει αύριο καινούργια ήμέρα για δουλειά. Τέσσερις, πέντε ώρες ύπνου είνε άπαραίτητες για νά ξεκουραστής...

Και σβύνουνε τὰ φώτα. Και οί "γκοσποντίτσες φεύγουν γρήγορα, άπ' τὰ ή συντροφειμένες, άπ' τὰ κέντρα. Βουβαίνεται τὸ Βελιφι. Νεκρώνεται τὸ "Ενα ρολόι μακρυνό σημαίνει τούς τρεις χτύπους...

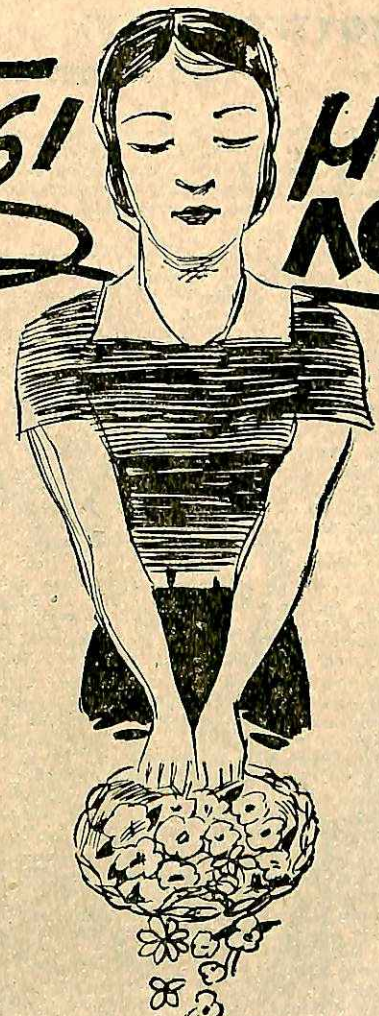
ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

Μικρά-μικρά

-Κατά τὸ 1810 στη Μόσχα από τὸ πολὺ κρύο πάγωσε ό υδράργυρος και ό υδράργυρος είνε γνωστόν ό υδράργυρος παγώνει κάτω από τούς 40ο υπό τὸ μηδέν.

-"Ο βαρύτερος έγκέφαλος ήταν τοῦ Ρώσσου διηγηματογράφου Τουρκένιεφ που ζύγιζε 2.012 γραμμάρια και δεύτερος τοῦ "Ιταλοῦ Φυσιοδίου Κυβιέρ, που ζύγιζε 1.900 γραμμάρια. Για νά λάβετε μιά ιδέα, τὸ μέσο βάρος τοῦ ανθρώπινου έγκεφάλου είνε 1.39 γραμμάρια.

Τὸ παρίτσι με τὰ λουλούδια

(Νύχτα, σε μιά άπ' τις πολλές άθηνάικες ταβέρνες, που άποτελοῦν περισσότερο κέντρα πολυτελείας και λιγώτερο ταβέρνες. Μιά παρέα μεγάλη εύθυμεί περισσότερο άπ' τις άλλες. Κάποια μικρούλα, φοβισμένη άνοπαύλις, πολὺ νόστιμη μ' όλο που είν' άβαφτη, άπουδράριστη, με ύφος σεμνὸ και δειλό, γυρίζει από τραπέζι σε τραπέζι και προσφέρει λουλούδια. Την ώρα που περνάει μπροστά άπ' τὸ τραπέζι της πολὺ εύθυμης παρέας, ένας ήλικιωμένος κύριος με φαλάκρα και κέφι, μεγάλη και τὰ δυό, την καλεϊ).

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ: "Ε, ψι... Μικρούλα!... Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ (πλησιάζει, πάντα φοβισμένη έξ αιτίας τοῦ εύθύμου θορύβου που δημιουργεί ή παρέα): "Ορίστε, κύριε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δό ς μας λουλούδια... Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ: Τί λουλούδια, κύριε;...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Ο,τι θέλεις... Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ: "Ορίστε, κύριε... ("Ακουπάει ένα χοντρά μπουκιετάκι γ'ασεμιά στο τραπέζι. "Ο κύριος πετάει μέσ' στο πανέρι της ένα κατοστάρικο). Εύχαριστεί πολύ, κύριε...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τί θά πη εύχαριστεις πολὺ;... Τὰ κορίτσια με την όφορφιά τη δική σου εύχαριστοῦν άλλοιώς...

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ (κοκκινίζει): Τί λέτε, κύριε;... Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τί νά πῶ παιδί μου...

Αυτὰ που σοῦ λέω είνε άνθρώπινα... "Αφού έσύ θά'χης άλλοῦ υποχρεώσεις... (Οί άλλοι της παρέας γελοῦν).

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ (σά χαμένη). "Αλλοῦ;... Ο ΚΥΡΙΟΣ. Μά ναί... Ποιός ξέρει που πας αμα φεύγης από δω...

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ (κίτρινίζει, κάνει νά γελάση διασμένη, και, ξαφνικά, πετάει χάμω τὸ πανέρι της κι' αρχίζει τὰ κλάματα. "Η εύθυμη παρέα συγκινητὰ έπιφανειακώς).

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΚΥΡΙΟΣ. Μά, καῦμένε Γιάννη!... Μην εισαι τόσο τολμηρός στις έκφράσεις σου...

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ (με σκληρή ειρωνεία). Κοῦ ντέ τεάτρ.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ. Καλέ, έτσι τὸ κάνει... Μή σάς στενοχωρεί... Προχθές την είδα αυτή την ίδια, νά άστειεύεται με μιά παρέα νεαρῶν... Κ' είχε, σάς θεβαίων, πολὺ κέφι...

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ, ΜΕ ΤΗ ΦΑΛΑΚΡΑ (δίνει ένα πενηντάρι στην άνοπαύλιδα). Νά, παιδί μου... Πάρε αυτό, και παρηγορήσου...

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ (σκουπίζει τὰ μάτια της μ' ένα μαντηλάκι με μαῦρο περιθώριο. Προσπαθεί νά χαμογελάσει μέσ' στα δάκρυα). "Οχι, κύριε... Εύχαριστώ... Παρηγορήθηκα κι' έτσι...

Με συγχωρείτε πούκλαμα... Δέν ήθελα νά σας χαλάσω τὸ κέφι... (Μαζεύει τὰ σκορπισμένα λουλούδια της άπ' τὸ πάτωμα, τὰ βάζει στο πανέρι

ντροπή... Δέν μπορεί νά τὸ χωρέση κεφάλι ανθρώπου ότι αυτά τὰ άθσαφα χειλάκια, αυτά τὰ μαῦρα ματάκια, αυτό τὸ καλοφτιαγμένο κορμάκι, είνε καλλονές που δέν τις χαιρέται κανείς... "Εδώ, ή ίδια ή δουλειά σου θάπρεπε νά σε προστατεύη άπ' τη σουβλερή κακία τῶν λόγων και τῶν σκέψεων όταν σοῦ λένε: «που θά πας ύστερα από δω;», θά μπορούσες ν' άπαντάς: "Αν ήταν νά πάω, θά πήγαινα όχι μόνο ύστερα από δω, α και πριν, κι' έτσι, δέ θάχα τη δυστυχία νά σας άκούω...

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ (με τὰ μάτια της σχεδόν στεγνά). "Ω, κύριε... Πώς μπορώ νά μιλήσω έτσι σ' έναν πελάτη;...

Ο ΝΕΟΣ: - "Ακριβώς, έπειδή δέν μπορείς νά μιλήσης έτσι, γι' αυτό ή άπάντησίς σου στην αυθάδεια πρέπει νάναί ή άδιαφορία... Δέ συγχωροῦνται έδώ μέρα, παιδί μου, αισθηματικότητες και δάκρυα... Τὸ πολὺ-πολύ, μπορεί άμα κλάψης, νά θελήσουν νά σοῦ πληρώσουν και τὰ δάκρυα...

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ (ζωηρά).- Γι' αυτό κι' εγώ δέν πήρα τὰ λεφτά, πριν από λίγο, που θέλησε νά μου δώση, άφού μ' έπιασαν τὰ κλάματα, ό κύριος της παρέας σας...

Ο ΝΕΟΣ.- Κι' έκανες πολὺ άσχημα... Μιά κι' είχες την άδυναμία νά κλάψης, έπρεπε νά'χης την άδυναμία και νά πληρώσης τὰ κλάματά σου... "Ενα πενηντάρι είνε μιά όκτα κρέας, μιά πηχυ ύφασμα, δυό τρεις λιχουδιές... Δέν έπρεπε νά τ' αφήσης νά σοῦ φύγη... "Η εισαι δυνατή και τ' άρνείσαι όλα... Μέσος όρος δέν ύπάρχει...

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ (σιγα, σκυθρωπιάς τὸ κεφάλι).- "Εχετε όίκη, κύριε. Ο ΝΕΟΣ.- Νά'χης ύπ' όψει σου, ότι έδώ μέσα όλα και όλοι θά προστατήσουν νά σε σπρώξουν στο πεζοδρόμιο... "Αν αποφασίσης νά πέσης, πούλησου τουλάχιστον ακριβά, τόσο ακριβά, που τὸ τίμημα νά σοῦ έξασφαλίσή σ' όλη την άλλη ζωή την άνεσι. "Αν αποφασίσης νά κρατηθής, χαλυδώνω με άδιαφορία!... Πέρνα από τραπέζι σε τραπέζι, άκουγε χωρίς ν' άκούς, θλάπε χωρίς νά θλέπης, και μην έμπιστευέσαι στους κύριους που σοῦ κάνουν τόν καλό, τὸ φίλο, τόν παρηγορητή, γιατί μπορεί κι' αυτοί, όταν σε ξεμοναχιάσουν, νά'χουν κάποια ύστεροβόλεια...

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ (ταραγμένη).- "Ω, κύριε... Δέν πιστεύω νά μιλάτε για σας... Ο ΝΕΟΣ (άνάβει ένα τσιγάρο χαμογελώντας).- Γιατί όχι;... "Όλοι οί άντρες είνε ίδιοι... Κι' έσύ εισαι όμορφη, κι' εγώ δέν είμαι άκόμα τόσο γέρος... Για τὸ καλό σου - καληνύχτα!...

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ (ταραγμένη).- "Ω, κύριε... Δέν πιστεύω νά μιλάτε για σας... Ο ΝΕΟΣ (άνάβει ένα τσιγάρο χαμογελώντας).- Γιατί όχι;... "Όλοι οί άντρες είνε ίδιοι... Κι' έσύ εισαι όμορφη, κι' εγώ δέν είμαι άκόμα τόσο γέρος... Για τὸ καλό σου - καληνύχτα!...

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ (ταραγμένη).- "Ω, κύριε... Δέν πιστεύω νά μιλάτε για σας... Ο ΝΕΟΣ (άνάβει ένα τσιγάρο χαμογελώντας).- Γιατί όχι;... "Όλοι οί άντρες είνε ίδιοι... Κι' έσύ εισαι όμορφη, κι' εγώ δέν είμαι άκόμα τόσο γέρος... Για τὸ καλό σου - καληνύχτα!...

Οδόννη

ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

της Κάθριν Χέμπουργν

μέ τον «Ιπτάμενον
έκατομ μυριούχον»

Η Κάθριν Χέμπουργν είναι η γυναίκα για την οποία μιλά αυτή τη στιγμή ολόκληρος ο κόσμος. Ως γνωστόν, η Κάθριν είναι από τους ήρωες του Χόλλυγουντ, «από τον Ιπτάμενο Έκατομ μυριούχον» που έπεσε κατά τρόπον θαυμαστόν τον αεροπορικό γύρο του κόσμου, καταρρίψας όλα τα προηγούμενα ρεκόρ. Λέγεται ότι η Κάθριν παρηκολούθησε με αγωνία μπροστά στο ραδιόφωνο την πτήση του αγαπημένου της, μολοντί δε εξητλημένη από τις άγρυπνίες, ξενύχτιες στο αεροδρόμιο της Νέας Υόρκης, όπου άνεμενο το αεροπλάνο του Χιούζ. Μόλις ο Χόουαρντ κατέβηκε από το αεροπλάνο, η Κάθριν έπεσε στην αγκαλιά του, οι δέ φωτορεπόρτερς έσπευσαν φυσικά να άσθανατίσουν τη σκηνή, η οποία δημοσιεύεται τώρα σ' όλες τις εφημερίδες και τα περιοδικά της Αμερικής.

Η ώραία θεντέττα, που είναι, ως γνωστόν, και αυτή πολύ επιδέξια πιλότος, είχε ζητήσει από τον Χιούζ να την συμπεριλάβει μεταξύ του πληρώματος του αεροπλάνου του. Άλλ' ο «Ιπτάμενος Έκατομ μυριούχον» απέκρουσε με Ιπποτισμό την πρότασι αυτή, μη θέλοντας ή άγαπημένη του να συμμερίσθι τους κινδύνους μιας τόσο παράτολμης πτήσεως.

Έννοείται, ότι οι άμερικανικές εφημερίδες που είναι οι πλέον σκανδαλοθηρικές του κόσμου, έπιλαμθανόνται της εύκαιρίας για να διηγηθούν τις λεπτομέρειες του ειδυλλίου της καλλιτέχνιδος με τον Έκατομ μυριούχο αεροπόρο.

Οι δυο νέοι έγνωρίσθηκαν υπό έντελως παράδοξες συνθήκες σ' μια σχολή άλεξιπτωτιστών. Ο Χιούζ, ή Χέμπουργν και μερικοί άλλοι μαθηταί της σχολής είχαν έπιβη ενός αεροπλάνου, από το όποιον έπρόκειτο να πέσουν με άλεξιπτωτα. Τη στιγμή που έπρόκειτο να ριχτή στο κενόν ή θεντέττα, ο Χιούζ άντελήφθη ότι είχε δέσει άντικανονικά το άλεξιπτωτό της και ότι έκινδύνευε να γκρεμιστεί στη γη. Πρό του θεάσαι αυτού κινδύνου, την... άρπαξε στην άγκαλιά του, άλλα αντί να την συγκρατήσει, έγλυστρησε και αυτός μαζί της. Κρατώντας στην άγκαλιά του σφιχτά την Χέμπουργν, ο Χόουαρντ Χιούζ κατόρθωσε ν' άνοιξη το δικό του άλεξιπτωτό και να προσγειωθεί σχεδόν όμαλως με το εύχρηστο φορτίου του. Έπικολούθησε καυκάδοκι, έξηγήσεις και... κερασνοβόλος έρωσι!

Φυσικά ο σκηνοθέτης της Κάθριν Χέμπουργν της έπρότεινε άμέσως να γυρίση μια ταινία με όσας το έπεισδιο αυτό και με πρωταγωνιστή τον ίδιο τον Χόουαρντ Χιούζ, ο όποιος άλλοτε διαπρεψε ως σκηνοθέτης στο Χόλλυγουντ. Άλλ' ή γοητευτική θεντέττα έκρινε ως θεώλησσι την κινηματογράφισι του έρωτός της και άπέκρουσε την πρότασι Μολοντα έπι μακρόν διάστημα είχε άποσυρθή από τον κινηματογράφο, για να γίνη... μητέρα. Το παιδί της Κάθριν και του Χόουαρντ, οι όποιοι, καθώς λένε, έτέλεσαν πρό δυο μηνών μυστικά τους γάμους των, είναι ένα χαριτωμένο κοριτσάκι στο όποιο έχει δοθή το πρωτότυπο όνομα Σέξ-Άντζελ!

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

από τὰ στουντίο

Ο Ουίλλιαμ Πάουελ, ο άπαρηγόρητος σύζυγος της Τζίν Χάρλσον, φαίνεται ότι... παρηγόρηθηκε! Στους κύκλους του Χόλλυγουντ διαδίδεται ότι πρόκειται να άρραδωνάσθι με την Μύρνα Λόου, τν παρτεναίρ του στην «Α-σύνληπτη Σκιά».

Για όσους άπορούν πού ο Ραμόν Νοβάρρο εξαφανίσθηκε τελευταία από την όδον, άπάρεχει μια δυσάρεστη πληροφορία: Ο «γόης» έπαψε πιά να άρέση, διαφεύδοντας όλες τις έλπίδες ότι θ' άντικαθίστασε τον Βαλεντινό. Άλλοι, περισσότερον ώραιοι, άνδρες έπεσκίασαν τη δόξα του και ο Νοβάρρο, άφου έπαψε σ' μια σειρά δευτερευόντων φίλων, πρόκειται φαίνεται όριστικώς να πάρη τη συνταγή του.

Και άφου ο λόγος περί «γοήτων», άς άναφέρωμε εδώ ότι οι πρόβλεψεις των ειδικών είναι μάλλον δυσμενείς και για τον Ρόμπερτ Ταίηλορ, ο όποιος έχει ξετρελλάνει τα ήθη-λεα όλου του κόσμου. Ο Ταίηλορ καιτοι ωραίος άνδρας, άποδείχθηκε «κρύος» ήθοσιος, πρόβλεπεται δέ ταχέως ή δούσι του άστρου του. Έν τώ μεταξύ, στο Χόλλυγουντ θεωρείται ως «ό ύπ' άριθ. 1 γόης» ο Τάορν Πο-ουερ», τον όποιον έθαύμασαν πέρσι τον χειμώνα και οι «Αθίδες στο φίλμ «Η Α. Μ. ο Έρως Ινκόγνιτο» μαζί με την Σόνια Χέννι.

Ο Άνρ Ντεκουάν, ο συζυγος της γοητευτικής Ντανιέλ Νταρριέ, έτραυματίσθηκε σοβαρά την περασμένη έβδομάδα σ' μια σύγκρουσι ατοκινήτων. Το παράδοξο στην υπόθεσι αυτή είναι ότι το ατοκίνητο με το όποιο συνεκρούσθη ώδηγείτο από την ίδια την σύζυγό του, ή όποια είχε φύγει έν τώ μεταξύ από το στουντίο, ένθ εκείνος έπήγαινε να την παραλάβη.

Ο Ουίλντ Ντίσευ, ο περίφημος δημιουργός των «Μίκυ-Μάους» και των «Σίλλυ-Συμφωνιών», δέν προφταίνει τελευταίως να παρασημοφορήται. Μετά την γαλλική κυβέρνησι που τον άνέκυρθε «Ιπότης της Λεγεώνας της Τιμής, έλασε παράσημο και από τις κυβερνήσεις της Σοβιετικής Ένώσεως και της Σουηδίας. Έν τώ μεταξύ, το ένα μετά το άλλο, τα πανεπιστήμια των διάφορων πολιτειών της Αμερικής σπεύδουν να τον άνακηρύξουν έπιτιμο διδάκτορα.

Η Τζόαν Κράουφορντ δέν φαίνεται να είναι Ικανοποιημένη ούτε από τον τρίτο γάμο της. Τούλάχιστον στο Χόλλυγουντ κυκλοφορεί ή φήμη ότι έπικείται το διαζύγιό της με τον Φρανσουά Τόν.

Η περίφημη ύψίφωνος της Μετροπόλιταν Όπερα της Ν. Υόρκης Γκράβις Μούρ και ο Κάρι Γκράντ, στην μουσική ταινία «Όταν ή καρδιά χτυπά», που θά προβληθή τον χειμώνα στις Αθήνας.

Ο γνωστός και συμπαθέστατος άστρο της όδονς Κλάρκ Γκαίμπλ, ο όποιος, ως γνωστόν, είναι και διάσημος έρασιτέχνης ψαράς, κατόρθωσε σ' άνοιχτά του Μαΐαμι να ψαρέψη ένα θαλάσσιο κήτος, μήκους δυομιας μέτρων! Έπειδή το είδος του ψαριού αυτό ήταν άγνωστο στους επαγγελματίες ψαράδες της άκτής, προεκήλητο γνωμάτευσις των ειδικών, για να εξακριβωθ ήν το συλληφθέν κήτος... τρώγεται! Και έπειδή ή άπάντησις υπήρξε καταφατική, ο Κλάρκ ώργάνωσε ένα μεγάλο πρεπές και εύθυμότατο γεύμα, στο όποιο παρεκάθησαν περί τα 200 πρόσωπα! Κατά το γεύμα αυτό, το τεράστιο ψάρι έσερβιρίσθηκε μαγειρευμένο κατά 75 διαφορετικούς τρόπους!

Το ειδύλλιο του Λιγνού και του Χονδρού με δυο... ίδιους άδελφές διασκέδαζε τρομερά όλόκληρο το Χόλλυγουντ. Οι δυο τυχερές που ένεπνευσαν έρωτα στους διασημους κωμικούς είναι δυο ώραιότατες Ούγγαρες, ή Μίτσι και ή Μαρία Σπορτσου, άηκαν δ' άλλοτε σ' ένα μαπαλλέτο κάποιου άριστοκρατικού μοιούκ-χάλλ. Το άστείο είναι ότι οι δυο γοησσες είναι τόσο όμοιες, ώστε προκαλούν παρεξηγήσεις πού άσφαλώς δ' άδύσουν θέματα για νέες κωμωδίες στους δυο κωμικούς. Η Μίτσι και ή Μαρία θά πρωταγωνισήσουν άλλωστε και στο προσεχές φίλμ του κωμικού ζεύγους, του όποιου ή υπόθεσις θά είναι κυριολεκτικώς παρμένη έκ του φυσικού.

Τι στοιχίζει να ά- γνοή κανείς την...

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ!

Οι κινηματογραφικοί κύκλοι του Χόλλυγουντ σχολιάζουν με χαίρεκακία το κατωτέρω έπεισόδιο πού συνέβη την περασμένη έβδομάδα. Η περίφημη καλλιτέχνισι του κινηματογράφου Γκρέτα Γκάρμπο, θέλοντας να συνεννοηθ ήν κάποιον ζήτημα με τον σκηνοθέτη Λόουις Μάϊλεστον, τον ζήτησε διά τηλεφώνου στο σπίτι του. Ο σκηνοθέτης όμως άπουσίαζε εκείνη τη στιγμή και αντί αυτού ήρθε ο άκουστικό ο γραμματέας του, πού, όταν ή καλλιτέχνισι του έλεπε τ' όνομά της και του έδήλωσε ότι έπιθυμούσε να λήθ τον προϊστάμενό του, της άπήντησε ότι έπρεπε να άπευθυνθ ήν γράφας προς τον σκηνοθέτη γιατί ο τελευταίος δέν δεχόταν τον πρώτον τυχόντα. Η άπάντησις αυτή έκανε την Γκρέτα Γκάρμπο έξω φρενών. Έκλεισε το τηλέφωνο και έγραψε στον σκηνοθέτη ότι άπαύσε ν' άπολύση τον αθάδη γραμματέα του. «Ετσι κι' έγινε, μολοντί άπεδείχθη ότι ο γραμματέας δέν ήταν αθάδης, άλλα δέν... έγνωρίζει την Γκρέτα Γκάρμπο!

Το καρνέ

Ένα τρυφερό διηγηματάκι

Του Μ. ΚΟΡΝΤΑΙ

Η Ύβρετ, καθισμένη σ' μιάν άναπαυτική πολυθρόνα, κοντά στο παράθυρο, ντυμένη όπως είναι, δέν ύπολειπεται παρά να πετάξη από τα χαριτωμένα ποδαράκια της τα παπούμια της και να φορέση τα σπόρ σουντ παπουτσάκια της. Και είναι τόσο άνήσυχη ή μελαχροινούλα Ύβρετ... Στην συνηθισμένη του ώρα το ατοκίνητο θά φανή στη στροφή της λεωφόρου. Ο Ξαβιέ, πάτα συνεπής και άκριβής, δέν είναι δυνατόν ν' άργήση πωτέ. Εκείνη μόνο πού βιάστηκε λιγάκι, όπως πάντα, και έτοιμάστηκε κάπως πιο νωρίς.

Α! Αυτοί οι περίπατοι με τον πατέρα της την γεμίζουν με άφάνταστη χαρά.

Αυτή ή ιδιαίτερη φροντίδα του, της δείχνει πιο πολύ από κάθε άλλο τη στοργή του πατέρα της. Από την παραρμονή, κάθε βράδυ, σάν δυο καλοί κι' άγαπημένοι φίλοι, κάθονται κι' οι δυο τους και κανονίζουν την διαδρομή στο χάρτη. Και το πρωί μετά τις οδηγίες πού δίνει στο έργοστάσιό του, ο Ξαβιέ τρέχει καί ή παίρνει την κορούλα του. Και πού δέν πάνε με το κίτρινο ατοκίνητό τους. Σ' όλες τις έξοχες και σ' όλα τα μαγευτικά άκρογιάλια. Άληθινή ευτυχία!

Πολύ τακτικά, ή μικρούλα Ύβρετ βλέπει με ιδιαίτερη ευχαρίστησι τα πονηρά χαμόγελα των ανθρώπων πού συναντούνε στο πέρασμά τους.

Γιατί ο πατερούλης της διατηρεί άκόμη όλο του το άθλητικό παράσημα και όλα τα μαύρα σγουρά μαλλιά του.

Άφου, λοιπόν, άπολαύση αυτό το θέαμα του κόσμου, πού έχει την έντυπωσι πώς είναι έρωτευμένοι, σηκώνει πιο ψηλά το καπελλάκι της, κι' άφώνοντας τον άέρα να μαστιγώση το γλυκό προσωπάκι της, σβύνει κάθε πονηρό χαμόγελο...

Μά... νά! Άκουσε το κλάσον του Ξαβιέ. Σ' λίγο άκούει το φρενάρισμα. Εκείνος σηκώνει το κεφάλι και κατά την συνήθειά του, στέλνει έναν εύτυχισμένο χαρισισμό με το χέρι στην κορούλα του πού σκύβει με άνωπομονησία από το παράθυρο.

Τι όμορφος πού είναι ο πατερούλης της!

Τι περίφημη πού είναι ή Ύβρετ γι' αυτόν! Κατεβαίνει γρήγορα-γρήγορα τις σκάλες κι' άνεβαίνει στο άμάξι. Η πόρτα κλείνει κι' ή μηχανή άρχίζει να δουλεύη με 60 το λιγώτερο χιλιόμετρα.

Τι ευτυχία ύστερα από το θόρυβο της πόλεως, τη σκόνη και τον συνασπισμό, ν' άναπνήη κανείς βαθεία, άπολαυστικά, τον ζωογόνο άέρα της έξοχης, γεμάτον από χλιαρά άρώματα!

Αυτές τις χαρές τις άπολαμβάνει ή Ύβρετ. Τις άπολαμβάνει με άπληστία. Θέλει να χαρή αυτή τη στιγμή. Δέν θά κρατήσει άλλωστε πολύ αυτή ή ευτυχία! Πρέπει βέβαια ή Ύβρετ να παντρευτή κι' αυτή, να κάνει τη φωλιά της. Ποιός ο λόγος όμως να τωρανή από τώρα τη σκέψι της; Θά έπρεπε να είναι εύτυχισμένη πού ο Ξαβιέ έχει τις καλύτερες σχέσεις. Έ-

κίνη, βέβαια, δέν τον ξέρει τον κόσμο του. Μά τι να γίνη; Αυτά έχει ή ζωή.

Πρέπει να το πάρη άπόφασι: δέν είναι δυνατόν να έχη τον πατέρα της μαζί της σ' όλη της τη ζωή, μονάχα για τον έαυτό της. Όχι...

Μά ούφ: Βρέ άδελφέ! Αυτές οι στενόχωρες ιδέες! Ούτε προσέχει πού βρίσκονται, από πού περνούν. Παίρνει στα χέρια της το χάρτη μέσα από την τσέπη της πορτιέρας. Σέρνει όμως μαζί με τα χαρτιά και ένα άλλο πράγμα. Τι νά; Αυτό; Ένα καρνέ... Αυτό το μικρό τεφτεράκι δέν τ' άνεξοδ ή στα χέρια του Ξαβιέ. Τακτικός όπως είναι, κρατά σημείωσι για τη βενζίνα, για τα χιλιόμετρα, για τα έξοδα του άμαξιού. Αυτή τη σκέψι κάνει ως τη στιγμή πού το καρνέ εκείνο άνοίγει μόνο του στην τελευταία σελίδα.

Μά τι περίεργο γράφει σ' αυτή την τελευταία σελίδα; Φαντάσου. Για μια στιγμή ή μικρούλα Ύβρετ κάνει να το κλείση. Ίσως να μην είναι σωστό... Έχει την περιέργεια όμως να μάθ. Και το συναίσθημα αυτό υπερνικά τη φυσική της λεπτότητα. Ξαναρχίζει άπ' τα πρώτα φύλλα. Διατρέχει μόνο τα γραψίματα πλάι στις έντυπες ήμερομηνίες. Στο πρώτο της βλέμμα, μια λέξις την συγκινεί υπερβολικά: «Ύβρετ» — παρακάτω πάλι «Ύβρετ»... Τι καλός πατερούλης! Σχεδόν όλο τ' όνομά της... Παρακάτω κι' άλλα μερικά

γνωστά όνόματα — άνθρωποι της εργασίας του: Βελίε, Μαστινέ, Μπολά... Και μερικά φίλων, γνωστών κι' αυτοί και μερικά όνόματα κυρίων πού φαίνονται πελάται βέβαια. Έξαφνα, σάν μια μαχαίριά τρυπά την καρδιά της... Άνακαλύπτει σημειωμένο κάπου-κάπου, ένα άρχικό ψηφίο, ένα Ε... Κι' έπειτα όσο προχωρεί, το ψηφίο αυτό έπαναλαμβάνεται συχνότερα, κι' έκδη συχνότερα. Κατόπιν σχεδόν κάθε μέρα... Και μονάχα αυτό! Δέν το συνοδεύει κανένα άλλο όνομα. Περπάτοι άσφαλώς μοναχικοί του πατέρα της μ' αυτό το άγνωστο πρόσωπο...

Διαβάσει: Ντιέπ, 36 χιλιόμετρα, Ε. Μπαρπιζόν, 258 χιλιόμετρα, Ε. Σατώ-Ρούζ, 346 χιλιόμετρα, Ε.

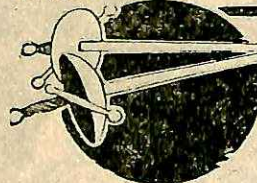
Το προχτεσινό του ταξίδι! Η μικρούλα Ύβρετ στενάζει. Ποτέ δέν την ήρθε αυτήν τόσο μακριά!

Κλείνει το μικρό σημειωματάριο. Πώς να είναι άδρά γε αυτή ή «Ε»; Αοτή ή γυναίκα πού άπασχολεί τη σκέψι του πατέρα της, όπως την άπασχολούσε πριν ή άχωραμένη μητέρα της; Πού δέν ξέρει τίποτε γι' αυτήν, έκτός από το άρχικό ψηφίο του όνόματός της;

Νά είναι όμορφη; Χαρίς άλλο, βέβαια! Νέα κι' όμορφη!... Νά μην είναι τουλάχιστον κακιά...

Και νά, συλλογίζεται, πώς προχτές άκόμα καθόταν αυτή ή γυναίκα εκεί

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊ-
σμών, περιπετειών και έρωτος

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— 'Ο Πικουίλλο, ένα μικρό παιδί μαυριτανικής καταγωγής, που κρατιόταν αιχμάλωτο επί τρία χρόνια στο δήμεν ξενοδοχείο της ληστοσυμμορίας του Ζουάν Μπατίστα, κατορθώνει να δραπέτευση μια νύχτα απ' αυτό και πάνω στη φυγή του σώζει τη ζωή του αντιβασιλέως της Ναβάρρας Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουίλαρ, που ταξίδευε με την κόρη του Κάρμεν και τη φίλη της Αϊζά. 'Ο αντιβασιλέως τον αναλαμβάνει υπό την προστασία του και τον κρατεί στα ανάκτορα ως υπηρέτη. Μέσα στα ανάκτορα ο Πικουίλλο κατακτά τη συμπάθεια των δυο κοριτσιών και προσπαθεί με κάθε τρόπο να δείξει κι' αυτός την ευγνωμοσύνη του. Σ' ένα χορό των ανακτόρων που έδόθη επί τη εορτή της εορτής της Αγίας Κάρμεν, ο Πικουίλλο που παρακολουθούσε τις δυο του κυρίες ανέληφθη ότι αγαπούσε την Αϊζά και καθώς ήξερε την διαφορά που τους έχριζε έγινε μελαγχολικός. Όταν τον είδαν σ' αυτή την κατάσταση τα κορίτσια την άλλη μέρα και θέλησαν να μάθουν τον λόγο, ο μικρός Μαυριτανός απέδωσε αυτήν στο ότι σκεπτόταν ότι ως υπηρέτης ποτέ δεν θα μπορούσε να σταδιοδρομήσει. Τότε η Αϊζά πήγε και παρεκάλεσε σχετικώς τον αντιβασιλέα και αυτός τον άνομιμα γραμματέα του με μεγάλον μισθόν. Ευχαριστημένος ο Πικουίλλο από την δεικνύουσα της θέσεώς του, όταν έμεινε μόνος, θυμήθηκε ότι είχε υποσχεθεί την τροφήν του ημέρα σε μια ζητιάνα που λεγόταν Αλβανία, να πάει να την βρει κι' έφυγε τρέχοντας. Όταν έφθασε στο παλινόσπιτο που έμενε η ζητιάνα, ούτως ή άλλως πάλιν έμεινε αυτή.

8ον

— Στο τελευταίο.
— Όταν έφτασε στην κορυφή της σκάλας, άκουσε φωνές που όλο και δυνάμωναν όσο πλησίαζε στο τελευταίο πάτωμα. Βιάστηκε τώρα περισσότερο και μπαίνοντας στο δωμάτιο της γρηάς, βρήκε μέσα τρεις χωροφύλακες, που είχαν έρθει για να κάνουν έξωσι επειδή η γυναίκα δεν είχε να πληρώσει τα ένοικια που χρωστούσε.
— Αχ καλέ μου αφέντη! φώναξε

μέσα, στο ίδιο άμάξι, σ' αυτή την ίδια θέσι...

Μια φοβερή πικρία κυριεύει την καρδιά της δυστυχισμένης κόρης "Α-δικα προσπαθεί να συγκρατήσει το κύμα της ζήλειας που την πνίγει. Αισθάνεται να της σφίγγει το λαιμό, ν' ανεβαίνει στα μάτια της να θολώνη το φως της... Μά μήπως δεν το έπρόβλεπε αυτό, και μάλιστα τώρα πρό όλοι; Αναγνωρίζει πως δεν είχε δύνατον να της άνηκε αποκλειστικά ο πατέρας της. Πρέπει να μοιράσει την καρδιά του... και τ' άμάξι του.

Αυτή είναι η ζωή!... Θάρος λοιπόν! Δεν πρέπει να την δει με κλαμένα μάτια. Και βιάζοντας αποφασιστικά το κατέλλο της, προσφέρει στο μασιγώμα του δροσερού αέρα, το πρόσωπό της, έτσι καθώς το αυτοκίνητο τρέχει με μεγάλη ταχύτητα.

Είναι ο καλύτερος τρόπος, βλέπετε, για να στεγνώσουν τα δακρυμένα μάτια...

Μ. ΚΟΡΝΤΑΙ

ή δύστυχη γυναίκα μόλις είδε τον νέο να μπαίνει στην κάμαρά της. Σώστε μας από τα χέρια αυτού του άπονου αστυνόμου Πέτρο Ντιάζ, που θέλει να μας πετάξει στο δρόμο, έμένα και την κόρη μου, γιατί δεν έχουμε να του πληρώσουμε τα δέκα δουκάτα που χρωστάμε στο νοίκι. Έγώ θάθελα να πουλήσωμε τα δυο τελευταία λείψανα του πλούτου που μας απέμειναν, την κιθάρα και τον καθρέφτη της κόρης μου, αυτή όμως με κανένα τρόπο δεν θέλει να τ' αποχωρισθώ.

— Ποτέ, ποτέ! φώναξε η άρρωστη κόρη της γρηάς που βρισκόταν εξαπλωμένη στο φτωχικό της κρεβάτι.
— Σώπα, κόρη μου, σώπα και έννοια σου, είπε η γρηά σκεπάζοντας την άρρωστη με το σχισμένο πάπλωμα. Αφού δεν θές ποτέ δε θα μπορούσιν να τα βρουν εκεί που τάχω κρυμμένα.

— Αυτό θά το δούμε, είπε ο ένας από τους χωροφύλακες. Και τώρα κύριε, είπε γυρίζοντας στον Πικουίλλο, συγχωρέστε μας, που θά έκτελέσουμε τις διαταγές που μάς έδωσαν ο άστυνόμος.

— Κάθε άλλο, θά εναντιωθώ μ' όλη μου την δύναμη στην έκτέλεσι των διαταγών αυτών, απήντησε με σταθερή φωνή ο Πικουίλλο. Θά περ' ιένετε, ν' αναφέρω πρώτα το πράγμα στην Αυτού Έξοχήτητα τον αντιβασιλέα της Ναβάρρας, του όποιου έχω την τιμή να είμαι γραμματέας.

Στο άκουσμα του όνόματος του αντιβασιλέως οι τρεις χωροφύλακες έσκυψαν το κεφάλι με σεβασμό.

— Επειδή όμως ο Πέτρο Ντιάζ, συνέχισε ο Πικουίλλο, πρέπει να πάρη τα χρήματά του, όρίστε τα δέκα δουκάτα που του χρωστούν, να και ένα άκόμα για τα έξοδα.

Οι χωροφύλακες, αφού πήραν τα χρήματα, χαιρέτησαν με σεβασμό τον νεαρό γραμματέα και έφυγαν.

Αμέσως η γρηά έκλεισε την πόρτα πίσω τους και πρόσφερε στον Πικουίλλο το μοναδικό κάθισμα που υπήρχεν εκεί μέσα. Μετά κάθησε κι' εκείνη στα πόδια του κρεβατιού της κόρης της και της είπε:

— Αφού ο νέος αυτός κύριος έχει την καλή διάθεσι να μάς προστατεύει, πές του τα όλα κόρη μου, πές του τις καλές μέρες που είδαμε, τα παληά μας πλούτη, τις ευτυχίες που περάσαμε, Ζιράλντα μου, πές του τα όλα...

Η άρρωστη, που φαινόταν πως κάποτε υπήρξεν εξαιρετικής όμορφιάς κοπέλλα, και που η άρρώστεια και η δυστυχία είχαν άφανται τώρα, άνασκήκωθηκε λίγο στο στρώμα της και άρχισε να διηγείται την ιστορία του σπιτιού της.

— 'Ο πατέρας μου, ο Αμσιέν - Αλιάγα, ήταν από τους Μαυριτανούς εκείνους που πήραν τα όπλα και έπαναστάτησαν κατά της τυραννίας του Φιλίππου του Βου. Εκείνη λοιπόν, την εποχή γεννήθηκα κι' εγώ, καθώς λέει η μητέρα μου...

— Ναι, ναι! διέκοψε η γρηά. Την

κρατούσα μαρδ' στην άγκαλιά μου κι' ακολουθούσαμε τόν στρατό μας πού, αφού ένίκησε τόσες φορές τόν μαρκήσιο Ντε Μοντεγιάρ, νικήθηκε στο τέλος κι' αυτός από τόν ντόν Ζουάν τόν Αύστριακό. 'Ο άντρας βέβαια Αλιάγα σκοτώθηκε πολέμοντας κι' εγώ σώθηκα στην Γρενάτα και ύστερα πήγα στην Σεβίλλη, όπου άνέθρεψα το μωρό μου.

— Όταν ήμουνα δώδεκα χρονών, έα νάρχισε η άρρωστη, φαίνεται πως ήμουνα όμορφη...

— Καλλονή! φώναξε η γρηά. Μ' όλα τα κουρέλια που φορούσαμε στο δρόμο ζητιανεύοντας, όλος ο κόσμος στεκόταν να την καμαρώσει!

— Μια μέρα, καθώς περπατούσα ά μέρμη, άρχισα να τραγουδω για να περάσω την ώρα μου και παρατήρησα πως είχα καλή φωνή...

— Περιήγημ' φωνή! Ξαναφώναξε η γρηά. Φωνή που μάγευε τόν κόσμο, γι' αυτό άπ' εκείνη την ημέρα άμα τραγουδούσε, τα χρήματά έπεφταν σαν βροχή άπ' τα παράθυρα και τα μπαλκόνια.

— Ένα βράδυ που τραγουδούσα κάτ' άπ' τη Ζερντίνα, τόν μεγάλο πύργο της Σεβίλλης, στάθηκε και με άκουσε ο κύριος Έστεβαν Αντρένιο, ο άρχιμουσικός της "Όπερας και ζήτησε να με πάρη μαζί του καθώς και την μητέρα μου. Σε δυο-τρία χρόνια μ' έμαθε χορό και μουσική και με προετοίμαζε για τόν θέατρο. Τέλος, έφτασε η ημέρα που βγήκα στην σκηνή. 'Ο ένθουσιασμός του κόσμου ήταν άπεριγραπτος και όλα τα ισχυρότερα πρόσωπα της εποχής, κόμητες, δούκες, μαρκήσιοι, βαρόνιοι, μαζεύτηκαν στο καμαρίνι μου να με συγχαρούν... Και την ίδια νύχτα, ο κ. "Ετεπέν Αντρένιο ο άρχιμουσικός, ζήτησε να τόν πληρώσω τους τόκους του και τόν ένδιαφέρον του για μένα με τόν γίνω έρωμένη του... Καταλαβαίνετε βέβαια με πόση άνανάκτησι τόν απέπεμψα...

— Κι' αυτό ήταν τόν μεγάλο της σφάλμα, φώναξε η γρηά. Αυτόν τόν άνθρωπο που την άνεδείξε, που την έβγαλε άπ' την κακομοιριά έτσι, μ' φτώχεια, να τόν περιφρονήση και τόν τόν τρόπο!... Μά έτσι είναι όλα τα κορίτσια. Ποτέ τους δεν έχουν την πείρα της ζωής...

Κατάπληκτος ο Πικουίλλο άκουε μ' άνοιχτό στόμα αυτά που τούλεγαν. Συνθισμένος στην ήρεμη και γνώριμη ζωή τών μόνων κοριτσιών που κίτταζε την γρηά σαν να μην ήθελε να πιστέψη πως μιλούσε σοβαρά.

— Ωστόσο όλα αυτά θά μπορούσαν να είχαν διορθωθώ, εξακολούθησε να λέη η γρηά, άν δεν κατέληγε να έρωτευθώ... Κι' άν φαντάζεσθε, ποιόν διάλεξε!

— Τόν αγαπούσα! φώναξε με την άδύνατη φωνή της η Ζιράλντα.

— Έναν Μαυριτανό, πρόσθεσε φωναχτά η γρηά. Δεν ήταν βέβαια φτωχός, κάθε άλλο μάλιστα. Μά αυτή δεν

θέλησε να δεχθώ τίποτ' άπ' αυτόν...

— Εκτός από την κιθάρα που συνώδεα τα έρωτικά του τραγούδια κι' άπ' τόν καθρέφτη που έβλεπα κάθε μέρα την όμορφή μου προσώπου μου, στέναζε η άρρωστη.

— Εκείνη την εποχή, άρχισε να διηγείται, τώρα η γρηά, έφτασε στη Σεβίλλη μια πρωτόπειρη θεατρινούλα, η μικρή Λαζαρίλ. Δεν ήταν βέβαια τίποτε τόν εξαιρετικό, μά ο άρχιμουσικός, για να έκδικηθώ την κόρη μου ήθελε με κάθε θυσία ν' άνανείξη αυτή την νεοφερμένη. Για νάχουμε τότε και μεις κάποια προστασία, άναγκαστήκαμε να καταφύγουμε σ' έναν μεγάλον άρχοντα, όμορφο και νέο, τόν έφορο τού θεάτρου. Κι' έτσι η κόρη μου...

— Φτάνει, φτάνει! Μη μου θυμίζης εκείνον τόν καιρό, φώναξε η Ζιράλντα κι' έγινε κατάκλημ σαν νεκρή.

— Τι έχετε; ρώτησε πονετικά την άρρωστη, ο Πικουίλλο.

— Τά ίδια και τά ίδια παιδί μου, πετάχτηκε η γρηά. Τύψεις και μεταμέλειες τί άλλο νάχης! Και γυρίζοντας στην άρρωστη, πρόσθεσε χαϊδεύοντάς της τα χέρια:

— 'Ο Θεός κόρη μου είναι μεγάλος και θά σε συγχωρήσει για ό,τι έκανες, γιατί πολемоύσες να κρατήσης την θέσι σου και να έξασφαλής τη ζωή σου και τη ζωή της μητέρας σου.

— Και τόν παιδί μου; φώναξε η Ζιράλντα με φωνή σπαρτακτική. Τόν παιδί μου; 'Ο Θεός δεν θά με ρωτήση τί τόν έκαμα; Τι θά τόν άπαντήσω μητέρα μου όταν έρθη η ώρα να παρουσιαστώ μπροστά του;

— Σώπα, σώπα: έκαμε η γρηά προσπαθώντας να της κλείση τόν στόμα με τόν χέρι της.

— Όχι, δεν θά σωπάσω τώρα μητέρα! Μοϋπες, και υποσχέθηκα, να τά πω όλα και θά τά πω... Έτσι τωός ξελαφρώθ' κάπως τόν βάρος που νοιώθω στην ψυχή μου. Στηρίχτηκε καλύτερα στο κουρελιασμένο μαξιλάρι

που τάν στην πλάτη της και άρχισε για δεύτερη φορά:

— Ναι, ο Θεός μου είχε δώσει ένα παιδάκι, μά κανέναν δεν ήξερε ότι ήταν γυιός μου. Τόν έκρυφα άπ' όλους. Τόν είχα όμως πάντα μαζί μου στο Τολέντο, στη Σεβίλλη, και δεν τ' άποχωρίστηκα ποτέ μου όσο πού έγινε πέντε χρονών...

Δεν μπόρεσε να συνεχίση. Οι λυγμοί έπνιγαν την φωνή της και η γρηά άνέλαβε να συνεχίση:

— Εγώ θά σας τά πω όλα και θά κρίνετε. Όταν η κόρη μου πήγε να τραγουδήση στην Μαδρίτη, την άγάπησε ο Ντόν Αλβάρ, πρίγκηψ τού "Εμπολι και ήθελε να την πάρη γυναίκα του. Κατάφερε να κατανικήση κάθε άντίστασι τών συγγενών του, που φυσικά στην άρχή εναντιώθηκαν στόν γάμο του αυτόν, και όλα πήγαιναν καλά. Έγώ όμως που φοβήθηκα τότε, πως άν τόν περνούσε καμιά ύποψια για τόν μικρό πώς ήταν παιδί της, όπότε θά μπορούσε να ματαιωθώ ο άνέλπιτος αυτός γάμος, πήρα την άπόφασι να θυσιάσω τόν παιδί της, για να σώσω την κόρη μου. Έφυγα λοιπόν μαζί με τόν μικρό από την Μαδρίτη και τ' άφησα μπροστά στην πόρτα ενός μοναστηριού...

— Αυτό είναι τόν μεγάλο μου έγκλημα, φώναξε κλαίοντας η Ζιράλντα.
— Δικό μου έγκλημα κόρη μου! τι νάχητες η γρηά. Μονάχα εγώ φταίω σ' αυτό. Τόν έκαμα για να σοϋ έξασφαλίσω ένα μέλλον λαμπρό, για να σε κάμω πριγκήπισσα. 'Ο Θεός όμως δεν τόν θέλησε. Άλγες μέρες άργότερα, σε μια μονομαχία μ' ένα άλλον τρελόν θαυμαστή της Ζιράλντα, ο Ντόν Αλβάρ σ' έτώθηκε κι' έτσι έσβυσαν πιά όλες μου οι έλπίδες και τά διειρα. Τότε μονάχα έφάνέρωσα στην κόρη μου την αλήθεια και έτρεξα να ξαναφέρω τόν παιδί της από τόν μοναστήρι που τόν παράτησα, μά δεν τόν βρήκα πιά, κύριέ μου... Τόν μικρό είχε φύ-

γει κι' από τότε χάσαμε τόν ίχνη του. Πού θέλατε πιά να τόν βρούμε;

— Τόν έγκλημά μας αυτό, είπε τώρα η Ζιράλντα, ενώ από τα μάτια της κυλούσαν αδιάκοπα τα δάκρυα, έφερε σιγά-σιγά την κατάσταση της. 'Ο πόνος μου και οι τύψεις της συνειδήσεώς μου έμάραναν τόν πρόσωπό μου, έσκαψαν την υγεία μου, έσβυσαν τόν καιρό κι' αυτή την φωνή μου... Οι θαυμασμοί μου άραίωσαν στην άρχή και σιγά-σιγά μ' έγκατέλειψαν όλοι τους κι' έφτάσαμε σ' αυτή την κατάσταση που μάς βρίσκετε σήμερα, χωρίς να χουμε πιά τίποτε που να μάς θυμίζει τις περασμένες ημέρες, τίποτ' άλλο από τόν καθρέφτη και την κιθάρα που κι' αυτά ήθελε να μάς τά πάρη ο άστυνόμος, νομίζοντας πως τάχαμε κλεμμένα. Φέρε μου τα αλήθεια μητέρα μου να τά δείξω στόν κύριο. Πού τά χεις κρυμμένα;

— Τάδωσα στη γειτόνισσά μας να τά φυλάξη, για να μην τά βρή ο Πέτρο Ντιάζ και μάς τά πάρη. Πάω μια στιγμή να σοϋ τά φέρω.

— Ήσυχάστε, είπε ο Πικουίλλο στην άρρωστη, μόλις η μητέρα της βγήκε από τόν δωμάτιο. Θά σας βοηθήσω να ξαναβρήτε τόν παιδί σας, γιατί και τάλαφα πώς ο χαμός του είναι ο μεγαλύτερος σας πόνος.

— Αχ κύριέ μου! "Αν μου τόν κάνετε αυτό!... Μά είναι δυνατόν τάχα να τόν ξαναβρώ ύστερα από τόσα χρόνια;

— Πρέπει πάντα κανείς να έλπιξη, κυρία. Σε ποιά πόλι της Ισπανίας βρίσκεται τόν μοναστήρι αυτό που άφησε η μητέρα σας τόν παιδί;

Αυτό πρέπει να τόν ξέρω...
— Σ' αυτήν έδω! Στην Παμπέλ-λόν!

— Έδω; Στην Παμπέλν; ρώτησε ο Πικουίλλο με συγκίνηση που δεν μπορούσε να κρύψη. Και σε ποιά μοναστήρι;

— Στο μοναστήρι τών Φραγκισκανών, καλέ μου κύριε.

— Σ' αυτούς, ποϋναι ντυμένοι με λόασπρα;

— Ναι, έτσι τούς είδα κι' εγώ, να περιφέρονται με όλοσκοπρα.

— Στην είσοδο τού μοναστηριού δεν είναι ένας κήπος με μια μεγάλη κερασιά δεξιά;

— Δεν ξέρω. Δεν πήγα ποτέ μου ως εκεί. Μά τί έχετε; Γιατί φαίνεσθε τόσο ταραγμένος;

— Είμαι βέβαιος πως εκεί είναι μια μεγάλη κερασιά, ξαναείπε ο Πικουίλλο.

— Μπορεί... Μά γιατί χλωμιάσατε τόσο καλέ μου κύριε;

Πήρε τόν χέρι τού νέου στο δικό της και τρώξε.

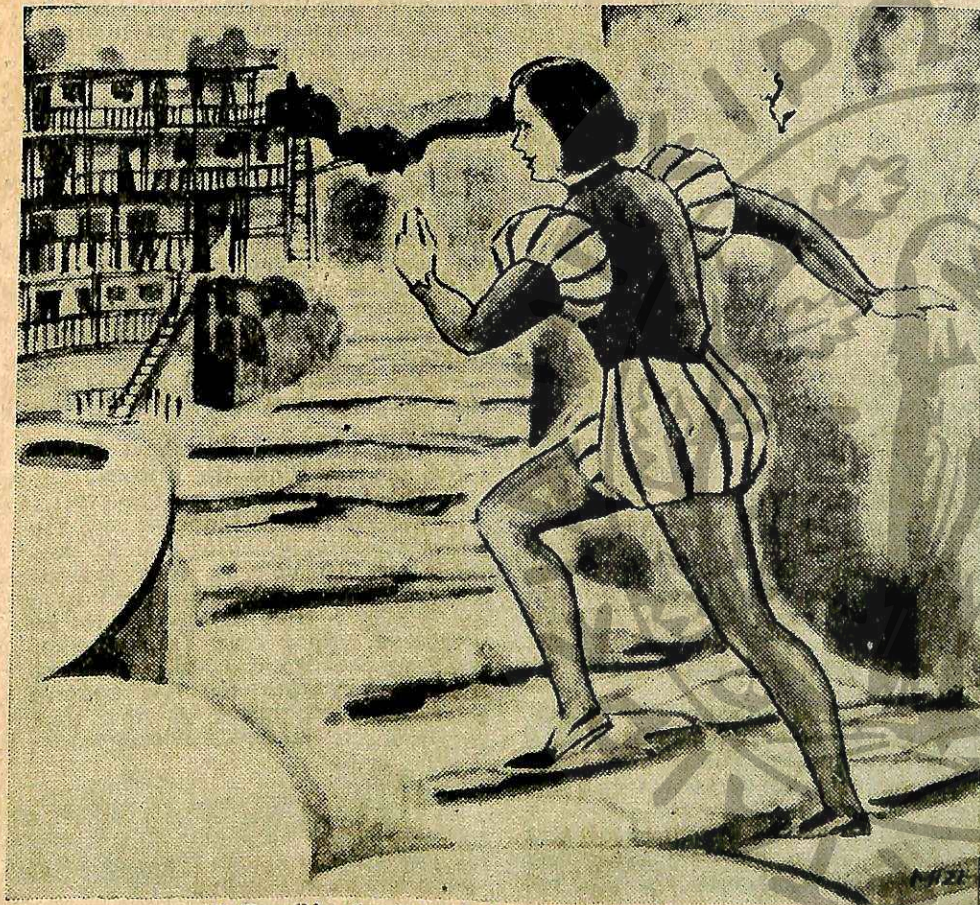
— Μά Θεέ μου: Σεις τρέμετε όλοκληρος, τά χέρια σας είναι παγωμένα, τί πάθατε;

«ΣΕ ΣΥΓΚΩΡΩ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ...»

Πρίν ο Πικουίλλο προλάβη ν' άπαντήση η πόρτα έτρεξε και στο άνοιγμά της φάνηκε η γρηά κρατώντας στα χέρια της μια κιθάρα κι' ένα θαυμάσιον άσημένιο καθρέφτη στολισμένον με χρυσά λουλούδια.

— Νά! φώναξε η Ζιράλντα παίρνοντας στα χέρια της και δείχνοντάς τα στόν Πικουίλλο. Νά ό,τι μάς απέμεινε, καλέ μου κύριε, από τά χρόνια της ευτυχίας μας.

Ορμός ο Πικουίλλο στη μέση της κάμαρας κύτταζε άμυλητος τόν κα-

Ο Πικουίλλο άρχισε ν' άνεβαίνει τρέχοντας τά σκαλοπάτια

Θρόνη έκεινον, ένώ τώ μικρό τέτρωπο του γέμισε από ένα σωρό συσπάσεις σάν ναθέλε κάτι να θυμηθώ. Τού φαινόταν πως τα μάτια του δέν αντίκρυζαν γιά πρώτη φορά τώ θαυμάσιο έκεινο κομψοτέχνημα. "Αξάφια, πλησίασε στήν άρρωστη, πού τόν κύτταζε έκπληκτη μαζί με τήν μάνα της, άρπαξε σχεδόν άπ' τά χέρια της τόν καθρέφτη και πίεσε με τά δάχτυλά του ένα από τά χρυσά του λουλούδια πού τόν στολίζαν. "Ένα αδύνατο κράκ άκούστηκε κι' άμέσως άπ' τώ πλάι του ξεπετάχτηκε ένα κρυφό συρτάρι... Κατάχλωμος ό Πικουίλλο άπ' τήν συγκίνησι του στηρίχθηκε στά πόδια του άρεββατιού γιά νά μήν πέσει...

Μέ μάτια ορθάνοιχτα άπ' τήν κατάπληξι τους οι δύο γυναίκες, έκύτταζαν τόν νέο χωρίς νά μπορούν νά έξηγήσουν αυτό πού έγινε.

— Πώς έτυχε νά γνωρίζετε τώ μυστικό αυτό συρταράκι και τώ άνοιέετε; ρώτησε πρώτη ή γρηά.

— "Η πώς τώ μαντεύσατε, πρόσθεσε ή Ζιράλντα.

Τίποτε δέν είχε μαντεύσει ό Πικουίλλο. Είχε μονάχα θυμηθώ. Θυμήθηκε πως στη μικρή του ηλικία ή πιό μεγάλη του χαρά ήταν ν' άνοιγοκλεινι τώ μυσιό έκεινο συρταράκι πού ήταν πάντα γεμάτο γλυκά.

— Μά τί έχετε, γιατί είσατε έτσι χλωμός; ρώτησεν ή γρηά.

Ό Πικουίλλο δέν άπάντησε, ούτε μπορούσε ν' άπάντησιν. "Η ταραχή του ήταν άπερίγραπτη. Γιά μία στιγμή τού ήρθε στό νοή ή ιδέα νά φύγη χωρίς ν' άποκαλύψη τίποτα και νά βοηθή από μακριά τις δύο γυναίκες. "Ετοιμάστηκε μάλιστα νά έκτελέσιν τήν άπόφασί του αυτή, κάνοντας ένα βήμα πρós τήν έξοδο, μά καθώς έρριξε μία τελευταία ματιά σ' έκεινην πού τόν έγέννησε και τήν είδε άρρωστη, φτωχή, έγκατελειμμένη άπ' όλους και τόσο πονεμένη γιά τόν χαμό τού παιδιού της δέν βάσταξε. Καρφώθηκε, γιά μία στιγμή άκίνητος άπέναντί της και μετά προχωρώντας κοντά στην άρρωστη της είπε με φωνή πού δέν μπορούσε νά κάνει σταθερή:

— Σου ύποσχέθηκα νά φροντίσω νά ξαναϊδής τώ παιδί σου...

— "Ω! άς ήταν δυνατό νά τώ ξανάβλεπα πριν πεθάνω! στέναξε ή άρρωστη.

— Θα τώ ξαναϊδής, σου τώ ύπόσχομαι.

— Μά είσθε βέβαιος, λοιπόν, πως ζή ακόμα;

— Ναι, βέβαιος, άπολύτως βέβαιος.

— Μήπως τότε τώ γνωρίζετε, μικρέ μου κύριε; "Ω: σάς έξορκίζω μη με βασανίζετε με άπατηλές έλπίδες. Πέστε μου τήν αλήθεια. Τόν γνωρίζετε;

— Ναι, τόν γνωρίζω.

— Και είσθε βέβαιος πως δέν θα με κατάρσθ, έμένα πού τόν έγκατέλειψα έτσι άσπλαχνα;

Τότε τά μάτια τού Πικουίλλο πού ήταν βουρκωμένα έξοπασαν πιά σέ δάκρυα κι' άκουμπώντας τώ κεφάλι του στόν ώμο της άρρωστης, ένώ τά χέρια του έσφίξαν τ' αδύνατά της μπράτσα, είπε με συγκίνησι:

— Σε συγχωρώ μητέρα μου και σ' άγαπάω γιατί υπέφερες πολύ...

Μία μεγάλη κραυγή χαράς, μαζί όμως πόνου και ντροπής γιά όσα βγήκαν άπ' τώ στόμα της μπροστά σ' αυτόν πού ήταν ό γυιός της, τώ χαμένο της παιδί, έξφυγε άπ' τήν άρρωστη πού έκλαιε τώρα άνατά...

— "Έννο' σου μητέρα, ό γυιός σου, τώ παιδί σου, δέν θα θυμηθώ τί-

ποτ' άπ' αυτά πού διηγήθηκες σ' έναν ξένο, είπε τρυφερά ό Πικουίλλο πού μάντευσε τή σκέψι της μητέρας του.

— Τώρα πού ξανάειδα τώ παιδί μου και με συγχώρησε, έλεγεν ή άρρωστη, τώρα άς πεθάνω Θεέ μου!

— "Οχι μητέρα μου, θά ζήσης... Τώρα πρέπει νά ζήσης! Τώρα πού θά εργάζωμαι και γιά τούς δύο μας είπεν ό Πικουίλλο, και, βλέποντας τήν γιγιά του πού τόν κύτταζε παραποινάρικα και έστέναζε, διάρθωσε λέγοντας:

— Και γιά τούς τρεις μας!

"Η γρηά τόν κύτταζε τώρα χαμογελώντας, εύχαριστημένη.

— Τώρα μητέρα μου θέλω νά μου πής και τ' όνομα τού πατέρα μου. Και βλέποντας πως έκεινη, άφου έρριξε μία γρήγορη ματιά στην μάνα της, χαμήλωσε τώ βλέμμα της χωρίς νά πη λέξι, πρόσθεσε:

— Νά μου τόν πής, όποιος κι' αν είναι μητέρα, θέλω νά μου πής τ' όνομά του.

— Νά σου τόν πώ εγώ, παιδί μου, πετάχτηκε ή γρηά. Είναι ό άρσός έκεινος άρχοντας, ό έφορος τού θεάτρου...

— Σώπασε μάνα μου! Σώπασε! έφώναξε ή Ζιράλντα ντροπισμένη, κι' άνασηκάθηκε άπάνω στό στρώμα της λέγοντας στην μητέρα της νά της φέρη λίγο χαρτί και μελάνι γιά νά γράψη.

— Και τί σκοπεύεις νά κάμης; ρώτησε ή γρηά.

— Τι σέ μέλλει; δώσε μου αυτά πού σου είπα και τώρα θά δής.

Μόλις της έφεραν ό,τι ζητούσε, ή άρρωστη έγραψε ένα γράμμα και διοντάς τώ στόν γυιό της, τού είπε:

— Πρέπει νά πς μακριά, στη Μαδρίτη και νά δώσης αυτό τώ γράμμα πού είναι ή μόνη έλπίς. Μου τώ ύπόσχεσαι;

— Ναι μητέρα μου, σου τώ ύπόσχομαι, Πριν όμως φύγω θά φροντίσω νά σάς βρώ ένα καλύτερο σπίτι γιά νά σάς έγκαταστήσω.

"Αγκάλιασε τήν μητέρα του φιλώντας τήν γιά πολλή ώρα, φίλησε τώ χέρι της γιγιάς του και κατέβηκε βιαστικώς τις σκάλες. "Όταν έφτασε στόν δρόμο, έρριξε μία ματιά στό φάκελλο πού κρατούσε και διάβασε τήν έπιγραφή:

Πρός τόν έξοχώτατο κόμητα ντ' Ουζέντ

Είς Μαδρίτην

Όταν ό Πικουίλλο, γυρίζοντας σ' άνάκτορα τού άντιβασιλέως, αντίκρυσε τήν Κάρμεν και τήν "Αϊζά, ένοιωσε κάποιο ξελάφρωμα στό στήθος του και μαζί τού φάνηκε πως ξαναγεννιόταν, πως άνέπνεε, έπι τέλους, καθαρών άέρα.

Πλάι στην Κάρμεν καθόταν ό Φερνάντο και ό πατέρας της πού έλεγε στόν άνεψιό του χαρούμενος:

— Λοιπόν, τί λές γιά τήν άρραβώνα σ' αυτήν; Είχα άδικο όταν σου είπα πως είναι τώ διορφότερο κορίτλεγα τής Ναβάρρας; Σου τήν εφύλαξα ως τώρα. Φρόντισε όμως νά γυρίσης γρήγορα, γιατί φοβάμαι μη σου τήν άρπάξουν.

"Η "Αϊζά πού καθόταν λίγο παράμερα και κεντούσε, μόλις είδε τόν Πικουίλλο νά μπαίνει έτσι σοβαρός και μελαγχολικός, άφησε τώ κίνημά της και:

— "Α! ό κύριος γραμματεύς! είπε γελώντας. Πολύ σοβαρός έγινε από τήν ώρα πού άπέκτησε τήν νέα του θέσι.

— "Εξοχώτατε, είπεν ό Πικουίλλο, κάνοντας βαθείά υπόκλιση μπρός στόν άντιβασιλέα. Λυπούμαι γιάτί είμαι άναγκασμένος νά μου δώσετε μιά άδειαν άπουσίας. Πρέπει νά ταξιδέψω έως τήν Μαδρίτη.

— Και τί θέλεις νά κάμης στην Μαδρίτη; ρώτησεν έκπληκτος ό άντιβασιλεύς.

— Λυπούμαι έξοχώτατε, γιάτί δέν μπορώ ακόμα νά σάς έξηγήσω τούς λόγους πού με άναγκάζουν νά ταξιδέψω. Σάς παρακαλώ όμως θερμότατα νά μου δώσετε όκτώ μόνον ήμερών άδεια.

— Και δεκαπέντε, φίλε μου, άφού έπιμένεις ότι είναι άνάγκη νά πς άπάντησε ό Ντόν Ζουάν τ' Αγκουίλάρ...

— Σας εύχαριστώ θερμά, έξοχώτατε, είπεν ό Πικουίλλο. Θά με συγχωρέσετε αν φύγω άμέσως;

— "Αν θέλετε, φίλε μου, νά ρθήτε μαζί μου θά σάς πάγω εύχαριστάς ως τη Μαδρίτη, είπεν ό Φερνάντο, πλησιάζοντας τόν νέο. "Υπάρχει μιά θέσι γιά σάς στό άμάρι μου.

— "Ω, σάς εύχαριστώ! είπε συγκινημένος γιά τήν τόσο καλωσύνη τού άξιωματικού, ό Πικουίλλο. Μου κάνετε άληθινά μιά μεγάλη χάρη γιά τήν όποία σάς εύγνωμονώ...

— Μην τώ συζητής αυτό μικρέ μου, μονάχα πρέπει νά ξέρης πως δέν έχουμε πολύ καιρό νά χάνουμε, είπε ό Φερνάντο. Τώ μεσημέρι πρέπει νά ξεκινήσουμε.

— Θα είμαι έτοιμος νωρίτερα, άπάντησε ό νέος με βαθείά υπόκλιση.

"Όταν σέ λίγο ό Ντόν Ζουάν βγήκε από τήν σάλα μαζί με τήν κόρη και τόν άνεψιό του, ή "Αϊζά έκύτταξε έρωτηματικά τόν Πικουίλλο σάν νά τού ζητούσε νά της έξηγήσιν τόν λόγο τού ξαφνικού αυτού ταξιδιού στην Μαδρίτη.

— Μή μ' έρωτάτε, δεσποινίς, άπάντησε ό νεαρός γραμματεύς σκύβοντας τώ κεφάλι. Είμαι ύποχρεωμένος νά κρατήσω τώ πράγμα μυστικό κι' από σας ακόμα πού τόσο σάς όφειλω.

"Αν έπιτύχω τόν σκοπό μου ή πρώτη πού θά μάθω αυτό πού κρύβω τώρα, θά είσθε έσεις. Θά σάς τά φανερώσω όλα. "Αν όμως άποτύχω θά φυλάξω τώ μυστικό μου γιά μένα.

— Καλά, δέν έπιμένω είπεν ή "Αϊζά χαμογελώντας. Πρέπει όμως, γραμματεύς τού άντιβασιλέως πού είσαι τώρα, νά ταξιδέψης μ' άνάλογη άξιοπρέπεια. Γι' αυτό ό Ντόν Ζουάν μου άνέθεσε νά σου μετρήσω διακόσια δουκάτα ως προκαταβολή γιά τόν καινούργιο σου μισθό.

— Μά τώ πρωί είπε θά μου δινε μονάχα εκατόν, είπεν ό Πικουίλλο άπορώντας.

— Ναι, μά τώρα προσθέτει ακόμα εκατό γιά τόν γάμο της Κάρμεν.

— Πάσι "Η Κάρμεν παντρεύεται;...

— Βέβαια με τόν εξαδέλφό της τόν Ντόν Φερνάντο, μ' αυτόν πού άποφασισμένο. Τώ πράγμα είναι ό πόλεμος και γυρίση ό Ντόν Φερνάντο, λοιπόν γίνονται οι γάμοι τους. Πάρε, τώρα τά δουκάτα σου και, καθώς τού έβαζε στη χούφτα του ένα πεινάσασκουλάκι κεντημένο με τώ χέρι της, τού είπε γελαστή, μισοειρωνικά:

Τό πρώτο ραντεβού

Μία μοντέρνα αίσθηματική ιστορία

"Ένώ περπατούσε άργά, αδιάφορος και άμέριμνος στόν έξοχικό δρόμο, τήν είδε νά έρχεται πρós τώ μέρος του. "Ηταν ψηλή, χαριτωμένη, κομψή. Καθώς τόν πλησίασε, τήν έπρόσεξε καλλίτερα. Είχε μαύρα μάτια, ώραίο μελαχροινό πρόσωπο κι' ένα χαμόγελο γλυκό. Τού έτεινε τώ χέρι. "Εκείνος έδίστασε λιγάκι, ύποχώρησε, κάτι ήθελε νά πη. "Η νέα κοκκίνισε και ξαφνικά εκείνος διέκρινε στό χαμόγέλο της μιά άπερία και μιά λύπη. Λοιπόν, χωρίς νά χάσιν καιρό, της έσφίξε τώ χέρι και χωρίς νά δώσιν καμμιάν άλλη έξηγήσι, άρχισαν νά προχωρούν πρós τήν λίμνη.

— Τι ώραία λιακάδα!

— Ναι, είναι ή πρώτη ά νοιζιάτικη Κυριακή.

— Είναι τόσο όμορφη στην έξοχή ύστερα από μιά άδομάδα στό γραφείο!

— Είχαμε τύχη. Με ώραίο καιρό κάνουμε τόν πρώτο μας περίπατο.

"Επέρασαν ένα μικρό γεφυράκι, άκουσαν σιωπηλοί τώ κελάρισμα τού νερού, στάθηκαν κι' άφουγκράσθηκαν τή θραυνή γαλήνη τού πάρκου, πού τήν διέκοπταν μονάχα, μακρινά γέλια παιδιών και κελαϊδήματα πουλιών, έθαύμασαν τήν ρωμαντική τοποθεσία της λίμνης. Μιλούσαν με άπλότητα γιά ό,τι έδλεπαν στό δρόμο τους. Και έτσι ή συνομιλία τους γλυστρούσε άπό τώ ένα θέμα στό άλλο, έλαφρή και εύκολη, δίχως προσπάθειες και κινδύνους.

"Ωστόσο, άνάμεσα από τά άπλά εκείνα λόγια πού έλεγαν γιά ένα σωρό άσημαντα πράγματα, διαφαινόταν ή κοινότης τών χαρακτήρων τους, ή σύμπτωση τών γούστων τους και σιγά-σιγά ένοιωθαν κι' οι δύο πως ήταν σύμφωνοι, όμοιοι καινωμένοι γιά νά συνεννοηθούν περίφημα στην ζωή.

Τώ θράδυ έπεφτε άπαλό, όταν πήραν τόν δρόμο τού γυρισμού. "Από τώ έρημο μονοπάτι πού άκολουθούσαν, είδαν τώ θαυμάσιο πυροτέχνημα τού ήλιογέρματος νά φεγγόβολα πίσω άπό τίς συστάδες τών πενίκων. Στάθηκαν λίγο γιά νά τώ θαυμάσουν.

— Κυττάξτε! είπε εκείνη, πόσο φαντασμαγορικά φώ-

τίσθηκαν τά πεύκα. "Αλλά έσεις, θέβαια, θά τά έχετε θαραβή τέτοια θέσματα.

— Αυτό πού βλέπομε είναι έκτακτο.

— Ξέρετε, θά ήθελα πολύ νά γνωρίσω τή Λάντ, ιδίως τώ "Αρκασόν, είπε πάλι εκείνη.

— Κι' εγώ τώ ίδιο!

Τόν κύτταζε και χαμογέλασε.

— Θα είνε, άσφαλώς, ένας πολύ όμορφος τόπος έπρόσθεσε εκείνος.

Αυτή τη φορά εκείνη έγέλασε δυνατά.

— "Α, σάς πιστεύω! είπε. Μου μιλούσατε έξ άλλου, τόσο ώραία γιά τόν τόπο

αυτόν στά γράμματά σας.

— Ποιά γράμματα; ρώτησε εκείνος με άφέλεια.

— "Ω, σάς άρέσει νά με πειράξετε! τού είπε με ξαφνική οικειότητα.

"Ο νέος έκατάλαβε πως αν οι περιστάσεις είχαν έπιθραδύνει μιά έξηγήσι μεταξύ τους, είχε έρθει ώστόσο ή στιγμή τώρα νά φανερωθή ή παρεξήγησις.

— Δέ σας περιμένα. "Εσείς ήρθατε πρós τώ μέρος μου και με πλησιάσατε. "Εγώ δέν είχα κανένα ραντεβού, και, σάς θεβαιώ, δέν έκαμα κανένα λάθος στό πρόσωπο πού περιμένα.

— Μά μου φάνηκε, καθώς περπατούσατε άργά, πως κάποιον περιμένατε. Τότε κι' εγώ έσκέφθηκα: «Αυτός είναι!» Δέν τόν είχα ιδή ποτέ, ξέρετε, ούτε και σέ φωτογραφία.

"Εσώπασε λίγο, κι' ύστερα είπε θυμωμένη:

— "Α! τώρα καταλαβαίνω! Είναι πολύ άσχημο αυτό πού έκάματε, νά καταχρασθήτε τώ λάθος μου!

— Με συγχωρήτε. "Εγώ, καθώς είδατε, έδίστασα λιγάκι, ύποχώρησα, κάτι ήθελα νά σάς πώ... όταν με πλησιάσατε.

— "Αλήθεια. Τώ παρατήρησα αυτό. Και μάλιστα, είπα από μέσα μου: «Μπά, τί συμβαίνει; άπογοητεύθηκε, λοιπόν, από μένα, έτσι, άμέσως;»!

— Τι τά θέλετε! "Ημουν μόνος, κι' ήμουν μελαγχολικός. Κι' έσεις, ήσαστε τόσο γοητευτική. "Ενοιωσα τώ χαμόγελό σας στην καρδιά μου σάν μιά θωπέλα.

Χαμήλωσε τώ κεφάλι της, μη ξέροντας ακόμη τι ν' άπαντήσιν.

"Εκείνος της είπε:

— Δεσποινίς, σάς όφειλω έναν θαυμάσιο, έναν αξέχαστο περίπατο. "Επιτρέψτε μου νά σάς άποδώσω τήν έλευθερία σας.

"Εκείνη κοκκίνισε και δέν είπε λέξι.

— "Υστερα, ξαφνικά, έσήκωσε τώ κεφάλι και τόν έκύτταξε στά μάτια.

— "Ακούστε. Θέλετε όλη τήν αλήθεια;

— "Όλη; ρώτησε εκείνος μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

"Αλλά από τώ παιδίστικο και νευρικό ύφος της, κατάλαβε πως θά τού έλεγε τήν αλήθεια.

— Είμαι μόνη στό Παρίσι, ζω κοντά σέ μιά συγγενική μου οικογένεια. Οι γονείς μου κατοικούν στη μικρή κομόπολη Πέρς. Τους άφησα και ήρθα έδώ γιά νά θρώ μιά καλλίτερη θέσι.

"Εργάζομαι στην Διεύθυνσι των Δημοτικών Φόρων. Διαβάω διάφορα περιοδικά, μία μέρα, στις μικρές άγγελίες διάβασα μιάν πού μ' ένδιεφερε. Είπε τρεις έβδομάδες τώρα πού θρίσκομαι σέ άλληλογραφία με τόν νέο

μη. Συγκινημένος τήν έπιασε από τώ μπράτσο. "Αλλά εκείνη άποτραβήχθηκε άποτομα.

— Τότε, λοιπόν, αν δέν είσθε ό κύριος Πώλ Λαργκι πώς συμβαίνει νά με περιμένετε πρós όλίγου, άφου είχα δώσει ραντεβού σ' εκείνον;

— Δέ σας περιμένα. "Εσείς ήρθατε πρós τώ μέρος μου και με πλησιάσατε. "Εγώ δέν είχα κανένα ραντεβού, και, σάς θεβαιώ, δέν έκαμα κανένα λάθος στό πρόσωπο πού περιμένα.

— Μά μου φάνηκε, καθώς περπατούσατε άργά, πως κάποιον περιμένατε. Τότε κι' εγώ έσκέφθηκα: «Αυτός είναι!» Δέν τόν είχα ιδή ποτέ, ξέρετε, ούτε και σέ φωτογραφία.

"Εσώπασε λίγο, κι' ύστερα είπε θυμωμένη:

— "Α! τώρα καταλαβαίνω! Είναι πολύ άσχημο αυτό πού έκάματε, νά καταχρασθήτε τώ λάθος μου!

— Με συγχωρήτε. "Εγώ, καθώς είδατε, έδίστασα λιγάκι, ύποχώρησα, κάτι ήθελα νά σάς πώ... όταν με πλησιάσατε.

— "Αλήθεια. Τώ παρατήρησα αυτό. Και μάλιστα, είπα από μέσα μου: «Μπά, τί συμβαίνει; άπογοητεύθηκε, λοιπόν, από μένα, έτσι, άμέσως;»!

— Τι τά θέλετε! "Ημουν μόνος, κι' ήμουν μελαγχολικός. Κι' έσεις, ήσαστε τόσο γοητευτική. "Ενοιωσα τώ χαμόγελό σας στην καρδιά μου σάν μιά θωπέλα.

Χαμήλωσε τώ κεφάλι της, μη ξέροντας ακόμη τι ν' άπαντήσιν.

"Εκείνος της είπε:

— Δεσποινίς, σάς όφειλω έναν θαυμάσιο, έναν αξέχαστο περίπατο. "Επιτρέψτε μου νά σάς άποδώσω τήν έλευθερία σας.

"Εκείνη κοκκίνισε και δέν είπε λέξι.

— "Υστερα, ξαφνικά, έσήκωσε τώ κεφάλι και τόν έκύτταξε στά μάτια.

— "Ακούστε. Θέλετε όλη τήν αλήθεια;

— "Όλη; ρώτησε εκείνος μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

"Αλλά από τώ παιδίστικο και νευρικό ύφος της, κατάλαβε πως θά τού έλεγε τήν αλήθεια.

— Είμαι μόνη στό Παρίσι, ζω κοντά σέ μιά συγγενική μου οικογένεια. Οι γονείς μου κατοικούν στη μικρή κομόπολη Πέρς. Τους άφησα και ήρθα έδώ γιά νά θρώ μιά καλλίτερη θέσι.

"Εργάζομαι στην Διεύθυνσι των Δημοτικών Φόρων. Διαβάω διάφορα περιοδικά, μία μέρα, στις μικρές άγγελίες διάβασα μιάν πού μ' ένδιεφερε. Είπε τρεις έβδομάδες τώρα πού θρίσκομαι σέ άλληλογραφία με τόν νέο

Τήν πήρε στην άγκαλιά του και φίληθηκε.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

που είχε δημοσιεύσει την αγγελία. Είπε διωρισμένος στις Κοινωνικές Ασφαλίσεις.

—Κι' εγώ στην Νομαρχία. Και νά, γιατί πρό δλίγου μιλούσαμε και οι δυο με τόση φυσικότητα για την εργασία μας στα γραφεία!

—Είχαμε συμφωνήσει στα γράμματά μας να συναντηθούμε. Είπε κι' αυτός απ' την επαρχία, από τη Λάντ, κοντά στο 'Αρκασόν. Είχαμε δώσει ραντεβού στο δάσος της Βουλώνης. Θεέ μου, τί θα σκεφθί για μένα!

— Πρέπει άποψε κιόλας να το γράψετε δυο λόγια, να ζητήσετε συγγνώμη, να θρητέ μια δικαιολογία, ώστε να μη διακόψετε τις σχέσεις σας.

Είχε το ύφος σοβαρό καθώς τα έλεγε αυτά. 'Ωστόσο, εκείνη διέκρινε στο βλέμμα του μια βαθειά λύπη.

— 'Υποθέτω, της είπε έκείνος, πως και για σας ό περιπάτος μας αυτός ήταν θαυμάσιος. Δεν είν' έτσι; δεν όφειλουμε τίποτε ό ένας στον άλλον...

— 'Αν του έγραφα αυτό το γράμμα τώρα άμέσως; τότε ρώτησε εκείνη ξαφνικά. Νά, έδω στον πάγκο αυτόν.... Και αν σας τó έδιναν να τó ταχυδρομήσετε;

— 'Ε, λοιπόν, όμολογώ ότι δεν θά τó ταχυδρομούσα άμέσως.... θά τó κρατούσα στην τσέπη μου πολλόν καιρό!... 'Αλλά, όχι, όχι, δεν πρέπει να τó γράψετε!

Τόν εκύτταξε στά μάτια, μ' ένα βλέμμα εύγνωμοσύνης, και τόν έπιασε πάλι από τó μπράτσο.

— Θά ξαναϊδωθούμε την άλλη Κυριακή δεν είν' έτσι;

— Ναι.
— Και θά συναντηθούμε και στά μέσα της έβδομάδας....

— 'Όποτε θέλεις. Νοιώθω κιόλας πως είμαι τόσο... τόσο δική σου!

— Κι' εγώ... κι' εγώ τó ίδιο! Μά για πές μου... Φαίνεται πως έκείνος θά είχε καθυστερήσει...

— 'Όχι, μάλλον εγώ είχα έρθει στο ραντεβού θιαστική, πρίν απ' την ώρα μου.

— Βλέπεις, λοιπόν; της είπε έκείνος. Στην πραγματικότητα, εγώ ήμουν έκείνος που σε περίμενα.

Και στο έρημο μονοπάτι, καθώς τó ατοξιατικό θράδυ έρχετο ένα γύρω την προστατευτική του σκιά, την πήρε στην άγκαλιά του και φιλήθηκαν στο στόμα.

PIER MAGIER

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΑΙ

ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΚΡΟΥΑΣΕ - ΟΣΒΑΛΝΤΟ ΣΚΑΤΣΙΑ

—Όταν μια γυναίκα σου λέει: «Θά σε κάνω ευτυχισμένο», σκέπτεται τη δική της ευτυχία.

— Μήν πής ποτέ «εγώ» όταν σου έρχεται ή χαρά, κι' «εμείς» όταν σου έρχεται ή δυστυχία.

— 'Υπάρχουν πολλοί τρόποι να γίνη κανείς μπαγαπόντης, αλλά υπάρχει μόνον ένας τρόπος για να γίνη κανείς τίμιος.

— Μια γυναίκα της οποίας ό άνδρας δεν θαυμάζει πλέον τις τουαλέτες της, λέει πάντα πως δεν μπορεί να την καταλάβη.

— Είμαστε κατά πολύ μεγαλύτεροι στην ηλικία από τη γυναίκα μας. Προπάντων όταν έχουμε παντρευτή μια μεγαλύτερή μας.

— Στη φιλολογία, όταν ένας άνθρωπος δημιουργή, είναι πάντα είκοσι χρόνων, κι' ός έχουν περάσει από τη ράχη του έβδομηντα καλοκαίρια.

— 'Η πείρα δεν μας έμποδίζει να διαπράξουμε μιάν ηλιθιότητα. Μας έμποδίζει μόνο να την κάνουμε έξυπνα.

— Στο θέατρο, οι θεαταί μπροστά στις έρωτικές σκηνές δεν κρύνουν. Θυμούνται.

— Οι γυναίκες δεν αγαπούν καθόλου τó ψέμα. Τό χρησιμοποιούν!

— 'Υπάρχει τóσος κόσμος που ταξιδεύει γι' αναψυχή. 'Αλλά ή διασκέδασις αρχίζει σάν γυρίσουν στο σπίτι τους.

— Δεν ζητάμε ποτέ να μάθουμε γιατί αγαπιώμαστε. Αυτή ή αποκάλυψις δεν θά μας ευχαριστούσε.

— Όταν είμαστε νέοι και φτωχοί, εύχόμεθα να ανταγαπιώμαστε. Όταν όμως είμαστε γέροι και πλούσιοι, τó έπιζητούμε.

Κάνετε λάθος: δεν είναι αλήθεια πως οι γυναίκες είναι άνικανες να κάμουν οικονομία και να άποταμιεύσουν. 'Η 'Ανα-Μαρία, παραδείγματος χάριν, μέσα σε διάστημα τριών ετών έρωτος άποταμίευσε όλα μου τά έλαττώματα. Και μου τά επέστρεψε έπηυξημένα με τούς τόκους, την ήμέρα που ό έρωσ μας έγινε μια άνάμνησις.

— Όταν αγαπά κανείς, πρέπει να έχη έμπιστοσύνη. Είναι τó μόνο μέσον για ν' άπατηθί κανείς χωρίς να ύποφέρει.

— Μια συμβουλή: Μήν πεισιμάνετε ποτέ τη γυναίκα. 'Εγώ διέπραξα κάποτε αυτό τó λάθος κι' αντί να πληρώσω μια φορά τó σφάλμα μου, τó πληρώσα δέκα!

— Είναι ηλίθιες οι γυναίκες που άπατούν τούς συζύγους των μ' έναν άνδρα που δεν γνωρίζουν. Είναι κρίμα να θυσιάζουν τóσους οικογενειακούς φίλους.

— Είσαθε μισογύνες; Πόσο σās λυπάμαι! Θάνε πολύ κοπιαστικό να περνά κανείς όλη του τη ζωή «προσποιούμενος ότι δεν έρωτεύεσαι!»

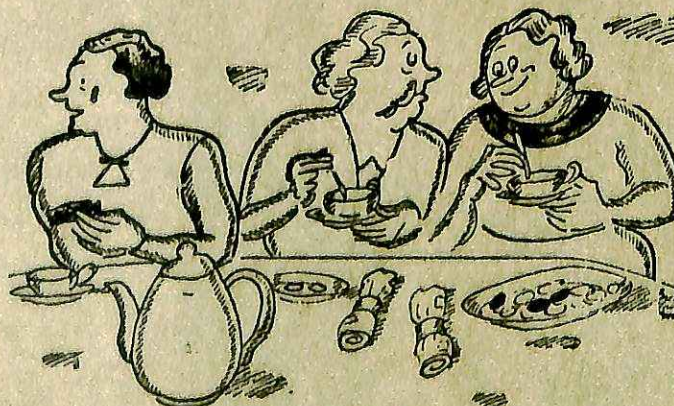
— Τρεις ηλικίες και τρία «πιστεύω»: Στα 15 χρόνια σου «πιστεύεις» πως αγαπάς. Στα 30 χρόνια σου «πιστεύεις» πως αγαπιέσαι. Στα 60 χρόνια σου «πιστεύεις» πως μπορείς ν' αγαπήθης.

— Τι ηλίθιος που είναι ό κόσμος! Συγγχεί έναν ηλικιόμένο μ' ένα σοφό. Μια γυναίκα κατεργάρα με μια γυναίκα τίμια. Έναν παληό πίνακα μ' έναν πίνακα άρχαίο!

ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΚΡΟΥΑΣΕ

ΟΣΒΑΛΝΤΟ ΣΚΑΤΣΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

— Είδες, είδες τί ακατάστατοι άνθρωποι! — Οι πετατές τους δ... λες είνε χιλιομπαλωμένες. — Και μόνον αυτό; Δεν είνε καν δικές τους. Τις έχουν πάρει δανεικές από μένα!

Άπαντούμε στο έρώτημά μας:

ΣΑΣ ΔΡΕΣΕΙ ΤΟ ΦΛΕΡΤ;

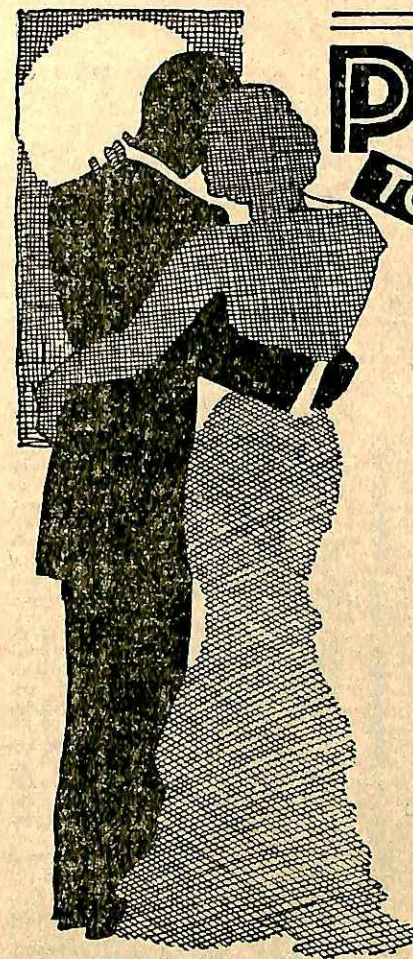
Πως πρέπει να φλερτάρετε; Ποιές πρέπει να είναι οι προτιμήσεις μιας κυρίας ή δεσποινίδος που θέλει μόν να έπιδοθί στο εύχαριστο αισθηματικό σπόρ που λέγεται φλέρτ, αλλά ταυτόχρονα έννοει να παραμένη μέσα στα όρια της σεμνότητας και της αξιοπρεπείας;

Μ' αυτό τó ενδιαφέρον θέμα ήσυχολήθη ένας... είδικευμένος συνεργάτης τού «Θησαυρού» στο προηγούμενο τεύχος μας. Και παρέθεσε έναν πίνακα που άποτελείται από 22 έρωτήματα, στα όποια οι άναγνώστριές μας διαβάζοντάς τα, θά έπρεπε να άπαντήσουν με ένα «ναι», ένα «όχι» ή ένα «ίσως».

Από τó άθροισμα των άπαντήσεων αυτών κάθε άναγνώστρια έπρεπε να έχη 8 στο ναι, 9 στο όχι και 5 στο ίσως. Τότε μονάχα θά μπορούσε να είναι θεθαία, ότι διατηρεί, φλερτάροντας, την ύπόληψή της και δεν έκτιθεται στον κίνδυνο εύνοήτων παρεξηγήσεων.

Αλλά σε ποιά από τά 22 έρωτήματα έπρεπε να καίε ένα «ναι», ένα «όχι» καί ένα «ίσως»; Τό ζήτημα αυτό θά έφερε ώρισμένως σε άμνηχανία όσες θέλησαν ν' άπαντήσουν στα 22 έρωτήματα. Γιατί τó ζήτημα δεν ήταν άπλως να έπιτευχθί έλλά να σωστό άθροισμα, αλλά να δοθούν όρθές άπαντήσεις στα αντίστοιχα έρωτήματα. 'Ιδού, λοιπόν, πως έπρεπε να έχουν άπαντήσει οι άναγνώστριές μας: «Ναι» σε τά 3, 5, 6, 10, 12, 18, 20, 22. «Όχι» σε τά 9, 11, 15, 19. «Ίσως» σε τά 1, 2, 4, 7, 9, 13, 14, 16, 17, 21. Τέλος τά «ίσως» έπρεπε να τεθούν στα έρωτήματα: 1, 8, 11, 15, 19.

Με τόν άνωτέρω οδηγόν όπ' όσιν τους, οι άναγνώστριές μας δεν έχουν τώρα παρά να συμπληρώσουν τόν πίνακά τους, παραβάλλοντας τις όρθές άπαντήσεις με έκείνες που έδωσαν. Και αν τυχόν έχουν έπιτύχει τó όρθό άθροισμα με όρθές άποκρίσεις, τότε μπορούν να είναι θεθαίες, ότι διεξάγουν τó φλέρτ άκινδύνως και με τούς τύπους της σεμνότητας.

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ

στούς δυο έρωτευμένους. Δεν φαινόταν κανένα έμποδιο στην άγάπη τους και στην ευτυχία τους. 'Εβλεπαν μπροστά τους πλατύ, λαμπρό, ανέφελον τόν ουρανό της ζωής τους...

Αλλά δεν άργούν νάρθουν τά μαυρα σύννεφα. Μια κακή ώρα τά φέρνει... Και νά την ή «κακή ώρα», έφθονησε τόν έρωτα των δυο νέων. 'Εξήλεψε την ευτυχία τους. Και την έπληξε θανάσιμα.

Ο Καμπασάκογλου έμπλέχθηκε στα δίχτυα μιας συκοφαντίας και υπέστη την δίωξι των όθωμανικών άρχων. Για νά μη συλληφθί, ανάγκαστηκε να φύγη. Δεν έπρόφθασε ούτε ν' άποχαιρέτησιν την αγαπημένη του. 'Επήρε μονάχα μαζί του τη γλυκειά της άνάμνησι και με ψυχή σφιγμένη από τόν πόνο τού αϊφνιδίου, τού σκληρού χωρισμού, έφυγε...

Πού πήγε; Κανείς δεν ήξερε. Στην Πόλη έκυκλοφόρησε μεταξύ τών έκείνων ή φήμη ότι τόν σκότωσαν. 'Η Ειρήνη τόν έκλαψε για χαμένον. 'Ανέμιξε, σάν τη σύζυγο τού 'Οθέλλου, τά δάκρυά της με τ' άλμυρό κύμα τού Βοσπόρου, που άλλοτε ταίριαζε ρίμες στα φίλιά τους...

Θά ήσαν σπαρακτικότεροι οι θρήνοι της νέας, αν δεν σιγόλαμπε στην ψυχή της μια μ' κρη φλόγα έλπίδας, ότι ίσως ό Βασίλης, να ζούσε, ίσως νά ξαναγύριζε... 'Αλλ' ή φλόγα γινόταν διαρκώς άσθενέστερη. Και σιγά-σιγά έσβυνε...

Πέρασαν τέσσερα χρόνια. Καμιά είδησις δεν υπήρχε από τόν Καμπασάκογλου. 'Η ζωή τραβούσε τó ρεύμα της...

Ξαφνικά, μια μέρα των πρώτων μηνών τού 1911, ό Καμπασάκογλου έμφανίστηκε στην Πόλη. Οι όθωμανικές άρχες τού είχαν δώσει άμνηστία. Και ξαναγύρισε.

Εγύρισε με τη λαχτάρα να ξαναβρή την Ειρήνη. 'Ετρεξε από σπιτάκι της. 'Εχτύπησε την πόρτα. 'Η καρδιά του έπήγαινε να σπάση...

Κανείς όμως δεν έρχόταν ν' άνοίξη. Βουβό και πένθιμο ήταν τó σπιτάκι της Ειρήνης. 'Εσήκωσε τά μάτια του στο παλίκον. Ρημαγμένες, ξερές οι γλάστρες.

Ξαναχτύπησε την πόρτα πιά δυνάτα. Την είδε, τέλος, ν' άνοίγη και νά-προβάλλη στó άνοιγμα της ή γρηά μάνα της Ειρήνης, πολύ πιά γερασμένη.

—'Α! 'Ο Βασίλης!... έκασε ή γρηά μόλις τόν είδε.

—Πού είνε ή Ειρήνη; την ρώτησε με άγανία ό νέος.

—'Η γρηά έκούνησε πένθιμα τó κεφάλι.

—Από τότε που έφυγες, παιδί μου, τού ήπε, έγιναν πολλά πράγματα. 'Ο πατέρας της Ειρήνης πέθανε. Και ή

καυμένη μου ή κορούλα δεν είχε πιά κανένα προστάτη. Δεν μπορούσε να κάμη άλλοιώς. 'Ημαστε, όπως ξέρεis, τόσο φτωχές!... Και παντρεύτηκε έναν έμπορο...

'Ελύγισαν τά γόνατα τού νέου. —'Όστε δεν με περίμενε; είπε με αβυσμένη φωνή.

— Σε περίμενε, παιδί μου, τού άπήνησε ή γρηά. Σε περίμενε ένα — δυο χρόνια. Και διαρκώς έκλαιγε τó χαμό σου. Μας είχαν πη ότι σε σκότωσαν. Σε είχαμε για πεθαμένον... 'Αν ήξερες πόσο υπέφερε ή δυστυχισμένη μου ή κόρη! Μήν την κατηγορείς, Βασίλη Σκέψου ότι ήμαστε φτωχοί. Τόν τελευταίο καιρό μας έλειπε και τó ψωμί.

—Και πού είνε τώρα; —Στην 'Αθήνα. Ζή με τόν άντρα της.

Εφυγε την άλλη μέρα από την Πόλη ό πονεμένος νέος για την 'Αθήνα. 'Επήγαινε να έρθί τó όνειρο της χαμένης του ευτυχίας. Νά θρη την Ειρήνη...

Εξέθασε στην 'Αθήνα και νοίκιασε ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείον «'Ιλιον», στην άοχη της όδου Σταίου. 'Η άνωτομνησία έσφίγγε την καρδιά του. 'Όλη του τη σκέψι την κατείχε ή όνειροπόλησις της στιγμής που θ' αντίκρυζε την αγαπημένη του. Θά ξανάβλεπε τη γλυκειά της μορφή. Θά έννοιωσε ό θεόλουδο της ματίας της έπάνω του. Θά της μιλούσε. Θά έπεφτε στα γόνατά της. Θά την παρκαλάσε...

Βγήκε από τó ξενοδοχείο και τράβηξε προς τά 'Εξάρχεια, όπου ταικούσε ή Ειρήνη. 'Ηξερε τη διεύθυνσί της. 'Εφθασε κάτω από τó σπίτι της και περίμενε.

Περίμενε και τó στήθος του εφούσκωνε από τήν άγανία. 'Η καρδιά του έσπάραζε από τη λαχτάρα. 'Εκύτταζε την έξωπορτα, να την ιδί νά θγαίνη, και όλο του τó είναι είχε συγκεντρωή στα μάτια του.

Κάποτε ή πόρτα άνοιξε. Κάτι σάν φορτεϊνό νέφος τόν έθάμπωσε. 'Ισαν έκείνη.

Ναι, ή Ειρήνη ήταν. Νά την! Βγήκε και προνερούσε.

Μέκλονισμένο βήμα την άκολουθουσε. Πιά κάτω από τó σπίτι την έπλησίασε.

—Ειρήνη! της είπε σιγά.

'Εστρεψε έκείνη τά μάτια της. 'Η έκπληξις τά διέστειλε. Στο πρόσωπό της τó κόκκινο χρώμα της συγκινήσεως χύθηκε και εύθως κατόπι τó διακατέθηκε μια θανάσιμη χλωμάδα.

—Βασίλη! 'Εσύ;

—Ναι, Ειρήνη. 'Ηρθα να σε θωδ.

Για κάμποσο δέ μίλησαν. Κυττάζονταν. Και μέσα στο βλέμμα τους έκλαι-

γαν τὰ θάθη τῆς ψυχῆς τους.
— Εἰρήνη, τῆς εἶπε ὁ νέ-
ος. Ἦρθε νὰ σὲ θρῶ, νὰ
σὲ πάρω!
— Βασίλη, εἶμαι παντρε-
μένη, τοῦ ἀπῆντησε μὲ κά-
ποιον τρῶμο ἡ νέα.
— Τὸ ξέρω. Ἀλλά σκέ-
ψου, Εἰρήνη, τὴν ἀγάπη
μας! Σκέψου τὸ ὄνειρο τῆς
εὐτυχίας, ποὺ ἐπλάσαμε
μαζί!

Τὰ δάκρυα ἔρρευσαν πύ-
ρινα στὰ μάγουλα τῆς νέας.
— Ἀχ, γιατί ἦρθες νὰ με
τυραννήσεις, τόσο σκληρά;
Γιατί; Βασίλη, ἡ εὐτυχία
γιά μὴς πέθανε πιά.

— Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω
χωρὶς ἐσένα, Εἰρήνη...
— Ἐξήσασέ με, Βασίλη!

— Ἀργά, τὴ νύχτα, γύρισα
στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ὁ Βασι-
λῆς. Ἡ ὑπαρξὶς τοῦ εἶχε
συντριβῇ. Δὲν εἶχε κατορ-
θῶσι νὰ πείσει τὴν Εἰρήνη
νὰ τὸν ἀκολουθήσει.

Μπήκε στὸ ξενοδοχεῖο
σκύβοντας κάτω, ἀπὸ τὸ
θάρος μιάς ἀδόσταχτης ἀ-
πογοητεύσεως. Στὸ πρό-
σωπό του εἶχε χυθὴ ἡ ὠ-
χρότης νεκροῦ.

— Εἶστε ἄρρωστος; τὸν
ρώτησε ὁ θυρωρὸς.

— Ὁχι, ἀπῆντησε.

Καὶ ἀνέβηκε στὸ δωμά-
τιό του. Ὅλη τὴ νύχτα τὴν
πέρασε στὰ νύχια τοῦ πιὸ
σκληροῦ πόνου. Σὲ τέτοιες
μαρτυρικές στιγμὲς, εἶνε
θεία παρηγοριά τὰ δάκρυα.

Τὸ πρωί, μὲ κόκκινα ἀπὸ
τὴν ἀγρύπνια καὶ ἀπὸ τὸ
κλάμα τὰ μάτια, κάθισε
κι' ἔγραψε ἕνα γράμμα
στὴν Εἰρήνη: «Ἄν δὲν ἔρ-
θῃς στὸ ξενοδοχεῖο μέχρι
τῆς 5 — τῆς ἔγραψε — δὲν θά
σ' ἐνοχλήσω πιά. Θά φύγω
πολὺ μακριά, γιὰ πάντα».

Τόσκιτε μ' ἕναν μικρὸ ὀ-
πάλληλο τοῦ ξενοδοχείου.

Μέχρι τὴς πέντε τὸ ἀπό-
γευμα... Μέχρι τότε εἶχαν
προθεσμία νὰ ζήσουν οἱ ἐλ-
πίδες του. Καὶ κατόπιν ἡ θά-
βη ἀνέβηκε ἡ θά πῆθαιναν.
καὶ μαζί μ' αὐτὲς θά πέ-
θαινε κι' ἐκεῖνος.

Ἦρθε ἡ πέμπτη ὥρα τοῦ
ἀπογεύματος. Καὶ ἡ Εἰρή-
νη δὲν ἦρθε. Καὶ πέρασε
καὶ μιά ὥρα παραπάνω!

Τίποτε! Καμιά ἀπάντησις!

Καὶ ὁ ἀτυχὴς ἐρωτευμέ-
νος νέος, μὲ μουσκεμένο τὸ
πρόσωπο ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ
τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ πόνου,
μπήκε στὸ δρόμο, ποὺ ἀνε-
βαίνει πρὸς τὸν Γολγοθᾶ.

Στὶς ἔξι ὁ Βασίλης ἐ-
φώναξε τὸν καμαριέρι.

— Ἐτοίμασέ μου τὸ λου-
τρό, τοῦ εἶπε.

Σὲ λίγο τὸ λουτρό ἦταν
ἐτοιμο. Ἐπῆρε ἕνα ξυράφι

ὁ νέος καὶ μπήκε στὸ δω-
μάτιο τοῦ λουτροῦ. Μέσα

στὸ ζεστὸ νερὸ ἔκοψε τὴς

ἀρτηρίες του. Τὸ αἷμα ἄρ-
χιζε νὰ ρεῖ, γλυκὰ, ἀπὸ τὴς

πληγές. Καὶ ἡ ζωὴ του ἄρ-
χιζε νὰ φύγει.

— Ὁ κύριος Καμπασάκο-
γλου.

— Στὸ λουτρό, κυρία.

Περιμένετε λίγο καὶ θὰ θῶ.

Αὐτὸ δὲν ἦταν ὄνειρο. Ἦ-
ταν ἀλήθεια. Ἀλήθεια, ὡ-
ραιότερη ἀπὸ τὸ ὄνειρο!...

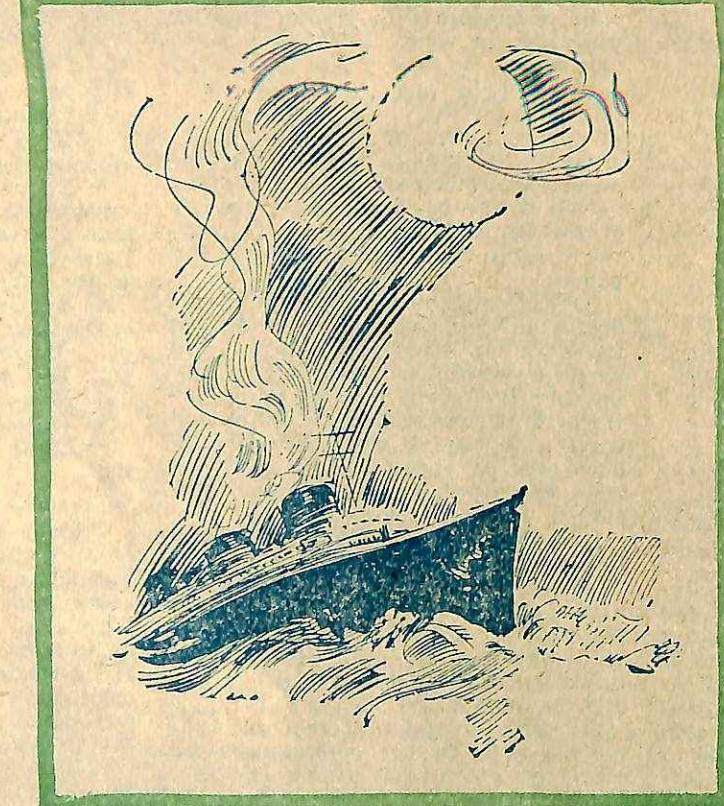
Ἦ ἀγαπημένη του ἦρθε νὰ
τὸν θρῶ!... Ἀλλά ἦρθε
ἀργά. Ὁ Βασίλης ἐκείνη

τὴ στιγμὴ ἐφευγε γιὰ πάν-
τα!...

Ἀκούσε τὴ φωνὴ τῆς στὸ
διάδρομο. Καὶ μ' ἕνα χα-
μόγελο εὐτυχίας παρέδωσε

τὴν ἐρωτευμένη ψυχὴ του
στὸν Πλάστη.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ἀναμονή

Οἱ ξένοι, ποὺ ἔρχονται ἀπ' τὰ ξένα
σὰν τί μαντάτα ἔχουν φερμένα
κι' ἔτσι θλιμμένοι ἀργαποῦν;
Στὴν ἄκρη αὐτῆς, ποὺ οἱ ἄγριοι δράχοι
τὴ σκέπουν, καρτερῶ μονάχη
μιὰν εὐδία λέξι νὰ μοῦ ποῦν.

Μὰ ὅλοι περνοῦν. Κανεὶς γιὰ μένα
δὲ φέρνει τίποτε ἀπ' τὰ ξένα.
οὐτ' ἐν' ἀπλὸ χαιρετισμὸ,
κι' ἔτσι γεμάτη ἀδημονία
στένω δεμένη πλάι στὰ πλοῖα
σὰν πλανημένη ἀπὸ καιρὸ,

στὰ πλήθη, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τόπους
ξένους, στοὺς ξένους πλάι ἀνθρώπων.
μέσ' στὴν ἀμφίβολη νοτιά,
ποὺ ὅλο μὲ σφίγγει καὶ μὲ πνίγει
καὶ σὰν ἀργάκι μὲ τυλίγει
στὴν ὑποὺλη ἀκροθαλασσιά.

Ἡ θάλασσα ξυπνᾷ ὀλοένα.
Καλπάζουν νέφη ἐρεθισμένα
στὸ μικρὸ κύμα ἀπ' τὴ στεριά,
κι' ἐγὼ στὴν ἄκρη, ποὺ ἄγριοι δράχοι
τὴ σκέπουν, καρτερῶ μονάχη
μὲ δόξας θανάτου στὴν καρδιά.

Δ. Μ. ΠΑΠΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μικρά-μικρά ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Ἡ ἀραβικὴ γλῶσσα ἔχει 1000
συνώνυμες λέξεις γιὰ τὸ σπαθί,
500 γιὰ τὸ λεοντάρι, 200 γιὰ τὸ
φείδι καὶ 80 γιὰ τὸ μέλι.

— Ὅλες οἱ λέξεις τῆς ἀραβι-
κῆς γλῶσσας εἶνε 19.350.042.

— Σ' ὅλα τὰ δράματα τοῦ
Σαίκτηρ πεθαίνουν 90 ἄνθρω-
ποι.

— Γιὰ νὰ θῶγ μιά λίτρα μετά-
ξι χρειάζονται 2.000 μεταξοσκώ-
ληκες.

— Τὸ νερὸ τῆς θάλασσας εἶνε
ψυχρότερο σὲ πύθμενα παρὰ
στὴν ἐπιφάνεια. Γι' αὐτὸ οἱ κολί-
ποι τῆς Νορβηγίας παγώνουν σὲ
πύθμενα κι' ὕστερα στὴν ἐπιφά-
νεια.

— Ἡ Βουδδιστικὴ θρησκεία ἀπα-
γορεύει στοὺς πιστοὺς τῆς τὸ
σκόρδο, τὸ ροῦμι καὶ τὸν καπνὸ,
γιατὶ ὅποιος κανεὶ χρῆσιν αὐτῶν
θεωρεῖται μολυσμένος καὶ δὲν ἔ-
χει τὸ δικαίωμα νὰ κἀν θυσίαι
στὸ θεό.

— Τὰ μυρμηγκία καὶ τὰ ποντί-
κια προσαρμόνται τὴς πλημύρες
γι' αὐτὸ καὶ ἀμέσως ἐκκινοῦν γιὰ
τὰ ψηλότερα μέρη, ὅπου καὶ σώ-
ζονται.

— Σὲ πολλὰ μέρη τῶν Ἰνδίων
θεωρεῖται ὕβρις νὰ μιλήσῃ ἡ πε-
θερά στὸν γαμπρὸ τῆς, κι' ἂν ὁ
παρὲρ ἀνάγκη νὰ τὸν μιλήσῃ, γυ-
ρίζει τὴν πλάτη τῆς καὶ μιλάει
σὲ τρίτο πρόσωπο.

— Ἐχει παρατηρηθῇ ὅτι ὁ κε-
ραυνὸς κυνηγεῖ περισσότερο τὰ
ζῷα παρὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ
ἀπὸ τὰ ζῷα πάλι κυνηγεῖ πε-
ρισσότερο τὸν σκύλο. Τὶς γυναί-
κες σπανίως σκοτώνει.

— Στὸ Περσὶ δὲν ἔπρεπε ποτὲ
κεραυνὸς, γι' αὐτὸ δὲν ἔχουν ὀ-
κούσι καὶ τὸν κρότο του.

— Ποτὲ ὁ «Ἐδισὸν δὲν εἶχε ρο-
λοὶ στὴν τσέπη του.

— Στὴ Ρώμῃ οἱ ἐλεύθεροι φο-
ροῦσαν χρυσοὺς δαχτυλίδες καὶ οἱ
δούλοι σιδερένιους, γιὰ νὰ διακρι-
νῶνται μετὰ τὸν ποῦ.

— Οἱ Ἰνδοὶ ποτὲ δὲν φιλιῶν-
ται μετὰ τὸν ποῦ.

— Τὰ πρῶτα χρονόμετρα ρο-
λόγια κατασκευάσθηκαν στὴν
Ἀγγλία κατὰ τὸ 1750 ἀπὸ τὸν
ὠρολογιοποιὸ Χάρισσον.

— Στὴν ἀρχαία Ρώμῃ τὸν νε-
κρὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἐπὶ πλοῖον
ἐπάνω σὲ ἰκρίωμα καὶ ἐξῆ νεοὶ
τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ ἐδίωχναν
τὶς μυτιές.

— Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν Βουρ-
θῶνων ἦταν πρόστυχο νὰ χτυπᾷς
τὴν πόρτα, κι' ὅταν ἤθελες ν' ἀ-
ναγγελλῇς ἀπλῶς τὴν γρασοῦ-
ναγες μὲ τὰ νύχια σου.

— Ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δόξα ἐνὸς
Μαγγελίου ἀρχόντος δεικνύονται
ἀπὸ τὸν μεγάλο ἀριθμὸ τῶν κο-
σμουμιῶν του: γι' αὐτὸ κι' οἱ ρά-
φτες κάνουν χρυσοὺς δουλεῖες.

— Ὅταν ὁ περίφημος συγγρα-
φεὺς Φοντενὲλ ἐξέλεγε Ἀκαδημα-
ϊκὸς, εἶπε: «Δὲν ὑπάρχουν πιά
στὴ Γαλλία παρὰ 39 ἄδικοι ἐ-
ξυπνότεροί μου...»

— Στὴ Ρώμῃ, ὅταν πέθαινε
κάποιος, ὁ κοντινότερος συγγε-
νὴς του τὸν πλησίαζε καὶ ρούφα-
γε τὴν τελευταία ἀναπνοή του.

— Κατὰ τὴ μάχη τοῦ Βατερ-
λώ, ὁ Μέγας Ναπολεὼν, ἂν καὶ
ἦταν ἄρρωστος, ἔμεινε καθάλα
ἐπὶ 48 ὥρες συνεχῶς.

— Κάθε δούλος κατὰλληλος γιὰ
γεωργικὰς ἐργασίας ἀγοράζονταν
ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους «Ἕλληνες γιὰ
500 προπολεμικὰς δραχμὲς.

— Κατὰ τὸ 1093 ὁ Τάμεσις, ὁ
ποταμὸς τοῦ Λονδίνου, πάγωνε καὶ
ἔμεινε παγωμένος ἐπὶ 14 ἡμέρας.

— Κατὰ τὸ 1407 τόσο ὀπε-
ρβολικὸ κρῖον ἔκανε στὴν Ἀγγλία,
ὥστε φώφησαν ὅλα τὰ πουλάκια.

— Κατὰ τὸ 1468, ἐπίσης, ἔ-
κανε τόσο κρῖον στὴ Φλάνδρα, ὥ-
στε κόβανε τὸ κροσὶ, στὰ ὀρεῖνα
μέρη, μὲ τσεκούρι.

— Κατὰ τὸ 1691 τόσο ἦταν τὸ
κρῖον στὴν Αὐστρία, ποὺ οἱ λό-
κοι κατέβηκαν στοὺς δρόμους τῆς
Βιέννης κι' ἐπετίθεντο κατὰ τὸν
ἀνθρώπου.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΝ

Λευκὴ γιὰ Μορὰν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —

Ἡ ἐργάτης ναυπηγὼν Ζακόμπ Μενιέ ἐπι-
στρέφοντας στὸ σπίτι του μαζί μὲ τὸ φίλο του
θυρωρὸ Σιμόν, μιά νύχτα τοῦ Ἰουλίου τοῦ
1848, ὅτε, ἐπικρατοῦσαν στὸ Παρίσι οἱ ἐπα-
ναστάτες διακρίνει κάτω ἀπὸ μιά γέφυρα τοῦ
Σηκουάνα μιά ἀκυβέρνητη θαρκούλα. Ὁ Σι-
μόν φεύγει καὶ ὁ Μενιέ κατορθώνει νὰ πλη-
σιάσῃ τὴν θαρκούλα μέσος στὴν ὁποία ἐρι-
σκει ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Τὸ πηγαίνει σπῆ-
του καὶ παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τῆς γυναίκας
τοῦ Μπέρθα, τὸ κρατεῖ καὶ τὸ ὀνομάζει
Τζέννη εἰς ἀνάμνησιν τῆς κόρης του ποὺ πέ-
θανε. Οἱ Μενιέ πρέπει νὰ φύγουν γιὰ τὸ
Μπορντό κι' ὅταν ὁ Ζακόμπ θυγαίνει ἔξω γιὰ
νὰ προμηθευθῇ τὰ τοῦ ταξιδίου ἡ γυναίκα
του γράφει ἕνα γράμμα στὸν ἀδελφόν του καὶ
ἀναφέρει τὰ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ παιδιοῦ.
Δὲν προλαμάνει, ὅμως, νὰ τὸ τελειώσῃ,
γιατὶ ἐπιστρέφει ἁφνικὰ ὁ ἀνδρὸς τῆς καὶ
τὸ πετὰ τσαλακωμένο μέσος σὲ μιά ντουλάπα
ἢ ὁποία λίγο ἀργότερα πωλεῖται, μαζί μὲ
κάτι ἄλλα ἐπιπλά στὸν παλαιόπαλι Ζοζέφ
Μπρικού. Οἱ Μενιέ παίρνουν ἕνα ἀμάξι καὶ
πηγαίνουν γιὰ τὸν σταθμὸ λεωφορείων τοῦ
Μπορντό. Οἱ δρόμοι, ὅμως, εἶνε ἀνάστατοι
ἀπὸ τὰ δοφοράματα καὶ τὸ ἀμάξι δὲν μπο-
ρεῖ νὰ προχωρήσῃ εὐκόλα. Σὲ μιά στροφὴ
ἀπειρο πλῆθος ἔφραξε τὸν δρόμο καὶ οἱ πε-
ρίεργοι συζητοῦσαν γιὰ τὴ φωτιά τοῦ Μεγά-
ρου τοῦ κόμητος ντὲ Μορὰν ὁ ὁποῖος, ἔλεγαν
ἐκείνη ὥρην, μετὰ τὴν μικρούλα κόρη του
Λευκὴ. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ δὲν τὸ πίστευε κα-
ποια γυναίκα ποὺ ἦταν ἡ παραμύνη τῆς
μικρῆς καὶ ἔκανε σὰν τρελλή, ὅταν τὸ ἀμά-
ξι τὸν Μενιέ περνοῦσε μπροστὰ τῆς. Φώνα-
ζε ὅτι ἡ μικρούλα δὲν ἔταν ποτὲ δυνατόν νὰ
εἶχε καὶ. Ἡ Μπέρθα, ποὺ ἄκουσε ὅλα αὐτὰ,
συγκρίνοντας τὴν τύχην τοῦ μοιροῦ, ποὺ ὄρ-
θηκε ὁ ἀνδρὸς τῆς καὶ κρατοῦσε τώρα στὴν
ἀγκαλὴ τῆς, μετὰ τὴν τύχην τῆς μικρούλας
Λευκῆς ντὲ Μορὰν ποὺ ἔλεγαν πὼς κάπκε
ζωντανή, εἶπε μέσα τῆς:

— Κακόμοιρο παιδί, νὰ ποὺ εἶνε κι' ἄλ-
λα μορὰ ποὺ ὑπῆρξαν πιὸ δυστυχισμένα κι'
ἀπὸ σένα....

Ἡ ἀγαθὴ γυναίκα δὲν ἦταν, δέξαια, ποτὲ
δυνατὸν νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ Λευκὴ ντὲ Μο-
ρὰν, ποὺ ὁ κόσμος τὴν θεωροῦσε καμένη καὶ
ἡ μικρούλα Τζέννη ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκα-
λιά τῆς ἦταν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο....

8ον

ΕΝΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΣΕ ΜΙΑ ΠΑ-
ΛΗΝΤΟΥΛΑΠΑ

«Ὅταν ὁ ἀγοραστὴς παλαιῶν ἀντι-
κειμένων, Ζοζέφ Μπρικού, κατέβηκε
τρεχάτος ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του Μενι-
νιέ μὲ τὴν ἀπόδειξιν στὴν τσέπη, δὲν
βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ τῆς μεγάλης
παλαιᾶς κατοικίας, καὶ πῆγε καὶ κρύ-
φθηκε κάπου σὲ μιά γωνιά, περιμέ-
νοντας νὰ δῇ τοὺς ἐτοιμοὺς γι' ἀνα-
χώρησιν ἐνόικους τοῦ πέμπτου πατώ-
ματος νὰ φεύγουν.

Δὲν περίμενε καὶ πολὺ, κι' ὅταν σὲ
λίγο εἶδε τὴν Μπέρθα νὰ τραβᾷ πρὸς
τὴν ἐξοδὸ καὶ τὸν Ζακόμπ νὰ μπαίνει
στὸ θυρωρεῖο γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ νοί-
κια του, ὤρμησε στὴ σκάλα ρίχνον-
τας μιά ματιά συνειδητοῦσε σὲ τὸν θυ-
ρωρὸ.

Εὐχαριστήμενος αὐτὸς ποὺ ἔπαιρνε
τὰ δύο νοίκια ἀπὸ τὸν Μενιέ τὸν δέ-
χτηκε μ' ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ ὕψος εὐ-
χαριστήμενος ἀπὸ τὸν πελάτη του ἀν-
θρόπου.

— Ἐτοί λοιπόν, φεύγετε ἀπὸ τὸ Πα-
ρίσι; ρώτησε τὸν ἐργάτη.

— Βέβαια καὶ γρήγορα μάλιστα.

— Καὶ γιὰ ποῦ; ἀν ἐπιτρέπεται;

— Ὁχι βέβαια γιὰ τὸ Φεγγάρι, ἀ-
πῆντησε ὁ Ζακόμπ γιὰ νὰ μὴν ἀφή-

σῇ χωρὶς ἀπάντησιν τὸν θυρωρὸ τοῦ.
— Τότε, καλὸ ταξίδι, κύριε Μενιέ!

«Ὅταν ὁ ἐργάτης πῆγε νὰ συναντήσῃ
τὴν γυναίκα καὶ τὰ παιδιά του, ὁ παι-
λοποπῶλης, ἀνεβαίνοντας τέσσαρα-τέσ-
σαρα τὰ σκαλιὰ εἶχε φθάσει κιόλας στὸ
πέμπτο πάτωμα καὶ μὲ βλέμμα εἰδι-
κοῦ ἐπιθεωροῦσε τὰ ἐπιπλά ποὺ ἀγό-
ρασε γιὰ ὀδόντια φράγκα.

«Δὲν εἶνε καὶ ἀσχημὴ δουλειά, σκέ-
φθηκε, μόνον ποὺ μποροῦσε νὰ κερδί-
σῃ κανεὶς κάμποσα τάλληρα περισ-
σότερα...»

Ἀρχισε νὰ ἐξετάζῃ προσεκτικώτε-
ρα τώρα τὸ καθένα ἀπ' τὰ ἐπιπλά,
μετακινώντας τὴν παλαιὰ πολυθρόνα,
τὰ καθίσματα, τὸ τραπέζι, τὸ κρεβ-
βάτι καὶ συσσωρεύοντας τὰ σὲ μιά
γωνία. Τελευταία πλησίασε καὶ τὴν
ντουλάπα, καὶ καθὼς ἦταν βαρεὶα τὴν
ἄφησε χωρὶς νὰ τὴν πειράξῃ. Σκέ-
φθηκε ὅμως πὼς μποροῦσε νὰ τὴν
ἐξαφράσῃ ἀπ' τὰ συρτάρια τῆς καὶ
ἄρχισε ἀπὸ τὸ κάτω. «Ἄς τὰ κυττά-
ξουμ' ὅλα, σκεπτόταν, ἂν καὶ δὲν πι-
στεύω βέβαια νὰ βρῶ μέσ' ἐδῶ κα-
νέναν κρυμμένο θησαυρὸ».

Ξαφνικὰ ὅμως καθὼς τραβοῦσε τὸ
ἐπάνω συρτάρι διέκρινε σὲ μιά γω-
νιά στὸ βάθος ἕνα τσαλακωμένο χαρ-
τί καὶ τὸ πήρε σὲ χερία του.

«Δὲν εἶνε καθόλου βαρὺ» ἔκαμε,
καθὼς τὸ ζύγιζε στὴν παλάμη του
«δὲν κρύβει τίποτε μέσος» κατέληξε
καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ τὸ πετάξῃ στὸ πά-
τωμα. Διέκρινε ὅμως κατὰ γράμματα
πάνω του καὶ προτίμησε νὰ τὸ διαβά-
σῃ. Ξεδίπλωσε τὸ χαρτί πάνω στὸ
τραπέζι ποῦταν δίπλα του, ἔβγαλε τὰ
γυαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάσῃ.

Ἦταν τὸ γράμμα ποὺ ἔγραψε ἡ
Μπέρθα γιὰ νὰ τὸ στείλῃ στὸν ἀδελ-
φό καὶ ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ τὸ τσα-
λακώσῃ καὶ νὰ τὸ πετάξῃ μέσ' τὸ
συρτάρι γιὰ νὰ μὴ τὸ ἀνακαλύψῃ ὁ
ἀνδρὸς τῆς ποὺ γύρισε ἁφνικὰ ἀπ'
ἔξω.

«Μπα! μπα! μπα!...» ἔκαμε ὁ
Μπρικού σὲ τρεῖς διαφοροὺς τόνους
μὲ τοὺς ἀνάλογους μορφασμοὺς κα-
θὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ διαβάσῃ τὸ
γράμμα.

Δὲν πίστευε στὰ μάτια του καὶ γιὰ
λίγες στιγμὲς στάθηκε σκεπτικὸς.

«Διάβολε! φώναξε ἁφνικὰ... γο-
ν εἶ ε π λ ο υ σ ι ο υ ε! Μορὲ μου
φαίνεται πὼς πέτυχα μιά καλὴ δου-
λειά ἐδῶ. Ἐχει γούστο, λέει, νὰ βρῇ-
κα χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, τὸν θησαυρὸ
ποὺ ζήτη!...»

...Καὶ βέβαια, ἐξακολουθῶν μονο-
λογώντας, ὁ ἀδελφὸς Μπρικού μὲ μιά
χαρὰ ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ὑπόθεσιν αὐ-
τὴ καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἡ μικρὴ ἔχει ἀ-
πάντη τῆς καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ χρησι-
μεύσῃ ὡς σήμειο ἀναγνωρίσεως... Μιά
ἀλυσίδα, λέει, κι' ἕνα φυλαχτὸ... δὲν
χρειάζεται καὶ περισσότερο.

«Μπορεῖ ὅμως νὰ βρεθῇ καὶ κανέ-
νας πονηρότερος ἀπ' τὸν ἀδελφόν μου,
σκέφτηκε, κλείνοντας χαρακτηριστικὰ

τὸ ἕνα τοῦ μάτι. Καὶ στὴ σκέψιν αὐτῇ
τὰ μικρὰ πονηρὰ μάτια τοῦ φιλάργου
τοῦ παλαιόπαλι ἀστραψὸν ἁφνικὰ
σὰν νάβλεπαν κιόλας τὸ μεγάλο κέρ-
δος ποὺ θὰ τοῦ φερνε ἡ κατάλληλη
χρησιμοποίησι τοῦ χαρτιοῦ αὐτοῦ.

«Πρέπει νὰ τὸ φυλάξω καλὰ αὐτὸ
τὸ χαρτί» ὑμπερῶν διπλώνοντάς τὰ
τώρα προσεκτικὰ.

Ἀνοίξε τὸ πορτοφόλι του γιὰ νὰ
τὸ βάλῃ μέσα, ὅποτε τὸ μάτι του, ἔκ-
πεσε στὴν ἀπόδειξιν ποῦ γράφει ἡ Μπέρ-
θα πρὶν λίγη ὥρα καὶ τὴν εἶχε φυλά-
ξῃ ἐκεῖ μέσα. Κύτταξε τὰ γράμματα
τῆς ἀποδείξεως καὶ δὲν μπόρεσε νὰ
κρατήσῃ ἕνα ἐπιφώνημα χαρὰς.

«Μορ' ἐδῶ βλέπω καὶ στὰ δύο χαρ-
τιά τὰ ἴδια ὀρνιθοσκαλισμάτα! Δὲν
εἶνε ἀνάγκη, διάβολε, νάμιν κανέναν
ειδικὸς πραγματογώνονας γιὰ νὰ κα-
ταλάβῃ πὼς καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ γρά-
φτηκε ἀπ' τὴν ἴδια Μπέρθα Μενιέ. Καὶ
τότε... τότε ἐκεῖνος ποὺ βρῆκε τὸ παι-
δί εἶνε ὁ ἀνδρὸς τῆς!...»

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ μπήκε μέσ' τὰ
δωμάτια ὁ θυρωρὸς.

— Νόμιζα πὼς θὰ κοιμώσαστ' ἐδῶ,
ἔκαμε γελαστός.

Ὁ Μπρικού ἦταν ἑτοιμὸς νὰ τὸν δια-
βολοστείλῃ ποὺ τὸν διέκοψε ἀπ' τὴς
τόσο εὐχάριστες σκέψεις του, σκέφθηκε
κε ὅμως πὼς τώρα τοῦ χρειάζονταν ὁ
ἀνθρώπος αὐτός. Οἱ δύο τοὺς ἄρχισαν
νὰ κατεβάζουν τὰ ἐπιπλά κι' ὅταν πιά
στήριξαν καὶ τὴ ντουλάπα κοντὰ στὸ
θυρωρεῖο ὁ Μπρικού εἶπε στὸν θυρωρὸ:

ρέση να με βοηθήσει μια χαρά σ' αυτή την δουλειά!»

Θυμήθηκε πως κάποτε είχε φιλικές σχέσεις με τον αστυνόμο που θυμήθηκε τ' όνομά του έτσι ξαφνικά και σκέφθηκε πως το πλάνη ήταν να τον βρή αυτή την ώρα που τον χρειαζόταν.

Είχε να τον δει αρκετό καιρό και ήξερε μονάχα ότι τώρα πια δεν συχνάζει στα μέρη που άλλοτε συναντιώταν. «Φτάνει μόνο να μη σκοτώθηκε αυτός ο δαιμονισμένος ο Μαρσουλέν με τούτες τις αναμπομπουλές!»

«Η έλπιδα ενός μεγάλου πιθανού κέρδους έκανε τον Μπρικού άνθρωπον ικανόν να κινήσει γήνη και ούρανο για λίγες πενταροδεκάρες, να σκέπτεται και να ξανασκέπτεται με ποιο τρόπο θα έκμεταλλεύονταν το γράμμα που φύλαγε στο πορτοφόλι του και το δίλημμα που έθετε στον εαυτό του ήταν το εξής:

«Η οι γονείς του παιδιού το είχαν εγκαταλείψει οι ίδιοι και ήταν έγκλημα τότε, ή τους το είχαν αρπάξει, οπότε τώρα θα θρίσκονταν σε πραγματική απελπισία για την τύχη του.

«Αν, λοιπόν, συμβαίνει το πρώτο, έλεγε μέσα του ο Μπρικού, έχουν να τραβήξουν τον διάβολό τους από μένα, αυτοί οι παληάνθρωποι που θέλησαν ν' απαλλαγούν απ' το άθωο παιδάκι που, κατά τα φαινόμενα, τους ένωχλούσε».

«...Στη δεύτερη περίπτωση οι καταλυμένοι γονείς στους οποίους ξαφνικά θα παρουσιάσαστο το παιδί τους, που θεωρούν χαμένο, δεν θα λείψουν βέβαια να μου προσφέρουν την ανταμοιβή που θ' άξιζι ή καλή μου πράξη...»

Εκείνο λοιπόν που απασχολούσε τώρα τον Μπρικού δεν ήταν αυτό καθ' εαυτό το κέρδος που όπωσδήποτε το θεωρούσε εξησφαλισμένο και μεγάλο, αλλά το πως θα μάθαινε ποιά ήταν οι Μενιέ και για να το μάθει αυτό έπρεπε να βρή τον φίλο του αστυνόμο Μαρσουλέν.

Στην ανάγκη, δεν θα ώπισθοχωρούσε κι' αν ακόμα έπρεπε να ξεδεύη και μερικά λεπτά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

...ΚΑΙ Η ΜΟΙΡΑ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ...

Είχε περάσει περισσότερο από χρόνο από τότε που ο Μενιέ εργαζόταν σ' ένα ναυπηγείο του Λορμόν και ο διοικητής του κ. Ντανγκλάντ, αφού τον έδεχθη στην αρχή ως αρχιεργάτη σ' ένα περιορισμένο σχετικώς τμήμα του ναυπηγείου του, δεν άργησε να καταλάβει ότι ήταν πραγματικά πλάσιμος για αρχιεργάτης, ικανός να διευθύνει άργότερα ολόκληρο το ναυπηγείο του.

—Βλέπεις λοιπόν, γυναίκα, συνήθιζε να λέγει ο Ζακόμπ κάθε φορά που άπλωνε στην ποδιά της Μπέρθας την δεκαπενθημερία του, βλέπεις πως δεν πρέπει ποτέ ν' απελπίζεται κανένας! Νά, αν σε μας τα πλούτη δεν έρχονται όταν κοιμάστε, έρχονται με τα χέρια μας, κι' αυτό είναι το παν!

...Κι' ύστερα, λέγε τι θέλεις εσύ, γυναίκα, εγώ έχω την ιδέα ότι η μικρή μας Τζέννη είναι μια νεράιδα που έγινε παιδάκι, για να μας ακολουθήσει πιστά σ' όλη μας τη ζωή!

Η Μπέρθα μισογέλασε κουνώντας το κεφάλι της. Αυτό όμως δεν έμπόδισε τον Μενιέ να συνεχίσει στον ίδιο παιχνιδιάρικο τόνο:

—Εγώ τα πιστεύω τα θαύματα, γυναίκα και τα παραμύθια που μιλάνε για νεράιδες είναι αληθινά, καθώς λένε. Τέλος πάντων δεν θα μπορούσε να μου βγάλει από το κεφάλι την ιδέα πως η Τζέννη μας μάς έφερε ευτυχία.

Και άρχισε πάλι να ξαναθυμάται κάθε τι που τους συνέβη από τότε που είχαν αφήσει το Παρίσι. Θάταν η έκτασή, ίσως, φορά που της έλεγε:

—Μέτρα μαζί μου, γυναίκα. Πρώτα-πρώτα επέτυχες προσιτάμενα που σπάνια κανείς μπορεί να βρει, πρό πάντων όταν έχη την ανάγκη του. Ο κύριος Ντανγκλάντ είναι πρώτης τάξεως άνθρωπος μ' όλη την σημασία της λέξεως, καταδεχτικός με τον εργάτη και πολύ γενναιοδωρος, γιατί κι' αυτός ο ίδιος ήταν κάποτε εργάτης. Έπειτα είχαμε το ευτύχημα να έχουμε καλούς γειτόνους...

—Την κ. Λαρτίγκ, δεν είναι έτσι;

—Καλά, καλά!... όταν προφέρεις αυτό το όνομα, έχεις πάντα στο στόμα σου έτοιμο ένα μικρό χαμόγελο γεμάτο πείσμα και ειρωνεία. Γιατί έτσι γυναίκα; Δεν φάνηκε τόσο καλή σε μας η κ. Λαρτίγκ; Δεν μας έκαμε τόσες χάρες, όταν φτάσαμ' εδώ, σ' ένα μέρος που δεν γνωρίζαμ' ούτε γάτα;

—Δεν αντίλεγω, αυτό βέβαια είναι αλήθεια.

—Τότε γιατί φαίνεται σαν να έχεις κάτι γι' αυτήν την καλή γειτόνισσα;

—Όχι δά, έχεις λάθος Ζακόμπ.

—Μην τ' αρνείσαι, το βλέπω καθαρά... δεν αγαπάς την κ. Λαρτίγκ! Διάβολε! δεν χρειάζεται να ναι κανείς μάντης για να το καταλάβη!... «Ε, λοιπόν, γυναίκα, δεν έχεις δικιο.

Η αλήθεια είναι ότι, από δεκαοχτώ μήνες και περισσότερο, από τότε που οι Μενιέ γειτόνεψαν με την κ. Λαρτίγκ ή Μπέρθα δεν μπόρεσε ακόμα να πνίξη μια της αντιπάθεια που ένοιωθε κάθε φορά που έβλεπε την γειτόνισσά της. Αντίθετα αυτή, φαινόταν πως συμπαθούσε εξαιρετικά τους Μενιέ, μικρούς και μεγάλους. Σε κάθε ευκαιρία που της δινόταν όλο και θα φίλευε με κανένα γλυκύισμο τον μικρό Λεόν που τριλαινόταν γι' αυτά κι' από την άλλη μεριά γινόταν κομμάτια για να βοηθήσει την Μπέρθα στο ράψιμο των φορεμάτων της μικρής Τζέννης, που, κατά την έκφραση του Ζακόμπ, μεγάλωνε σαν μανιτάρι.

Ωστόσο, ύστερα απ' τις πολλές φορές που άκουε τον άνδρα της να της επαναλαμβάνει ότι η γειτόνισσά τους ήταν «χρυσή καρδιά» και ότι θάταν άχρηστη αν δεν γνώριζε την μεγάλη καλωσύνη της που έδειχνε στα παιδιά, άρχισε να δέχεται τώρα την κ. Λαρτίγκ με ευμένια, που, μ' όλο που ήταν προσποιητή, ευχαριστούσε τον Ζακόμπ.

Μια ξαφνικά όμως αρρώστεια της Τζέννης συνετέλεσε ώστε να γίνουν πιο στενότερες και αληθινές για την Μπέρθα, οι σχέσεις αυτές.

Η μικρούλα Τζέννη έπεσε ξαφνικά στο κρεβάτι με πυρετό και σε δύο μέρες έξεδηλώθη διφθερίτις. Η κ. Λαρτίγκ ενδιαφέρθηκε αμέσως και πήρε τον Λεόν στο σπίτι της, τόσο για τον φόβο της μεταδόσεως της αρρώστειας, όσο και για να μπορεί η Μπέρθα να περιποιηθεί απερισπαστά την μικρούλα αρρώστη.

Δέκα πέντε ολόκληρες μέρες η καλή Μπέρθα δεν άπομακρύνθηκε καθόλου απ' το προσκέφαλο της Τζέννης, ενώ ο Ζακόμπ, δεν άφησε κανένα γιατρό της περιοχής που να μη τον καλέσει οπότε του. Ξόδευε αλόπητα σε φάρμακα και γιατρούς και έκανε σαν τρελ

λός, όταν τελειώνει η δουλειά του στο ναυπηγείο, να γυρίσει μια ώρα γρηγορότερα σπίτι του. Η αρρώστεια αυτή έδωσε την ευκαιρία στην Μπέρθα να νοιώσει και η ίδια πόσο βαθεία λάτρευε τώρα την μικρούλα και την θεωρούσε πιά, όπως κι' ο άντρας της, σαν δική της κόρη.

Τέλος, αφού πέρασαν αρκετές μέρες από τότε που η Τζέννη αρρώστησε, και κάποιο απόγευμα, ύστερα από πολύωρη εξέταση, ο τακτικός τους γιατρός τους είπε ότι ο κίνδυνος πέρασε, με δάκρυα στα μάτια οι δυο σύζυγοι έπεσαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου φωνάζοντας όλο χαρά:

—Σώθηκε! Η Τζέννη μας σώθηκε!

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΟΙΑΖΟΥΝ...

Δυο μέρες αργότερα, όταν η Μπέρθα έπαυσε πιά στην αγκαλιά της στοργικά την μικρούλα που βρισκόταν τώρα σ' ανάρρωσι, ο Ζακόμπ άκτινοβολούσε από χαρά:

—Χαλάλι τους τα λεφτά, γυναίκα, που πήραν οι γιατροί. Χαλάλι τους, αφού έσωσαν, μαζί με σένα που θυσιάστηκες τις μέρες αυτές, τη μικρούλα μας Τζέννη...

Και τώρα, σκεπτόμενος, η ευτυχία είχε εγκατασταθή δριστηκά πιά στο σπίτι του. Από ένα χρόνο έβλεπε το μικρό του κομπόδεμα να εξογώνεται και παρ' όλα τα έξοδα που χρειαζόταν για την αρρώστεια της Τζέννης, ήταν πάλι αρκετά εξωγυμμένο. Τα παιδιά μεγάλωναν μια χαρά.

Τα χρόνια περνούσαν ήρεμα, ευτυχισμένα για την ευλογημένη, θαρρείς, αυτή οικογένεια των Μενιέ και η Τζέννη, με την πρόωρο κάπως ανάπτυξη της, φαινόταν πιά σωστή μικρούλα δεσποινίς. Ο Ζακόμπ ήταν εξαιρετικά υπερήφανος για την κόρη του κι' όταν τις Κυριακές έβγαίνουν περίπατο δεν ξεχνούσε ποτέ να της προσφέρει το μπράτσο του. Η Μπέρθα, ξέροντας πόσο ευτυχία θεωρούσε τον εαυτό του ο καλός αυτός άνθρωπος που ο Θεός τον προώρισε για άντρα της τόν άφηνε να κάνει ό,τι ήθελε.

Τα φυσικά λεπτά χαρακτηριστικά της Τζέννης και κάτι το ξεχωριστό που πρόσδε το σύνολό της, αποτελούσαν τέτοια χτυπητή αντίθεσι με τα αδρά χαρακτηριστικά του Λεόν, που έκαμε τους γειτόνους να λένε στο πέρασμά τους: «Δεν μπορεί ποτέ να φαντασθώ κανείς πως αυτά τα παιδιά είναι αδελφός και αδελφή». Ο Μενιέ έκανε πως δεν τ' άκουε, η Μπέρθα όμως δύσκολα κατάρθωνε να κρύβει την συγκίνηση που φανεωνόταν στο πρόσωπό της.

Η Τζέννη είχε επιδερμίδα κρινόλευκη και το πρόσωπό της φωτιζόταν γλυκά από δυο γαλάζια, λίγο μελαγχολικά μάτια. Ολόξανθες μπουκλιές πλαισίωναν το αγαλματίνο, λές, μέτωπό της και στο στόμα της άνοιγαν δυο κοραλλένια ;είλη που έκαναν τον Ζακόμπ να ληή στη γυναίκα του σε στιγμές ευδιαθεσίας: «Δεν σου φαίνεται σαν να τρώω κεράσια όλη μέρα;» Το στήθος της άρχισε να διαμορφώνεται κι' αυτό, ακολουθώντας την πρόωγη ανάπτυξη του σώματός της και γενικά φαινόταν πως η φύσις ύποσχόταν να κοσμήση με όλα της τα δώρα το μικρό αυτό λουλούδι.

Κι' από την όλη της συμπεριφορά, φαινόταν ακόμα πως η κόρη του κόμητος ντε Μοράν είχε κληρονομήσει από την άτυχη μητέρα της όλα τα λεπτά

αίσθηματά εκείνης καθώς και τον ψυχικό της πλούτο. Σε ηλικία δώδεκα χρόνων η Τζέννη έδινε την εντύπωσι ενός κοριτσιού πολύ διαφορετικού από τα άλλα της ηλικίας της και ύστερα από ένα χρόνο μπορούσε ν' αντικαθιστά σ' όλες τις φροντίδες του σπιτιού την Μπέρθα που υπέφερε, τώρα τελευταία, από καρδιακό νόσημα.

Ενα βράδυ γυρίζοντας ο Ζακόμπ σπίτι του, κάπως πιο άργα απ' ό,τι συνήθιζε, φώναξε μόλις πάτησε στην πόρτα:

—Γυναίκα, σου φέρνω ένα νέο... «Ακουσε καλά τι θα σου πω!

Η Μπέρθα πλησίασε στον άντρα της και καθώς πιδ πίσω της η Τζέννη, έδειχνε πως δεν ήξερε αν έπρεπε να πλησιάσει κι' αυτή, ο Ζακόμπ της έκαμε νόημα με το χέρι και άρχισε κυττάζοντας περισσότερο την κόρη του:

—Το νέο που φέρνω δεν θα σ' ευχαριστήσει ίσως και τόσο πολύ, έσένα Τζέννη μου, γιατί θα χάσης ένα παιχνιδιού, στο οποίο δε μπορείς νάρθης και σύ. Εγώ θα πάρω τη μητέρα σου για να δη που θα ριζούν στη θάλασσα το πρώτο πατόρι που ναυπηγήθηκε ολόκληρο με τη δικιά μου έπιστάσι και σύ πρέπει να μείνης για να φυλάξης το σπίτι.

—Και βέβαια και θα μείνω, απάντη-

σε μ' αφέλεια ή μικρή.

—Κι' ύστερα έμεις, συνέχισε ο Μενιέ, δεν πρόκειται ν' άργήσουμε και πολύ, έκτός... έκτός αν πάθουμε τίποτα...

ΟΠΟΥ Ο ΜΕΝΙΕ ΦΛΥΑΡΕΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΩΣ...

Ούτε εκείνο το βράδυ που έκαμε τη συζήτηση αυτή ο Μενιέ σπίτι του, ούτε το προηγούμενο που επίσης είχε άργήσει, γιατί ήταν απασχολημένος με τις τελευταίες λεπτομέρειες της καθεκώσεως του βαποριού, δεν είχε προσέξει πως ακολουθούσαν από ένα άτομο που

απαρμόνευε την έξοδό του από το ναυπηγείο. Το άτομο αυτό που πάντα απέφευγε να κάνει φανερή την παρουσία του πίσω από τον αρχιεργάτη των ναυπηγείων του κ. Ντανγκλάντ, δεν εγκατέλειπε την συστηματική παρακολούθησή του.

Υστερα, αφού άκουε την πόρτα ν' άμπαρώνεται από μέσα, πήγαινε και καθόταν σε μια γειτονική ταβέρνα, παραγγέλλει ένα ποτό και βγάζοντας από την τσέπη του ένα μεγάλο σημειωματάριο, διάβαζε προσεκτικά τις σημειώσεις που ήταν γραμμένες πάνω σ' ένα φύλλο.

Ο Ζακόμπ Μενιέ, άρχιζαν οι σημειώσεις —είνε αρχιεργάτης σ' ένα ναυ-

πηγείο στο Λορμόν. Η μικρή βοηθεί στο σπίτι τη γυναίκα του Μενιέ. Η Μπέρθα Μενιέ, γυναίκα του Ζακόμπ, δυσπιστεί σε μια της γειτόνισσα, την κ. Λαρτίγκ, που φυλάει την μικρή όταν η ίδια αναγκάζεται να βγεί έξω».

Μόλις αποτελείανε το διάβασμα, ο άνθρωπος που παρακολουθούσε τον Μενιέ, πρόσθετε λίγες γραμμές ακόμα κάτω απ' τις σημειώσεις, επλήρωνε το ποτό του και έφευγε για να ξανάλθη την άλλη βραδυά και να εγκατασταθή στην ίδια θέση.

Η ιστορία αυτή βαστούσε τρεις μέρες τώρα, όταν καθώς ήταν σκυμμένος πάνω στις σημειώσεις, τίναξε ξαφνικά το κεφάλι του ακούοντας τον ταβερνιάρη να φωνάζει, σ' ένα πρόσωπο που έμπαινε εκείνη την στιγμή:

—Βρέ καλώς τον κύρ' Μενιέ!... Πώς άπ' εδώ τέτοια ώρα; Κάθισε να πιούμε ένα κρασάκι.

Στο άκουσμα του ονόματος εκείνου, που τόσο λίγο περίμενε ν' ακούση εκεί μέσα, ο άγνωστος της ταβέρνας, μαζεύτηκε για να κρύψη όσο μπορούσε περισσότερο το πρόσωπό του, σαν να φοβόταν να μην αναγνωρισθί από τον ναυπηγό και κλείνοντας βιαστικά το σημειωματάριό του το έκρυψε στην τσέπη του.

Καθώς δε ο Μενιέ καθόταν τώρα έχοντας τον από πίσω του, έσηκωσε το κεφάλι του και έβαλε τ' αυτί του για να μη χάση ούτε λέξι απ' αυτά που θα συζητούσε ο ταβερνιάρης με τον πελάτη του.

«Εδώ σε θέλω κύρ' Μπρικού μου, είπα στον εαυτό του ο παλαιοπάλης των Παρισίων — γιατί αυτός ήταν ο μυστηριώδης άγνωστος που παρακολουθούσε τον Μενιέ — να καταφέρης να μη σου ξεφύγει κουβέντα, μιά και η τούχη σ' έφερε τόσο κοντά στο ψητό...»

Και δεν είχε άδικο να μιλά για την ευνοια της τύχης του, γιατί απ' τις πρώτες λέξεις του Μενιέ κατάλαβε πως ο ναυπηγός διηγώταν πως θα γινόταν η καθεκώσι του βαποριού στη θάλασσα. Και βλέποντας ο Μενιέ με πόσο ενδιαφέρον και έκπληξι άκουε ο ταβερνιάρης τα όσα διηγώταν, προσέθετε λεπτομέρειες πάνω σε λεπτομέρειες, απ' τις οποίες καμιά δεν έφευγε από εκείνον που τέντωνε τ' αυτί του πίσω του. Στο τέλος πληροφορήσε τον καταστηματούχο πως η γυναίκα του ήταν προσκαλεσμένη στη γιορτή που θα γινόταν και ότι θάβανε τα καλά της εκείνη την ημέρα, πράγμα που δεν της συνέβαινε και τόσο συχνά.

—Ναί, έχω προσέξει πως δεν της άρεσουν και τόσο πολύ τα λουσαί! έκαμε ο ταβερνιάρης... Αλήθεια, και η μικρή;

—Η Τζέννη θα καθίση να φυλάει το σπίτι...

—Ε, τώρα πιά τα καταφέρνει. Κι' ύστερα θα την προσέχη, βέβαια και η κ. Λαρτίγκ, όπως πάντα.

—Χμ! αυτή τη φορά όχι, απεκρίθη ο Μενιέ. Η καλή μας αυτή γειτόνισσα έχει πάει στην έξοχή, σε μια συγγενή της και θα μείνη εκεί τρεις μέρες. Αυτό όμως δεν με στεναχωρεί γιατί η Τζέννη μας είναι πιά κοτζάκι κοπέλλα! Σε βεβαιώ, δεν δυσκολεύεται σε τίποτα... Κι' έπειτα ο Λεόν θα γυρίση απ' το μαγαζί πιο νωρίς από μας...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έρχόμενο.

Ξαφνικά καθώς τραβούσε το συρτάρι, έκρινε σε μια γωνιά στο βάθος του ένα τσαλακωμένο χαρτί και το πήρε στα χέρια του.

Η θνησιμότητα του ουρανού

Μέσα στο πρασινωπό μισοσκοτάδι, ο Τάο-Τσέν δεν είχε προσέξει πόσο χλωμή ήταν η Τάν-Λι. Μόνο σαν θρήνηκαν έξω, στον καθαρό άπογευματινό άνερα, του έκανε εντύπωση η κέρνιη ύψι της και η αγωνία που ήταν γραμμένη στα λοξά ματάκια της.

— Τάν-Λι, αγαπημένη μου! Ψιθύρισε σαν χαμένος. "Αν ήξερα την εντύπωση που θα σου κάναν τα τρελλά λόγια αυτής της γυναίκας, δεν θα σ' άφηνα ποτέ να πήγαινες!

Η μικρούλα του χαμογέλασε μ' ένα θλιμμένο χαμόγελο, όπου στο βάθος του τρεμόφεγγε λιγάκι ο φόβος.

— Είμαι θεόκουτη, Τάο-Τσέν, ψιθύρισε καθώς τον κύτταζε με λατρεία, μ' αμερικικά πράγματα δεν άλλαξαν μέσα μου. "Εσύ άναντράφηκες στην Ευρώπη κι' εγώ σ' ένα αμερικάνικο κολλέγιο... "Ομως δεν κάτωθώσαμε να πάρουμε την ήρεμη και θαθεία ψυχή των λευκών!

Ο νεαρός Κινέζος έκαμε μιά γκριμάτσα. "Ήταν κι' αυτόν ούς ο μεγάλος καυμός του. Σπούδασε γιατρός στο Παρίσι και είχε θαύματα ποτισθή με τη σκέψη της Δύσεως. Και αυτή την σκέψη, τη δημιουργική, τη γεμάτη σεβασμό για τον άνθρωπο και για τη γνώση του ανθρώπου, ήθελε να την μεταφέρει στην Κίνα, στην απέραντη χώρα που μαραινόταν κι' εσάπιζε, σαν ένας γιγάντιος οργανισμός που νέο αίμα στις φλέβες του.

Η μικρούλα Τάν-Λι, μοναχοκόρη του μεγαλέμπορου Φου-Πάο, είχε κι' αυτή την μιαν ευρωπαϊκή μόρφωση, που κανένας δεν εξηγούσε γιατί της την έδωσε ο πατέρας της. Ένας Κινέζος που ζούσε για την παράδοσι και για τα έθιμα τα παλιά του Ουράνιου Κράτους. Οι δυο νέοι γνωρίστηκαν στο χορό μιάς πορσεβίνας και γρήγορα άνακάλυψαν πως ήταν πλασμένοι ο

ένας για τον άλλον. "Αγαπήθηκαν με μιαν αγάπη θαθεία, απέραντη, που φαινόταν εύλογη από τους θεούς των... Και αύριο θα γιορτάζονταν οι γάμοι τους...

Εκείνο το απόγευμα ήρθε στο μυαλό της Τάν-Λι να πάνε να ρωτήσουν μιά μάντισσα, να τους πη την τύχη τους — έτσι για γούστο.

Όταν κατέβηκαν στο σκοτεινό υπόγειο, όπου οι λεπτές χάρτινες κουρτίνες έκρυβαν το φως καλύτερα κι' από τα θαρύτερα παραπετάσματα, μέσα στο πρσινω μισόφωτο, αντίκρυσαν μιαν άλλη θηλή λείρα μιά Πυθία, που σ' ένα χρυσόποικιλτο τραπέζι κι άνακάτεψε κομμάτια από μπαμπού και φίλντις, με λόγια παράξενα χαραγμένα πάνω σ' αυτά.

"Αθελαι, η καρδιάς τους σφίχτηκαν απ' την άπειλη του άγνωστου. Τό Μέλλον, όταν ζητάει να ένορακωθή στα λόγια μιάς μάντισσας, έχει κάτι το φοβερό — γεμάτο κρυφή τρομάρα.

Ο Τάο-Τσέν άμέσως σκέφθηκε να πη στην μνηστή του να φύγουν — να φύγουν από εκείνη την μισαμένη ατμόσφαιρα, και νάβγουν έξω, στον καθαρό αέρα — στο φως. Μά δεν έπρόφτασαν, γιατί ήδη η μάντισσα άνακάτεψε τα ραβδάκια της μέσα στον πυκνό καπνό άρωματικών ξύλων, που έκαιγονταν σ' ένα λιθανιστήρι.

Σήκωσε το άσκαρκο χέρι της και κυττάζοντας κατάματα την Τάν-Λι, έπρόφερε άργά:

— Μέσ' στο παλάτι των φειδιών,

που το ζώνουν ποτάμια από ανθρώπινα δάκρυα, ο δράκοντας του πόνου γελάει. Η ούρά του — η διαχλωμή ούρά του — δένεται στα πλευρά του, γιατί χαιρέται! "Α! Μνηστή του Ουράνου, γελάει για τον παρθενικό σου τάφο!

Η Τάν-Λι σφίχτηκε πάνω στον άραθωνιαστικό της. — Πάμε να φύγουμε! ψιθύρισε.

Ο Τάο-Τσέν πέταξε μερικά γιέν στη μάντισσα και παρέσυρε τη μνηστή του έξω. Κατάλαθαν την ταράχη της.

"Μνηστή του Ουράνου" είναι στην Κίνα η κοπέλλα που πεθαίνει πολύ νέα, που πεθαίνει ανύπαντρη...

Δέν φαντάζομαι να δινης πίστι σε τέτοιες κουταμάρες! της έπτε σαν βγήκαν έξω. "Αφού αύριο γιορτάζονται οι γάμοι μας!

— Αγαπημένη μου, δεν φταίω εγώ... ψιθύρισε. Μά τον τόπο μας τον φοβάμαι... Μπήκα κάποτε σε μιαν εκκλησία λευκών. Τι ήρεμοι και καλοί είναι οι θεοί τους! Κυττάζουν, με τα χέρια άρθάνοιχα, σαν να προσφέρωνται να σε βοηθήσουν

και το βλέμμα τους πάει δολοίπα στην καρδιά... "Ενώ οι δικοί μας οι θεοί είναι τρομεροί, όλο φρικιαστικές γκριμάτσες. Στους τοίχους οι δράκοντες δαγκώνουν τις ούρές τους και φειδία με φτερά τεράστια παλεύουν με τέρατα. Και τί είναι ο άνθρωπος στην Κίνα άνάμεσα σ' αυτές τις τρομακτικές θεότητες; Φοβάμαι, Τάο-Τσέν!

Ο Τάο-Τσέν έχασε γέλασε!

— Μή φοβάσαι, μικρούλα μου αγαπημένη, και αύριο θα είσαι δική μου, και ο Ουράνος θα κλάψη. Δέν είσαι για Μνηστή του Ουράνου...

"Έτσι κουβεντιάζοντας έφτασαν στο «Γαλάζιο Φεγγάρι», το κατάστημα του πατέρα της Τάν-Λι.

Ο πάμπλουτος Φου-Πάο καθόταν στο τεζάκι του, δικάς πάντα. "Εδω και σαράντα χρόνια, από τον καιρό που το «Γαλάζιο Φεγγάρι» δεν ήταν το σημερινό κατάστημα αλλά ένα «τέταρτο φεγγαριού», όπως έθνοιοιχα, ο Τάο-Τσέν, λεγε γελώντας ο Τάο-Τσέν, ο Φου-Πάο δεν έμπιστευόταν σε κανέναν το τεζάκι

του. Είχε πολλές γυναίκες, που τούδιναν γιούδες άμέτρητους, αλλά κατά περίεργη σύμπτωση, η Τάν-Λι ήταν η μοναδική του κόρη. Η μητέρα της είχε πεθάνει και την άνέτρεφε η νταντά της, η Κά, που τ' όνομά της προφερόταν Κγά...

Την αγαπούσε πολύ την μοναχοκόρη του ο Φου-Πάο. "Αλλά ποτέ δεν της τώδε δείξει... Οι παραδόσεις δεν επιτρέπουν σ' έναν πατέρα να ξεπέση ως το σημείο να δείξη τρυφερότητα.

Μόλις η νέα με τον άραθωνιαστικό της μπήκαν στο κατάστημα, η Τάν-Λι έσκυψε ως κάτω και προσκύνησε τον πατέρα της, ο οποίος μόλις καταδέχτηκε να την κυττάει επάνω από τα γυαλιά του.

— Πατέρα, έπτε σοβαρά ο Τάο-Τσέν, σου έμπιστεύομαι το Λουλουδι μου ως αύριο που θα μου το έμπιστευής για όλη τη ζωή...

"Υποκλίθηκε κι' αυτός ως κάτω και έφυγε.

Η κόρη άνέθηκε στο σπιτι, που ήταν επάνω από το μαγαζί. Ο Φου-Πάο έδγαλε τα γυαλιά του και σκού-

πισε το κάθιστρο μέτωπό του. Στ' ατία του έφταναν οι μελωδίες του «λάος», του κινέζικου μαντολίνου, που οι νότες του έχουν κάτι το σπαρτακτικό, σαν νάνε λυγμοί.

"Επαιζε η Τάν-Λι και η μελωδία έμοιαζε σαν μοιρολόι. "Αθελαι στο μυαλό του Φου-Πάο ξανάρθε η τελευταία συνεδρίασις στις αίθουσες του μουσικού σωματείου ο «Πράσινος Δράκοντας».

Τα έμβλήματά τους «Θάνατος στους ξένους, θάνατος στους ξενολάτρες» ήσαν γραμμένα στην καρδιά τοι με πύρινα γράμματα. Αδ τοις είχε θεοδώσει και στην τελευταία συνεδρίασι, όταν του έπτε ο πρόεδρος να πλησιάση για να λάθη γνώση της μουσικής εις θάνατον καταδίκης που έψήφισε το σωματείο.

— Πλησίασε, Φου-Πάο και λάθε γνώση του όνόματος, που το σωματείο μας άπεφάσισε τον θάνατο αυτού που τώχει! Θά κάμης και τώρα το καθήκον σου όπως πάντα, του έπτε ο πρόεδρος. Ο Φου-Πάο πλησίασε,

διάβασε το όνομα και έγινε κατάχλωμος.

Όμως υποκλίθηκε θαθεία.

Γιατί ο Φου-Πάο ήταν ο δήμιος του σωματείου...

Αυτά σκεπτόταν μπροστά στο τεζάκι του, καθώς άνοιγε τώρα το συρτάρι. "Α-

— Οδηγήστε την στο κίτρινο δωμάτιο! διέταξε.

Χρειάστηκε να μεταχειρισθούν βία για να την έσκολήσουν από το πτώμα του αγαπημένου της.

Μά όλοι οι παριστάμενοι έφριξαν σαν άκουσαν πως πήγαινε στο κίτρινο δωμάτιο.

— Τι σκοπεύεις να κάνης, Φου-Πάο; Τρελλάθηκες; ρώτησε κάποιος.

— Όχι. Δεν τρελλάθηκα!

"Αλλά μιά και σκότωσαν τον άνδρα της, η θέσις της είναι στο κίτρινο δωμάτιο. "Εκει οι ψυχές των προγόνων θα κατέβουν, για να υποδεχθούν τη δική της. "Αμποτε να φύγη γρήγορα η ψυχή από το άθλιο σώμα και με τον θάνατο της πιστής Κινέζας συζύγου να σβύση το κρέμα που άφησε επάνω της ο πολιτισμός των λευκών!...

— Ένας ψιθύρος τρόμου και δέους διέτρεξε τους παριστάμενους.

Το κίτρινο δωμάτιο, το δωμάτιο των ψυχών και των θεών, που δεν είχε παράθυρα παρά μόνο μιά πόρτα που διπλομανταλωνόταν, ήταν το δωμάτιο όπου, σύμφωνα με την παράδοση, έπρεπε να κλειστή η χήρα και να πεθάνη από την πείνα!

"Εθιμο θάρβαρο, κατηγορημένο πιά, μά που έννοούσε να το έφαρμόση ο γερομανιακός...

Καθώς περνούσαν τη μικρούλα Τάν-Λι, για να την πάνε στο τραγικό δωμάτιο, όλοι έσκυψαν ως κάτω και προσκύνησαν θαθεία.

Καείς δεν έπρόεξε την Κγά, την παραμάννα, που μπήκε μαζί με την άνασθητη μικρούλα στο τραγικό δωμάτιο.

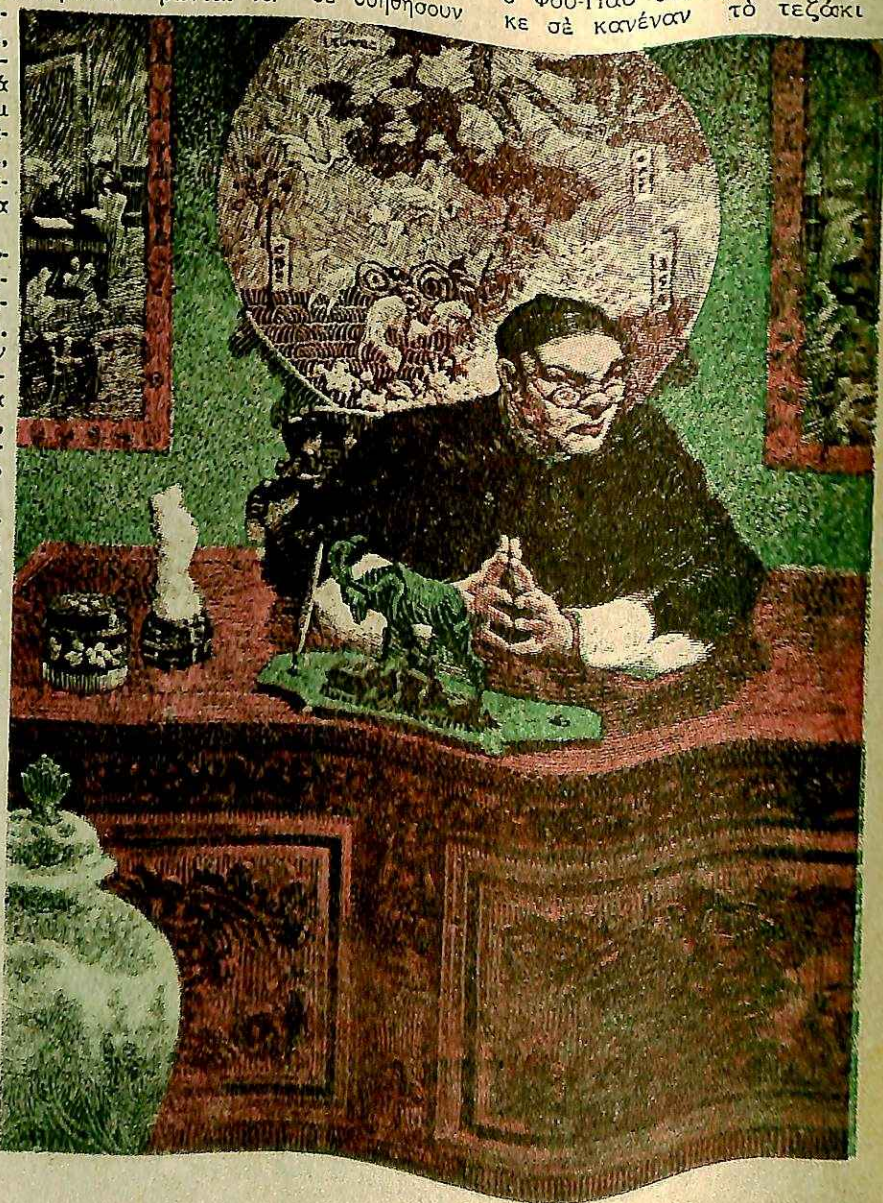
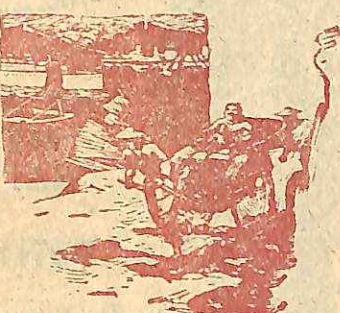
Βαρεία η πόρτα έκλεισε και τ' άσημένια κλειδιά τριέξαν. Ο Φου-Πάο έσταύρωσε τα χέρια.

Κι' αυτός δεν ύπήρχε πιά! Κι' αυτός μέσα του είχε πεθάνει!

Ο δήμιος του «Πράσινου Δράκοντα» ήταν ένα ζωντανό πτώμα, που θά ζούσε για να θασανίζετα.

Η καρδιά του είχε τρυπηθή από τα σουθλερά δόντια της Κίνας — της αλόνινας — της πανάρχαιας Κίνας!

Τί ήταν ο Τάο-Τσέν, η Τάν-Λι, ο Φου-Πάο, μπροστά στις προσταγές των άσημένιου πέλεκου που έφερε το σήμα της φοβερής όργας

Τόδακτυλίδι Της Βασιλείας

ΤΟΥ ZABO

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

ΤΟΥ

Χ. Ράιντερ Χάγκανντ

7ον

Κατά το απόγευμα της ίδιας ημέρας ξύπνησα από τα γαυγίσματα του Φαραώ. Ένας άπεσταλμένος της Μακίδας έρχόταν να μας αναγγείλει ότι η βασίλισσα μας περίμενε κι έπρεπε να μην άργοπορήσωμε. Την συναντήσαμε σ' έναν σκοτεινό, σκονισμένο διάδρομο του παλατιού, όπου μας περίμενε με τις Κυρίες έπί των Τιμών της και με μερικούς άνδρες που κρατούσαν ανάμμενες λαμπάδες και με-

Θεών;

Βαρεία, ή πόρτα έκλεισε και τ' άσημένια κλειδιά τρίζανε.

Ό πόνος είνε μιά λέξις, τὰ δάκρυα, δ θάνατος είνε μιά λέξις....

...Άργά στο κίτρινο δωμάτιο συνερχόταν ή Τάν Αί.

—Τάο Τσέν! ψιθύρισε.

Η Κγά, ή παραμάννα της, αὐτή την στιγμή περίμενε. "Εσπασε ένα σκουλαρίκι της κι' έχυσε μιά λεπτή λευκή σκόνη στο στόμα της μικρούλας.

—Τάο... πρόφτασε μόνο να πη.

Χωρίς πόνο, χωρίς αγωνία, ή ψυχή της θά θρискόταν τώρα κοντά στην δική του.

Δέν μετανόουσε που την φαρμάκωσε ή παραμάννα της.

"Ω! Διόλου! Λιγόστεψε την αγωνία της...

"Ακούμπησε το κεφάλι της στο χεράκι της νεκρής κυράς της και άρχισε να ουλλογίζεται. Στην γέφυρη πιστή καρδιά της, μόνο ένα όνομα υπήρχε: Τάο Αί... Και την έσκότωσε ή ίδια. Για να υήν υποφέρη!...

"Α! Είνε σκληρές οι παραδόσεις. Άπίστευτα σκληρές. Μά τι να γίνη!

"Ετσι είνε. "Ετσι πρέπει!...

Για ξελίλωσι, αὐτή θά πέθαινε από τόν μαρτυρικό θάνατο, από την πείνα. Μά τι είνε για την Κίνα ή ζωή, δ θάνατος και ή αγωνία της Κγά, της φτωχής παραμάννας της Τάο Αί;

ΝΑΟΜΙ ΛΕΓΙΝ

ρικά δεμάτια ξύλα, που θά χρησίμευαν για πυρσοί.

— Θά έχετε δη, φίλοι μου, πολλά περιέργα πράγματα στην άπέραντη αὐτή χώρα που λέγεται Άφρική, είνε ή Μακίδα, αλλά εκείνα που θά ήθετε ξεπερνούν και την πιο άχαλίνωτη φαντασία.

Είχαμε φθάσει μπροστά σε μιά πότα, στο βάθος του διαδρόμου. Οι άνθρωποι την άνοιξαν κά, όταν περάσαμε, την έκλεισαν πίσω μας. Βρεθήκαμε σ' ένα μακρύ διάδρομο σκαμμένον μέσα στο βράχο, που όσο πήγαμε και κατηφόριζε. Στην άκρη του διαδρόμου αὐτοῦ, που έμοιαζε με σωστό τουννελ μέσα στο βράχο, ήταν μιά άλλη πόρτα που άνοιγε σε μίαν άπέραντη στοά σπηλαίου, που πρώτη φορά άντικρύσαμε. Τόσο άπέραντη ήταν ή στοά αὐτοῦ του σπηλαίου που τὰ φώτα μας δέν κατάρθωναν να φωτίσουν ούτε την όροφή και μόνο άφηναν άριστερά να φαίνονται οι άχνές γραμμές κάτι πραγμάτων, που θά ήσαν χωρίς άλλοι τεράστιοι δγκοι βράχων λαξευμένων σε σπίτια.

— Κυττάξτε την ύπoγειά πόλι της Μούρ, είνε ή Μακίδα και σήκωσε τόν πυρσό που είχε άνάψει. Έδω ήταν το μυστικό φούριο των άρχαίων Φούγκ. Αὐτά εκεί τὰ τείχη χρησίμευαν για άποθήκες τροφίμων, για ναοί και ιερὰ χῶροι, αλλά πρό πολλῶν αἰώνων ένας τρομερός σεισμός τὰ κατέστρεψε όλα, αφήνοντάς τα όπως είναι τώρα. Ό σεισμός εκείνος κατέστρεψε ένα μεγάλο μέρος της όροφης, γι' αὐτό σε πολλά μέρη τὰ σπήλαια είναι έπικίνδυνα. Έλατε να ιδήτε τί έχει άπομείνει.

Την άκολουθήσαμε στο βάθος του τρομεροῦ και καταπληκτικοῦ εκείνου διαδρόμου, και τὰ φώτα των πυρσῶν εφάινονταν σαν άστρα μέσα στο βαθύ σκοτάδι. Είδαμε τὰ έρείπια των άποθηκῶν και σε λίγο φθάσαμε σ' ένα άπέραντο οικόδομημα, χωρίς στέγη. Γύρω δ χῶρος ήταν στρωμένος με σπασμένες κολόννες κι' άνάμεσα σ' αυτές υπήρχαν άναποδογυρισμένα άγάλματα, σκεπασμένα τόσο πολὺ από τή σκόνη, που με δυσκολία κατάρθωσαμε να ξεχωρίσω, ε ότι μερικά απ' αὐτά είχαν κεφάλι όμοιο με κεφάλι Σφιγγός.

Το οικόδομημα αὐτό ήταν άλλοτε ναός. Παρακάτω θρεθήκαμε σε μιά δεξαμενὴ σκαλισμένη στο βράχο. Τό νερό έτρεχε μέσα σε μιά μεγάλη λεκάνη λαξευμένη στο βράχο, την έχειλιζε κι' έφευγε χωρίς να ξέρη κανείς που πήγαине.

— Πῶς μπορούσαν και φώτιζαν αὐτό τό μέρος; ρώτησε δ "Ολιβερ.

— Δέν ξέρω, άπήντησε ή Μακίδα. Αὐτό είναι ένα από τὰ μυστικά που πήραν μαζί τους οι άρχαιοι Φούγκ και τὰ όποία δέν προσπάθησαν ν' ανακαλύψουν οι Άμπατί. "Επειτα τό περιέργο είναι πῶς οί άέρας διατηρείται τόσο καθαρός μέσα στα σπλάχνα του βουνού. Οὔτε μπορούμε να ξέρουμε αν τό σπήλαιο αὐτό είναι φυσικό ή τό εἶχαν κατασκευάσει οι Φούγκ. Και τώρα υπάρχει ένα άκόμα μέρος που πρέπει να σας δείξω, εξακολουθήσε ή Κόρη Βασιλέων. "Ακολουθήστε με!

Ιήν άκίλουθήσαμε μέσ από διάφορους ύπoγειους διαδρόμους και φθάσαμε σε μίαν άπότομη κατηφορία του βράχου, που την κατεβήκαμε σ' ένα διάστημα πενήντα βημάτων, ὡς δτου φθάσαμε σ' ένα μέρος που φαίνόταν να είναι άδιαπέραστος βράχος. Εκεί ή Μακίδα διέταξε τή συνοδεία της να σταματήση, πράγμα τό όποῖον έκαναν όλοι, και μαζί κι' εμείς με μεγάλη ευχαρίστηση. Τότε ή έξωτική βασίλισσα πλησίασε τόν βράχο και δείχνοντας μας μερικές πέτρες, μας ζήτησε να τις μετατοπίσωμε, πράγμα τό όποῖον έκάνανε όχι χωρίς κόπο. "Όταν έσχηματίσθηκε ένα άνοιγμα άρκετό να έπιτρέψη σ' έναν άνθρωπο να περάση, ή Μακίδα είνε στους ανθρώπους της:

— Ξέρω ότι πιστεύετε πῶς τό μέρος αὐτό είναι στοιχειωμένο και κανείς από σας δέν θά τολμούσε να μπη. "Αλλά εγώ κι' οι ξένοι αὐτοί δέν φοβόμαστε. Δώστε μας, λοιπόν, μερικούς πυρσούς και ένα δοχείο λάδι και περιμένετε μας έδῶ ὡς δτου γυρισῶμε. Βάλτε στην είσοδο μιά λάμπα για να φέγγη.

Υστερα απ' αὐτά τὰ λόγια, έδωσε τό χέρι της στον "Ολιβερ και βοηθούμενη απ' αὐτόν, μπήκε στο άνοιγμα. Εμείς άκολουθήσαμε και βρεθήκαμε σ' ένα άλλο σπήλαιο, όπου ή άτμόσφαιρα ήταν θερμότερη.

— Τί είναι αὐτό τό μέρος; ρώτησε δ "Ολιβερ με χαμηλή φωνή, γιατί φαινόταν να τόν συγκινῇ τό μέρος εκείνο.

Είνε οι τάφοι των άρχαίων βασιλέων της Μούρ, άπήντησε. Σε λίγο θά δῆτε.

Κι' έπιασε πάλι τό χέρι του, γιατί δ κατήφορος ήταν απόκρημνος και γλιστερός.

Προχωρούσαμε πάντοτε κατεβαίνοντας, για μίαν άπόσταση περίπου πεντακοσίων μέτρων, ένω τὰ θήματα μας άνηχούσαν υϊόκωφα μέσα στην

άπόλυτη σιγή, ὡς δτου, τέλος, έφθάσαμε σ' ένα μέρος όπου δ ύπoγειος διάδρομος άνοιγε σε κάτι που έμοιαζε με μεγάλο στίβο, με όροφή. Η Μακίδα έστριψε δεξιά, και, στέκοντας κοντά σε κάτι πράγματα που άσπριζαν, έσήκωσε τό φῶς που κρατούσε, και είνε:

— Κυττάξτε!

"Εκείνο που είδαμε ήταν ένα μεγάλο πέτρινο κάθισμα, γεματο από ανθρώπινα κόκκαλα. "Ανάμεσα στα κόκκαλα διακρίναμε ένα κρανίο, επάνω στο όποιο ήταν τοποθετημένο ένα χρυσό στέμμα, ένω άλλα χρυσά αντικείμενα, σκήπτρα, δοχτυλίδια, περιδέραια, όπλα και πανοπλίες ήσαν ανακατωμένα με τὰ κόκκαλα. "Αλλά δέν ήταν μόνο αὐτό, γιατί σ' έναν μεγάλο κύκλο από τό πέτρινο κάθισμα υπήρχαν περί τους πενήντα σκελετούς, άνάμεσα στους όποιους βρίσκονταν τὰ κοσμήματα που φορούσαν όταν οι σκελετοί εκείνοι ήσαν ανθρώπινα πλάσματα.

— Καταλαβαίνετε, είνε ή Μακίδα, καθώς εμείς παρατηρούσαμε αὐτό τό μακάθριο θέαμα, ότι αὐτός που δ σκελετός του θρίσκει στο πέτρινο κάθισμα, ήταν δ βασιλεύς. "Όλοι αὐτοί γύρω του ήσαν οι αξιωματικοί του, οι σωματοφύλακές του κι' οι γυναίκες του. "Όταν τόν έθαψαν, έφεραν έδῶ τό σπιτικό του δλόκληρο, όπως και τους θρησουργούς του και τους έθανάτωσαν όλους. "Αν φουήξε τή σκόνη, θά ιδῆς ότι υπάρχουν άκόμα οι κηλίδες απ' τὰ αἱμάτα. "Επειτα είνε εὐδίακριτα τὰ σημάδια απ' τὰ σπαθιά, επάνω στα κρανία και στα κόκκαλα του τραχήλου.

Ό λοχίας Κουϊκ έκαμε κάτι να πη άλλά τόν διέκοψε ή Μακίδα:

— "Ας προχωρήσωμε, φίλε μου, γιατί έχομε να ιδούμε πολλά, και τό λάδι δέν θά μας φθάση.

Προχωρήσαμε και πάλι και σε άποστάσι είκοσι βημάτων περίπου συναντήσαμε άλλο ένα πέτρινο κάθισμα, πολλά κόκκαλα επάνω του και γύρω του σκελετοί.

Και πάλι προχωρήσαμε κι' ένα τρίτο μακάθριο θέαμα μας έπερίμενε. Η Μακίδα μας έδειξε τόν σκελετό ενός άνδρος, μπροστά στον όποῖον θρискόταν ένας δίσκος γεματος από μπουκάλια, που θά περιείχαν γατρικά της άπομεμακρυσμένης εκείνης έποχής, όπως και μερικά πρωτόγονα χειρουργικά εργαλεία.

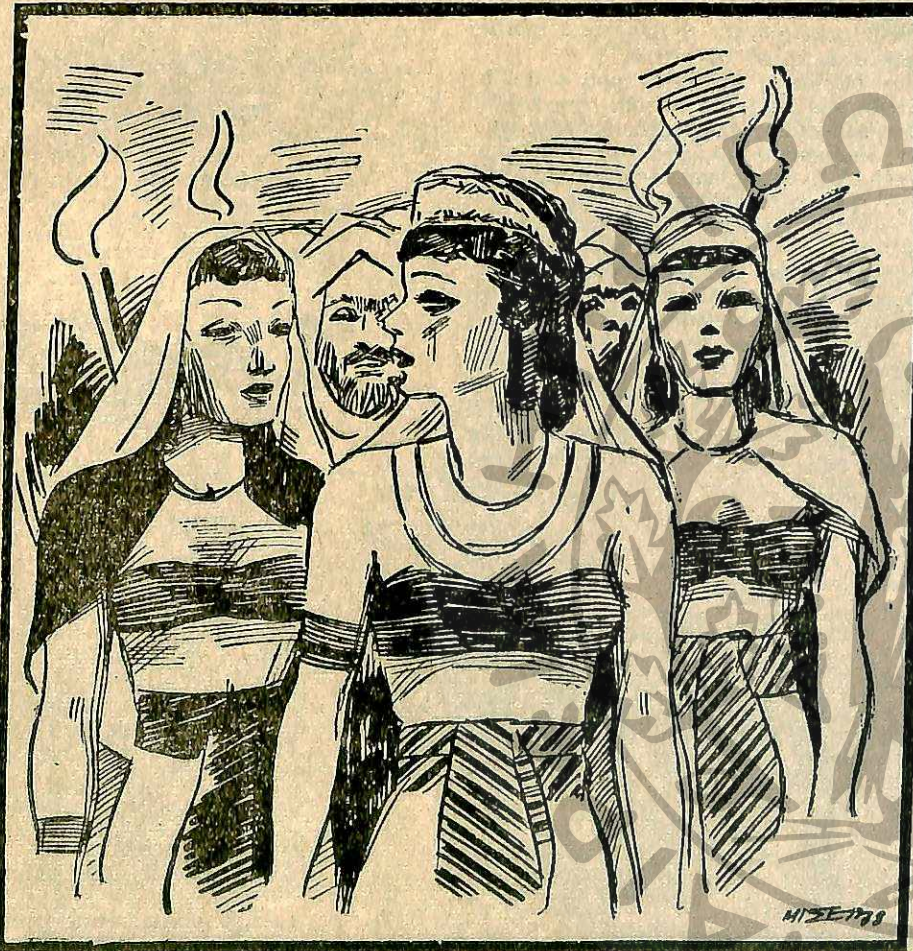
— Για πές μου δόκτορ "Ανταμ, παρατήρησε χαμογελώντας ή Μακίδα, θά ήθελες νάσαι γατρός της Αὐλῆς των Βασιλέων της Μούρ;

— "Οχι, κυρία, άπήντησε, αλλά θά ήθελα να ξεετασῶ αὐτά τὰ εργαλεία αν μου έπιτρέψης.

"Όταν μου έδωσε την άδεια, έσκυψα και γέμισα τις τσέπες μου.

Δέν πρέπει να μακρηγορήσω στην εξιστόρησι αὐτῆς της μακάθριας επισκέψῶς μας. Άρκεί να πῶ ότι περνούσαμε από τό ένα στο άλλο πέτρινο κάθισμα που όλα είχαν τόν μεσαίο σκελετό με τό στέμμα του και γύρω τους σκελετούς των ανθρώπων του, που είχαν θυσιασθῇ επάνω απ' τό πτώμα του.

Ό Κουϊκ άρχισε να στενοχωρηται στην θέα όλων αὐτών των σκελετών, αλλά δέν είχαμε άκόμη τελειώσει. "Εκείνη άκριβῶς την στιγμή είχαμε πλησιάσει τό εικοστό πέμπτο πέτρινο κάθισμα και σταθήκαμε κατάπληκτοι, γιατί ήταν φανερό ότι δ βασιλεύς εκείνος θά ήταν δ μεγαλύτερος όλων.

Μας περίμενε με τις Κυρίες έπί των Τιμών και με τους σωματοφύλακές της...

αν έκρινε κανείς από τό πλήθος των άλλων σκελετών και τόν μεγάλο πλοῦτο, που άποτελεῖτο από διάφορα χρυσά αντικείμενα και μερικά άγάλματα άνδρων και γυναικῶν, που ίσως ήσαν άγάλματα θεῶν. Έξετάζοντας τόν σκελετό του βασιλέως είδαμε πῶς έπρόκειτο περί καμπούρη με μεγάλο κεφάλι.

—Έδῶ άρχίζομε να γυρίζομε, γιατί τό σπήλαιο είνε ένας μεγάλος κύκλος, είνε ή Μακίδα.

"Αλλά δ "Ολιβερ, στον όποῖον είχε άπευθύνει αὐτά τὰ λόγια, άπομακρύνθηκε από κοντά της κι' άρχισε να κάνει ώριμμένες παρατηρήσεις, θρискότας από τό πέτρινο κάθισμα μ' ένα άντικείμενο που είχε θγάλει απ' την τσέπη του.

Τόν πλησίασε και τόν ρώτησε με περιέργεια τί ήταν εκείνο τό πράγμα που κρατούσε και γιατί τό χρησιμοποιούσε εκεί.

—Αὐτό που βλέπετε, είνε δ "Ολιβερ, εμείς τό λέμε πυξίδα και με πληροφορεῖ ότι πέρα από μας θρίσκει ή άνατολή, απ' όπου θγαίνει δ ήλιος. "Επίσης μου λέει τό ύψος που θρискόμαστε επάνω από τή θάλασσα, από τις μεγάλες άπέραντες έκτάσεις του νερού, που εἰσὶ δέν έχεις ιδῇ άκόμα, δ Κόρη Βασιλέων. Πές μου τώρα, αν μπορούσαμε να προχωρήσωμε μέσα απ' τό βράχο, τί θά θρίσκαμε μπροστά μας;

—Τό ειδωλο των Φούγκ, με τό λεονταρίσιο κεφάλι, καθώς μου είπαν, άπήντησε ή Μακίδα. Αὐτό που είδατε λίγο πριν τινάξετε ψηλά την πύλη της πόλεως Χαρμάκ. Πόσο όμως μακριά μπορεί να είνε, δέν ξέρω, γιατί δέν μπορώ να ιδῶ μέσα απ' τό θράχο. Φίλε "Ανταμς, θοήθησέ με να άναυνώσω τις λαμπάδες μας γιατί άρχισαν να βγάσουν λίγο φῶς κι' όλοι αὐτοί οι νεκροί γύρω μας δέν θά ήσαν καλοί σύντροφοι στο σκοτάδι. "Ετσι τοῦλάχιστον πιστεύει δ λαός μου που δέν τολμά να μπη σ' αὐτό τό μέρος. "Όταν τό άνακαλύψαμε έδῶ και λίγα χρόνια και είδαν τί περιείχε, έφυγαν τρομαγμένοι και μ' αφήσαν μόνη. Κυττάξε, εκεί κάτω, άκόμα θρίσκονται τὰ ίχνη των θημάτων μου, επάνω στη σκόνη.

Ένω εγώ έφρόντιζα για τις λαμπάδες, δ "Ορμ έσημείωνε γρήγορα τις παρατηρήσεις του σ' ένα σημειωματάριο.

— Τι έμαθες; τόν ρώτησε, όταν τέλος μας πλησίασε κάπως άθελά του.

— "Οχι και τόσο πολλά δσα θά έμάθαινα αν είχα λίγο περισσότερον καιρό. Κυρία, έξηκολούθησε, έσπούδασα μηχανικός, δηλαδή είμαι ένας άνθρωπος που μπορεί να έκτελῇ έργα και για να τό κάνει αὐτό χρειάζεται να παίρνη μέτρα και να κάνει ύπολογισμούς. Για να καταλάβετε, αὐτοί οι πεθαμένοι άνθρωποι που έσκαφαν ή κατασκεύαζαν αὐτά τὰ σπήλαια, θά ήσαν μηχανικοί όχι μικρῆς άξίας.

— "Εχομε κι' εμείς τέτοιους νάμεσά μας. Χτίζουν ύδατοφράκτες και κατασκευάζουν σπίτια, αν κι' όχι τόσο καλά όπως στα παλιά τὰ χρόνια. Μά και πάλι σε ρωτῶ... τί έμαθες, δ σοφέ μηχανικός;

— Μόνο ότι έδῶ που στεκόμαστε, δέν θρискόμαστε τόσο πολὺ μακριά από την πόλι Χαρμάκ, της όποιας κατάρθωσα να πάρω την άκριβῇ επιφάνεια κι' ότι πίσω από εκείνο τό κάθισμα υπήρχε κάποιος διάδρομος που εχτίστηκε έν τῷ μεταξύ. Σε παρακαλῶ

δυώς να μην αναφέρεις για το ζήτημα αυτό σε κανέναν και να μη ρωτήσεις για τίποτ' άλλο, γιατί δεν θα μπορέσω να σου απαντήσω με βεβαιότητα.

— Βλέπω πως είσαστε έχμενος όσο και σοφός, απήντησε εκείνη κάπως με σαρκασμό. "Ας ελγέφ' όσον δεν θέλετε να μου έμπιστευθήτε το μυστικό σας, κρατήστε το για τόν έαυτό σας.

Ο "Ολιβερ ύποκλιθήκε και δεν είπε λέξι.

Τώρα άρχισαμε να έπιστρέφωμε πρός την έξοδο, προσπερνώντας διάφορα πέτρινα καθίσματα με τούς σκελετούς τους, στα όποια τώρα πιά δεν προσέχαμε και πολύ. Έκείνο που έπρόσεξα όμως, ή μάλλον εκείνο που μ' έκανε να προσέξω ο Κουίκ, ήταν ότι όσο προχωρούσαμε, τόσο τα πέτρινα καθίσματα περιεβάλλοντο από λιγώτερος όλοένα σκελετούς κι' ότι τα άντικείμενα γίνονταν σπανιότερα. Ακριβώς, μόλις είχαμε περάσει από μερικά άπ' αυτά, πέντε ή έξη, παρατήρησα πιά ότι ή μακάβρια συνοδεία κάθε πεθαμένου βασιλέως δεν άποτελείτο παρά από μερικούς γυναικείους σκελετούς, που άνήκαν κατά τα φαινόμενα στις εύνοους μένες γυναίκες του.

Τέλος, περάσαμε και τα τελευταία καθίσματα—τάφους, που δεν περιείχαν παρά τόν σκελετό του πεθαμένου βασιλέως κι' όπου τα πολυτελή άντικείμενα είχαν άντικατασταθή με δοχεία ήλίνα και με παλιά όπλα. Τό τελευταίο πιασμένο κάθισμα—τάφος (γιατί ύπήρχαν κι' άλλα καθίσματα—τάφοι έλευθεροι κατά μήκος της σειράς) κατείχοντο από έναν-ένα σκελετό με λεπτά κόκκαλα. Από κάτι θραχιόλια κι' από την λεπτότητα του σκελετού άντιληφθήκαμε ότι έπρόκειτο για σκελετό γυναίκας, την όποιαν είχαν μεταφέρει στην τελευταία της κατοικία χωρίς συνοδεία. Έμίλησα στην Μακίδα για την παρατήρησι που είχα κάμει.

Χωρίς άλλο, απήντησε ή Κόρη Βασιλέων, στην έποχή της βασιλείας αύ της ο λαός θά είχε καταντήσει φτωχός κι' αδύνατος κι' ή δύνασταια τώσων μεγάλων βασιλέων θά έσθυσε με την τελευταία αύτη βασιλεία, στην όποιαν δεν είχαν να προσφέρουν τίποτα κατά την ταφή της. Αυτά θά συνέβησαν ύστερα από τόν μεγάλο σεισμό, όπόταν έμειναν πολλοί λίγοι στην Μούρ πριν την καταλάβουν οι Άμπάτι.

—Μά τότε ποθ θάβονται οι νεκροί της οίκογενείας σας; την ρώτησε ο "Ολιβερ, κυτάζοντας τ' άδειανά καθίσματα—τάφους.

—Ω! "Οχι σ' αυτό τό μέρος, απήντησε ή Μακίδα. Σας είπα ότι τό μέρος

αυτό άνεκαλύφθη πρόδ όλίγων χρόνων. Εμείς άναπαύομαστε σε τάφους έξω, κι' όσο για μένα, έγώ θά άναπαύθω στην καλή γή και στο μνήμα μου θά φυτρώσει δροσερό χορτάρι και λουλούδια. Μά φτάνει πιά όσα είπαμε για τόν θάνατο. Είδαστε όμως την άνταμοιβή σας. Είσαστε εύχαριστήμενοι γι' αύτην;

—Ποιά άνταμοιβή; ρώτησε ο "Ολιβερ. Ο θάνατος είναι άνταμοιβή της ζωής; Πώς μπορώ να ξέρω άν δεν περνώ στο άλλο μέρος του πεπρωμένου μου;

Ξαφνικά ή λαμπάδα του Κουίκ έσβυσε.

—Μπα να πάρη ο Σατανάς, τί έπαθε αυτό τό παληοδαδί, μουρμούρισε ο Κουίκ, μά δεν είχε προφθάσει να τελειώσει τη φράσι του κι' έσβυσε κι' ή δική μου λαμπάδα.

—Σώθηκαν τα σπέρτα, φώναξε ή Μακίδα. Ξεχάσαμε να πάρουμε μαζί μας σπέρτα και χωρίς σπέρτα ποιά ή αξία του διαδίου; Έλάτε, προχωρήστε γρήγορα. Είμαστε ακόμα μακριά άπ' την έξοδο του σπηλαίου, όπου κανείς δεν τολμά να μπη, εκ τών άρχιερέων, για να μένε άναζήτητος.

Και πιάνοντας τόν "Ολιβερ άπ' τό χέρι, άρχισε να τρέχει, φωνάζοντάς μας να την άκολουθήσωμε όπως μπορούσαμε γρηγορώτερα.

—Σταματήστε, γιατρέ, είπε ο Κουίκ. Στή δυστυχία ο ένας σύντροφος πρέπει να βοηθή τόν άλλον. Πιάστε τό χέρι μου. Για κυττάτε εκεί κάτω!

Κι' ο Κουίκ μου έδειξε δυο σκιές που έτρεχαν έμπρός, όχι πολύ μακριά με μιά μόνη λαμπάδα στα χέρια. Εμείς είχαμε μείνει στο πυκνό σκοτάδι.

—Σταθήτε ως πού να γυρίσωμε κοντά σας, φώναξε ο "Ορμ, και φωνάζετε από καιρό σε καιρό.

—Μάλιστα, λοχαγέ μου είπε ο Κουίκ και την ίδια στιγμή άφησε ένα τέτοιο τρομερό ξεφωνητό, που άντήχησε σαν κεραυνός μέσα στο άπέραντο σπήλαιο, χωρίς να ξέρη κανείς από πού προερχόταν ή φωνή.

—Πολύ καλά, έρχομαστε, απήντησε ο "Ολιβερ κι' ή φωνή του φαινόταν ναρχεται από τόσο μακριά πρός σ' άριστερά, ώστε ο Κουίκ θεώρησε καλό να ξεφάνιση και πάλι.

Γιά να μη μακρηγορώ, άκούσαμε τη φωνή του "Ολιβερ ναρχεται μιά φορά άπ' τα δεξιά μας και μιά φορά από πίσω μας.

—Δεν μπορούμε να έμπιστευθούμε στον ήγο. είπε ο λοχίας. αλλά έλάτε

γιατρέ, νομίζω πως έχω έπισημάνει τη θέσι τους.

Τό τέλος αύτης της περιπετειάς ήταν ότι ξαφνικά έσκόνταψα κι' έπεσα ανάσκελα έπάνω σ' έναν σκελετό άγκυλιάζοντας ένα κρανίο και νομίζοντας ότι ήταν τό παπούτσι του Κουίκ.

Με σήκωσε κι' έπειδή δεν ξέραμε τί να κάνωμε, καθήσαμε ανάμεσα στους σκελετούς και περιμέναμε. Άλλά τώρα οι άλλοι θά είχαν χωρίς άλλο άπομακρυνθή αρκετά γιατί ή φωνή του "Ολιβερ έφθανε στη θέσι μας αδύνατη, σαν μυστηριώδες ψιθύρισμα που φαινόταν να μην έρχεται από πουθενά.

—Άφού είχαμε τη θλακεία, σαν ήλιθιοι που είμαστε, να μην πάρωμε σπέρτα μαζί μας, δεν έχομε να κάνωμε τίποτ' άλλο παρ να περιμέναμε, είπε. Χωρίς άλλο, αυτοί οι δειλοί Άμπάτι θά καταπιούν κάποτε τόν φόβο τους και θάρσουν να μας βρουν.

—Μακάρι να μπορούσα να κάμω τό ίδιο, κύριε. Δεν μ' ένοιαζε καθόλου για τούς πεθαμένους αυτούς όσο είχαμε φώς, μά τώρα στο σκοτάδι τό πράγμα διαφέρει. Δεν άκούτε πού χτυπών τα κόκκαλά τους και μιλάν γύρω μας;

—Άσφαλώς κάτι άκούω, μά πιστεύω ότι εινε ή ήχώ της φωνής μας.

—Τότε, κύριε, άς κλείσωμε τα σαγόνια μας για να κρατήσουν κι' εκείνοι τα δικά του κλειστά, γιατί αυτό τό είδος της συνομιλίας δεν μου άρέσει καθόλου.

Έμείναμε σιωπηλοί, αλλά τό μυστηριώδες ψιθύρισμα εξακολουθούσε και φαινόταν να προέρχεται από τόν τοίχο του σπηλαίου πίσω μας.

Θά πέρασε μισή ώρα κι' ακόμα δεν είχε φανή κανείς Άμπάτι, ούτε ο "Ολιβερ κι' ή Μακίδα. Ο Κουίκ άρχισε να ψάχνη τα ρούχα του. Τόν έρώτησα τί έκανε.

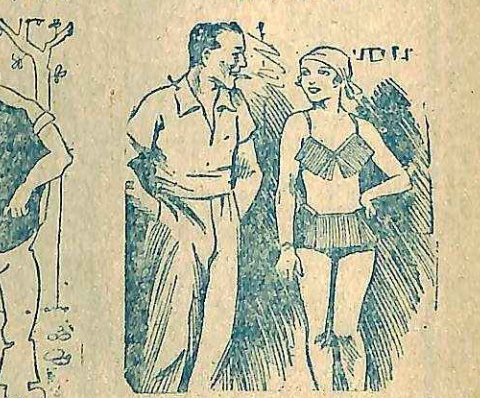
—Θυμάμαι πως κάπου είχα ένα κέρινο σπέρτο κάπου μέσα στα ρούχα μου γιατρέ. Θυμάμαι πως ήταν ένα σπέρτο σε κάποια τσέπη του σακκακιού μου, όταν φεύγαμε άπ' τό Λονδίνο. Άν μπορούσα τώρα να βρω αυτό τό σπέρτο, έχομε μαζί μας πολλούς πυρσούς, κρατάω ένα μάτσο άπ' αυτούς και δεν τούς είχα σκεφθή πριν σβύσουν οι λαμπάδες.

Γιά να μη μακρηγορώ, άκούσαμε τη φωνή του "Ολιβερ ναρχεται μιά φορά άπ' τα δεξιά μας και μιά φορά από πίσω μας.

—Δεν μπορούμε να έμπιστευθούμε στον ήγο. είπε ο λοχίας. αλλά έλάτε

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Πώς λέγεται αυτό τό φέρεμα;
—Τουριστικός οδηγός.
—Γιατί;
—Γιατί τά δείχνει όλα.

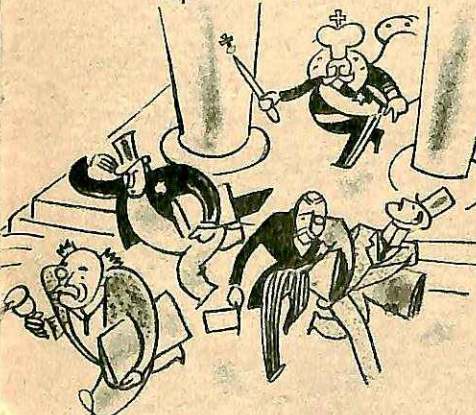
Ξέρ σ' βασιλεύς ή δεή...

Έπί τη εύκαιρία της τελευταίας έπισκέψεως του βασιλικού ζεύγους της Άγγλιας στο Παρίσι, πολλά και ποικίλα άρθρα έγράφησαν στον παγκόσμιο τύπο, σχετικά με τις συνήθειες, τα πρόνόμια, την ιδιωτική ζωή ή την περιουσιακή κατάστασι τών έστεμμένων άρχηγών της κραταιάς Βρεταννικής Αυτοκρατορίας. Μεταξύ τών άλλων, σημαντικών ενδιαφέρον προκαλεί ή άγνωστη αύτη σελίς που έδημοσιεύθη στο γαλλικό περιοδικό «Μαρι-Κλαίρ» και που άποκαλύπτει τό ΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΙΕ ΝΑ ΚΑΜΗ, έχοντας τό δικαίωμα είτε έξ αυτού τούτου του Αυλικού Πρωτοκόλλου είτε εκ της έν ισχύι νομοθεσίας, ΕΑΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΗΘΕΛΕ...

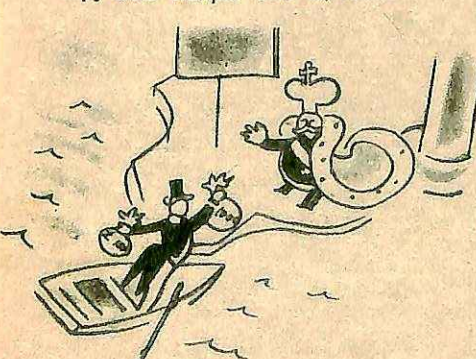
ΕΑΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΗΘΕΛΕ... θά μπορούσε, σε ολάνθηποτε στιγμή:

1)...Νά κηρύξη τόν πόλεμο κατά της Γαλλίας, αλλά μόνο για να άποσπάση την Βρετάννη, την όποιαν οι Άγγλοι θεωρούν ως... Βρεταννικήν!

2)...Νά διαλύση την Βουλή τών Λόρδων ή να άπαγορεύση την συνέλευσί της όσο καιρό του άρέσει.

3)...Νά διαπραγματευθή και να πουλήση τό Δουκάτον της Κορνουάλλης, τό όποιόν του άνήκει κληρονομικώς!

4)...Νά θυάλη σε πλειστηριασμό όλο τόν άγγλικό στόλο, ό όποιος, σύμφωνα με τούς κειμένους νόμους, άποτελεί ιδιοκτησίαν του!

5)...Νά άπολύση όλους τούς ναύτες και τούς στρατιώτες που ύπηρετούν άνά τό κράτος του!

6)...Νά άνοίξη τις πόρτες όλων τών φυλακών και να έλευθερώση όλους τούς κρατούμένους!

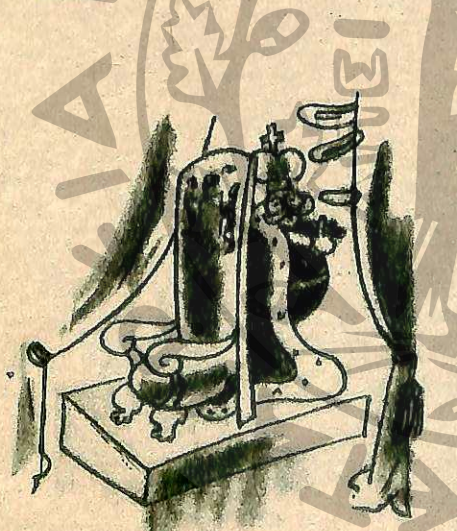
7)...Νά γίνη έκδότης του Εύαγγελίου, δικαίωμα που τό έχει παραχωρήσει ήδη σε ιδιώτην, έναντι χρημάτων!

8)...Νά λειτουργήση στον μητροπολιτικό ναό του Άγίου Δαυίδ, άπας τό έτους, άφού κατά τόν νόμο συγκατάλέγεται στο Ιερατικόν του προσωπικόν με έτήσιον μισθό... 1.000 δραχμών!

Έννοείται, ότι όλα τά ως άνω ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ θρίσκονται μόνο γραμμένα στα χαρτιά, και ούδέποτε ο Βασιλεύς της Άγγλιας κάνει χρήσιν αυτών, από... σεβασμόν πρός τόν έαυτό του και την ύψηλην θέσι του.

ΑΝΤΙΘΕΤΩΣ υπάρχουν και άρισμένα πράγματα που του... ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ, όπως επί παραδείγματι:

1)...Νά έπιβάλη στον έκάστοτε βαρώνο του Κίνσαλ να στέκεται άσκεπής μπροστά του όσάκις τόν καλεί σε άκρόασι!
Καί...

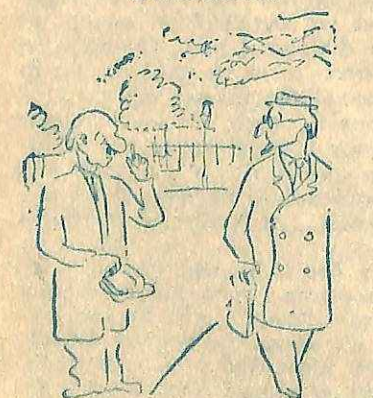
2)...Νά καπνίση δημοσίαι!

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

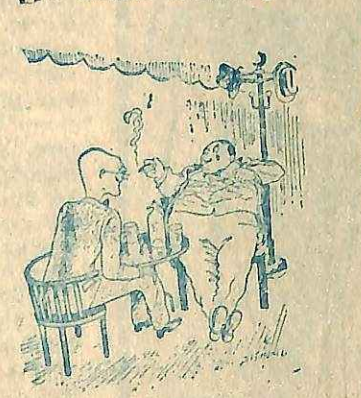
ΠΟΙΕΣ ΤΡΙΧΕΣ

ΓΙΑΤΙ ΜΙΛΟΥΣΕ ΕΤΣΙ

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Κάνε μιά έλεημοσύνη σ' έναν συνάδελφο, κύριε καθηγνήτά.
—Εσύ συνάδελφος;
—Ναι, είμαι χημικός. Μετακρέπω τά μέταλλα σε κρασί!

—Θά σοβ διηγηθώ, φίλε μου, μιάν ιστορία που θά σοβ κάνει να σηκαθούν οι τρίχες του κεφαλιού σου!
—Ω! Διηγήσου μου την!

—Η γυναίκα σας μιλάει με τη μύτη! Αλήθεια;
—Ναι, Γιατί τό στόμα της έλυωσε άπ' τά πολλά λόγια!

—Πώς λέγεται αυτό τό φέρεμα;
—Τουριστικός οδηγός.
—Γιατί;
—Γιατί τά δείχνει όλα.

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΠΟΥ ΕΚΤΥΛΙΣΣΕΤΑΙ Σ' Ε-
ΝΑ ΞΕΡΟΝΗΣΙ ΤΟΥ ΕΙ-
ΡΗΝΙΚΟΥ —

Ελπίδι ΜΕ Τ' ΑΣΤΡΟΛΟΝΑΝΔΑ

-Ποιός σου ἔδωσε τό δικαίωμα νά μέ παρακολουθῆς, φώναξε ἡ Λινέτ ἀγριεμένη.

ΟΤΑΝ τὸ θαπὸρι χάθηκε στὸ
θάθος τοῦ ὀρίζοντος, οἱ τρεῖς
νέοι κυττάχτηκαν μὲ ἀπόγνω-
σι.

Ἀπὸ ἓνα ἀδικαιολόγητο, καπρίτσιο
τῆς ὥραίας χήρας Λινέτ Σαὶν Ζῶρζ,
ἔμειναν καὶ οἱ τρεῖς ἐγκαταλελειμ-
μένοι, ποῖος ἔβρει γιὰ πόσον καιρὸ,
σ' ἐκεῖνο τὸ ἔρημο θραχονῆσι μὲ μό-
νη συντροφιά τοὺς δυὸ γέροντες, τὸν
Τζόελ καὶ τὸν Τζόνα Γκάλ καὶ τὰ
ἄφθονα ἀστρολούλουδα πὺ γέμιζαν
τὸν τόπο.

Ὁ πλοίαρχος τοὺς εἶχε πῆ πὺς δὲν
εἶχαν καιρὸ νὰ κάμουν τὸν γύρο τοῦ
νησιού, μὰ ἡ Λινέτ ξεκίνησε. Ὁ Τόμ
ἀπὸ ἱπποτισμὸ πῆγε νὰ τὴν ὀρῇ καὶ
ἡ Τζίνη ἔμεινε μόνη τῆς στῆν ἀκρο-
γιαλιά νὰ περιμένῃ καὶ τοὺς δυὸ.

Τὸ ὑπερωκεάνειο ὁμας δὲν μπο-
ροῦσε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο, γι' αὐτὸ, ὅταν
ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ, σήκωσε ἀγκυρὰ ἀ-
φήνοντας τοὺς τρεῖς νέους πὺ εἶχαν
γνωρίστῃ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ τα-
ξιδιού, στὸ ἔρημόνησο.

Δὲν θὰ πέθαιναν θέβαια ἀπὸ τὴν
πείνα. Οἱ δυὸ γέροι εἶχαν ἄφθονα
τροφήμα. Ἡ θέσις τοὺς ὁμας δὲν ἦ-
ταν καὶ τόσο εὐχάριστη καὶ ἐκνευ-
ρισμένοι ἐκάθονταν στῆν παραλία
κυττάζοντας ἀκίνητοι τὸν καπνὸ τοῦ
θαπτοριού πὺ χανόταν στὸ θάθος.

—Πολὺ ἀνόητο ταξίδι, εἶπε ἡ Τζίνη.
—Ανόητο τὸ κάναμε ἐμεῖς! εἶπε ἡ
ὥραία χήρα. Τί κουταμάρα νὰ θυγῆτε
ἐσεῖς οἱ δυὸ νὰ μέ ζητήσετε! Ἐγὼ

μπορεῖ νὰχα σκοπὸ νὰ μένω στὸ νη-
σί μὲ τοὺς δυὸ ἔρημιτες! Ποῦ τὸ ξε-
ρατε ἐσεῖς;

Ὁ Τόμ Ρούσσελ δὲν εἶπε τίποτε.
Σκεπτόταν τὴν ἀγρέπαυλὶ τοῦ πὺ
εἶχε στῆν Αὐστρία καὶ πὺ ἂν τὴν ἐγ-
κατέλειπε στῆν τύχη τῆς, πόσον και-
ρὸ, θὰ πῆγαινε κατὰ διαβόλου. Καὶ
ὅλα αὐτὰ γι' αὐτὴν τὴν ὥραία χήρα!
Οἱ δυὸ γέροι ὥστόσο παρακολουθοῦ-
σαν τοὺς νεοφερμένους μὲ καταφανῆ
χαρά. Γι' αὐτοὺς, οἱ ἐπισκέπται ἐκεῖ-
νοι, ἦταν κάτι τὸ καινούργιο στῆν
μονότονη ζωὴ τοὺς...

Ἐδῶ καὶ περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ
χρόνια, σ' αὐτὸ τὸ ἔρημόνησο εἶχε
καταφύγει ἓνα ἀνδρόγυνο, οἱ μόνοι
πὺ ἐγλύτῳσαν ἀπ' τὸ ναυάγιο ἑνὸς
ἐμπορικοῦ καραβιοῦ, πὺ ταξίδευε
γιὰ τίς Ἰνδίες. Ἐκαμὸν ὀχτῶ παι-
διά κι' ἀπ' αὐτὰ δὲν ζοῦσαν παρὰ
μονάχα τὰ δυὸ μικρότερα, οἱ δυὸ
σημερινοὶ γέροι. Πολλὲς φορὲς τοὺς
παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία νὰ φύ-
γουν ἀπὸ τὸ θραχόνησο αὐτὸ μὰ δὲν
ἔβλησαν ποτὲ νὰ τ' ἀφήσουν.

Διάφοροι θρύλοι ἐπλέκοντο γιὰ
γύρω ἀπ' αὐτοὺς καὶ ἓνα σωρὸ ἱστο-
ρίες κυκλοφοροῦσαν. Τὰ θαπὸρια
σταματοῦσαν ἐπὶ τῆς, γιὰ νὰ δοῦν
οἱ ἐπιβάτες τοὺς αἰτοὺς τοὺς δυὸ αἰ-
ωνόβιους καὶ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ χα-
ριτωμένο νησάκι τοὺς, πὺ ἦταν οἱ
μόνοι τοῦ κόσμου, μαζὶ μὲ ὀκτὼ
σταυρούς: Οἱ γονεῖς καὶ τὰ ἑξή ἀ-

(ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ 69ῃ ΣΕΛΙΔΑ)

Με διασάει παραπάλαι

Νέα φιλμ

De Nice en taxi
Δέν εἶσ' ἐν τῷ ξει
Une dispute
(15

Une dispute dans un couvent
(Ένας δισταγμός
έναν κοινό)

Navré!
(Nà, Bré!)

Une fête champêtre
(Μια φέτα σούρα)

Le rapt d'un trône
(Οὐρανός)

Θεατρικόν

Τραγωδία

Дрѣво

Βλῆμα.
Θῦμα.
Μυῖμα.
Κρῦμα!

ΕΡΩΣ

Λίμα...
Χρῆμα...
Κτῆμα.
Τμῆμα!

·ΩΣΤΕ,
ΛΟΙΠΟΝ,
ΑΥΤΟΣ
ΕΙΝΑΙ Ο
ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΕΥΣ ΣΟΥ
ΠΟΥ ΛΕΓΕ-
ΤΑΙ ΠΑΤΡΟ-
ΚΛΟΣ;

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Θεατρικά

Στὴν Κοκκίνη-Μαυρέα τῇ
οἱ Ρηγάπουλος-Κιούσης ἐν
—συγγραφεῖς σοβαροὶ (ἀκριβοί—
ἐφορτώσαντε μίαν περὺ, (για
καμωμένη στὰ ἴδια τ' ὄρνθα (σκάμεις
ποῦ φοβοῦμαι —τί σκάμεις (ισσακι!—
πὺς αὐτὰ τὰ λαμπρά παλ- (λημέρια
θὰ τὸ κλείσουν σὺν τῷ «Τε- (ροκέ!»
ΑΧ ΜΑΜ, δ... κρητικὸς

MISE-238

ΦΛΕΡΤ ΣΤΟΥΣ
ΠΑΓΟΥΣ

Α)
ΟΧΙ...
ΟΧΙ!
ΝΑ ΠΑΣ
ΠΡΩΤΑ ΝΑ
ΞΕΥΡΙΣΤΗΣ.

ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

- ΜΕ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ ΠΟΥ Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΜΟΥ
ΚΑΝΕΙ ΤΟΣΗ ΦΑΣΑΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΣΜΩΣΗ Η ΠΡΩ
ΤΗ ΦΟΡΑ ΠΟΥ... ΤΙΕΤΑ.

— ΑΥΤΗ
ΤΗ ΦΟΡΑ,
ΕΥΤΕΡΠΗ,
ΘΑΜΑΘΗΣ
ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ
ΠΩΣ ΜΑΓΕΙ
ΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ
ΣΤΙΦΑΔΟ...

TRELO OMI

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ, ΘΥΓΑΜΜΕΝΗ ΜΕΣΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΧΡΟΝΗ ΖΩΗ

Τῆς διασήμευ συγγραφέως

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

Ελληνική απόδοση: ΘΑΝΟΥ ΓΙΑΝΝΕΛΗ

«Ἀγαπᾶς τὸν ἄντρα
τῆς ἀδελφῆς σου !»

Αγαπᾶς τὸν ἄντρα τῆς ἀδελφῆς σου!... ἀγαπᾶς τὸν ἄντρα τῆς ἀδελφῆς σου... τῆς φαινόμενου πὼς μοιροῦνται, ἀμετάκλητα, κατηγορηματικά, ὁ κινήτρως τοῦ ἀεροπλάνου καθὼς ἔβαινε τὴν ἑλικά να σπριφονεῖται δαμονομένα.

Τὰ ἴδια λόγια ποὺ ἔνοιωσε καὶ κτυποῦν, βαρειά, ἀδιάκοπα, στ' αὐτιά της, τίς τελευταῖες αὐτῆς ὁδομαδές, ἀπὸ ἐκεῖνο το ὁρῶν ποὺ τὴν εἶχε φιλήσει ὁ Ρόν. Τὸ φιλεῖ ἐκεῖνο ἴσως καὶ μὴν εἶχε καμμία σημασία γιὰ τὸν Ρόν, γιὰ τὴν Δίτσα ὅμως..

«Ἀγαπᾶς τὸν ἄντρα τῆς ἀδελφῆς σου», ἐξακολούθησε νὰ πῇ φαίνεται πὼς σφυροκοποῦσε στ' αὐτιά της τὸ ρυθμικὸ μουρμούρισμα τοῦ κινητήρος καὶ ἡ Λίτσα δὲν ἄντεξε πιά.

—Ὁύφ, δὲν εἶνε ἀλήθεια! Δὲν τὸν ἀγαπῶ... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω πιά... ψυθίρεο στὸν ἐαυτὸ τῆς ἡ Λέζα Ἀθῆνα καὶ τὰ λεπτά, γαυτοφορεμένα χεράκια τῆς χειροτέρας ἀεροπόρου κινήθησαν ἀσυνείδητα, σπασμωδικά, πάνω στὸ πηδάλιο τοῦ θεοαυτοκτονῶντα καὶ τὸ νὰ χοροπηδᾷ σὰν ἀνυπόταχτο κατσίκι μέσα στὸν ἐρατο ὁμιλοῦντὴ τῆς Καλλιφρονίας.

— Ἦσυχά! ἀκούστηκε ἀπὸ πίσω της ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τοῦ

41

μια και μαζί του να ποτοποιηθεί το σώμα της. «Ω, τι άνετη φραση φρίκη!...

—Μην είσαι δα τόσο απαισιόδοξος, Λέιν, είπε η Λίζα, χαμογελώντας βεβαιωμένα. Σὺ ὁ ἴδιος μου εἶπες τόσες φορές πως ἤμουν ὁ καλλίτερος πιλότος πὺν γνώρισε. Δὲν μου τὸ εἶπες; —Ναί, ἀλλὰ τώρα τελευταία ἔχεις πάθει μιὰ τέτοια νευρική διαταραχή, πὺν δὲν μπορῶ νὰ βεβαιώσω τὸ ἴδιο. Δὲν ξέρω τί σου συμβαίνει. Προσπαθῶ ἀπὸ τόσο καιρὸ νὰ τὸ μαντέψω μὰ τοῦ κακίου. Καὶ πρέπει νὰ ξέρης, πὺς ἂν σοῦ συμβῇ τίποτε, θὰ θεωρῶ πάντα τὸν ἑαυτὸ μου ἔνοχο. Ἡ συνειδήσις μου δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ κοιμηθῶ ἤσυχος. Αὐτὸ εἶνε πὺν μὲ βασανίζει καὶ μὲ κάνει νὰ φαίνομαι σὰν μικρὸ παιδί μπροστὰ σου, αὐτὸ καί... Μὰ ὁ Λέιν καὶ πάλι σταμάτησε. Τόση ὥρα τῆς ἔλεγε, τῆς ἔλεγε καὶ ἀκόμα δὲν τόλμησε νὰ τῆς φωνάξῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀλήθεια: «Δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσῃς τὴν τρέλλα πὺν σκέπτεσαι, Λίζα, γιατί σ' ἀγαπῶ!» καὶ καθὼς καὶ πάλι δὲν τολμοῦσε νὰ τῆς τὸ πῆ, πρόσθεσε τονίζοντας τὰ λόγια του:

—...καὶ σοῦ τὸ δηλώνω καθαρά, πὺς μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ κάμῃς τὴν πτήσι αὐτή... —Μπᾶ! καὶ μπορῶ νὰ μάθω, παρακαλῶ, μὲ ποιὸν τρόπο σκοπεῖς νὰ μ' ἐμποδίσῃς; τοῦ εἶπε κάπως εἰρωνικά ἡ Λίζα πὺν ἐνοιοθε τὸν ἑαυτὸ της πὺν εὐδιάθετο.

Ὁ Λέιν ἀρκέστηκε νὰ τὴν κυττάξῃ μὲ τὸ αὐστηρὸ ὄφρος πὺν ἔπαιρνε ὅταν τῆς μάθαινε νὰ πιλοτάρῃ ἐνῶ ἡ Λίζα, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ κοκτεῖλ, πὺν δὲν ἄργησε νὰ φέρῃ τὸ ἀποτελέσματὸν, τινάχθηκε ζωηρὰ ἀπὸ τὸ κάθισμά της, ἄφησε μερικὰ χαρούμενα ἐπιφωνήματα καὶ χτυπώντας τὸν Λέιν φιλικὰ στὸν ὦμο τοῦ εἶπε χαμογελώντας:

—Α, Λέιν! Ἐχεις τίς κακίες σου σήμερα... Ἐλα τ' ἀπόγευμα σίτί μου. Ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ Ρόν θὰ ἔχουν μερικοὺς καλεσμένους γιὰ κοκτεῖλ, καὶ καθὼς φαντάζομαι, ἀργότερα θὰ χορεύουν.

Δίστασε. Τὰ μάτια του πρόσληφθηκαν στὸ πρόσωπό της, ἔνα πρόσωπο λεπτὸ μὲ ρόδινα, ξανναμένα τώρα, μάγουλα καὶ μὲ μεγάλα γαλανὰ μάτια μέσα στὰ ὁποῖα χαμογελοῦσε ἡ ἀθωότης τοῦ βλέμματός της.

—Καλὰ, εἶπε... Μὰ σὰν νὰ μετάνιωσε ἀμέσως, πρόσθεσε διαστικὰ:

—Ὅχι, δὲν θὰ μπορέσω νᾶλθω!

—Γιὰ ποιὸ λόγο; ῥώτησε ζωηρὰ ἡ Λίζα. Ποτέ σου δὲν ἔρχεσαι ὅταν σὲ προσκαλῶ, Λέιν.

—Ξέρεις καλὰ, ἀγαπητή μου, ὅτι ἡ κοινωνική μου θέσις δὲν ταιριάζει μὲ τὴν δική σας...

—Κουταμάρες! Καὶ μ' αὐτὲς τίς κουταμάρες κατὰφερες ὥστε κάθε νέα πὺν σὲ γνωρίζει νὰ σὲ νομίζῃ ἀπλῶς γιὰ μισάνθρωπο. Αὐτὸ εἶνε ὅλο!

—Καλὰ, λοιπόν, θὰ ἔλθω σήμερα καὶ θὰ ἔλθω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ σὲ ἀποτρέψω μιὰ ἀκόμα φορὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνεξήγητη πτήσι. Θᾶλθω γιατί πρέπει νὰ πεισθῇς καὶ ἡ ἴδια πόσο τρελλὸ εἶνε τὸ καπρίτσιο σου στὸ ὁποῖο ἐγκαλοῦθεὶς νὰ ἐπιμένῃς...

Ἡ Λίζα τοῦσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι, ἔτρεξε πρὸς τὴν στενὴ ἔξοδο τοῦ μικροῦ μπάρ, τοῦστειλε καὶ ἀπὸ κεῖ ἕνα χαιρετισμὸ μὲ τὸ χέρι της καὶ πηδώντας γελαστὴ στὸ γήπεδο, χάθηκε σὰν ἄνεμος ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο, τραβώντας πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ μεγάρου της.

Στὸ δρόμο ἀποροῦσε μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της πὺς μποροῦσε καὶ ἦταν τόσο εὐθυμη, ἀφοῦ ἐνοιοθε μέσα της ἕναν δυνατὸ πόνο, λάγνο καὶ ἔνοχο, καὶ ἀφοῦ ἡ συνειδήσις της δὲν τὴν ἄφηνε ἤσυχη, τρεῖς ὀλόκληρες ἑβδομάδες, κάνοντας καὶ αὐτὴ τὴν στιγμή ἀκόμα τὸ θρόϊσμο τῶν φύλλων τῶν γύρω της δένδρων, νὰ τῆς φαίνεται πὺς φώναζε καὶ αὐτό: «Ἀγαπᾷς τὸν ἄντρα τῆς ἀδελφῆς σου! Ἀγαπᾷς τὸν ἄντρα τῆς ἀδελφῆς σου!»

Μισὴ ὥρα ἀργότερα καὶ ὅταν πὰ ὁ ἥλιος εἶχε δύσει, ἡ Λίζα ἔμπαινε ἀπὸ τὴν μεγαλόπρεπη πόρτα τοῦ μεγάρου της. Μόλις προχώρησε λίγα βήματα, εἶδε τὸν Ρόν νὰ βουτᾷ μέσα στὴν μικρὴ λίμνη, πὺν ἦταν κάτω ἀπὸ τὴν βεράντα, καὶ θέλησε νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Ὁ Ρόν ὅμως τὴν ἀντελήφθηκε καὶ τότε ἀναγκάστηκε νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι της σὲ χαιρετισμὸ χωνεῖς νὰ σταματήσῃ καθόλου. Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ πλησιάσῃ τίς σκάλες τοῦ μεγάρου καὶ ὁ Ρόν, τρέχοντας, τὴν ἔ-

φτάσε καὶ στάθηκε χαμογελώντας μπροστὰ της.

Ὀλόσιος, μεγαλόσωμος, μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ του κορμί, μέσα στὸ κολυμβητικὸ του κοστούμι, ἔμοιαζε σὰν ἀρχαῖος θεὸς τοῦ Ὀλύμπου, ἐνῶ τὰ βρεγμένα ξανθὰ κύματα τῶν μαλλιῶν του ἄφηναν χρυσαφένιες ἀνταύγειες μετᾶλλον. Τὴν κυττάζε κατὰμματα μὲ τὸ σαγηνευτικὸ του βλέμμα κάνοντας τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾷ δυνατὰ. Ἐνα γλυκὸ εἶγος ἐνοιοσε τότε νὰ διαπερνᾷ τὸ κορμί της καὶ ἀθελά της ἀναπολοῦσε τὸ θερμὸ ἐκεῖνο φίλιν πὺν ἡ ἀνάμνησις του τὴν ἔκανε νὰ παρᾶλῃ.

—Λίζα, σ' ἀγαπῶ πολὺ, ἀκούστηκε ψιθυριστὰ, σὰν νῆικαῖδ μελωδία, ἡ φωνὴ τοῦ Ρόν. Γιατί μ' ἀποφεύγεις;

Ἡ Λίζα τὸν κυττάζε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

—Ναί, γιατί μ' ἀποφεύγεις, σὰν νῆικαῖδ μολυσματικὸ μικρόβιο, συνέχισε στὸν ἴδιο τόνο ὁ Ρόν. Τί ἔκαμα ὥστε νὰ μὲ περιφρονῇς ἔτσι; Ἐχῶ τρεῖς ἑβδομάδες ἐδῶ καὶ δὲν σὲ εἶδα παρὰ δυὸ-τρεῖς φορές. Σηκώνεσαι καὶ φεύγεις γιὰ τ' ἀεροδρόμιο, πρὶν ἀπ' τὰ χαράγματα καὶ τὰ θράδνα γυρίζεις πάντα ἀργά. Ποτέ σου δὲν ἐμφανίζεσαι στὶς ἐσπερίδες...

—Θὰ ἔλθω ἀπόψε, τὸν διέκοψε. Τώρα εἶνε ἀνάγκη νὰ σ' ἀφήσω.

Ἐτρεξε καὶ ἀνέθηκε τίς σκάλες διαστικὰ, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸ ν' ἀπαντήσῃ. Ἐνοιοθε τ' αὐτιά της νὰ βομβοῦν, τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται καὶ τὰ μελίκια της νὰ χτυποῦν δυνατὰ.

Σκληρὰ καὶ ἄδικα ἀδελφικά λόγια

Ὁρθία, μπροστὰ στὸν κρυστάλλινο καθρέφτη της μέσ' στὸ κοινὸ κλιστικὸ μπουντουάρ της, ἡ Λίζα προσπαθοῦσε νὰ ξεμπελῇ τὰ ἄτακτα μαλλιά της. Ἀπέφευγε ὅμως νὰ συγκεντρών τὸ βλέμμα της γιὰ πολλὴ ὥρα μπροστὰ της, γιατί μέσ' στὸν καθρέφτη δὲν ἔβλεπε τὸ πρόσωπό της, ἀλλὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ρόν, τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο τοῦ Ρόν, τὸ κυνικὸ του στόμα πὺν τόσο τὴν εἶχε ζαλίσει, τὴν εἶχε ἀλχηλωτίσει...

—Λίζα, ἀκούστηκε μιὰ λεπτὴ φωνὴ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ μπουντουάρ της, δὲν θᾶλθῃς ἀπόψε στὴν ἐσπερίδα;

Στράφηκε καὶ εἶδε τὴν διδυμὴ ἀδελφὴ της νὰ μπαίνει. Ἡ Μαργαρίτα ἦταν τόσο γλωμὴ καὶ καταβεβλημένη πὺν ἡ ἀδελφὴ της τρώαζε, σὰν πρώτη φορὰ νὰ πρόσεξε τὴν κατάστασις της αὐτὴ ἀπὸ τότε πὺν γύρισε στὴν Καλλιφόρνια.

—Ναί, Μαργαρίτα, θᾶλθω, προσκάλεσα μάλιστα καὶ τὸν Λέιν καὶ ὅπου νᾶνε, θὰ καταφθάσῃ καὶ αὐτός, ἀπῆντησε ἡ Λίζα, γυρίζοντας στὸν καθρέφτη.

Ἀπέφυγε ὅσο μποροῦσε νὰ κυττάξῃ κατὰμματα τὴν Μαργαρίτα, γιατί ἐνοιοθε τὸν ἑαυτὸ της ἔνοχο ἀπέναντί της, τὴν ἀπέφυγε γιατί δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφῇ τὸ ἄθωο της βλέμμα πὺν τόσο πολὺ τὴν τάραζε καὶ τὴν ἀναστάτωνε. Ἐτσι οἱ δυὸ ἀδελφές, ὅταν τύχαινε νὰ συναντηθοῦν, κυττάζε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἀβέβαια, ἐρευνητικὰ καὶ γιὰ τὴν Μαργαρίτα ἦταν περισσότερο μαρτύριο αὐτὸ καθὼς δὲν ἤξερε πὺν ν' ἀποδώσῃ τὴν στάσι τῆς ἀδελφῆς της. Σήμερα ὅμως ἀπεφάσισε νὰ μιλήσῃ στὴν ἀδελφὴ της. Καὶ καθὼς κάποια στιγμή ἡ Λίζα γύρισε πίσω της νὰ πάρῃ κάποιο μπουκαλάκι, ἡ Μαργαρίτα τῆς εἶπε σχεδὸν ἀπότομα:

—Υπάρχει κάτι μετὰξὺ μας, Λίζα, πὺν πρέπει πὰ νὰ τὸ μάθω. Μήπως... μήπως σοῦ γίναμε πὰ βαρετοὶ καὶ θέλεις νὰ φύγουμε;

—Νὰ φύγετε; Μοῦ γίνατε βαρετοὶ; Θεέ μου! Πὺς τολμᾷ καὶ μὲν μου ἀδελφοῦλα καὶ κάνεις τέτοιες σκέψεις; Τέτοιες γελοῖες σκέψεις; Δὲν σοῦ εἶπα, χίλιες φορές ὅτι τὸ δικό μου σπῆτι εἶνε καὶ δικό σου; Κι' ἔπειτα, μήπως δὲν ξέρω σὲ ποιὰ οικονομικὴ κατάστασι βρίσκεστε, ὥστε καὶ ἂν θέλετε ἀκόμα νὰ φύγετε, νᾶνε ἔγκλημα νὰ σᾶς ἀφήσω;

Τὰ μάτια τῆς Μαργαρίτας ἔγιναν ἀπλανῆ, τὸ πρόσωπό της χλώμιασε, τὸ χέρι της διέγραψε μιὰ χειρονομία ἀπελπισίας, ἡ φωνὴ της ξεψύχησε σὰ χεῖλιν της καὶ ἀναγκάστηκε νὰ καθήσῃ κάπου γιὰ νὰ μὴ σωριασθῇ χάμω...

—Ξέρω, ξέρω, εἶπε μὲ πικρία ἡ Μαργαρίτα... Ἀλλὰ ἐσύ, ὦ ἐσύ Λίζα, ἔπαιξες καλὰ τὸν ρόλο σου καὶ τώρα ὅλα αὐτὰ ἀνήκουν σὲ σένα. Δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα ἐδῶ... Ἐπρεπε νὰ τὸ εἶχα καταλάβει...

—Πῶς; Ἐσύ, Μαργαρίτα, ἐσὺ ἡ ἀγαπημένη μου ἀδελφοῦλα.

τολμᾷ νὰ μιλήσῃ ἔτσι; ἀπῆντησε ξαναμμένη ἡ Λίζα. Δὲν νοιώθεις, Μαργαρίτα, πόσο χαμηλὰ μὲ ὑποβιβάζεις μ' αὐτοὺς τοὺς ὑπαινιγμούς; Δὲν σοῦ πρότεινα τόσες φορές νὰ δεχθῇς τὴν μισή μου περιουσία;

Λυγμοὶ ἔπνιξαν τὴν φωνὴ της, καθὼς τὸ δύστυχο κορίτσι ξαναθυμῶταν τίς τόσες καὶ τόσες φορές, πὺν γονατιστὴ παρακαλοῦσε τὴν θεὰ της Ἄντυ, νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀδελφὴ της καὶ νὰ μὴ τὴν ἀποκληρώσῃ.

Ὁρθὴ τώρα ἡ Μαργαρίτα, ἀδιαφρόντας γιὰ τὸ ἄδικο ψυχικὸ χτύπημα πὺν ἔδωσε μὲ τὰ λόγια της στὴν ἀδελφὴ της, εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή, καθὼς ἔτρεξε σύκορημ:

—Δὲν θέλω τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἡ θεὰ τ' ἄφησε ὅλα σὲ σένα καὶ εἶνε ὅλα δικά σου... Μοῦ εἶνε ἀνυπόφορο νὰ δέχομαι ρούχα καὶ τόσα ἄλλα καὶ νὰ μένω ἐδῶ μέσα. Εἶμαι παντρεμένη μ' ἐκεῖνον πὺν μοῦ ὑπέδειξε ἡ καρδιά μου... Ὁ Ρόν εἶνε ἀρκετὰ εὖρωστος καὶ νέος γιὰ νὰ μπορῇ νὰ μὲ ὑποστηρίξῃ βρίζοντας μιὰ δουλειά...

Γύρισε τὸ κεφάλι της ἄλλου γιὰ νὰ μὴν ἰδῇ ἡ Λίζα ἕνα χονδρὸ δάκρυ πὺν κύλισε γοργό. Ἦξερε καὶ ἡ Μαργαρίτα, ὅπως τὸ ἤξεραν ὅλοι, ὅτι ὁ Ρόν ποτέ του δὲν εἶχε ἐργασθῇ καὶ μάλιν στα καυχόταν γι' αὐτό. «Δὲν μ' ἀρᾷει νὰ κοπιᾶω, οὔτε νὰ δουλεύω ἀπλῶς, ἔλεγε ὁ ἴδιος συχνά, ὅσο ὅμως γιὰ νὰ χτυπῶ τὸ κοκτεῖλ τὸ ζήτημα ἀλλάζει».

—Μὰ ὁ Ρόν, σ' ὅλη του τὴν ζωὴ, ποτέ του δὲν ἐργάστηκε, ἀγαπημένη μου ἀδελφοῦλα, τόλμησε νὰ παρατηρήσῃ, κάπως ἀπελπισμένα ἡ Λίζα.

—Μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ, ἀπῆντησε ἀπότομα ἡ Μαργαρίτα. Κι' ἔπειτα θὰ ἐργασθῶ καὶ ἐγὼ ὅταν θὰ ἀναλάβω ἂν... ἂν βέβαια βρῶ κάτι νὰ κάμω...

—Καὶ μὲν μου ἀδελφοῦλα, δὲν σ' ὀφείλει τίποτε μὲ τὸ νὰ θέλῃς νὰ εἶσαι τόσο ὑπερήφανη καὶ ἰσχυρογνώμων. Δέξου αὐτὰ πὺν σοῦ προσφέρω...

Ἡ Μαργαρίτα ὅμως εἶχε προχωρήσει καὶ ὅλα πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ γυρίζοντας πίσω της εἶπε μὲ πικρὸ χαμόγελο στὴν ἀδελφὴ της:

—Μπορεῖς νὰ λές ὅτι θέλεις τώρα, μὲ τὸ νὰ μᾶς ἀποφεινῃς ὅμως χωρὶς λόγο, καὶ ἐμένα καὶ τὸν Ρόν, δειχνεῖς πολλὴ καθαρὰ ὅτι θέλεις νὰ μᾶς ξεφορτωθῇς καὶ μὴ ζητᾷς νὰ μὲ πείσῃς γιὰ τὸ ἀντίθετο... Πάντως σοῦ ὑποσχίμαι ὅτι σύντομα θὰ σ' ἀπαλλάξουμε ἀπὸ τὸ βάρος αὐτό...

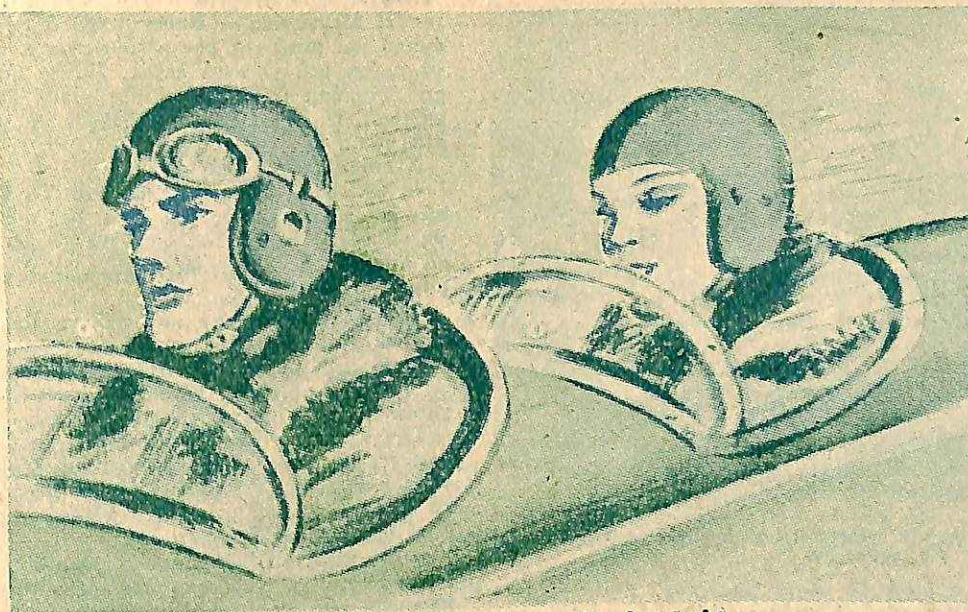
Ἐφυγε τονίζοντας τὰ τελευταῖα της λόγια καὶ ἡ Λίζα ἔπεσε σχεδὸν συντριμμένη ἀπὸ τὴν θλίψη, πάνω σ' ἕνα κάθισμα. Ἐνοιοθε τὸ κορμί της νὰ τρέμῃ καὶ τῆς φαίνονταν πὺς τὰ πόδια της δὲν μποροῦσαν νὰ κρατήσουν τὸ βάρος τοῦ σώματός της. Ἀγαποῦσε πολλὴ τὴν Μαργαρίτα καὶ ἦταν τρομερὸ ν' ἀκούῃ τὴν ἀδελφὴ της νὰ τὴν θεωρῇ ἱκανὴ γιὰ ὅσα τῆς ἀπέδιδε. «Ὁ, ἂν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ στὴν Μαργαρίτα, νὰ τῆς ἐξηγήσῃ γιατί ἀπέφυγε νὰ τοὺς βλέπῃ... ἂν μποροῦσε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι τὸ γελοῖο χεῖμα δὲν ἔπρεπε ποτέ ν' ἀνοίξῃ μιὰ τέτοια ἔδυσσο μετὰξὺ τους, ὥστε νὰ μιλοῦν τόσο σκληρὰ, τόσο ἀπότομα...

«Ἀγαπητή μου! μοῦ εἶπε, ἀγαπητή μου!»

Εἶχε πὰ τελειώσει τὸ ντύσιμό της. Τὸ φόρεμά της ἀπλὸ καὶ ἁρμονικὸ ἦταν καμωμένο ἀπὸ διαφανῆς καὶ λαμπεροῦ ὕφους μὰ πὺν οἱ ὀχρεὲς γαλάζιες πτυχές του ἄφηναν σὲ κάθε κίνησί της γλυκὲς μαρμαρυγὲς σχεδὸν μῶβ. Ἐπάνω ἄφηνε ἕνα κύκλο ἀπὸ γυμνοῦς ὤμους.

Τὰ πλοῦσια καλοχτενισμένα τώρα μαλλιά της μὲ τὸ δροσερὸ λεπτὸ πρόσωπό της καὶ μὲ τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της, ἀποτελοῦσαν κατὰ τὸ αἰθερίο... κατὰ τὸ ἀκαθόριστο καὶ χαριτωμένο.

Ἦταν πὰ ὥρα νὰ κατέβῃ. Ἐτρεξε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν

Ἡ Λίζα ρίχτηκε μὲ πάθος στὴν ἀεροπορία.

καρρεφτὴ καὶ πρὸς χωρώντας πρὸς τὸ παλινδρόμιο, ἔρχισε νὰ δηματιζῇ σὰν νᾶθελε πρῶτα νὰ διώξῃ τὴν θλίψη πὺν τῆς προσένησαν τὰ λόγια τῆς Μαργαρίτας. Εἶχε πὰ σκοτεινιάσει καὶ ὁ γαλάζιος οὐρανὸς μὲ τὰ λαμπερὰ του ἀστέρια χαίνονταν πίσω ἀπὸ τίς ἀνώμαλες κορυφές τῶν βουνῶν. Τὸ βραδυλὸ ἀεράκι δρόσιζε τὸ φλογισμένο της, σὰν πυρετὸ, πρόσωπο καὶ ἐμπαινε στὸ δωμάτιο γεμίζοντας τὸ ἀπὸ τὴν χλιαρὴ μυρωδιά τῆς γῆς τῶν φύλλων καὶ τῶν χόρτων.

Πὺν κάτω ὁ δρόμος στολιζόταν ἀπὸ μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ αὐτοκινήτων. Οἱ προσκεκλημένοι ἔρχισαν νᾶρχονται. Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς βρίζονταν στὴν τραπέζαρία πίνοντας τὰ πρῶτα ἀπ' τὰ περιφρακτὰ κοκτεῖλ τοῦ Ρόν.

Ἡ Λίζα στάθηκε λίγα λεπτὰ ἀκόμα ἀναπνέοντας τὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ μετὰ, κλείνοντας πίσω της τὰ παραθυρόφυλλα, ἔρχισε νὰ κατεβαίνει τὰ μαρμάρια σκαλοπάτια. Δὲν εἶχε προσφθάσει νὰ πατήσῃ στὴ σάλλα, ὅποτε ἀκουσε ἀπὸ τὸ βάθος τὴν φωνὴ τοῦ Ρόν.

—Ἀγαπητή μου Λίζα, ἔχω τρεῖς ποτὰ πὺν τὰ φυλάω γιὰ σένα. Θὰ τ' ἀναμείξω σ' ἕνα καὶ θὰ σοῦ δώσω νὰ πῇς τὸ θαῦμα αὐτό, γιὰ νὰ συμπᾶθῃς τὸν γαμπρό σου...

Ἡ Λίζα κοκκίνισε καθὼς εἶδε τὰ βλέμματα τῶν προσκεκλημένων νὰ καρφώνονται ἀπάνω της μὲ θαυμασμό, ἔκαμε μιὰ μικρὴ ὑπόκλισι τοῦ κεφαλοῦ καὶ δέχτηκε μὲ χαμόγελο τὸ κοκτεῖλ πὺν τρέχοντας τῆς ἔφερε ὁ Ρόν. Μόλις τὸ χέρι τῆς ἀκούμπησε τὸ δικό του, τὸ ποτήρι ἔρχισε νὰ τρέμῃ καὶ λίγες σταγόνες ἔπεσαν στὸ χέρι της.

Σήκωσε τὸ ξανθὸ κεφάλι του στὸ πρόσωπό της καὶ τὰ πανοῦργα μάτια του μισόκλεισαν ἐκφραστικὰ.

—Ἀγαπητή μου! τῆς ψιθύρισε καὶ ἀπῆντησε τὴν Λίζα νὰ κρατᾷ τὸ ποτήρι πὺν ἔτρεμε ἀκόμη στὸ χέρι της, ξαναγύρισε στὸ πρόχειρο μπάρ του.

«Ἀγαπητή μου!» Μοῦ εἶπε «ἀγαπητή μου!» Μὰ τάχα, ὁ καθὼς νὰς δὲν μοῦ τὸ λέγει; Τί διαφορά ὑπάρχει; Γιατί νὰ εἶμαι τόσο εὐαίσθητὴ;» διαλογιζόταν ἡ Λίζα ἀπελπισμένα. «Ἀγαπᾷς τὸν ἄντρα τῆς ἀδελφῆς σου», τῆς φώναζε ἡ συνειδήσις της...

Ἀφῆσε τὸ ποτήρι, χωρὶς τὰ χεῖλιν της ν' ἀγγίξουν τὸ πιετὸ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν εἴσοδο νὰ υποδεχθῇ τὸν Λέιν πὺν φαίνονταν σὰν ἕνος μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν γλεντιέδων.

—Ἀλοῦ, Λέιν! Γιατί ἔτσι ἀργά;

—Ἀργά; Ὅχι δά...

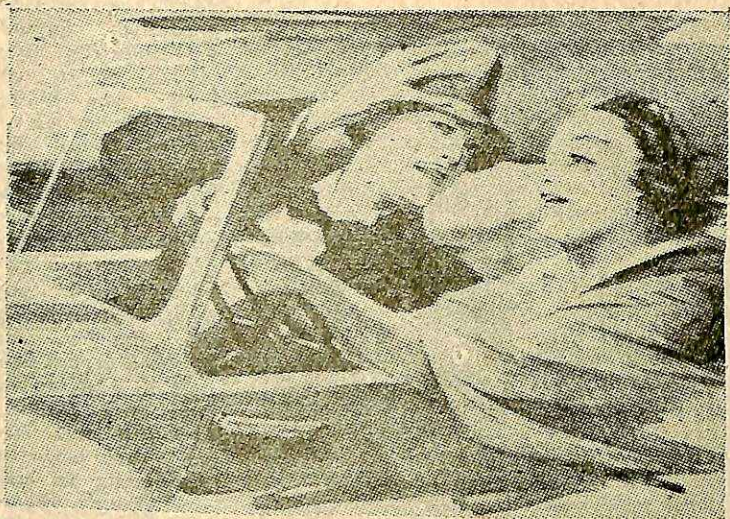
Στηρίχθηκε στὸ μπράτσο του καὶ προχώρησαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ὁ Λέιν στάθηκε γιὰ ν' ἀνταποδώσῃ τὸν χαιρετισμὸ μιᾶς θαυμαστῆς του ἡθοιοῦ τοῦ κινηματογράφου, πὺν ἤξερε ὅτι δὲν θὰ τὸν ἄφηνε ἤσυχο ἂν δὲν τῆς ἀπαντοῦσε καὶ ἡ Λίζα στράφηκε ἕνα γύρω πρὸς τὰ ζευγάρια πὺν ἔρχισαν νὰ χορεύουν.

Ἀθελά τὰ μάτια της καρφώθηκαν πάλι στὸν Ρόν καὶ θαῦμαξε τὴν γεμάτη χάρι εὐκαμψία του καθὼς χόρευε μὲ τὴν Μαργαρίτα. Τῆς φαίνονταν πὺς περισσότερο μάλλον οἱ δυὸ τους παρὰ μιλοῦσαν, γιατί τὸ πρόσωπο τῆς Μαργαρίτας ἦταν σὰν θροπλισμένο, ἔτοιμο νὰ κλάψῃ...

Χορεύει, Λίζα; τὴν ῥώτησε κάποιος καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν συγκατάθεσί της τὴν τράβηξε κοντὰ του καὶ ἔρχισε νὰ στρεφονεῖζῃ μαζί της ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ζευγαριῶν.

★

Τὸ δειπνο σερβιρίστηκε στὴν ταράτσα ὅπου εἶχαν τοποθετηθῇ μικρὰ τραπέζια γιὰ δυὸ ἄτομα τὸ καθένα. Μόνοι καὶ ἡ Λίζα καὶ τὸν Λέιν, καθισμένοι σὲ μιὰ ἀπόμωρη γωνιά, δοκίμαζαν πὺν καὶ πὺν τὰ διάφορα σάντουιτς, πὺν οἱ ἄλλοι γύρω τους κατεβρόχθιζαν μὲ λαίμαργία. Ὁ Λέιν, ἀφοῦ ἔμεινε λίγες στιγμὲς συλλογισμένος, νομίζοντας πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία, ἔρχισε πάλι νὰ μιλά γιὰ τὴν πτήσι.

Πες λίγες μέρες πριν απ' την πτήσι, τις πέρασε στο αεροδρόμιο με τον Λέιν.

—Είπε τόσο επικίνδυνη αυτή η πτήσις, Λίτσα, άρχισε...
—Ούφ. Σταμάτησε σε παρακαλώ, Λέιν, έκαμε η Λίτσα θυμωμένη.
Τά καστανά μάτια του αδύνατου παλληκαριού την κούτταξαν με περιέργεια, αλλά τὰ χείλη του δεν τόλμησαν ν' ανοίξουν. 'Η Λίτσα σκεπτόταν. Σκεπτόταν, τί θα έλεγε τάχα ο Λέιν αν μάθαινε την άλήθεια, πώς άγαπούσε, δηλαδή, τον Ρόν και πώς γι' αυτήν ήταν σωστό μαρτύριο νά ξη στην ίδια στέγη μ' αυτόν;...
Τέλος τὸ δειπνο τελείωσε, κι' ο χορός, αυτή τή φορά, άρχισε στην ταράτσα. Καί τώρα...ανάποφρευκα η Λίτσα χόρευε με τον Ρόν...

Ο Λέιν έπεμ- δώνει

Εκαμε δ,τι μπορούσε για νά τον άποφύγη με τελικά δεν τὸ κατώρθωσε και τώρα ο Ρόν την κρατούσε σφιχτά, σχεδόν θάνασσα. Τὸ κεφάλι τῆς Λίτσας έφτανε ὡς τὸν ὦμο του κι' αὐτὸς την έσφιγγε τόσο κοντά του ποῦταν άναγκα- σμένη νά τον κυττάξη στὸ πρόσωπο πὸν τῆς χαμογελοῦσε γλυκά. Κάποια στιγμή πὸν ένοιωσε τὸ χέρι του νά κινῆται ελαφρά, χαιδευτικά στὴ γυμνή ράχι τῆς, μόλις κατώρθωσε νά μὴ σωρια- στή χάμω ἀπὸ τὸν κλονισμό πὸν αἰσθάνθηκε.
—Λίτσα, τῆς ψιθύρισε με φωνή πὸν έμοιαζε βραχνιασμένη, Λί- τσα, γιατί μὸν φέρονσαι τόσο ψυχρά; Μήπως δεν με συμπαθεῖς; Προσπάθησε νά κρύψῃ τὴν ταραχή τῆς κάτ' ἀπὸ ἕνα ήχηρὸ χαμόγελο και,
—Βέβαια και σὲ συμπαθῶ, τοῦ εἶπε.
«Τὸν συμπαθοῦσε!» Τί εἰρωνεία για τὸν ἑαυτὸ τῆς, ἀπὸν έτρεμε δλόκληρη στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς του καὶ τὸ αἷμά τῆς μεταβαλλόταν σε φλόγα στὸ ἄγγιγμα τῶν χεριῶν του!...
—Εγὼ, Λίτσα, τῆς ψιθύρισε, δεν σὲ συμπαθῶ ἀπλῶς, σ' αγα- πῶ, σὲ λατρεύω...
—Ρόν!
'Η φωνή του ψιθυριστή, ἱκετευτική, φωνή πὸν σιγότερμε ἀ- πὸ πῶθο, συνέχισε στ' αὐτιά τῆς.
—Ναί, Λίτσα, σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη νύχτα πὸν έμεινα ἐδῶ... 'Απὸ τὴν πρώτη φορὰ πὸν σὲ φίλησα; Θυμάσαι;
—Ρόν! Μὴ μὸν μιλάς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τοῦ ψιθύρισε φοβι- σμένη.
'Εκλεισε τὰ μάτια τῆς και ξανασηρίχθηκε με δύναμι ἀπάνω του γιατί τῆς φαινόταν πὸς ὅλα στριφογύριζαν γύρω τῆς, οἱ ταράτσες, οἱ γελαστοὶ χορευταί, τὰ τραπεζάκια, ὅλα...
—Πρέπει νά σοῦ μιλήσω Λίτσα, εξακολούθησε ἐκείνος, ὅτε- ρα ἀπὸ μιά μικρὴ διακοπή... Μόνον ὁ Θεὸς ξέρει τὸ πόσο προσ- πάθησα νά σὲ ξεχάσω και νά σ' ἀποφύγω καθὼς και σὺ μ' ἀπό- φευγες... 'Αλλοίμονο ὅμως, δεν κατώρθωσα τίποτα. Πρέπει νά ξέρης...
Σταμάτησε ξαφνικά, τῆς έπιασε τὰ χέρια και τὴν παρέσυρε ραγικά ἀπ' τὴν ταράτσα, ἀπὸ τὸς χορευτάς, ἀπὸ τὴ μουσική. Τὴν ὡδήγησε κάτω, κοντὰ σὲ κάτι φλαμουριές και στάθηκε σὲ μιά σκά. Τὰ χέρια του ἀνέβηκαν ἀπ' τοὺς ἀγκῶνες στοὺς ὡ- μους τῆς κι' ἐκεῖ σταμάτησαν σὰν νάμειναν καρφωμένα. Τόσο πολὺ τὴν έσφιγγαν τὰ δάχτυλά του πὸν η Λίτσα νόμιζε πὸς ξε- σκιζαν τὶς σάρκες τῆς.
—Ρόν, τοῦ εἶπε, κλαίγοντας με λυγμούς... Ρόν, δεν πρέπει

Υπάρχει ἡ Μαργαρίτα πὸν σ' ἀγαπᾷ...
—'Η Μαργαρίτα — έκαμε πικρὰ ὁ Ρόν. 'Η Μαργαρίτα δεν μ' ἀγαπᾷ και ποτέ τῆς δεν μ' ἀγάπησε ἀληθινά. Ποτέ δεν θυμάμαι νά μοῦπε μιά γλυκεῖα λέξη... Πάντα θά βρῇ τὴν εὐκαιρία νά μὸν χτυπήσῃ κατὰμουτρα πὸς εἶμαι ἕνας τιποτένιος, ἕνας ἀ- νάξιος... Φαίνεται πὸς δεν θέλησε νά γνωρίσῃ τὴν ἰδιοσυγκρο- σία μου...
Στέναξε βαθεῖα και συνέχισε:
—'Ολ' αὐτὰ ὅμως εἶνε ἄσχετα. Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι σ' αγα- πῶ, ὅτι εἶμαι τρελλὸς για σένα. Κι' αὐτὸ τὸ κατάλαβα ἀπ' ἐκεῖ νη τὴ νύχτα πὸν σὲ φίλησα. Δὲ μπορῶ πιά νά σὲ θγάλω ἀπ' τὸ μυαλό μου. Σ'...ἀγαπῶ, Λίτσα, μ' ὅλη τὴ θέρημ τῆς καρδιάς μου...
'Η Λίτσα τραβιῶταν και πάλευε ἀπεγνωσμένα ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' τὰ χέρια του ἐνῶ τὰ δάκρυα, δάκρυα φοβισμένα και ἱκε- τευτικά μαζί, κυλούσαν στὰ κατακόκκινα μάγουλά τῆς...
—'Αφσέ με, Ρόν, νά φύγω, τοῦ έλεγε ἱκετευτικά με λυ- γμούς. 'Αφσέ με νά φύγω! Δεν θέλω νά με φιλήσῃς...
Τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ μέσα στὰ στιβαρὰ του χέρια και τὴν έσφιγγε με πάθος ἐνῶ τὸ δύστυχο κορίτσι ἄδικα προσπαθοῦσε νά τοῦ ξεφύγῃ. Τὴν ἀνάγκασε νά πλησιάσῃ κοντὰ του και τὰ τὰ χείλη... τὰ χείλη του πὸν φλόγιζαν με τὴν ἀναπνοή του τὰ δικά τῆς, τῆς ψιθύριζαν:
—Λές ψέματα, ἀγάπη μου... ψέματα...
Τὸ λάγνο κι' δλόθερμο στόμα του πλησίασε πὸν πολλὸ στὸ πρόσωπό τῆς, ζητοῦσε, έπαιρνε, δάγκωνε τὸ μικροῦλι στοματά- κι τῆς ὥσπου τὸ μυαλό τῆς σκοτίστηκε και τὰ χείλη τῆς ὑπεχώ- ρησαν στὰ λαίμαργα δικά του...
'Όταν σταμάτησε νά τὴν φιλᾷ ἔκλαιγε με λυγμούς.
—'Αφσέ με νά φύγω... Μὴ με ξαναφιλήσῃς... Δεν μπορῶ νά πληρώσω τὴν Μαργαρίτα. 'Αφσέ με...
—'Αλλά, Λίτσα, σ' ἀγαπῶ, δεν με καταλαβαίνεις; Ὅα χωρί- σω τὴν Μαργαρίτα και θά σὲ παντρευτώ... 'Αφσέ με νά σοῦ δείξω τὸ πὸς σ' ἀγ...
—Εἶσαι ἕνας παλῆανθρωπος! 'Ακούστηκε πίσω τους μιά ψυ- χρὴ σὲ τόνο ἀηδίας φωνή και γυρίζοντας και οἱ δυὸ ταραγμέ- νοι ἀνέκρουσαν μπροστὰ τους τὸ ἄχρὸ ρυτιδωμένο πρόσωπο τοῦ Λέιν.
—Λέιν! Έκαμε ἔθελα ἡ Λίτσα.
—'Απὸ πότε άρχισατε, κύριε, νά κατασκοπεύετε τοὺς ἄλλους; ρώτησε ὁ Ρόν θυμωμένα, κάνοντας ἕνα ἀπειλητικὸ βῆμα πρὸς τὸν Λέιν.
Αὐτὸς τοῦ έρριξε μιά περιφρονητικὴ ματιὰ και με πὸν ψυ- χρὴ ἀκόμα φωνὴ ἀπάντησε τονίζοντας μιά-μιά τὶς λέξεις του:
—'Η Λίτσα μὸν εἶχε ὑποσχεθῇ τὸ ἐπόμενο βῆμα και τὴν ζη- τοῦσα. Δεν εἶχα ἰδέα πὸς ἦταν ἀπασχολημένη, έκαμε τώρα εἰ- ρωνικά. Δεν θά σὰς διέκοπτα, αν δεν ἄκουα τὴν Λίτσα νά ἀπο- κρούθῃ ὡς ἀνεπιθύμητο, ὀχληρὸ, καί...καί... πρόστυχο τὸν ἔζηλο σας. Ὁάθλης μαζί μου, Λίτσα;
'Η Λίτσα, πὸν εἶχε ἀνακτήσει κάπως τὴν ψυχραιμία τῆς, κι- νήθηκε πρὸς τὸν Λέιν, ὁ Ρόν ὅμως ἀφώνοντας μιά φωνὴ ὀργῆς βρέθηκε μπροστὰ τῆς, και πρὶν ὁ Λέιν προλάβῃ ν' ἀμυνθῇ, ἡ γροθιά τοῦ Ρόν έρίσκοντάς τον στὸ πηγούνι, τὸν έστειλε με- ρικά βῆματα πίσω. Λέν ἔκρινε ὅμως νά σὺ ἔλθῃ, και πέφτον- τας μ' ὀρημὴ πάνω στὸν ἐντίπαλό του κυλίστηκε μαζί του στὴ γλῶη...
Τρελλὴ ἀπὸ τὸν φόβο τῆς ἡ Λίτσα, για τὸ σκάνδαλο πὸν μπο- ροῦσε νά ξεσπάσῃ έρριχνε τρομαγμένη πότε μιά ματιὰ στὸν ἔ- ναν και πότε στὸν ἄλλον, ἱκετευτῶνάς τους νά σταματήσουν.Τὰ σιγανὰ λόγια τῆς δεν έφταναν στ' αὐτιά τους και τώρα πότε κυττοῦσε τὸ ἀγριεμένο πρόσωπο τοῦ Ρόν πὸν έμοιαζε σὰν εξα- γριωμένο θηρίο και πότε τοῦ Λέιν πὸν ἦταν βλοσυρὸ. Οἱ ἀ- διάκοπες γροθιές τους, σακατεύαν σάρκες και σκέπαζαν πνιγμέ- νες φωνές.
Και σὲ λίγο ἔκρινε ἐκεῖνο πὸν φοβόταν ἡ Λίτσα. Οἱ προσκε- κλημένοι πὸν ἄκουσαν τὸν ἔρρυβο ἀπ' τὴν ταράτσα, κατέβηκαν τρεχάτοι και στάθηκαν στὰ τελευταῖα σκαλοπάτια.
—'Ας δοῦμε κι' ἐμεῖς τὴν παράστασι, φώναξαν μισομεθυσμέ- νοι.
—Μά, τί συμβαίνει; ρωτοῦσαν οἱ γυναῖκες.
—'Αφσέ με νά σηκωθῶ, φώναξε λυσσασμένα ὁ Ρόν.
Τὸ πλῆθος πιά τοὺς εἶχε πλησιάσει κι' ὁ Λέιν ἀφῆσε τὸν ἀν- τίπαλό του.
Σηκώθηκε κι' άρχισε νά βηματίζει τρικλίζοντας ἐνῶ μ' ἕνα μαντήλι προσπαθοῦσε νά σταματήσῃ τὸ αἷμα πὸν έτρεχε ἀπὸ τὴν μύτη του. Πιὸ πέρα ὁ Λέιν ξεσκόνιζε τὰ ρούχα του, ἐνῶ ἡ Λίτσα, με τὰ δυὸ, ψυχρὰ σὰν μάρμαρο χέρια τῆς στὸ λαίμὸ τῆς, κούταζε ἀφανῇ τὸ πλῆθος πὸν γελούσε...
—Καλὸ κι' αὐτό!, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Καί εἶχνοντας μιά ματιὰ ὅλο μίσος στὴν ἀδελφή τῆς ἀκολούθησε τὸν Ρόν πὸν ἔ- φευγε ντροπισμένος.
—'Όπως βλέπετε, δεν συμβαίνει τίποτε, προσπαθοῦσε τώρα ἡ Λίτσα νά ἐξηγήσῃ στὸ πλῆθος. Σὰς παρακαλῶ ἐπιστρέψτε και συνεχίστε τὸ γλέντι σας.

Η Λίτσα έξομο- λογεῖται

Οταν ἔστερ' ἀπὸ λίγο τὸ πλῆθος χάθηκε γελώντας και ἔ- μειναν οἱ δυὸ τους μόνοι, στάθηκαν για λίγες στιγμές χωρίς κανεῖς τους νά μπορῇ νά πῇ λέξη.Τέλος ὁ Λέιν,πλη- σιάζοντας περισσότερο τὴν Λίτσα και πιάνοντάς τῆς τὰ χέρια,πὸν έτρεμαν ἀκόμα ἀπὸ συγκίνησι, τῆς εἶπε με γλυκεῖα, μαλακὴ φωνή.
—Λυπούμαι, Λίτσα, λυπούμαι πάρα πολὺ για ὅτι συνέβη, ἄλ- λά ὅταν σὲ εἶδα ἐκεῖ στὰ χέρια του και ἄκουγα τί σοῦ έλεγε...
—Δέν... πει...ρά...ζει ἐτραύλισε με πνιγμένη φωνή. 'Ηταν πραγματικά λάθος μου γιατί... γιατί βλέπεις τὸν ἀγαπῶ κι' αὐ- τὸς τὸ ξέρει. 'Η Λίτσα σταμάτησε μ' ἀναφυλλητά. Οἱ λυγμοὶ τὴν έπνιγαν.
Δακρυσμένοι σχεδόν ὁ Λέιν μπρὸς στὴν κατάσταση αὐτὴ τῆς μικρῆς του φίλης έσφιξε περισσότερο τὰ χέρια τῆς στὰ δικά του ἐνῶ ἡ συγκίνησίς του δεν τὸν ἄφηνε νά μιλήσῃ.
Μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι πάνω στὸν ὦμο τοῦ Λέιν, ἡ Λίτσα εξακολουθοῦσε τοὺς λυγμούς τῆς πὸν ἔκαναν ὅλο τὸ σῶμα τῆς νά ταρᾶζεται σπασμωδικά. 'Εκλαιε, σὰν μαρὸ παιδί και τὰ δάκρυα ὅλο και θόλωναν τὰ ὠρεῖα τῆς γαλανὰ μάτια. 'Η τρι- κυμία ὅμως αὐτὴ τῆς ψυχῆς τῆς τὴν έκαμε νά νοιώσῃ κάποια ἀνακούφισι και τὴν βοήθησε νά ἐξομολογηθῇ στὸν Λέιν.
—Ναί, αὐτὸ εἶνε Λέιν... Αὐτὸ εἶνε πὸν με βασανίζει. 'Εγὼνα τρελλὴ γι' αὐτὸν ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν αὐτὸς και ἡ Μαργαρίτα ἦλθαν κοντὰ μου. Μιά βραδυά, τὴν πρώτη βραδυά, τὸν ἄφησα νά με φιλήσῃ... 'Ο! Λέιν, πόσο ντρέπομαι αὐτὴ τὴ στιγμή... 'Α- νήκει στὴν Μαργαρίτα. Τὸν ἀγαπᾷ!... 'Εγὼ δεν ἔχω κανένα δικαίωμα...
Μιλούσε τώρα ἀσυνάρτητα, ἀσυναίσθητα και ἄφηνε λόγια χωρίς σημασία, χωρίς ἔννοια, λόγια πὸν τᾶπνιγαν οἱ λυγμοὶ τῆς ἐνῶ τὰ χέρια τῆς κινῶνταν νευρικά πάνω στὸ σῶμα τοῦ Λέιν. 'Οχρὸς ἀπ' τὴν συγκίνησί του αὐτὸς τῆς χτυποῦσε κατα- πρᾶντικά τοὺς ὤμους.
—Φτωχὴ μου παιδοῦλα, τῆς εἶπε σιγανὰ. Βλέπω καθαρά τώ- ρα γιατί ἀπεφάσισες τὴν τρελλὴ αὐτὴν πτήσι...
—Για πὸν λόγο, Λέιν! 'Οχι, δεν εἶνε πραγματικά αὐτὴ ἡ αἰ- τία. Ὅα πετάξω γιατί...
—Γιατί θέλεις νά ἡσυχάσῃς ἀπὸ τὸν Ρόν και τὴν συνείδησί σου. 'Ισως νά μὴν μπορῇς ἀκόμα νά διακρίνῃς τὸ γιατί, ἱγα- πητὴ μου, στὴν πραγματικότητα ὅμως αὐτὴ εἶνε ἡ αἰτία.
—'Ισως νά ἔχῃς δίκιο, Λέιν, εἶπε με σιγανὴ φωνή ἡ Λίτσα ὅστερα ἀπὸ λιγὸλεπτὴ σιωπὴ. 'Ισως κι' ἐγὼ δεν ξέρω τὸ για- τί. 'Εκεῖνο ὅμως πὸν ξέρω τώρα εἶνε ὅτι πρέπει νά ἐπιχειρῇ-

Μιά στιγμή ἀργότερα έρριζόταν στὸ ἀσκόκιντο πὸν έφευγε τώρα σὰν ἄσταση.

σω τὴν πτήσι αὐτὴ. Τώρα πιά εἶνε ζήτημα φιλοτιμίας για μέ- να. Θυμάσαι; Εἶχα πῇ, εἶχα ἀνακινῶσει σὲ ὅλους, ὁ Τύπος τὸ έγραψε, πὸς θά τὴν έκαμα. Θάμουνα δειλὴ αν ἀποσυρόμουνα. Πρέπει λοιπὸν νά γίνῃ ἡ πτήσις πάνω ἀπ' ὅλη τὴν 'Αμερικὴ, και θά γίνῃ!
—'Οχι, Λίτσα, δεν θά γίνῃ ἡ πτήσις αὐτὴ. Δεν θά τὴν ἐπιχει- ρήσῃς, αν φυσικά μπορέσω, ὅπως νομίζω, νά σ' ἐμποδίσω, τῆς εἶπε αἰνιγματικά.
Τὰ χέρια του έσφιξαν με κάποιο διαφορετικὸ τώρα τρόπο, τοὺς ἀγκῶνες τῆς και ἡ Λίτσα νόμισε για μιά στιγμὴ πὸς θά τὴν φιλοῦσε. Γελᾶστηκε ὅμως γιατί ἀμέσως ὁ Λέιν τὴν ἄφη- σε ἀπότομα και τραβήχτηκε πὸν πίσω.
—Εἶνε ἀργὰ πιά, και πρέπει νά πηγαίνω, εἶπε με βραχνὴ φωνή. Αὐριο πιστεύω θά σὲ ἴδῶ. Καληνύχτα, Λίτσα.
Χωρὶς νά περιμένῃ τὸν χαιρετισμὸ τῆς, στράφηκε ἀπότομα και διαστειλὸς χάθηκε στὴν ἐξοδο τοῦ μεγάρου.
'Όταν ἡ Λίτσα ἄκουσε τὸ μοτέρ τοῦ αὐτοκινήτου, σκούπισε διαστειλὰ τὰ μάτια τῆς και με δῆματα γοργὰ ἀνέβηκε τὰ σκα- λοπάτια. Σὰν βρέθηκε μέσ' στὸ δωμάτιό τῆς, ξαπλώθηκε ὅπως ἦταν στὸ κρεβάτι τῆς και άρχισε πάλι νά κλαίῃ με λυγμούς.
Τὸ μυαλό τῆς έτρεχε στὴν πτήσι πὸν εἶχε ἀποφασίσει και πὸν έπρεπε νά κάμῃ... «Θά τὴν ἔκανε, λοιπόν, πραγματικά για νά ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὸν Ρόν και τὴν συνείδησί τῆς;... «'Ὅστε εἶ- χε δίκιο ὁ Λέιν;... Δεν ἤξερε. 'Ηξερε μονάχα πὸς έπρεπε νά κάμῃ αὐτὴ τὴν πτήσι...
Οἱ λίγες ἐπόμενες μέρες πέρασαν γοργά. Οἱ πὸν πολλὰς δα- πανήθηκαν στὸ αεροδρόμιο σὲ συζητήσεις με τὸν Λέιν, πὸν ἔ- εξακολουθοῦσε νά τὴν συμβουλεύῃ νά παραιτηθῇ ἀπ' τὴν κατα- δικασμένη σὲ ἀτυχία, ὅπως ἦν χαρακτηρίζε, αὐτὴν πτήσι τῆς, και σὲ προετοιμασίες γι' αὐτὴν μιά και ἡ Λίτσα με κανέ- ναν τρόπο δεν ἔννοῦσε ν' ἀλλάξῃ γνώμη.
Θά έφευγε νὰ Σάββατο. 'Η Μαργαρίτα εἶχε σχεδιάσει κιόλα μιά ἀποχαιρετιστήριο ἐσπερίδα πρὸς τιμὴν τῆς. Οἱ καλεσμένοι θά μαζεῦονταν σὴνί τῆς και μετὰ ὅλοι μαζί, θά πῆγαιναν στὸ αεροδρόμιο για ν' ἀποχαιρετισοῦν τὴν Λίτσα.
Αὐτὴ ἀπέφευγε τὸν Ρόν χωρὶς πιά νά κρατῇ καμμιὰ πρόφα- σι. 'Ηταν ἀποφασισμένη νά μὴ τοῦ ξαναδώσῃ τὴν εὐκαιρία νά τῆς μιλήσῃ και πάλιν για τὴν ἀγάπη του. Τὸ ἀπόγευμα ὅμως τῆς Παρασκευῆς, καθὼς γύριζε ἀπὸ τὸ αεροδρόμιο, συνάντησε τὴν Μαργαρίτα και τὸν Ρόν στὴν βεράντα. 'Η Λίτσα ἄκουε κιό- λα τὴν δυνατὴ τους συζήτησι.
—Τὸ ξέρω πὸς δεν μ' ἀγαπᾷς, φώναξε ἡ Μαργαρίτα. Ποτέ σου δεν μ' ἀγάπησες πραγματικά. 'Η θεία 'Αντυ εἶχε δίκιο πὸν έλεγε πὸς ἡσούνα πάντα ἕνας ἀνάξιος και προικισθρας. Μὲ παντρεύτηκες μόνο και μόνο για τὰ χρήματα πὸν νόμιζες πὸς θά κληρονομοῦσα. Τώρα ὅμως πὸν εἶδες πὸς δεν πῆρε τίποτε...
Σταμάτησε ἀπότομα μόλις εἶδε τὴν ἀδελφὴ τῆς ν' ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τῆς βεράντας.
'Η Λίτσα, στενοχωρημένη γι' αὐτὴ τὴν συνάντησι, κυττοῦσε με θλίψη, πότε τὸ χλωμὸ και γεμάτο δάκρυα πρόσωπο τῆς Μα- ραρίτας και πότε τὸ μελαγχολικὸ πρόσωπο τοῦ γαμβροῦ τῆς. Ξαφνικά, και χωρὶς νά πῇ οὔτε λέξη, ἡ Μαργαρίτα σηκώθηκε και προχώρησε πρὸς τὴν τραπεζαρία, ἀφίνοντας μόνους στὴν βεράντα τὴν Λίτσα και τὸν Ρόν.
'Η Λίτσα έκαμε νά μιμηθῇ τὴν Μαργαρίτα, ὁ Ρόν ὅμως τὴν σταμάτησε με μιά χειρονομία.
—Σὲ παρακαλῶ, Λίτσα, ἀφσέ με νά σοῦ μιλήσω. Μήπως θύ- μωσαι μαζί μου ἐκείνη τὴ νύχτα; Σοῦ ὀρκίζομαι πὸς δεν μπο- ρεῖσα νά τ' ἀποφύγω...
—Δέν θυμωσα, τοῦ ἀπάντησε, και έκαμε νά φύγῃ.
'Ο Ρόν ὅμως πάλι τὴν σταμάτησε:
—Σκοπεῖς πραγματικά νά κάμῃς αὐτὴν τὴν πτήσι; τὴν ρώ- τησε.
—Ναί, πραγματικά!
—Μόνη;
—Μόνη!
—Μά εἶνε τόσο ἐπικίνδυνη!... Τὸ σκέφθηκες αὐτό;
Σήκωσε τοὺς ὤμους τῆς ἀδιάφορα.
—...Ταυλάχιστον ἕνας ἐνδοξὸς δρόμος πρὸς τὸν θάνατον... μουρμούρισε, και έφυγε γρήγορα, με τὶς λέξεις αὐτές, χωρὶς νά τοῦ δώσῃ καιρὸ νά τῆς ἀπαντήσῃ...
**«Τρελλάθηκες,
Λέιν;»**
Αποχαιρετιστήριος 'Εσπερίδα. Οἱ πρωῒνὲς κι' ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες, γεμάτες ἀπὸ διάφορες φωτογραφίες τῆς «ἀν- ράτης Λήμαν» δημοσίευαν ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐ- σπερίδος, πὸν θά συγκέντρωνε τὴν ἀφρόθυμα τῆς πόλεως κα- θὼς και τὸ δρομολόγιο πὸν θ' ἀκολούθοῦσε ἡ κληρονομία τῆς κ. Χόρσελϋ στὴν μεγαλειώδη τῆς πτήσι πὸν θ' άρχιζε τὸ μεσά- νυχτα.

Στις δέκα ή έσπερις ήταν σ'ό ξενίθ της. 'Ο Λέιν ήταν από νωρίς εκεί και ή Λίζα προσπαθούσε να φαίνεται ευθυμη. 'Ηταν πάντα με τόν Λέιν για ν' αποφεύγη τόν Ρόν. Αύτ'ός όμως δέν φαινόταν να πολυσκοτιζόταν γι' αυτήν. 'Από ώρα έρωτοτροπούσε με μι'α κομψή μελαγχρινούλα που πρώτη φορά γινόταν δεκτή σ' αυτό τ'ό σπίτι.

—Δυ'όρες σου μένουν, Λίζα, για ν' αλλάξεις γνώμη, έλεγε δ Λέιν με ήρεμη και γλυκειά φωνή.

'Ηταν ώχρος και τ'ό όλο του έδειχνε π'ώς δέν είχε κοιμηθ'ή άρεκετά τώρα τελευταία. Παρ' όλη την ήρεμία της φωνής του ή Λίζα δέν άργησε να διακρίνη την λύπη και άγωνία που έκρυβαν τ'ά λόγια του.

—Θ'α σου στείλω τηλεγράφημα από την Νέα 'Υόρκη και από κάθε αεροδρόμιο που θα προσγειώνωμε, τ'ό έλεγε προσπαθώντας να άντικρύση τ'ά έρευνητικά καστανά του μάτια, μ'α δέν τ'ά κατάφερε και συνέχισε:

—'Ο! Λέιν, μ'ην σκοτιζέσαι για μένα. Ξέω π'ώς είμαι τρελλή αλλά...

—Λίζα, τρέμεις...

—Είπε ώρα να φύγω, Λέιν.

—Ζ'ης μι'α μονότονη ζωή, Λίζα, έξακολούθησε, σ'αν να μ'ην είχε άκούσει την διακοπή της και ήλπερε να δοκιμάσει, για λίγο καιρό, να παραιτηθ'ής από την άνεση και χλιδή που σου παρέχουν τ'ά άφθονα πλούτη σου. 'Επιδόσου σ'ε κάτι που ν' άπασχολή άποτελεσματικά τ'ό μυαλό σου. 'Ετσι, ίσως μπορείς να β'ρης την λήθη, να δημιουργήσεις μι'α άλλη γυναίκα μέσα του. Κι' άρχίζοντας από τώρα πρέπει να εγκαταλείψης την πτήση αυτή για ν' άποδείξεις σ'όν έαυτό σου πρώτα π'ώς άξίζεις κάτι παραπάνω, π'ώς μπορείς να χαλιναγωγής τρελλές σκέψεις και τρελλότερες άποφάσεις...

—Όψ, καυμένη Λέιν, έκαμε γελαστή. Κατάντησες σωστός δάσκαλος πιά! Δέν μ'ου χρειάζονται συμβουλές. Θ'α την κάμω αυτήν την πτήση. Σου είπα άλλωστε π'ώς για μένα πιά είναι ζήτημα φιλοτιμίας. Δέν συμφωνείς και σ'ό π'ώς θ'α με περιγελούν όλοι όταν την εγκαταλείψω, έτσι ξαφνικά;

'Ο Λέιν δέν άπάντησε. Σηκώθηκε άπ' τ'ό καθίσμα του και την ρώτησε, με την ίδια πάντοτε προσποιητή ήρεμη φωνή:

—Μπορώ να σε συνοδεύω στο αεροδρόμιο; Τ'ό αυτοκίνητό μου είναι κάτω.

—Γιατί όχι Λέιν; Είπε άλλωστε ώρα να πηγαίνωμε. Θ'α π'ω της Μαργαρίτας να είδοποίηση τ'ούς καλεσμένους π'ώς είναι ώρα πιά για άναχώρησι.

Σηκώθηκε και πήγε να β'ρη την άδελφή της.

★

Η νύχτα ήταν γλυκειά και τ'ό δροσερό άεράκι χτυπούσε τ'ά πρόσωπά τους καθώς τ'ό αυτοκίνητο περνούσε άνάμεσα άπ' τις δεινροστοιχίες.

—Φωχή μου παιδούλα, ψιθύριζε κάθε τόσο δ Λέιν.

'Απολάμβαναν σιωπηλοί την νυχτερινή δροσιά κι' δ καθένας έκαμε τις σκέψεις του όπότε ή Λίζα άντελήφθη π'ώς άνέβαινε ψηλά, π'ρός τ'ούς λόφους, έν'φ δ Λέιν ώδηγούσε τώρα ταχύτητα.

—Λέιν! τ'ού φώναξε, πιάνοντας τ'ό μπράτσο του με τ'ά δυ'ό της χέρια. Π'ού με π'ες; Αύτ'ός δέν είχε δ δρόμος τ'ού αεροδρομίου...

Χωρίς να γυρίση τ'ό κεφάλι του, άπάντησε με χαμηλή φωνή, που προέδιδε όλη την συγκίνησή του.

—Σου είπα, Λίζα, π'ώς όπωσδήποτε δέν θ'α σ' άφηνα να κάμης την τρένιζα που επιδιώκεις. Και δέν θ'α σ' άφήσω ποτέ έκτος άν αλλάξεις γνώμη και δεχθ'ής να πάρης τ'ούλάχιστον και μένα μαζί σου για ν'α σ' επιτηρώ...

Κατάληκτη τ'όν κυτούσε σιωπηλή, έν'φ δ Λέιν έξακολουθούσε σ'όν ίδιο πάντα τόνο.

—'Ικανοποίησες πολλά καπρίτσια στη ζωή σου γιατί είσαι πλούσια. 'Εκαμες ως τώρα πολλές τρέλλες και ποτέ σου δέν συμβουλευτήκες την πραγματικότητα. 'Ακόμα δέν μπορείς να διακρίνης π'ού είναι σωστό και π'ού όχι. Κι' άποδείξεις δ Ρόν...

—Λέιν! Σου άπαγορεύω να μιλάς μ' αυτό τ'όν τρόπο. Μ'ού μιλάς σκληρά κι' άπότομα σ'αν ν'αμ κανένα κοριτσόπουλο που τ'ό σκέψαι άπ' τ'ό σχολείο του. Είμαι ένήλικη και έχω όλα τ'ά δικαιώματα να κάμω τ'ά καπρίτσια μου, να κάμω τ'ά γούστα μου, να κάμω αυτήν την πτήση, έστο κι' αν έσύ δέν την θέλεις...

Σ'αν να μ'ην είχε μιλήσει καθόλου ή Λίζα, κυττάζοντας δ Λέιν δλοένα μπροστά του, συνέχισε με κάπως σκληρότερο τώρα τόνο.

—...Θέλεις... τόν Ρόν! 'Η συνειδήσή σου δέν σου τ'ό επιτρέπει, γιατί είναι άντρας της άδελφής σου και σ'ό σχεδιάζεις αυτή την γελοία πτήση, νομίζοντας π'ώς βρίσκεις μι'α λύσι, ένα δρόμο να ξεφύγης... Δέν ξέρεις να καθήσης και ν' άντιμετωπίσης ένα πρόβλημα σ'αν κι' αυτός...

—Μπ'α, έτσι; ρώτησε ειρωνικά ή Λίζα.

—...Γι' αυτό άπεφάσισα, συνέχισε δ Λέιν, χωρίς να δ'ωξη και κάλι σημασία στην ειρωνική διακοπή της, να σου δώσω έν'φ την εύκαιρία να ξεδιαλύνης μόνη σου τ'ό πρόβλημα που σε βασανί-

ζει. Σ'ε λίγο φθάνουμε σ'ό δουνίσιο μου σπίτικι όπου θα μείνης για μερικές έβδομάδες. Θ'α σ' άφήσω όλονόναχη μαζί με μι'α γρηά 'Ινδή, την Ρέμι, για να σου μαγειρεύη. Τ'ες πρώτες μέρες ίσως να μ'ην μπορείς να κάμης τίποτε άλλο από τ'ού να γκρινιάζης. Μετά όμως θα συνηθίσης και θα μπορείς να κοιμηθ'ής και να ψαρεύης σ' αυτό έδώ τ'ό ποτάμι που περνάμε. Έν τ'ω μεταξύ θα μπορείς να γ'νωρίσης καλύτερα τ'όν έαυτό σου. Τ'ά νεύρα σου θα ήρεμήσουν και τότε θα είσαι σ'ε πιό κατάλληλη φ'όρμα να κάμης την πτήση που θέλεις... αν ακόμα, βέβαια, θα επιμένης γι' αυτήν.

'Ο Λέιν φρενάρησε και τ'ό κομψό αυτοκίνητο σταμάτησε μπ'ός σ' ένα μικρό σπίτικι. 'Απ' τ' άνοιχτό παράθυρο έν'ος δωματίου έβλεπε κανείς την πετρελαιόλαμπα που τ'όκανε να φωτίζεται από μέσα. 'Όταν ή μηχανή τ'ού αυτοκινήτου σταμάτησε να λειτουργή, ή Λίζα άκουσε τ'ό κύλισμα τ'ού νερού που έτρεχε σ'ό πιό πέρα ποτάμι και τ'όν ψίθυρο τ'ών φύλλων τ'ών δένδρων που έφθανε άρμονικά σ'ε αυτή της. Αύτ'ή ή άπόλυτη σιγαλιά που έπικρατούσε, εκεί πάνω δέν ευχαρίστησε και τόσο την Λίζα. Μ' ένα πρόχειρο ύπολογισμό κατάλαβε ότι βρισκόταν τ'ούλάχιστον 50 χιλιόμ. μακριά άπ' τ'ό σπίτι της κι' δ Λέιν την άπειλούσε π'ώς θα την άσπνη εκεί για δυ'ό τ'ούλάχιστον έβδομάδες με μόνη την συντροφιά μι'ας γρηάς 'Ινδής!

—Λέιν, τρελλάθηκες; τ'όν ρώτησε.

Και πάλι δέν της έδωσε καμιά άπάντησι, μόνο πηδώντας άπ' τ' αυτοκίνητό του βοήθησε κι' αυτήν να κατεβ'η και την ώδηγησε σ'ό σπίτικι του. 'Η Λίζα τ'όν άκολούθησε δύσπιστα.

—Δέν είναι ώραίο μέρος; τ'όν ρώτησε καθώς άνοιξε την πόρτα. Σ'αν κυνηγημένη έλαφίνα ή Λίζα, με ζωγραφισμένο τ'όν ρόθο σ'ό πρόσωπό της, έβριζε γύρω της μι'α περίεργη περισσότερο ματιά. Τ'ό δωμάτιο ήταν ευρύχωρο και τ'ό ταβάνι του φαινόταν π'ώς κάποτε είχε ζωγραφιστ'ή από επιδέξιο καλλιτέχνη. Δίχως άμφιβολία, σ'ό ξεχασμένο παρελθόν, τ'ό σπίτικι αυτό θα χρησιμοποιώταν φαίνεται ως έρωτικό καταφύγιο πλούσιων έραστών. Μέσ' σ'ό δωμάτιο μι'α μεγάλη σόμπα και πρωτόγονα έπιπλα, μισοσκαθαλισμένα, έβριχναν μεγάλες σκιές άπ' την λάμπα που τρεμόσβυνε. Κι' αυτό θ'α ήταν τώρα τ'ό σπίτι της, τ'ό σπίτι της Λίζας, που τ'ό γούστο της ήταν ή έξεζητημένη κομψότης και ή πιό άπολαυστική άνάπαυσις.

Μηχανικά διέσχισε τ'ό δωμάτιο και σ'αν σ'ε όνειρο έσπερξε μι'α μισανοιγμένη πόρτα και π'ήκε σ' ένα άλλο, που με τ'ό εύρύχωρο κρεβάτι του στη μέση φανέρωνε π'ώς ήταν ή κρεββατοκάμαρα. 'Ενα γύρω ή ίδια χωριάτικη έπιπλωσι, ή ίδια άκατασθήσια.

—Θ'α κοιμάσαι σ' αυτό τ'ό κρεβάτι, της είπε δ Λέιν. Μ'ήπως τώρα θέλεις να μ'ου π'ης τίποτε π'ριν φύγω;

Μ'ε τ'ή σειρά της όμως τώρα κι' ή Λίζα δέν τ'ού άπάντησε. 'Εκαμε να κινηθ'ή π'ρος τ'ά πίσω μ'α ξαφνικά ένοιωσε π'ώς τ'ά πόδια της ήταν άνίσχυρα πιά να κρατήσουν τ'ό βάρος τ'ού σώματός της και έπεσε σ'ό κρεβάτι. Δίπλα της στεκόταν δ Λέιν, ένας Λέιν όμως με πρόσωπο βλοσυρό, ώχρό, σκυθρωπό, άγνώριστο.

—Δέν πιστεύω να τ'ό κάμης αυτό, Λέιν, φώναξε με μι'α φωνή όλο φρίκη. Είπε... είναι μι'α άτιμία!

—'Ησύχασε, της άπάντησε ήρεμα. Θ'α φύγω μ'α σ'ε κανέναν δέν θ'α π'ό που βρίσκεσαι. Έν τ'ω μεταξύ έσύ θ'α περάσης όπως είπαμε και σου συνιστώ να μ'ην τολμήσης να επιχειρήσης να δραπέτεύσης, γιατί δέν θ'α τ'ό επιτύχης...

—Λέιν! τ'ού φώναξε τώρα παρακλητικά, και τ'ά γαλανά φοβισμένα της μάτια γέμισαν άπ'ό δάκρυα.

—Σου είπα! 'Ησύχασε, έδώ είσαι άπόλυτα άσφαλής, άπάντησε σ'όν ίδιο τόνο. 'Η γρηά Ραμ'ι είναι ένας ύπερχος σωματοφύλακας και δέν έχεις να φοβηθ'ής τίποτε. Θ'α έρχομαι να σ' επισκέπτομαι συχνά.

'Η Λίζα όμως δέν μπορούσε πιά ν' άνθ'ξει περισσότερο. 'Η άλλεπάλληλες ψυχικές της μεταπτώσεις τ'ών τελευταίων ήμερών, ή υπερέντασις τ'ών ήθικ'ών της δυνάμεων, ή άβεβαιότης της κατ'ασιάσεώς της ήταν άρεκετά για ένα κορίτσι που βρέθηκε άνέτομο σ'ε τέτοιου είδους περιπέτειες. Ξέσπασε σ'ε δάκρυα και κρύβοντας τ'ό πρόσωπό της σ'ό κρεβάτι έκλαιε με λυγμούς, έκλαιε άβάσταχτα σ'αν παιδί.

Συμμμένος από πάνω της δ Λέιν της χ'άιδε απαλά τ'ά χ'ον σόξανθα καλλιώς της.

—Λίζα, σ'ε παρακαλώ, μ'ην κάμης έτσι. Λίζα, δέν βλέπεις π'ώς ύποφέρω κι' έγώ; Μ'α δέν μπορώ να σ' άφήσω να κάμης αυτήν την καταραμένη πτήση. Είπε τόσο επικίνδυνη για σένα....

Μι'α κι' άρχισε όμως ή Λίζα, ένα κορίτσι που ήταν συνηθισμένο να της περνά κάθε πείσμα της και καπρίτσιο, δέν μπορούσε πιά να σταμάτησ' έτσι εύκολα.

Τ'ό ξερωμένο πάνω σ'ό κρεβάτι σώμα της σπαραζόταν από τ'ους λυγμούς.

—Και... ησες ύστερικά με τ'ά νεύρα σου, είπε δ Λέιν, κοιτώντας τ'ό κεφάλι του. 'Ησύχασε και κάπου εκεί στην κουζίνα βρίσκεται ένα κομψό μ' άσπρινες. Θ'α σου φέρω μι'α άπ' αυτές ή πάρης και να π'ες να κοιμηθ'ής.

'Η μεγάλη πτήσις και τ'ό ενδιαφέρον τ'ού Ρόν

Πήγε στην κουζίνα και ή Λίζα τ'όν άκουσε να ψάχνη με μι'α μικρούλα λάμπα που πήρε μαζί του. Τινάχτηκε άπ' τ'ό κρεβάτι της και ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. 'Απ' τις άνοιχτες πόρτες τ'ών δυ'ό δωματίων διέκρινε τ'ή σιλουέττα τ'ού αυτοκινήτου που ήταν έξω άπ' τ'ό σπίτικι. Μι'α ξαφνική σκέψις, πέρασε σ'αν λάμψη άπ' τ'ό μυαλό της, και δέν δίστασε ούτε στιγμή. Σ'ε λίγο άκούστηκε δ όβρυς της μηχανής κι' όταν φοβισμένος δ Λέιν πετάχτηκε έξω είδε τ'ό αυτοκίνητό του να χάνεται σ'αν άστραπή.

Ριχμένη πάνω σ'ό βολλάν ή Λίζα, ώδηγούσε όσο μπορούσι γρηγορότερα, έν'φ τ'ό ψυχρό άεράκι της νύχτας, καθώς χτυπούσε σ'ε τ'ό πρόσωπό της ξήρηνε πάνω σ'ά μάγουλά της τ'ά δάκρυα που έξακολουθούσαν ακόμα να βουρζώνουν τ'ά μάτια της. 'Ωδηγούσε πάντα πιό γρήγορα γιατί ένοιωσε π'ώς είχε άργήσει π'ό λι'ό κι' εκεί κάτω σ'ό αεροδρόμιο θ'α την περιμέναν από ώρα και ίσως και να σχολίαζαν την καθυστέρησή της.

'Υστερα από μι'α στροφή διέκρινε σ'ό βάθος τ'ά φ'ωτα τ'ού μικρού κτιρίου. Σταμάτησε άπότομα. Σκούπισε τ'ό πρόσωπό της, πέρασε σ'ά πεταχτά από πάνω λίγη πούδρα και τ'ό κραγιόν και ξεκίνησε βιαστικά. Σ'ε λίγο τ'ό αυτοκίνητο τ'ού Λέιν σταματούσε μπ'ός σ'ό μικρό μ'άρ και ή Λίζα πηδούσε χαρούμενη άπ' αυτό.

—'Ολοι έτρεξαν να την ύποδεχ'ούν με φωνές.

—Νομίζαμε π'ώς είχατε αλλάξει γνώμη, πετάχτηκε κάποιος, καθώς ή Λίζα προχωρούσε μέσα σ'ό μ'άρ. Είπε βλέπετε μεσά νυχτα και τ'ό αεροπλάνο σ'ες περιμένει...

'Ο Ρόν κομψοτυπημένος, όπως πάντοτε, πλησίασε κοντά της.

—Πι'ες αυτό, άγαπητή, της είπε, προσφέροντάς της ένα φιλτζάνι. Είπε λίγος καφές που θ'α σ' ωφελήση πολύ σ'ό ταξίδι σου.

Τ'ό πήρε και τ'ό ρούφηξε με μι'ας, έν'φ γύρω της οι καλεσμένοι χειροκροτούσαν με φωνές.

—Π'ους θ'α φανταζόταν π'ώς ή μι'α άπ' τις α'ωραίες Λήμαν; ή μικρούλα μας Λίζα, θ'α επιχειρούσε εκείνο που έκαμε δ Λίντμπεργκ! φώναξε κάποιος.

—Ν'α μ'ας στέλνης κάρτες σου, την σκότιζαν άλλοι.

—'Ολα έτοιμα! άκούστηκε ή φωνή τ'ού μηχανικού άπ' έξω.

★

Πετούσε ψηλά κι' έβλεπε από κάτω της τ'ά σύννεφα να φεύγουν σ'αν κυνηγημένα, έν'φ πιό πέρα ή σελ'νη έβριχνε άπάνω της τις χρυσαφένιες της άχτίνες. Πετούσε και δέν σκεπτόται παρ'α μόνονα την πτήση της, όταν ξαφνικά άρχισε να νυστάζει. 'Ηταν κάτι τ'ό παράξενο αυτό. 'Ενοιωσε τ'ό κεφάλι της να βαρύνει σιγά-σιγά κι' άναγκαζόταν να τ'ό τινάξει κάθε τόσο γι'α να τ'ό κρατ'ά όρθιο. 'Ενα άπείσιτο συναίσθημα ένοιωσε να την σκεπάζη. Πετούσε τώρα πιό σιγά, παλεύοντας να ύπερνικήση τ'ό συναίσθημα τ'ού ύπνου. όποτε νόμιζε π'ώς θ'α λιποθυμούσε. Τ'ά μελίγνια της π'ήγαιναν να σπ'σουν και μι'α σκοτοδίνη πιέζε τ'ά μάτια της. Τ'ά χέρια της άφηναν άθελα τ'ό πηδάλιο και πιέζαν τ'ους κροτάφους της. Κείνη την στιγμή της φάνηκε π'ώς διέκρινε πίσω, κοντά της, τ'ή σιλουέττα κάποιου άλλου αεροπλάνου. 'Εκαμε να ξαναπιάση τ'ό πηδάλιο, τ'ά χέρια της όμως ήταν βαρειά σ'αν μολύβια κι' άφήνοντας μι'α κραυγή φρίκης έχασε τις αισθήσεις της καθώς τ'ό αεροπλάνο έπεφτε στριφογυριστά...

Τι κατέδρασε δ Μπάρλιν, δ μηχανικός τ'ού αεροδρομίου...

Όταν συνήλθε κάπως ή Λίζα, ένοιωσε π'ώς κάποιος φιλούσε τ'ά χέρια της. Θεωμά τρυφερά χείλη φιλούσαν λαχταριστά τ'ά δάχτυλά της και σ'ε αυτή της έφτανε ψιθυριστά μι'α, σ'αν γνωστή της, φωνή.

—«Σ' αγαπώ, μικρούλα μου, αγαπούλα. Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ...» Μισανόηχτα τ'ά μάτια της έπασαν μ' έκπληξι σ'ους άστρους τοίχους έν'ος νοσοκομειακού δωματίου και μετά σταμάτησαν σ'ό λεπτό αδύνατο πρόσωπο τ'ού Λέιν. Γονατισμένος δίπλα σ'ό κρεβάτι της είχε τ'ά χέρια της σ'ά χείλη του. «'Όστε αυτός ήταν που είχε ψιθυρίσει π'ώς την αγαπούσε;».

—Λέιν κατώρθωσε με κόπο να π'η, νοιώθοντας τ'ό κεφάλι της να πον'ή άνυπόφορα, τί συνέβη; Τί έπαθα;

Τ'ής χαμογέλασε με καλωσύνη κομώντας τ'ό δάχτυλό του επιτιμητικά.

—'Ετσι, λοιπόν, σου έμαθα να πετ'ς, άγαπητή μου; Τ'ήν ρώταγε τόσο εύθυμα και σοβαρά μαζί, σ'αν να μ'ην ήταν αυτός που, λίγες στιγμές πιό π'ριν, όταν την έβλεπε ακόμα άναίσθητη, έλεγε π'ώς την αγαπούσε.

'Εκείνη έβγαλε την άσπρη από τ'όν πυρετό γλωσσίσσα της, κάνοντας μαζί και τ'όν συνηθισμένο της μορρασμό κι' δ Λέιν, χαμογελώντας πάντα, της έξήγησε: Βρίσκεσαι σ'ε μι'α άπ' τις

Περνώντας μέσ' άπ' τ'ά δέντρα της φαινόταν π'ώς και τ'ά φύλλα τ'ους θρόζαν «'Αγαπ'ς τ'όν άντρα της άδελφής σου!»

κλινικές της περιφερείας τ'ού Γουέστινγκχαμ. 'Όταν μ'ου τ'άσκασες με τ' αυτοκίνητό μου, πήδηξα πάνω σ'ό άλογό, που έχω πάντα εκεί πάνω κι' έφτασα σ'ε αεροδρόμιο όταν πιά έσύ είχες χαθ'ή σ'όν όρίζοντα. Λίγο άργότερα πετούσα κι' έγώ μ' όση ταχύτητα μπορούσε να μ'ου δ'ωξη τ'ό καλό μου «Γεράκι», άκολουθώντας τ'ό δικό σου δρομολόγιο. 'Ημωνα άποφασισμένος να σε φτάσω και σ'ό πρώτο αεροδρόμιο που θ'α κατέβαινες θ'α σ' άνάγκαζα να με δεχθ'ής μαζί σου. Δέν άργησα και πολύ να σε διακρίνω. 'Όταν όμως έφτανα πιά κοντά σου, σε είδα να πέφτης. Προσγειώθηκα άμέσως κοντά σ'ά συντρίμια τ'ού αεροπλάνου σου και σ' έφερα σ'ά χέρια μου στην κλινική που δέν είναι εύτυχως και τόσο μακριά από τ'όν άγρό που έπεσες. 'Ηταν θαύμα π'ώς σόθηκες. 'Απ' τ' αεροπλάνο σου δέν έχει μείνει τίποτε γερό. Τ'ό δεξί σου χέρι έχει κάποιον κάταγμα και τ'ό κεφάλι, αυτό τ'ό ώραίο αλλά άδειανό κεφάλι σου, κατέληξε δ Λέιν, έχει κάτι μικροσκομίες. 'Ολα όμως αυτά θ'α περάσουν, όταν ύπομένης μερικές μέρες φρονίμα.

Είπε τ'ά β'λεφαρά της να βαρύνουν και πατώντας σ' τις άκρες τ'ών ποδιών του βγήκε από τ'ό δωμάτιο. Τ'ήν ίδια στιγμή έμπαινε μέσα μι'α νοσοκόμος. Πήγε και της έπιασε τ'όν σφυγμό της. 'Η Λίζα ξανάνοιξε τ'ά μάτια της και,

—Π'ού είναι δ Λέιν; ρώτησε την νοσοκόμο.

—Λέτε για τ'όν κύριο που σ'ε έφερε έδώ; Μόλις βγήκε από τ'ό δωμάτιο. 'Α, ήσασταν πολύ τυχερή, δεσποινίς, που βρέθηκε αυτός δ νέος τ'ή στιγμή τ'ού δυστυχήματός σας κοντά σας και σ'ες έφερε άμέσως στην κλινική. Λιγότερο από μι'α ώρα άργότερα θ'α είχατε πεθάνει από την αιμορραγία.

«'Ετσι, λοιπόν, δ Λέιν της είχε σώσει την ζωή!»

—'Ηλθα για να σε π'ω, δεσποινίς Λήμαν. έξακολούθησε ή

νοσοκόμος ότι η αδελφή σας, κυρία Μαργαρίτα Κέλτον, είχε έλ-
δω. Ήλθε με ειδικό αεροπλάνο και επιθυμεί να σας δει. Μπο-
ρείτε να την δεχθείτε τώρα ή έσθε κουρασμένη; Ξέρετε, δεσποί-
νις, ότι την ημέρα βρισκόσασταν σ' αναισθησία κι' ο γιατρός
έδω λέει, πως θάπρεπε να είχατε πάρει κάποιο πολύ δυνατό
ναρκωτικό. Μήπως είχατε πάρει κανένα φάρμακο πριν πετά-
ξετε;

Η Λίτσα απάντησε άρνητικά και ζήτησε να δει άμέσως την
αδελφή της.

Κατάχλωμη και με μαύρους ζωηρούς κύκλους γύρω απ' τα
μάτια της, μπήκε σε λίγο η Μαργαρίτα και ώρμησε με λαχτάρα
πάνω στο κρεβάτι της αδελφής της.

— Αγαπημένη μου, χρυσή αδελφούλα, της ψιθύριζε φιλώντας
την στοργικά ενώ τα δάκρυά της κυλούσαν στο πρόσωπο της
Λίτσας. Τί τρομερό έγκλημα σκέφθηκε ο κακούργος. Δεν ξέρεις
πόσο είμαι εύχρηστος πού σ' ακολουθώ; Ο Λέιν. Όταν τον
είδαμε να περνά από ένα άλογο και να σέρνει έξω από το υπό-
στεγο α' αεροπλάνο του νομίζαμε πως είχε τρελλαθεί. Και να
πού είχε δικαίο να σ' ακολουθήσει.

— Μα για πού τρομερό έγκλημα και για ποιόν κακούργο μου
μιλάς, αδελφούλα μου;

Η Μαργαρίτα δάγκωσε τα χείλη της...

— Καλά, ψιθύρισε, γυρίζοντας το κεφάλι της αλλού, θα σου
πώ αργότερα.

— Όχι, επέμενε η Λίτσα, θέλω άμέσως να μου πής.

— Πρόκειται για... δεν μπόρεσε να προχωρήσει και ξέσπασε
σε λυγμούς. Στάθηκε λίγες στιγμές και συνέχισε μ' αναφύ-
λητά: Πρόκειται για κείνον το κτηνος, τον άντρα μου, τον Ρόνι!
Από καιρό είχα καταλάβει πως με είχε παντρευθεί για τα χρή-
ματα που νόμιζε πως θα κληρονομούσα. Ήξερα πως ήταν ένας
αχρείος και ποταπός, αλλά δεν ήξερα, ότι σου τ' όρκιζομαι, Λί-
τσα μου, στην ψυχή της καλής μας μαννούλας που χάσαμε τόσο
μικρές, δεν φανταζόμουν ποτέ αυτό που τόλμησε να κάμει...

— Μα τί έκαμε;

— Αυτός, αυτό το κτηνος, αγαπημένη μου αδελφούλα, θέλησε
να σε σκοτώσει. Έβαλε ναρκωτικό μέσα σ' εκείνο το φλυτζάνι
του καφέ που σου δωσε να πιεις στο αεροδρόμιο. Τώκαμε για
να σε σκοτώσει και να κληρονομήσω εγώ τα χρήματά σου. Οι
πρωινές εφημερίδες έγραψαν για το άτύχημά σου κι' ο Μπάρλιν
— τον ξέρεις, ο μηχανικός του αεροδρομίου — που διάβασε σχε-
τικά πήγε και κατέθεσε στην αστυνομία πως είδε τον Ρόνι να
είρχνει κάποια σκόνη μέσα στο φλυτζάνι του καφέ που σου δώ-
σε να πιεις. Η αστυνομία δεν άργησε να τον συλλάβει και το
κτηνος όμολόγησε την ένοχό του. Τώρα βρίσκεται στην φυλα-
κή. Τον λυπάμε ίσως, μιά και εσύ σώθηκες, αλλά δεν τον ά-
γαπώ.

Δεν μπορούσε να προχωρήσει πια γιατί οι λυγμοί της την έ-
πνιγαν.

— Μην κλαίς, αδελφούλα μου, της είπε η Λίτσα, μόλις συνήλ-
θε απ' την κατάπληξή της γι' αυτά που άκουσε. Μην κλαίς για-
τί τώρα είμαστε πιά εύτυχισμένες. Το γελοίο χρέμα δεν θα μ'ας
χωρίσει πιά. Η θεία Άντυ άφησε έναν όρο στην διαθήκη — τον
ξέρεις — που άναφέρει ότι αν χωρίζεις τον Ρόνι η μισή περιουσία
θα σου ανήκει. Μην κλαίς λοιπόν, Μαργαρίτα μου, και ποιός ξέ-
ρει; Ίσως μιά μέρα... κάπου... θρεβή ο κατάλληλος άνθρωπος
που θα μ'ας κάμει πιά εύτυχισμένες.

— Μα έσύ, Λίτσα μου, έχεις κούλα κοντά σου τον καλύτερο άν-
θρωπο που γνώρισα στην ζωή μου.

— Μήπως έννοεις τον...

— ...Λέιν, ναι, αδελφούλα μου! Αυτό το τίμιο και σεμνό παλ-
λικάρι, που έκανε σαν τρελλός όταν έφυγες. Σ' αγαπά τόσο ό
καυμένος! Και μου φαίνεται πως θάπρεπε νάσουν τυφλή Λίτσα
αν δεν το είχες άνιληφθί μόνη σου.

— Και όμως ποτέ δεν μ' άφησε να καταλάβω κάτι τέτοιο, εί-
πε σιγανά η Λίτσα και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Σκεπτόταν το δράμα της ζωής της... α' όποτε ο Ρόνι της έλε-
γε πως την αγαπούσε μόνο και μόνο για τα χρήματά της. Η-
θελε να χωρίσει την Μαργαρίτα και να παντρευθί αυτήν για τα
χρήματα που νόμιζε πως θα έπαιρνε. Μιά άηδία έννοιωση μέσα
της γι' αυτόν και μαζί κατάλαβε πως δεν τον αγαπούσε. Δεν
τον αγάπησε ποτέ, παρά μονάχα τον ποθούσε τότε, από μιά ά-
κατανίκητη όρμη που δεν μπορεί να λεχθί αγάπη. Και τότε οι
σκέψεις της στράφηκαν στον Λέιν. Θυμώταν πως κάποτε κι' αυ-
τή έννοιωσε ένα άλλοκοτο αίσθημα γι' αυτόν, ένα αίσθημα που τό-
σους έκανε τον ένοχο, τρελλό φίλι του Ρόνι και την έκανε να ύ-
ποφέρει τόσο. Θυμώταν ακόμα πόσο σκληρός και άκαμπος της
φρόνησε σ' εκείνο το μικρό σπιτάκι σαν να φοβόταν τον ίδιο
τον έαυτό του αν φερνόταν αλλοιώς. Τέλος θυμήθηκε τα λό-
για που της ψιθύρισε λίγες ώρες πιά πριν, την στιγμή που άρ-
χισε να συνέρχεται... αυτό δεν ήταν όνειρο, ήταν πραγματι-
κότης...

— Έχεις δικαίο Μαργαρίτα. Φοβούμαι πως υπήρξα πολύ τυ-
...

φή. Όταν θα φεύγεις πιά ύστερα, πές σε παρακαλώ στον Λέ-
ιν πως τον θέλω...

**Νομίζω... Νομίζω πως
αν με φιλούσες...**

Αισθάνεται τον έαυτό σου καλύτερα, Λίτσα; ρωτούσε μισή
ώρα αργότερα ο Λέιν, καθώς έσκυβε γελαστός πάνω από
το κρεβάτι της.

Η Λίτσα σήκωσε τα μάτια της και σαν να τον έβλεπε πρώτη
φορά, παρατηρούσε το ψηλό κι' αδύνατο κορμί του που τώκα-
νε πιά ψηλό ακόμα ή αεροπορική του φόρμα. Κύτταζε το τε-
τράγωνό του πηγούνι κατ' από το χαμογελαστό του τώρα στόμα
κι' ανέβηκε στα κατανά του έκφραστικά μάτια που ήταν γλυ-
κά και στοργικά καθώς συνάντησαν τα δικά της...

— Ναι, πιά καλύτερα, Λέιν, είπε με τη γλυκειά της φωνή που
έφτανε χαϊδευτικά σ' αυτά του συνομιλητού της. Κάθισε
κοντά μου, Λέιν, στο κρεβάτι μου. Πρέπει να συζητήσουμε
κάτι.

Κάθισε και την κύτταζε έρωτηματικά:

— Μήπως έννοεις το άτύχημά σου;

— Όχι, Λέιν! Φτάνουν πιά τα άτυχήματα κι' οι άτυχίες.
Είνε καιρός να μιλήσουμε και για κάποια εύτυχία. Μα κρέτα
το χέρι μου Λέιν!

Πήρε και πάλι το μικρό λεπτό χεράκι της στα μεγάλα δικά
του, ενώ τα μάτια του έλαμπαν από χαρά.

Άρχισε να θραυιάζει και οι τελευταίες ακτίνες του ήλιου
που έμπαιναν στο κατάλευκο δωμάτιο, έταίζαν παιχνιδιάρικα
πάνω στα λίγα ξανθά μαλλιά της Λίτσας που ξεχώριζαν από
τον επίδεσμο, κινώντας τα να φαίνονται χρυσαφένια. Τα μά-
τια της ήταν καρφωμένα πάνω στο μελαγχροινό αδύνατο πρό-
σωπο του Λέιν, με το συμμετρικό στόμα και τα σαρκώδη χείλη.

— Λέιν! του είπε γλυκά, τρυφερά, πάντα σε στεναχωρούσα.
Αυτός δεν απάντησε, το χέρι του όμως έσφιξε δυνατά το δι-
κό της.

— Ναι, Λέιν, μαντεύω πως ακόμα σε στεναχωρώ...

Την κύτταζε για λίγο και τα τρυφερά, στοργικά του μάτια
φαίνονταν εξαφανισμένα.

— Λέιν, εξακολούθησε η Λίτσα, σφίγγοντας τώρα εκείνη όσο
μπορούσε με το αδύνατο χεράκι της τα χοντρά του δάκτυλα.
Άκουσα τ' άπαιγμα που έλεγες πως μ' αγαπούσες... Είνε α-
λήθεια αυτό, Λέιν;

Το πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο και είπε σαν να διαμαρ-
τυρόταν.

— Μα δεν τόλεγα για να τ' άκούσης, Λίτσα. Νόμιζα πως ήσουν
αναίσθητη ακόμα. Έγώ... εγώ δεν έχω κανένα δικαίωμα να σ'
αγαπώ...

— Γιατί; Έπειδή είμαι πλούσιος;

— Δυστυχώς, ναι! Ξέρω, Λίτσα, ότι η κοινωνική μου θέσι
δεν ταιριάζει με την δική σου. Δεν είμαι παρά ένας φτωχός
αεροπόρος και ίσως ποτέ να μη γίνω πλούσιος μ' αυτή την τέ-
χνη, που ώστόσο αγαπώ. Δεν άπορώ να σου ζητήσω να με παν-
τρευθής.

Η Λίτσα γέλασε δυνατά, που νόμιζε πως πονούσε από το γέ-
λιο.

— Κι' αν εγώ σου ζητούσα να με παντρευθής, θάταν άνάμο-
στο;

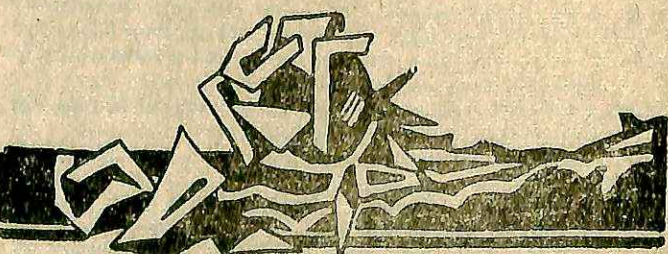
— Λίτσα...

— Νομίζω... νομίζω πως αν με φιλούσες θα μπορούσαμε να
συνεννοηθούμε δίχως έρωταποκρίσεις.

Για μιά τρελή στιγμή τα κασάνια του μάτια έμειναν καρφω-
μένα πάνω στα γεμάτα δάκρυα χαράς γαλάνα δικά της. Μετά
γονάτισε δίπλα στο κρεβάτι της κι' ενώ τα χέρια του έσφιγ-
γαν απαλά την μέση της, τα χείλη του θερμά και τρυφερά φι-
λούσαν τα δικά της.

— Και ξέρεις, Λέιν, τον μήνα του μέλιτος θα τον περάσουμε
εκεί επάνω στο σπιτάκι που ήθελες να με φυλακίσω...

ΤΕΛΟΣ

**Η αύτοτελής νουβέλλα του έρχομένου τεύχους
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ Τ' ΑΗΔΟΝΙΟΥ**

ΕΨΑΡΕΨΑ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ ΜΕ ΛΑΣΣΟ...

...και τρώγοντας τ' ό κρέας τους, τ' ό βρήκα πολύ νόστιμο!

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Έκείνος που θα τύχη να
θρεβή χαμένος στην μέση
του γαλήνιου Ειρηνικού, έ-
πάνω σ' ένα πλοίο δίχως μο-
τέρ, καταλαμβάνεται ώρι-
σμένως από περίεργα συναι-
σθήματα. Στο τέλος αρχίζει
να καταριέται όλους εκεί-
νους που ύπνουν τα θέληγ-
τρα της Ιστιοπλοίας. Έπάνω
σε μιά γολέττα με τα πα-
νιά κρεμασμένα θλιβερά,
λόγω της άπελπιστικής
μπουνάτσας με τον ήλιο των
τροπικών που είναι καυτε-
ρός και άνυπόφορος ό και-
ρός περνά με φοβερή θραυ-
τητα για έναν ευρωπαίο.
Μόνον οι Ιθαγενείς είνε ι-
κανοί να περιμένουν με μιά
άναλγησία φακρική τον ά-
νεμο να πνεύσει. Όλοι κά-
θονται ήρεμοι στην γολέττα
κευθενιάζουν, καπνίζουν
και δεν άνυπομονούν.

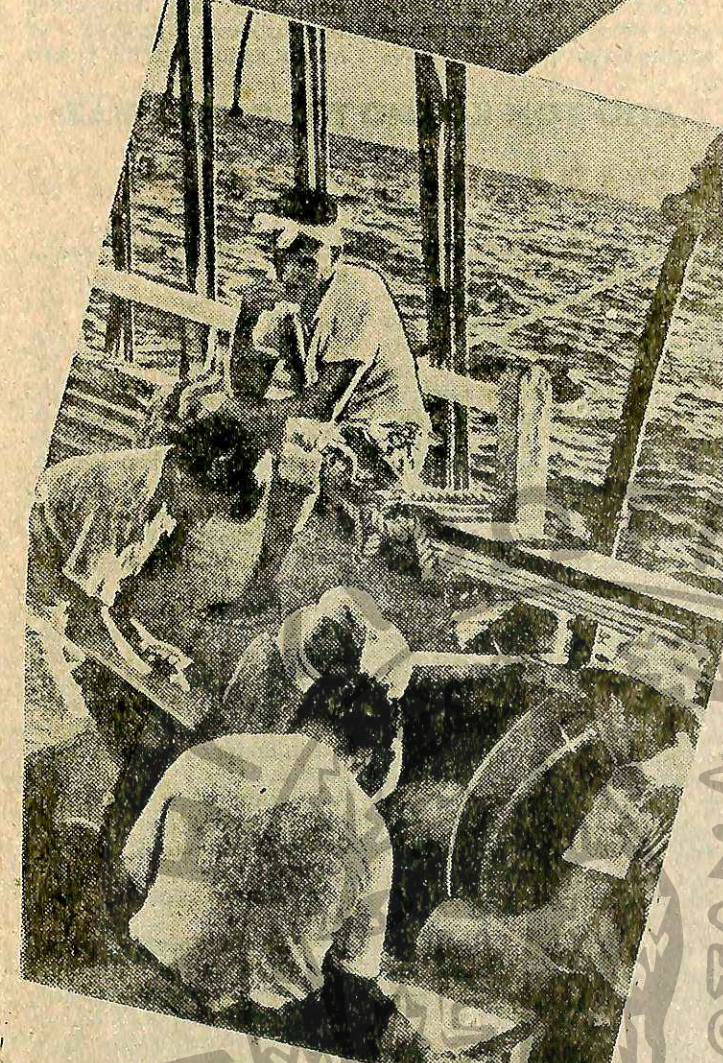
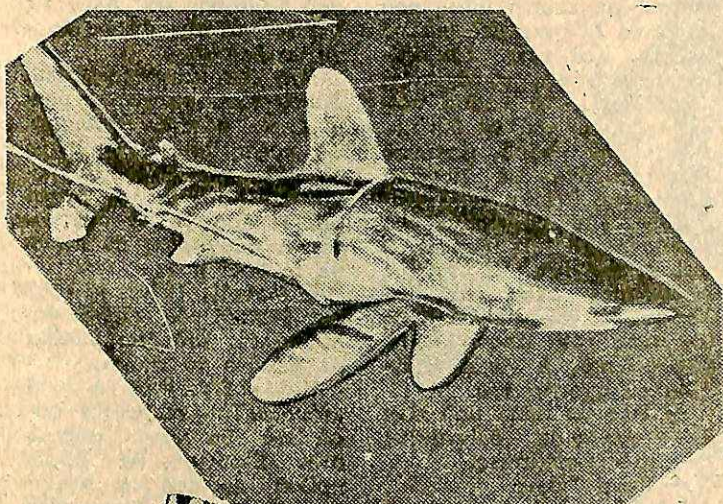
Είχαμε άποπλεύσει από
ένα αυστραλιανό νησί, το
Ραντορόν, και κατευθυνό-
μασταν στην Ταϊτή. Αλλά ό
άνεμος έδω και δυό μέρες
είχε πέσει. Στεριά δεν φαι-
νόταν πουθενά, και ή μπου-
νάτσα ήταν έπιμονη. Ήταν
φεβρουάριος, ή έποχή που ό
Ειρηνικός άκίνηται δίχως
την παραμικρή πνοή άνε-
μου, και αυτή ή κατάσταση
μπορεί να παραταθί έπί ή-
μέρες. Η γολέττα μας έ-
μοιαζε σαν να εκόλλησε μέ-
σα στο άκίνητο νερό. Η
νευρική της και ή άνυπομονη-
σία μου διασκέδαζαν τους
Ιθαγενείς.

Ό Μαόρι, ό γυιός του κα-
πετάνιου, μου έπρότεινε να
πάρωμε ένα μπάνιο. Θάνασ-
σία ιδέα, που θα έποικίλε
τουλάχιστον την μονοτονία
του ταξιδιού. Δέχθηκα εύχα-
ρίστως και άναγκασμένοι
ήδη ότι από αυτό το ταξίδι
θα μου έμεινε μιά ευχάριστη
ανάμνησις: Ένα μπάνιο
στην μέση του Ειρηνικού!
Βούτησα πρώτος και άρχι-
σα το κρούσι.

Ξαφνικά όμως άκούστηκε
απ' το πλοίο ένα ούρλιασμα,
μιά κραυγή τρόμου:

— Τέ μάοι! (ένας καρχα-
ρίας!)

Ήταν μιά από τις πρώτες
λέξεις που έμαθα κατά την
αφίξή μου στην Πολυνησία.
Έμαθα έπίσης ότι οι καρ-
χαρία όταν ιδίως είνε πει-
νασμένοι έπιτίθενται κατά
το ανθρώπινο και τον κόμ-
ματιάζουν. Σε λίγων μέ-
τρων άπόστασι, διέκρινα ένα
περυγίο που έσχιζε με όρ-
μή την έπιφάνεια. Πλησίαζε
πρός το μέρος μου. Τί φοβε-
ρή ήταν ή έντύπωσις! Τα

πόδια μου έτρεμαν, τα γο-
νατά μου έμούδιαζαν και έ-
μειναν αλύγιστα. Όλο το
κορμί μου είχε παραλύσει.
Αλλά σχεδόν την ίδια
στιγμή, κάποιος βούτησε δι-
πλα μου. Ό Μαόρι είχε πη-
δήσει στο νερό, θιάζοντας
μιά παράξενη κραυγή.

Τό γεγονός αυτό μου έ-
δωσε θάρρος και άρχισα να
κολυμπώ γρήγορα προς το

καράδι, απ' όπου οι Ιθαγε-
νείς έκρέμασαν, γελώντας
ένα σχοινί. Με κορόιδευαν
για τον φόβο μου. Έγώ ό-
μως σκεπτόμουν τον Μαόρι.
Ήταν πάντα στο νερό και
διαρκώς έκανε βουτιές. Τί
τρέλλα! Θα σπαρσάσταν
απ' το θαλάσσιο τέρας.
Αλλά ένας γέρος Ταϊτηνός
με καθούχασε:

— Άίτσα πέα πέα. (Μη

ΣΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟ

συγχίζεσαι). Ό καρχαρίας
φοβάται τους κολυμβητάς
του Ροντορόν, ποτέ δεν τους
πρώει. Δεν φοβάται τους
λευκούς. Αυτούς τους παράει.

Αναγκάστηκε να παραδε-
χθώ ότι όντως οι καρχαρία
έχουν αυτές τις περιέργες
προτιμήσεις.

Ό Μαόρι τελείωσε έπί τέ-
λους και ανέβηκε. Δεν έβλε-
πα πουθενά στην θάλασσα το
παραμικρό ίχνος καρχα-
ρίου.

— Άφοι είδε τον Ποπάα
(τον λευκό, τον ευρωπαίο),
θα ξανάβη και πάλι, είπε
ό Μαόρι. Ό «μάο» θέλει να
φάη;

Φυσικά δεν είχα καμμίαν
δρεξί να συνεχίσω το μπά-
νιο μου. Η μικρή γολέττα
μου φαίνονταν τώρα σαν πα-
λάτι. Κύτταξα με συγκίνη-
σι τις δυό γάμπες μου, τις
καλές μου γάμπες που ή-
σαν, δόξα σοι ό Θεός!, ά-
κέραιες και πού παρ' όλι-
γο θα βρίσκονταν στο στο-
μάχι του καρχαρίου!

Ό Μαόρι δεν είχε άδικο.
Τα περυγία ξαναφάνηκαν
στην έπιφάνεια. «Ό καρχα-
ρίας μου» δεν ήταν μονά-
χος αυτή τη φορά. Συνω-
δεύονταν και από έναν άλλο.
Νά τους και οι δυό, άρχι-
σαν να περνούν και να ξα-
ναπερνούν έμπρός από τα
καράβια μας με σπάνιο θρά-
σος. Σκύβοντας λιγάκι, θα
μπορούσε κανείς να τους
άγγιξη με το χέρι. Από το
κατάστρωμα του καραβιού,
οι βόλτες τους φαίνονταν
πολύ θεαματικές. Γυρνού-
σαν προς όλες τις κατευ-
θύνσεις με έντοπια σκούρα
έλιγμούς, εξαφανίζονταν
στα βάθη και ξαναφαίνον-
ταν σε λίγο εκεί που δεν
τους περίμενες.

— Θα τους ψαρέψωμε! Έ-
καμε ό Μαόρι.

Η παγίδα έτοιμάστηκε
γρήγορα. Ένα παλιό κου-
τί παστού κρέατος άδειο,
δεμένο σ' ένα σχοινί κατέ-
θηκε στο νερό, με μιά χον-
δροειδή θηλιά στην άκρη.
Αμφέβαλλα αν μιά τόσο
γελοία και όλοφάνερη πα-
γίδα μπορούσε να έπι-
τύχει.

Έκανα όμως λάθος. Το
παστό κρέας θεωρείται
στην Πολυνησία σαν ένα
ελαστικό φαγητό. Ό καρ-
χαρίας το νοστιμεύεται όσο
και οι Ιθαγενείς. Λίγο τον
ένδιαφέρει αν το κουτί είναι
άδειο ή γεμάτο. Φθάνει ότι
γυαλίζει. Νά λοιπόν ό καρ-
χαρίας που πλησίασε. Άνέ-
...

θηκε στην επιφάνεια τόσο κοντά, που διακρινόταν καθαρό το μικρό ψάρι - πιλότος που ήταν κολημένο στην ράχι του. Κυριεύθηκε από μίσος γι' αυτό το μικρό παράσιτο. Ψριασμένος αυτό θα ειδοποίησε τον καρχαρία πως κάποιος λευκός, έπαιρνε το μπάνιο του εκεί γύρω!

Το τέρας δύοπιστο, πέρασε δίπλα απ' την παγίδα και έφυγε. Άλλά, προσοχή! Ο σύντροφός του ανέθηκε από τὰ θάθη απ' ευθείας προς την λεία, που τὸν έβαζε σὲ πειρασμό. Ο Μαόρι άνεθοκατέβαζε άργά τὸ κουτί πὸ θρισκόταν στήν μέση τῆς θηλιάς. Ο καρχαρίας δὲν μπορούσε πιά νά συγκρατήσει τὴν λαίμαργία του. Ψρμησε πρὸς τὸ κουτί. Τραβήξαμε μ' ὅλη μας πὴν δύναμι τὸ σχοινί γιὰ νά σφίξαμε τὴ θηλιά. Τὸ πετύχαμε! Ο καρχαρίας εἶχε πιασθῇ στὸ λάσσο, πὸν τὸν εἶχε σφίξει κάτω απ' τὰ πτερύγια. Ἀρχίσαμε νά τὸν σέρνωμε πρὸς τὸ κατάστρωμα. Ἀλλά τὸ εἶχε καπαλάξει. Ἦθελε μονάχα νά παίξει, ὅχι νά πεθάνη. Μὲ μιά γιγαντιαία προσπάθεια, ἔσπασε τὸ σχοινί, τὴν στιγμή ἀκριβῶς πὸν ἔπρὸκειτο νά τὸν μεταφέρωμε στὸ κατάστρωμα. Ξανάπεσε στὸ νερό καὶ ἔφυγε ἀποθηριωμένος, σφιγμένος πάντα μέσα στὸ λάσσο.

Τὸ ψάρεμα άρχισε νά γίνεται τρομερά ενδιαφέρον. Πήραμε ἕνα σχοινί πὸ γερὸ καὶ ἡ παγίδα κατέθηκε πάλι στὸ νερό. Ο ἄλλος καρχαρίας πὸν πρὸ ὀλίγου ἔδισαζε, ὥρμησε ξαφνικά καὶ δίχως διόλου νά διαστάση κατάρπη τὸ κουτί. Τὸ λάσσο σφίχθηκε γύρω του καὶ τὸν παρέλυσε. Ἦταν γερὰ πιασμένος. Ὅλοι στὸ κατάστρωμα, οὐρλιάζαν ἀπὸ χαρά, ἰδίως οἱ γυναῖκες. Ἐνῶ τὸν ἀνεβάξαμε στὸ κατάστρωμα, ἕνας ἰθαγενὴς τὸν κτύπησε μὲ τὸ καμάκι γιὰ νά παύσῃ νά σπαρτάει μὲ δύναμι. Ἐνας ἄλλος ἰθαγενὴς, κατάρθωσε μὲ μιάν αξιοθαύμαστη καμάκιά νά ἀνεβάσῃ ἕναν τόνο, πὸν ἦρθε κοντὰ στὸ καράδι μας, νά πληροφορηθῇ προφανῶς τὰ συμβαίνοντα.

Ἀλλά ὁ Μαόρι δὲν ἦταν εὐχαριστημένος. Ἦθελε νά μὴ χάσῃ τὸ σχοινί πὸν ἔμεινε γύρω ἀπὸ τὸν ἄλλο καρχαρία. Γιὰ νά τὸ κατορθώσῃ αὐτό, ἕνα μέσον ὑπῆρχε: νά αἰχμαλωτίσῃ τὸ τέρας!

Ο σύντροφός του πιάσθηκε. Λοιπὸν ὁ ἄλλος θά ξαναῖρῃ, μὸν ἔξήγησε.

Ο Μαόρι εἶχε πάντα δικη. Σὲ λίγο, ὁ ἄλλος καρχαρίας μὲ τὴν θηλιά γύρω στὸ κορμὶ ἔρχόταν νά τριγυρίσῃ γύρω στήν γολέτ- 50

τα. Ἦ παγίδα ἦταν ἔτοιμη, ἀλλά μολοντί πεινασμένος, ὁ καρχαρίας ἔκανε τὰ ναζάκια του. Ἀλλά ὁ πειρασμός ἦταν ἀκατανίκητος τὴ στιγμή ἐκείνῃ ἰδίως πὸν ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὸ παλὸν κουτί. Καὶ τότε δὲν ἔδισασε πιά καὶ τὸ ἄρπαξε. Ξανά πάλι, τὸ λάσσο σφίχτηκε γύρω του μὲ δύναμι. Αὐτὴν τὴν φορά, ματαίως διαμαρτυρόταν μὲ μεγάλα πηδημάτα. Ἦταν γερὰ πιασμένος. Τὸν ἀνεβάσαμε στὸ κατάστρωμα, μὲ εφωνητὰ καὶ ἔπειθες. Ο ἄτυχῆς παράδερνε μέσα στὰ δύο λάσσο. Μ' ἕνα πελέκι ἕνας ἰθαγενὴς τὸν ἀποτελείωσε. Φλεγματικὸς ὁ Μαόρι ἔμαζε μὲ τὰ σχοινία του.

— Θές νά φᾶς; μὸν εἶπε ὁ καπετάνιος, δείχνοντάς μου τοὺς καρχαρίες.

— Γιατί Ὅχι; Τὰ δύο κῆτη, καθαρίστηκαν, κόπησαν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα. Τὰ καλύ-

τέρὰ τοὺς κομμάτια ρίχτηκαν στὸ ζεματιστὸ νερό. Τὰ ὑπόλοιπα πετάχτηκαν στήν θάλασσα, πλούσιο γεῦμα γιὰ τὰ μικρότερα ψάρια πὸν ἔσπευσαν ἀπ' ὅλες τῆς μεριές γιὰ τὴν ἀπροσδόκητὴ πανδαισία.

Μιά ὥρα ἀργότερα, γεύονται τὸν καρχαρία μου, μ' ἕναν κάποιο σαδιαμό. Τὸ κρέας του, θουτηγμένο σὲ γάλα τῶν καρυδιῶν κοκκ, δὲν εἶναι διόλου ἀσχημο. Τί ἄρα γε θά σκεπτόταν ὁ καρχαρίας ἂν ἔτρωγε τὸ δικό μου;

— Μαϊτάι; (Εἶναι καλὸ;) — Μαϊτάι ρόα. (Εἶναι πολὺ καλὸ), τοῦ ἀποκρίθηκα μὲ γεμάτὸ τὸ στόμα. Καὶ καθὼς ἔτρωγα σκεπτόμουν: Τὴν τελευταία φορά πὸν θά κάνω μπάνιο στὸν Εἰρηνικό, θά θάψω πρῶτα μελαψὸ τὸ κορμὶ μου. Γιατί οἱ καρχαρίες νοστιμεύονται μονάχα τὸ λευκὸ κρέας! ΑΝΤΡΕ ΓΚΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΔΕΙΛΩΝ

Στὸ ἡλιοθαύλεμα, κυττάζοντας τὸν ὀρίζοντα πρὸς τὸν Νότο, ἀνάμεσα στὰ ψηλά σύννεφα θλέπει κανεὶς νά διαγράφονται οἱ τροῦλοι καὶ τὰ καμπαναριά τοῦ Παραδείσου τῶν Δειλῶν.

Ο Δειλὸς πέθανε ἕνα βράδυ μόνος: ἡ γυναίκα του καὶ οἱ συγγενεὶς του ἔχουν πάει στὸν κινηματογράφο. Ο ἄνθρωπος θρισκότο ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ἀκίνητος στὸ κρεβάτι του. Τὸ ἀπόγευμα εἶδε νά μπαίνουν στὸ δωμάτιό του σκιᾶς καὶ φαντάσματα. Ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, στὸ φόντο τοῦ οὐρανοῦ, φαίνονται χρυσωμένα σύννεφα. Κοντὰ στὴ ντουλάπα ἡ γυναίκα του ἔβγαζε τὸ φόρεμά της. Μέσα στὰ ὑποσκιόσματα τοῦ δειλινοῦ ἦ λεπτὴ σιλουέττα τῆς γυναίκας του τὸν θόμιζε τὴν θραυὰ πὸν τὴν παντρεύθηκε. Σκέφθηκε νά τὴν φωνάξῃ κοντὰ του: «Ἐλα ἐδῶ λιγάκι!»

Θά ἦταν εὐτυχὴς νά πέθαινε κρατώντας τὸ χέρι τῆς γυναίκας του ἀνάμεσα στὰ δικά του.

Ἐνοίωθε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

χρήσιμο νά μιλήσῃ καί... πέθανε.

Στὴν κεντρικὴ Πύλη τοῦ Παραδείσου τῶν Δειλῶν ὑπάρχει μιά πινακίδα: «Ἐπιβάλλεται τὸ κτύπημα. Αὐστηρὰ μέτρα θά ληφθοῦν ἐναντίον ἐκείνων πὸν δὲν θά συμμορφωθοῦν!»

Κί' ἔτσι, γεμάτοι... θάρρος, οἱ δειλοὶ ἄνθρωποι κτυποῦν τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου.

Τὸ ἴδιο θράδυ, ὁ Ἀγγελος δίνει μιά φαντασμαγορικὴ γιορτὴ σ' ἕναν μεγάλο κῆπο. Ἀνάμεσα στὰ δρομάκια τοῦ κῆπου θλέπει κανεὶς νά περνοῦν κορίτσια ὠραία καὶ εὐθραυστα σὰν τὰ λουλούδια.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ, πὸν ὁ Δειλὸς τὸ κορτάριζε ὅλη τὴν θραυὰ, τὸν καλεῖ νά χορεύουν.

— Ὁραία θραυὰ, ἀλήθεια!

— Θά σᾶς ἄρρεσε νά μὲ συνοδεύσετε στοὺς ἀτέλειωτους δρομίσκους τοῦ κῆπου, πᾶστε μου, ἐκεῖ πὸν δὲν ὑπάρχει ζωντανὴ ψυχὴ; Ἐκεῖ πὸν θαυλεύει τὸ σκοτάδι;

— Ναί.

— Ἰσως νά μ' ἀγαπᾶτε.

— Ἀφάνταστα!

— Ἀς κρυφτοῦμε, λοιπὸν, πίσω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δένδρο, γιὰ νά μὴ μας δοῦν καὶ φιλήσῃ με.

Μ' ὅλη του τὴν καρδιά, μ' ὅλη του τὴ δύναμι, πίσω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ δένδρο, ὁ Δειλὸς φιλά τὴν κοπέλλα, ἐνῶ στὴ Γῆ μάταια τὸ προσεπάθησε ἐπὶ τριάντα δόκληρα χρόνια. Ο Ἀγγελος

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Πότε γελάμε χωρὶς λόγο;

— Ὅταν μᾶς γαργαλᾶνε.

★

— Ποιὸς ἔχει τὸ μεγαλύτερο κεφάλι;

— Αὐτὸς πὸν φοράει τὸ μεγαλύτερο καπέλλο.

★

— Τί πράγμα δὲν ἔπαναλαμβάνεται δυὸ φορές στὴ ζωὴ μας;

— Ο θάνατος.

★

— Τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ ἐνὸς αὐτοκινήτου καὶ ἐνὸς παλποῦ κοστούμιου;

— Καμμιὰ, γιατί καὶ τ' αὐτοκίνητο καὶ τὸ παλὸ κοστούμι ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ βενζίνη...

★

— Πότε χαλαεὶ ἡ φιλιὰ μ' ἕναν φίλο σας;

— Ὅταν τοῦ δανείσετε χρήματα.

★

— Πότε δυὸ γυναῖκες εἶνε καλὲς φιλενάδες;

— Ὅταν δὲν συμφωνοῦν γιὰ τὴν ἀξία ἐνὸς ἀνδρός.

★

— Ποιὲς εἶνε οἱ ρυτίδες τῆς ψυχῆς;

— Οἱ ἀναμνήσεις τῆς παρελθούσης εὐτυχίας.

★

— Τί εἶνε πῆδημα στὰ σκοτεινά;

— Ο γάμος.

★

— Τί εἶνε καθήκον;

— Ὅ,τι ἀπαιτοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

★

— Ποιὸ πράγμα δὲν ἔχει ἡλικίαν;

— Ἡ ἀγάπη.

★

εἶνε πολὺ καλὸς, καταλαβαίνει βαθειὰ τοὺς Δειλούς. Συχνὰ τοὺς δίνει τὴν ἀδεια νά πᾶνε στὸ μπάρ.

Ἐρχεται ὁ σερεθιτόρος.

— Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος;

— Ἐνα παγωτό.

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Μιά σπαρταριστὴ καμπάνια τῆς ΡΕΝΑ ΜΑΡΝΑ

ΕΥΦΕΜΝΙΣΜΟΣ

ΕΛΑ ΖΩΑ

Βέβαια, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία πὸς τὸ ἄρρεν εἶναι ὁ «Βασιλεὺς τῆς δημιουργίας» καὶ ὅτι τὸ ἑτερόν του ἡμίσι πρῆπει «νά τὸν φοβῆται, νά τὸν ὑπακούῃ καὶ νά τὸν σέβεται».

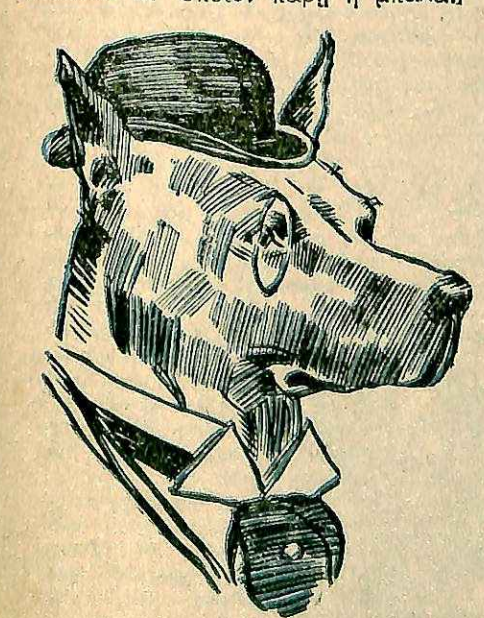
Ἀλλά τὰ θῆλεα ὄλου τοῦ κόσμου καὶ ὄλων τῶν αἰώνων δίποδα, τετράποδα, γυμνόποδα καὶ μὲ τακουνάκι, ἔπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα διαφωνοῦν ἀπολύτως! Ἐνῶ ἀντιθέτως συμφωνοῦν μεταξύ τους, ὅτι: σκοπὸς τῆς ζωῆς τοὺς εἶναι νά σκάζουν τὸν ἄρρενα καὶ νά τὸν κάνουν νά πληρώνῃ πανάκριβα τὴν δόλια ὑπεροχὴ του.

Καὶ δὲν ἦταν μοναχὰ ὁ Νασρεντὶν Χότζας πὸν εἶχε «διαφωνίει» μὲ τὴν Χότζαίνα καὶ πὸν τελείωναν μὲ τὸ νά κατακυλᾶ τὴν σκάλα μὲ μεγάλοκρὸ το τὸ καφτάνι του «γιατί φυσικά ἦταν καὶ ὁ ἴδιος μέσα στὸ καφτάνι...»

Ἀπὸ τέτοιες «διαφωνίες» κατὶ ἔξερει καὶ ὁ Ἐλέφας! Μάλιστα, ὁ Ἐλέφας! Αὐτὸ τὸ θηρίο, αὐτὸς ὁ γίγας!

Τὴν ἀγέλη τὴν διευθύνει γυναίκα. Λοιπὸν, ἂν τύχῃ καὶ ὁ Ἐλέφας ἔχῃ ἀντίθετη γνώμη — (Βρὲ ἀδερφέ! Κεφάλι ἔχει καὶ αὐτός. Καὶ μέσα στὸ κεφάλι, μυαλό!) ἡ Ἐλεφαντίνα χαλαεὶ τὸν κόσμο! Σηκώνει τὴν προβοσκίδα της, καί... πὸν σὲ πονεῖ καὶ πὸν σὲ σφάζει: Ὁ δούτιχος ὁ Ἐλέφας ἀναγκάζεται νά παραιτηθῇ τότε ἀπὸ τὴν ἀγέλη, καὶ γιὰ νά ἀνακτήσῃ τὸ ἀνδρικό του γόητρο, κατεβαίνει στοὺς συνοικισμοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ κάνει ὅλα γυαλιά καρφιά!...

Θά φανταζόσαστε ποτέ, πὸς καὶ αὐτὸς ὁ ταῦρος βρίσκει τὸν μπελᾶ τὸν ἀπὸ τῆς ἀγελάδας; Ἀλλοίμονο ἂν οἱ θηλυκὲς ἀγριαγελάδες ἀποφασίσουν νά διώξουν τὸν Σουλτάνο τους! Δὲν εἶναι νά δῇ πιά Θεοῦ πρόσωπο... Ἀλ- λωστε ὁ κάθε κάου μπόυ μπορεῖ νά σᾶς πῇ πόσο πὸν ἔμπημα παλεύουν οἱ ἀγελάδες ὅταν τῆς κυνηγᾷ, ἐνῶ ὁ ταῦρος κόβει μιά βουτιά, μὲ τὰ μάτια κλειστά καὶ ὅποιον πάρῃ ἡ μπάλα;

Ἀ! Ἀμα βρεθοῦν μερικές ἀγελάδες μαζί, φαντάζομαι τὸ κουτοσυμπολιὸ πὸν θά γίνεται εἰς βάρος τοῦ «ἐλ τό- ρο». Ἀλλά... δὲν βαρύνετε! Οἱ γυναῖ- κες εἶναι παντοῦ οἱ ἴδιες!

Μήπως εἶναι διαφορετικὲς στὸ βα- σίλειο τῶν περωτῶν;

Κυττάζετε τὸν Κύριο Σπουργίτη. Φυ- σικά, φοράει καλλίτερα ροῦχα ἀπὸ τὴν ὑποψηφία Κυρά-Σπουργίταινα, γιατί προσπαθεῖ νά τὴν πείσῃ ὅτι εἶναι κατὶ καλλίτερο ἀπὸ σπουργίτης! Καὶ ὅταν ἡ δεσποινὶς τύχῃ καὶ πεισθῇ, ποιὸς εἶ-

ναι νομίζετε ὑποχρεωμένος νά δώσῃ τὴν προίκα; Ἦ θηλυκὴ; Ἀμ' δέ... Αὐ- τὸς, φυσικά... Μόλις παντρευτοῦν, αὐ- τὸς χιτίζει τὴν φωνή, αὐτὸς δουλεύει σὰν χαμάλης, αὐτὸς ἐξευτελλίζεται σὰν λακέ, καὶ στὰ τελευταία, ἂν ἡ μαντάμ δὲν μείνῃ εὐχαριστημένη, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό, καὶ τὸν βγάζει νόκ-άουτ πὸν γρήγορα ἀπ' ὅτι ὁ Λοὺὶς ἐβγάλε τὸν Σμέλιγκ.

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

ἂν ὁ ἰδιοκτῆτης τῶν κανκρινῶν δὲν δὲν ἀγανακτήσῃ καὶ δὲν τοὺς ἐκδώσῃ διαζύγιο. Ἐπειτα κάνει τ' αὐγά της, καὶ τὰ σπάει, γιὰ νά δῇ τί ἔχουν μέ- σα! Καμμιὰ φορά — φρίττω πὸν τὸ γράφω — τὰ τρώει κιόλας, ἀλλά μόνον τὸν κορκό γιατί εἶναι ἐκλεκτικὴ.

Καὶ τώρα ἐτοιμασθῆτε ν' ἀκούσετε καὶ μερικά γιὰ τὴν Κυρία... Ὅρτύκι, Λοιπὸν αὐτὴ εἶναι τόσο ἐξευτεμένη, σὰν νᾶλθε κατευθεῖαν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Καὶ εἶναι σωστὴ ἀλάνισσα, ξέρετε, Προχωρεῖ σφυρίζοντας (γιατί σφυρί- ζει κιόλας), καὶ πετάει τὸ ζωνάρι της γιὰ καυγά, μὲ τῆς ὁμοφυλὲς τῆς φυσι- κά. Ἀμα τύχῃ καὶ συναντήσῃ κανέ- ναν ἀρσενικό, πὸν εἶναι μινιὸν σὰν αὐ- τή, ἀρχίζει ἀμέσως τῆς προτάσεις. Ἄν τὸν «καταφέρῃ», τοῦ κάνει τὴν Ὁσία Μαρία ὡς πὸν νά ἀποκτήσῃ τέσσερα αὐγά... Ἐπειτα τὸν καθίζει ἔπάνω σ' αὐτά, καὶ ἡ ἴδια τὸ σκάει. Ποῦ πάει!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε, ὅμως, τῆς παλάμες του ἰδρωμένες, ἄρρωστες. Ἰσως ἐκεῖνος ὁ ἰδρὼς νά μὴν ἄρρεσε στὴ γυναίκα του. Ἦ γυναίκα του ἦταν τόσο λεπτή!

Ἐννοῦσε,

Τό σκάκι

Από την περσική λέξι Σάχ, που σημαίνει βασιλεύς, προήλθε το σκάκι, αυτό το Ανατολικό παιγνίδι.

Κάποιοι αρχαίοι συγγραφείς θεωρεί ως

εφευρέτην του τον Παλαμήδη, πρόσωπο μισό αληθινό και μισό μυθολογικό, που ανέκλυψε χίλια δυο πράγματα—ένα είδος "Εδισών των αρχαίων χρόνων. Αυτό, όμως, δεν είναι αλήθεια.

Τό σκάκι είναι Ινδιάνικο παιγνίδι κι' είναι τόσο βεβαιωμένο αυτό, ώστε είναι γνωστό και το όνομα του εφευρέτου του. Αυτός είναι κάποιος Βραχμάνος, που ονομάζεται Σίσσα ή Σίλα, που έζησε στο πρώτο ήμισυ του 5ου αιώνα και υπηρετούσε στην Αύλη του Βασιλέως Σιράμ. Η παράδοσις αναφέρει πως ο Σίσσα θέλησε να προσφέρει ένα διασκεδαστικό παιγνίδι στον ύψηλο του κύριο και γι' αυτό ακριβώς βρήκε το σκάκι που έχει και την φιγούρα του βασιλιά.

Ο Σιράμ θέλησε να ευχαριστήσει τον γέρο πιά Σίσσα γι' αυτή την ωραία απασχόλησι που του προσέφερε, κι' όταν τον ρώτησε με τί θα ήταν ευχαριστημένος, ο Σίσσα απήντησε:

«Δεν θέλω πολλά πράγματα. Μου άρκουν τόσα σπυριά στάρι, όσα χωράει το κουτί του σκακιού. Ένα σπυρί στο πρώτο τετραγωνάκι, δυο στο δεύτερο, τέσσερα στο τρίτο και ούτω καθ' εξής πολλαπλασιαζόμενα μέχρι του εξηντατέσσερα».

Είσαι πολύ μετρίοφρων, του είπε ο βασιλεύς, μ' αφού αυτό θέλεις, αυτό και θάγινη.

Και έδωσε άμέσως διαταγή να δώσουν ότον Βραχμάνο ό,τι ζήτησε.

Ίσως αυτή ή ιστορία είναι γνωστή σε πολλούς, μα αυτό που άσφαλώς δεν είναι γνωστό είναι ό άριθμός που ζήτησε. Τό ποσόν των σπυριών σταριού που ζήτησε ό Βραχμάνος να του δώσουν, ίσοδυναμούσε ακριβώς με τόν αριθμό : 78.446.774.073.709.551.615, που ίσοδυναμεί, καθώς λένε οι ειδικοί, περίπου με τήν έτησίαν παραγωγή σταριού όλων των μερών της γής πολλαπλασιασμένη με τόν αριθμό 80.

Εκείνο που ενδιαφέρει, αφήνοντας κατά μέρος τήν παράδοσι και τούς ά τελειωτους άριθμούς, είναι ότι τό σκάκι είναι, χωρίς καμιά άμφισβήτησι, άνατολικό παιγνίδι, όλο κίνησι, σκέψι και ύπολογισμό, που διεδόθη καταπληκτικά σ' όλον τόν κόσμο και στο όποιο παίζονται μεγάλα ποσά ιδίως στην Άμερική. Στην Εύρώπη διεδόθη κατά τα τελευταία έτη του τρέχοντος αιώνα.

Τόσο έχει διαδοθή τώρα τα τελευταία έτη τό σκάκι που διάσημοι σκακιστάι παίζουν άπό δυο διάφορα κι' άπομεμακρυσμένα μέρη του κόσμου με τόν άσύρματο τηλεγράφο. "Αν θά φανταζόταν ό καλός Σίσσα πως αυτή ή εφεύρεσις του θά κατακτούσε τόσο πολύ τόν κόσμο και θ' άποκτούσε τόσους θερμούς άπαθους παντός φύλου, φυλής και ήλικίας, όρισμένως θά δεκαπλασίαζε τις άπαιτήσεις του.

...συγκρατήσθε

Αυτό που ονομάζουν άδικολόγητα οι πολλοί άνθρωποι «τίκ» (δηλαδή νευρική σύσπαισι του προσώπου ή των μυών του σώματος ή όποια παρατηρείται σε πολλούς άνθρώπους καθώς και σε ζώα και ιδίως στο άλοο), δεν είναι «τίκ». Ίσως έπειδή είναι άκατάληπτη και ιδιόρρυθμη λέξι άρέσει στους άνθρώπους όχι μόνο να τήν μεταχειρίζονται μα και να ύποφέρουν άπό «τίκ», μα δεν είναι τίποτ' άλλο άπό πάλνεζι και γι' αυτό θά πραγματευόμμε στο σημερινό μας σημείωμα.

Σφυρίζετε, κτυπάτε με τό δάκτυλό σας τα τζάμια, τραβάτε τις κλωστές άπ' τό παντελόνι σας, ξεφτίζετε τις κάλτσες σας, στρίβετε τό ξυρισμένο μoustάκι σας. "Όλ' αυτά τα πράγματα, κι' άλλα ένα σωρό, μπορεί να μη σας πειράζουν όταν θροισθεσθι μόνοι σας, μα έκνευρίζουν τρομερά τήν παρέα σας, πολύ περισσότερο μάλιστα, άν κάνετε όλες αυτές τις κουταμάρες τήν ώρα που κάποιος σας μιλάει σοβαρά.

Γι' αυτό πρέπει ν' άκολουθήσετε τό ρητό του Νίτσε που έλεγε: "Όταν είσθε μόνος να φέρεσθε σαν να βρίσκεσθε μπουστά σε κάποιον που σας κρατάει συντροφιά».

Με τόν τρόπο που φέρεσθε στην παρέα σας δείχνετε τό χαρακτήρα σας και τήν καλή σας άνατροφή.

Μη ξεχνάτε πως όλες οι κινήσεις των διαφόρων μερών του σώματός σας όφείλονται σε κακή και μόνο άνατροφή. Μη κάνετε ποτέ ό,τι σας πειράζει να σας κάνουν οι άλλοι.

Ενας πειραματικός σταθμός της Ίνδιανουπόλεως της Άμερικής απέδειξε με στατιστικές και δοκουμεντα πως τό «τίκ» είναι κληρονομικό. "Ετσι, παιδιά που δεν γνώρισαν τόν πατέρα τους, έχουν τήν κακή συνήθεια να τεντώνουν με τό ένα χέρι τα λάστιχα της τιράντας τους και με τ' άλλο, κτυπούν τό στήθος τους, ακριβώς όπως έκανε κι' ό πατέρας τους που είχε πεθάνει όταν γεννήθηκαν.

Αυτός ό πρωτότυπος σταθμός της Ίνδιανουπόλεως θεραπεύει τα διάφορα «τίκ» με τήν ύποβολή. Η προσωπική ύποβολή είναι πολύ της μόδας στην Άμερική και καθώς λένε δίνει θαυμάσια άποτελέσματα. "Επισή κι' άλλες κακές συνήθειες όπως ή κλεπτομανία, ή μορφινομανία, ή ψευδομανία, ή άγοραφοβία (αυτοί που φοβούνται τόν κόσμο), ή σιδεροφοβία (αυτοί που φοβούνται να μπουν σε σιδηρόδρομο), ή άριθμομανία (αυτοί που διαρκώς μετρούν, τις πλάκες των πεζοδρομίων, τις πόρτες, τα παράθυρα κι' ό,τι συναντήσουν μπροστά τους), μπορούν να θεραπευθούν ριζικά με τήν καλή θέλησι.

Και έπειδή δυστυχώς ή εύτυχώς δεν έχουμε στόν τόπο μας σταθμούς για να μάς ύποβάλουν στην διά της ύποβολής θεραπεία, πρέπει να έπιβαλώμαστε οι ίδιοι στόν εαυτό μας. Μόνον έτσι θά κατορθώσουμε να κόψουμε τις κακές συνήθειές μας.

Σε πολλές πόλεις της Άφρικής, που συνήθως περιτοιχίζονται άπό μισοειρηωμένα τείχη, άνεματα άπό χαμόσπιτα και καλύβες άπό πλίθες και λάσπη, βασιλεύουν άκόμη πολλοί Άφρικανοί βασιλιάδες, που οι κατακτητάι Εύρωπαίοι αυτών των μερών, τούς άφησαν στη θέση τους για πολιτικούς σκοπούς, άφου ούσιαστικώς καμιά ίσχύ δεν έχουν. Αυτό κυρίως παρατηρείται στις γαλλικές άποικίες, όπου ή γαλλική κυδέρνησις, για να φαίνεται ευχάριστη στους ύποτελείς της έχει παρωχώρησι πολλά προνομία, φαινομενικά θέβαια στους βασιλείς της και τούς έχει τιμήσει με παράσημα.

Ο καθένας άπ' αυτούς τούς βασιλιάδες διατηρεί τό χαρέμι του, που άναλόγως των χρηματικών πόρων του, περιλαμβάνει άπό 15—40 γυναίκες με τήν έπίσημη εύνοουμένη του, που είναι σαν να πούμε ή βασίλισσα. Άμα πεθάνη κανένας άπό τούς βασιλιάδες αυτούς θάβεται μεγαλοπρεπώς σε πολύ εύρύχωρο μνημείο, σωστό σπiti και πολλές φορές μαζί κι' αυτόν θάβονται ζωντανές κι' όλες οι γυναίκες του για να τόν περιποιούνται στόν Άλλο Κόσμο.

Τό παράδειγμα του καλού Γάλλου βασιλέως Άγίου Λουδοβίκου άκολουθούν κι' οι νεοί βασιλιάδες, άπονέμοντες μόνοι τους τήν δικαιοσύνη, θρονιασμένοι στη σκιά ενός φοίνικος.

Τέσσερες ποιινές ύπάρχουν για τόν κατηγορούμενο: Πρόστιμο, έξοριζα, άκρωτηριασμός και θάνατος. Στόν εύτυχισμένο αυτό τόπο δεν ύπάρχουν ούτε δικηγόροι, ούτε δικαστάι, ούτε φυλακές. Η δικαιοσύνη άπονέμεται άμέσως χωρίς πολλές διατυπώσεις.

Ο ήρακλείαν δυνάμεων βασιλεύς του Κιλιμάντζαρο, Νοντερόνε, έκτελεί τούς καταδικασμένους σε θάνατο ό ίδιος και μ' ένα μεγάλο σπαθι τούς κόβει σύρριζα τό κεφάλι.

Δικαίωμα έκτελέσεως θανατικών ποιινών δεν έχει μόνον ό βασιλιάς μα κι' οι πρίγκηπες κι' άλλοι τίτλοϋχοι, με τήν διαφορά ότι αυτοί έχουν δικαίωμα να έκτελούν μόνο τις άπιστες συζύγους ή τούς άντεραστές τους.

Είς αντίλλαγμα οι Εύρωπαίοι για τήν άφαίρεσι των δικαιωμάτων των μαύρων βασιλέων τούς χάρισαν χρυσούς σταυρούς, παράσημα, ένα χρυσοποίκιλτο πηλήκιο, μια άμαξα με καουτσουκένιες ρόδες ή και κανένα της κακής βώρας αυτοκίνητο.

Ο βασιλεύς του Καμερούν, που θεωρείται ό πρύτανις των μαύρων βασιλέων της Άφρικής, είναι σ' όλους άθέατος, γιατί τήν ήμέρα μένει όλόγυρος στο πλήθινο παλάτι του και τό βραδάκι φεύγει για να έπισκεφθι τό όργωμα των χωραπιών του και πολλές φορές κι' ό ίδιος οδηγεί τό άροτρο με τα βώδια.

Στήν Ταγκαίκα ύπάρχουν δύο Σουλτάνοι, ένας της ήμέρας και άλλος της νύκτος.

Μαύροι βασιλείς

Σε πολλές πόλεις της Άφρικής, που συνήθως περιτοιχίζονται άπό μισοειρηωμένα τείχη, άνεματα άπό χαμόσπιτα και καλύβες άπό πλίθες και λάσπη, βασιλεύουν άκόμη πολλοί Άφρικανοί βασιλιάδες, που οι κατακτητάι Εύρωπαίοι αυτών των μερών, τούς άφησαν στη θέση τους για πολιτικούς σκοπούς, άφου ούσιαστικώς καμιά ίσχύ δεν έχουν. Αυτό κυρίως παρατηρείται στις γαλλικές άποικίες, όπου ή γαλλική κυδέρνησις, για να φαίνεται ευχάριστη στους ύποτελείς της έχει παρωχώρησι πολλά προνομία, φαινομενικά θέβαια στους βασιλείς της και τούς έχει τιμήσει με παράσημα.

Ο καθένας άπ' αυτούς τούς βασιλιάδες διατηρεί τό χαρέμι του, που άναλόγως των χρηματικών πόρων του, περιλαμβάνει άπό 15—40 γυναίκες με τήν έπίσημη εύνοουμένη του, που είναι σαν να πούμε ή βασίλισσα. Άμα πεθάνη κανένας άπό τούς βασιλιάδες αυτούς θάβεται μεγαλοπρεπώς σε πολύ εύρύχωρο μνημείο, σωστό σπiti και πολλές φορές μαζί κι' αυτόν θάβονται ζωντανές κι' όλες οι γυναίκες του για να τόν περιποιούνται στόν Άλλο Κόσμο.

Τό παράδειγμα του καλού Γάλλου βασιλέως Άγίου Λουδοβίκου άκολουθούν κι' οι νεοί βασιλιάδες, άπονέμοντες μόνοι τους τήν δικαιοσύνη, θρονιασμένοι στη σκιά ενός φοίνικος.

Τέσσερες ποιινές ύπάρχουν για τόν κατηγορούμενο: Πρόστιμο, έξοριζα, άκρωτηριασμός και θάνατος. Στόν εύτυχισμένο αυτό τόπο δεν ύπάρχουν ούτε δικηγόροι, ούτε δικαστάι, ούτε φυλακές. Η δικαιοσύνη άπονέμεται άμέσως χωρίς πολλές διατυπώσεις.

Ο ήρακλείαν δυνάμεων βασιλεύς του Κιλιμάντζαρο, Νοντερόνε, έκτελεί τούς καταδικασμένους σε θάνατο ό ίδιος και μ' ένα μεγάλο σπαθι τούς κόβει σύρριζα τό κεφάλι.

Δικαίωμα έκτελέσεως θανατικών ποιινών δεν έχει μόνον ό βασιλιάς μα κι' οι πρίγκηπες κι' άλλοι τίτλοϋχοι, με τήν διαφορά ότι αυτοί έχουν δικαίωμα να έκτελούν μόνο τις άπιστες συζύγους ή τούς άντεραστές τους.

Είς αντίλλαγμα οι Εύρωπαίοι για τήν άφαίρεσι των δικαιωμάτων των μαύρων βασιλέων τούς χάρισαν χρυσούς σταυρούς, παράσημα, ένα χρυσοποίκιλτο πηλήκιο, μια άμαξα με καουτσουκένιες ρόδες ή και κανένα της κακής βώρας αυτοκίνητο.

Ο βασιλεύς του Καμερούν, που θεωρείται ό πρύτανις των μαύρων βασιλέων της Άφρικής, είναι σ' όλους άθέατος, γιατί τήν ήμέρα μένει όλόγυρος στο πλήθινο παλάτι του και τό βραδάκι φεύγει για να έπισκεφθι τό όργωμα των χωραπιών του και πολλές φορές κι' ό ίδιος οδηγεί τό άροτρο με τα βώδια.

Στήν Ταγκαίκα ύπάρχουν δύο Σουλτάνοι, ένας της ήμέρας και άλλος της νύκτος.

Οι καραμπινιέροι

Η άσφάλεια και ή δημοσία τάξις κάθε χώρας εξασφαλίζονται με ειδικές στρατιωτικές μονάδες, που σε κράτος έχουν και διάφορο όνομασία: Άστυφύλακες και χωροφύλακες στην Έλλόδα, πόλιομεν στην Άγγλία, γκάρν-ντέ πολίς στη Γαλλία, καραμπινιέροι στην Ίταλία κ.τ.λ.

Στό παρόν σημείωμα αρχίζομε άπό τούς καραμπινιέρους.

Όπως σ' όλα τα μέρη του κόσμου έτσι και στην Ίταλία ειδικά όργανα του κράτους τηρούν τήν τάξι, με τήν εξής διαφορά, ότι δια μέν τις όμαλές καταστάσεις είναι οι καραμπινιέροι, ενώ έν καιρώ πολέμου ή πολιτική άστυνομία ένισχύεται κι' άπό τόν στρατό.

Τό ίδιο ακριβώς συμβαίνει και σ' όλα τα πολιτισμένα κράτη. Στην Άγγλία ιδίως και ειδικότερα στην Ίταλία οι άστυνομικοί διαλέγονται μεταξύ των άρτιωτέρων σωματικώς άνδρών. Οι Ίταλικές άρχές φροντίζουν τόσο για τό παράτημα όσο και για τούς τρόπους του φέρεσθαι. Ίσως σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου οι άστυνομικοί δεν είναι τόσο καλοντυμένοι, τόσο κομψοί, τόσο εύγενικοί και πρόθυμοι όσο στην Ίταλία. Ένας που ταξιδεύει για πρώτη φορά στην Ίταλία μπορεί να τούς περάσει τούλάχιστον για άκολούθους του Ύπουργείου των Έξωτερικών με στολή, αλλά ποτέ για άπλους φύλακες της τάξεως.

Πόσο ή Ίταλική άστυνομία φροντίζει για τήν καλή συμπεριφορά των καραμπινιέρων φαίνεται άπό μια τελευταία δίκη που έγινε εναντίον ενός καραμπινιέρη, που δεν μεταχειρίσθηκε εύγενικά κάποιο νέο που συνέλαβε ως παραβάτη άστυνομικής διατάξεως. Ο νέος κατήγγειλε τήν συμπεριφορά του καραμπινιέρη και ό άρχηγός της άστυνομίας τόν έδιωξε άπό τό άστυνομικό σώμα.

Η όργάνωσις των καραμπινιέρων στην Ίταλία είναι θαυμασία. Οι πολύγλωσσοι καραμπινιέροι που βρίσκονται στούς διάφορους σιδηροδρομικούς σταθμούς, στα λιμάνια, στις άρχαιοτήτες και στα κεντρικώτερα σημεία της πόλεως δεν άρκοούνται μόνον να δώσουν εις τόν ένο τής ζητούμενης πληροφορίας, μα όταν αντίληφθούν ότι δεν θά τα καταφέρη παρά τις πληροφορίες που τού έδωσαν τόν συνοδεύουν μέχρις ότου συναντήσουν άλλον συνάδελφό τους, τόν παραδίδουν σ' αυτόν, όδ εύτερος καραμπινιέρης ξεναγός κάνει τό ίδιο και ούτω καθ' εξής ως ότου ό ένας φθάσι στο μέρος που ζητούσε.

Όπως βλέπετε, τό Ίταλικό Κράτος άποδίδει μεγίστη σημασία στα όργανα αυτά της τάξεως.

Και δεν σημειώνει υπερβολή. Στό πρόσωπο του όργάνου ούτό που έρχεται διαρκώς σ' έπικοινωνία με τούς πολίτας και τούς ξένους κατοπτρίζεται ό βαθμός τού πολιτισμού που ύπάρχει σε μια χώρα.

Τό δαχτυλίδι

Τό δαχτυλίδι πολλές φορές έπαιξε σπουδαίο ρόλο στις τύχες και τη ζωή του ανθρώπου. Ύπήρεαν δαχτυλίδια που έφεραν γοφύρι έξαιρετικό στόις κατόχους τους κι' άλλα που τούς κατέστρεψαν τελείως.

Τελευταία πουλήθηκε σ' έναν ιδιωτικό πλειστηριασμό της Νέας Υόρκης άντι έκάτο χιλιάδες δολλαρίων, ένα δαχτυλίδι με παμμέγιστο ρουμίνι. Ίσως αυτή ή τιμή να ήταν υπερβολική άν αυτό τό δαχτυλίδι δεν είχε μια πολύ τραγική ιστορία, που τό κάνει περισσότερο πολύτιμο.

Καθώς φαίνεται, αυτό τό δαχτυλίδι άνήκε στην πριγκίπισσα ντέ Λαμπέλλε, φίλη της άτυχοϋς βασίλισσας Μαρίας Άντουανέτας τό 1792.

Οι Άμερικανοί κρούσοι, όταν αγοράζουν κάτι, καθόλου ή λίγο ενδιαφέρονται για τήν προέλευσι του, ενδιαφέρονται μόνο πως να πλουτίσουν τη συλλογή τους.

Κατά σύμπτωση ένας μεγάλος Νεο-ϋρκέζος οικονομολόγος που τ' αγοράσε έμαθε πως αυτό τό δαχτυλίδι έφανε τήν δυστυχία σ' όποιον τ' αγοράζε, μα έπειδή δεν ήταν προληπτικός δεν έδωσε καμιά σημασία κι' είχε μάλιστα τό κουράγιο να φοράη πάντα τό δαχτυλίδι στο χέρι του.

Παρά ταύτα ή ιστορία αυτού του δαχτυλιδιού ήταν άπ' τις πιο περίεργες και πιο μακτικές:

Κλέφτηκε άπό τόν ύπάλληλο του κοσμηματοπώλου της πριγκίπισσας ντέ Λαμπέλλε, τόν Σαρλά. Μα κι' αυτός ύστερα άπό λίγο καιρό σκοτώθηκε σε μια σύρραξι με τήν άστυνομία και τό τραγικό δαχτυλίδι περιήλθε σε κάποιον άστυνομικό Μπριακό, ό όποιος τό χάρισε στην άρραβωνιαστική του, μια γυναίκα έλευθερίαν ήθών, που δολοφονήθηκε ύστερα άπό λίγα χρόνια άπό κάποιο κακοποιό φίλο της, για να τής πάρη τό δαχτυλίδι και να τό πουλήση σε κάποιο κοσμηματοπώλη του Παρισιού.

Σχετικώς με τις διάφορες γνώμες και προλήψεις των πολιτών λίθων γράφει ό Άγιος Γερόλυο, ένας άπό τούς μεγαλύτερους έκκλησιαστικούς συγγραφείς. Αυτός λέγει ότι τό ζαφείρι έχει τήν ιδιότητα να άπομακρύνη τις άκαθάρτες και κακές σκέψεις και τό σμαράγδι να τυφλώνη τα φίδια που τό κυττάζουν.

Μερικοί άνατολικοί λαοί πιστεύουν ότι τό ρουμίνι με τόν καιρό γίνεται πιο κόκκινο σαν τό φρούτο που ώριμάζει με τόν ήλιο και τό μεταχειρίζονται ως φυλακτό κατά της πανούκλας, της δυσπνοίας και κατά των διαγκωμάτων των δηλητηριασμένων φιδιών.

Κατά τούς αρχαίους σοφούς τό μαργαριτάρι θρασάμενο με κρέας γιατρεύε τόν τεταρτάιο πυρετό.

Τελευταία κάποια Ιατρική έφημερίς του Λονδίνου καλούσε τούς γιατρούς να προσπαθήσουν μήπως με τήν ραδιενέργεια θά ήτο δυνατόν να μάθουν άν οι πολύτιμοι λίθοι έχουν θεραπευτικές ιδιότητες για τόν άνθρώπινο οργανισμό.

Η άλληλογραφία

Μια ματιά στις διάφορες περιέργες και έκκεντρικές στατιστικές προκαλεί πάντα τό ενδιαφέρον του άναγνώστου και τόν πληροφορεί για ένα σωρό πράγματα, που δεν τού δίδεται συχνά ή εύκαιρία να μάθη. Τελευταίως, ένας ύπομονετικός άριθμομανής έκανε τήν στατιστική της άλληλογραφίας των διαφόρων λαών.

Από τή στατιστική αυτή μαθαίνομε πως πρώτοι στην άλληλογραφία έρχονται οι Άγγλοι.

Κάθε ύπήκοος της Μεγάλης Βρετανίας γράφει 14 γράμματα κατά μέσον όρον τόν μήνα. Μετά έρχεται ή Γαλλία, που κάθε πολίτης της μεγάλης Δημοκρατίας γράφει 12 γράμματα τόν μήνα. Άκολουθεί ή Γερμανία στην όποιαν άναλογούν 7 γράμματα, ή Ίταλία με 5 γράμματα και τέλος ή Ρωσία που κάθε κάτοικός της γράφει 1 γράμμα κάθε δύο μήνες.

Τελευταία έρχεται ή Κίνα, που κάθε κάτοικος του Ουρανίου Κράτους γράφει 1 γράμμα—κατά μέσον όρον πάντοτε—κάθε 6 μήνες!...

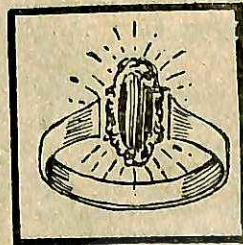
Οι παραπάνω άριθμοί φανερώνουν τήν ψυχολογία, τόν χαρακτήρα και τήν νοοτροπία των διαφόρων λαών της γής.

Ενας κανονικά άπασχολημένος άνθρωπος δεν γράφει περισσότερα άπ' ότι είναι άνάγκη να γράψη, ενώ αντίθετα ένας άνθρωπος που διαθέτει καιρό για χάσιμο και που προσπαθεί να βρής κάτι για να περάση τήν ώρα του, θά βρής χίλιες αίτιες για να γράψη ισάριθμα γράμματα.

Για να καταλάβετε τη σημασία της στατιστικής πρέπει να λάβετε άπ' όψιν τούς Άγγλους, οι όποιοι άπ' όλους τούς σημερινούς λαούς είναι οι πιο πρακτικοί και οι μόνοι ίσως που έχουν άκριβή αντίληψη του χρόνου, που δεν τόν δαπανούν ποτέ άσκοπα και άκολουθούν κατά γράμμα τό ρητόν: «Ο χρόνος είναι χρήμα». Άρα τα 14 γράμματα που άναλογούν σε κάθε ένα τό μήνα είναι τό άπαραίτητο όριο της κανονικής άλληλογραφίας.

Εκείνοι που γράφουν τελείως άσκοπα έπιστολές και ξεοδεύουν άφθονο χαρτί, κι' άλλο τόσο μελάνι και χιλιάδες δραχμές τό χρόνο για γραμματόσημα, είναι εκείνοι που γράφουν διαρκώς γράμματα στους άστέρες του κινήματογράφου για να έξυμνήσουν τήν τέχνη τους, τήν μορφή τους και να έκδηλώσουν τα έρωτικά τους αισθήματα. Τό ίδιο μπορεί να πη κάνει και για τούς περισσότερους άστέρας που είτε άπό υπερβολική εύγένεια, είτε άνα τοκολακευόμενοι άπαντούν σ' όλους αυτούς τούς σωρούς των γραμμάτων, που τα περισσότερα περιέχουν τόνους όλόκληρους θλακείας.

Στήν ίδια κατηγορία περίπου κατατάσσονται και οι έρωτευμένοι που για να είπωσιν στην άγάπη τους τό άπλόστατο «σ' αγαπώ» γράφουν 45 κόλλες γράμμα, νομίζοντας μ' αυτό τόν τρόπο πως μεγαλώνουν τήν άγάπη τους.

ΤΑ ΠΕΤΡΑΔΙΑ ΤΟΥ ΜΠΕΝΑΡΕΣ

Αυτότελης αστυνομική νουβέλλα του "Αγγλου συγγραφέως ΦΙΛΙΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

Ακίνητο μέσα στα δέντρα, το αυτόκινητο - κατοικία, έμοιαζε σαν προϊστορικό τέρας που ξεκουραζόταν, ενώ λίγα θέματα πιο πίσω του, σαν το καλό κυνηγετικό σκυλί που ακολουθεί τη ίχνη του θηράματός του, ο Νταϊντ Γκαίτης το πλησίαζε αθόρυβος, προσεκτικά. Μά μήπως κι' αυτός δεν ήταν λαγωνικό, ένα λαγωνικό ράτσας απ' τα καλύτερα μάλιστα της Νεοδωρικής αστυνομίας;

Δουλειά του ήταν να έμποδιζε τους ξένους, και μάλιστα τους υποπτους "Ανατολίτες, που γέμιζαν τις αμερικανικές πολιτείες, να μπαίνουν ανεξέταστα στο έδαφος της περιφέρειάς του. Γι' αυτό τώρα αυτό το αυτόκινητο - σπίτι, το «ντίπλεξ», όπως το λέν' εκεί κάτω, είχε κινήσει την προσοχή του από τ' απόγευμα.

Τό έσερνε ένα μικρό κουπέ πέντε θέσεων και, φυσικά, στη γέφυρα το επιθεώρησαν οι φύλακες. Μά η νεοδωρική αστυνομία τους ήξερε καλά τους φύλακες και την επιθεώρησή τους, όπως επίσης ήξερε ότι τα κακοποιά στοιχεία που ήθελαν να εισχωρήσουν στην περιφέρεια, ήταν πολύ πιο έξυπνα και έφευρετικά απ' αυτούς.

"Ετσι, έρποντας τώρα μέσα στους θάμνους ο Γκαίτης, πλησίασε το υποπτο αυτό αυτόκινητο «ντίπλεξ». Το παρακολουθούσε με την κούρσα του από τ' απόγευμα, γιατί σκέφθηκε ότι, μεγάλο καθώς ήταν, θα μπορούσε να κρύψει θαυμάσια κάποιον, που οι φύλακες της γέφυρας δεν θα κατάφερναν να τον ανακαλύψουν ωριμένως...

Τα μάτια του αστυνομικού διαπερνούσαν το σκοτάδι που σκέπαζε το μεγάλο αυτόκινητο σαν μάτια λυγρός. Οι προϊστάμενοί του έλεγαν γι' αυτόν πως ήταν γεννημένος αστυνομικός. Κανένας δε μυριζόταν το θήραμα σαν αυτόν, κανένας δεν ένοιωθε τόσο απότομα και ανεξήγητα τον κίνδυνο που παρημονούσε. Η υπηρεσία του ήταν από τις πιο επικίνδυνες, γιατί τελευταία, διάφοροι 'Ινδοί είχαν καταφέρει να μπουν στη Νέα Υόρκη σκοτώνοντας αρκετούς αστυνομικούς που θέλησαν να έμποδίσουν την είσοδό τους.

Αυτοί οι 'Ινδοί ήταν οι πιο ανεπιθύμητοι, γιατί δεν ήταν δειλοί, κακομυρηδες και συνεσταλμένοι σαν τους Κινέζους, αλλά άγριοι και σκληροί μαχαίροβγάτες που διψούσαν αίμα και έσπερναν τη φρίκη στις συνοικίες της Νέας Υόρκης.

Ερποντας πάντοτε ο Νταϊντ Γκαίτης γλύστρησε προς το άριστερό μέρος του «ντίπλεξ», εκεί που ήταν η πόρτα.

και τότε μονάχα παρατήρησε πως το αυτόκινητο που το έσερνε, έλειπε. Μόλις άγγιξε το χέρι του στο χερούλι της πόρτας, σταμάτησε ξαφνικά κι' έβγαλε το βαρύ πιστόλι του. Είχε τόσο καθαρά την εντύπωση μιάς παρουσίας, μιάς έχθρικής παρουσίας εκεί κοντά... Σίγουρα κάτι είχε κινήσει μέσα στους θάμνους, τόσο αθόρυβος όμως που θάπρεπε νά'η κανείς το αυτί ή καλύτερα την έκρηξη αίσθησης του Γκαίτης για να το καταλάβει. "Ανασηκώθηκε, μά για να πέσει σχεδόν άμεσως γονατιστός. Τό μέτωπό του τόβρεξε ξαφνικά κρύος ιδρώς. Γιατί την ίδια στιγμή που γονάτιζε κάτι σφύριξε πάνω από τον ώμο του και κορφώθηκε σ' ένα δέντρο. Ήταν ένα «κρίς», ένα γυρτό μαλαίκο στίλετο, με κόφι αστραφτερή και τόσο ακονισμένο που η αιχμή του φαινόταν σαν φωτεινό στίγμα. Όταν ο Γκαίτης τό ξεκάθαρσε από το δέντρο, δεν είχε συνέλθει ακόμη από τον τρόμο του. Γιατί λιγάκι ακόμη και θά το δεχόταν στην καρδιά. Ήταν ένα όπλο ύπουλο και κακό σαν φείδι...

Πάντως δεν μπορούσε ακόμη να πη ότι είχε σωθεί... Μέσα από το σκοτάδι ξεπρόβαλλαν ξαφνικά τέσσαρες μελαψοί 'Ινδοί. Φορούσαν ευρωπαϊκά, αλλά στο κεφάλι είχαν τουρμπάνι.

Την ίδια στιγμή είδε τη λάμψη δυο άλλων «κρίς» και ενός μικρού αυτόματου στα χέρια τρίτου και, χωρίς πια καθόλου να διστάσει, πυροβόλησε απάνω τους.

"Ακουσε μία φωνή πόνου και ταυτόχρονα μία λάμψη πέρασε από το μάγουλό του. Ήταν μία σφαίρα... Ξαναπαράβησε στα τυφλά κι' άμέσως χώθηκε κάτω από το «ντίπλεξ». Εκεί, μικροκρυμμένος ανάμεσα στις ξετεράστιες ρόδες, άκουε τους διώκτες του να μιλούσαν μεταξύ τους με άγνωστή του γλώσσα. Ξαφνικά ένας τους φώναζε αγγλικά:

"Εβγα και παραδώσου άμέσως, γιατί θά σε σκοτώσουμε σαν ποινικό! Ο Γκαίτης δεν απήντησε. Δεν ήθελε να προδώσει που ήταν με τη φωνή του. "Επεσε μπρούμυτα και ξεπλώθηκε στο χώμα. Η θέσις του δεν ήταν καθόλου ευχάριστη, γιατί αυτοί οι τέσσαρες μπορούσαν θαυμάσια να ζώσουν το «ντίπλεξ» και να τον σκοτώσουν πραγματικά σαν ποινικό. Κι' αυτό δεν ήταν παρά ζήτημα δόλιγαν λεπτών.

Μά ξαφνικά κύτταξε κάτι που τον γέμισε φρίκη, κάνοντάς τον να ξεχάσει για μία στιγμή την άπελπιστική του θέσι: Μία σταγόνα από κάτι έσταξε στο μάγουλό του. Μετά μία άλλη... κι' άλλη... κι' άλλες συνέχισαν... Κάτι που προέκυψε από πάτωμα του

«ντίπλεξ». Μπορούσε νάταν λάδι, μά ο Γκαίτης ήξερε πως δεν ήταν. Ήταν κάτι το χλιαρό κι' όχι και τόσο ρευστό και τότε ο αστυνομικός κατάλαβε: Ήταν το αίμα ανθρώπου σκοτωμένου πριν από λίγη ώρα.

«Μέσα στο «ντίπλεξ» λοιπόν είχε γίνει φόνος και μάλιστα πριν από λίγα λεπτά... "Ισως τη στιγμή που έβαζε το χέρι μου στο χερούλι της πόρτας», σκέφθηκε ο Γκαίτης και μετατοπίζοντας λίγο πιο πέρα το σώμα του, σκούπισε το αίμα από το μάγουλό του.

"Ακουε τώρα πως οι 'Ινδοί προσπαθούσαν ν' ανοίξουν την πόρτα του τροχοφόρου και θρήκε την ευκαιρία να γλυστρήσει προς την αντίθετη πλευρά και να πεταχτεί, θρόνος, ευκίνητος και γρήγορος σαν πάνθηρ, λίγα χήματα πιο πέρα. Την ίδια στιγμή οι άλλοι άνοιγαν την πόρτα. Ήταν φανερό πως το έσωτερικό του «ντίπλεξ» τους ενδιέφερε περισσότερο από τη ζωή τους. Ο Γκαίτης διηύθυνε απάνω τους το βαρύ του πιστόλι και φώναξε δυνατά:

— Ψηλά τα χέρια! Κάποιοι από σάς μιλά εγγλέζικα. "Ας τ' πη στους άλλους, γιατί πυροβολώ!

Την ίδια στιγμή το φως των μπροστινών φαναριών κάποιου αυτοκινήτου που έρχόταν δλοταχώς προς τα εκεί, έπεσε πάνω στο «ντίπλεξ». Στη θέα του οι 'Ινδοί ταράχτηκαν κι' άμέσως τινάχτηκαν από της θέσι τους και χάθηκαν στα σκοτάδια. Ο Γκαίτης δεν πυροβόλησε, αν και είχε πολλές πιθανότητες να χτυπήσει έναν απ' αυτούς, γιατί φοβήθηκε μήπως ο οδηγός του αυτοκινήτου τρομάξει και δεν πλησιάσει, κι' αυτό εκείνη τη στιγμή τον ενδιέφερε περισσότερο από κάθε άλλο.

Όταν τέλος πλησίασε και φρενάρισε κοντά στο «ντίπλεξ», ο Γκαίτης άνεγνώρισε το κουπέ που τό μεσημέρι έσερνε το άμάξι.

Ξαφνικά άνοιξε η πόρτα και μία κοπέλλα ως είκοσι χρόνων πήδησε απ' αυτό. Ο Γκαίτης πλησίασε κοντά της.

— Φρέντ! φώναξε η κοπέλλα.

— Δεν λέγομαι Φρέντ. Είμαι ο Νταϊντ Γκαίτης, αστυνομικός! είπε ο νέος.

Η νέα τόν κύτταξε με άπορία.

Και ο Φρέντ; Πού είναι ο Φρέντ;

— Πρώτα-πρώτα, ποιος είναι αυτός ο Φρέντ;

— Είναι ο σύζυγός μου... Περνούσαμε τη σελήνη του μέλιτος, σ' αυτό το «ντίπλεξ».

Ο Γκαίτης την κύτταξε προσεκτικά. Ήταν νέα, ούτε καν είκοσι χρόνων. Και αυτός ο Φρέντ, ο άνδρας της, θάταν κανένας νεαρός. Ναι, αλλά πολλοί κακοποιοί ήταν νέοι, τό ίδιο νέοι, κάτω από τα είκοσι...

— Θέλω τον άνδρα μου! φώναξε ξαφνικά η κοπέλλα. Τί τον κάνεις;

— Μά που ακριβώς τόν αφήσατε, μίς;

— Μέσα στο «ντίπλεξ». Ήταν πολύ κουρασμένος όταν ήρθαμ' εδώ. Τόν άφησα να κοιμηθεί κι' εγώ κατέβηκα με τ' αυτόκινητο ως το πιο κοντινό χωριό ν' αγοράσω φρούτα.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΟΥΣΑΜΑ

Χωρίς να πη τίποτε, ο αστυνομικός μπήκε στο «ντίπλεξ». Τό τροχοφόρο σπίτι ήταν θαύμα γούστου και πολυτελείας. Η ηλεκτρική του κουζίνα λαμποκοπούσε καθώς και τό ψυγείο του. Τό ίδιο λάμπανε και τά δυο δωματιάκια του.

"Όσο όμως κι' αν έψαξε ο Γκαίτης δεν βρήκε ίχνος ανθρώπου. Πίσω του ή μικρούλα έκλαιγε με λυγμούς.

— Ο Φρέντ έφυγε! Δεν είναι πια!

δω! Έλεγε και ξανάλεγε. Κάτι θά το συνέβηκε! Θεέ μου! Κάτι θά το συνέβηκε!

— Πότε αγοράσατε το «ντίπλεξ»;

— Έδω και τρεις μέρες, όταν παντρευτήκαμε από κάποιον κ. Μάντον! Τ' αγοράσαμε σ' τιμή εξαιρετικής ευκαιρίας. Ιριανόσια δολάρια μόνον, γιά φαντασθήτε!

Ενα τέτοιο τροχοφόρο, στην πραγματικότητα στοιχίζει ως δυό χιλιάδες. Η ευκαιρία ήταν εξαιρετική πραγματικά. Τόσο εξαιρετική που καταντούσε υποπτη.

Ο αστυνομικός κύτταξε και πάλι τό πάτωμα προσεκτικά: Δυό χάλκινες γραμμές, ως τέσσερα εκατοστά πλατείες ξεχωρίζαν πάνω στο μουςαμα που τόστρωνε.

— Δεν πηγαίνετε λιγάκι έξω να μ' αφήσετε να έρευνήσω με την ήσυχία μου; της είπε.

Σάν έμεινε μόνος, ο νέος γονάτισε, και μ' όλη του την δύναμη τράβηξε τις δυό χάλκινες γραμμές που κρατούσαν τόν μουςαμά τοῦ πατώματος. Κάτω κι' από αυτές, φάνηκαν δυό χαλκάδες.

Ο Γκαίτης τούς τράβηξε μ' έλη του την δύναμη, και τότε ένα κομμάτι μουςαμά σηκώθηκε μαζί με ένα μέρος του πατώματος, αποκάλυπτοντας στον αστυνομικό τό άνοιγμα μιάς καταπακτής, ανάμεσα στους τροχούς και τό πάτωμα. Ο αστυνομικός έβγαλε τό στυλό του, που ήταν συγχρόνως και ηλεκτρικό φαναράκι, και την φωτίσε.

Αυτό που αντίκρυσε δεν τοῦ προέξενσε και μεγάλη έκπληξη, γιατί κάπως τό περίμενε: Είδε έναν άνθρωπο καθισμένο, με τό κεφάλι γυρτό στο στήθος. Άνάμεσα στους ώμους του, ένα μεγάλο «κρίς» ήταν μπηγμένο ως την λαβή.

Ο άνθρωπος εκείνος ήταν νεκρός. Για μία στιγμή ο νέος νόμισε πως ήταν ο Φρέντ, ο άνδρας της κοπέλλας. Μία προσεκτικότερη όμως εξέτασι τοῦ πτώματος τόν έκανε ν' αλλάξει γνώμη. Τό μελαφρό δέρμα του, τά μαλλιά του, τό σχήμα τών ματιών του, όλα έδειχναν τόν 'Ανατολίτη και μάλιστα τόν 'Ινδό. Στο μάγουλο είχε μία πλατεία ούλη από παληά σπαθιά, που τοῦ παραμόρφωνε έντελώς τό πρόσωπο.

Ο Γκαίτης έρεύνησε προσεκτικά την καταπακτή. Στα πλάγια είχε δυό μικρά παραθυράκια και ήταν καμωμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να χωρούσε άνετα περί τούς τέσσαρες ανθρώπους. Τό δάπεδό της ήταν γεμάτο τρύπες γιά άερισμό, κι' απ' αυτές φαίνεται, έσταζε τό αίμα τοῦ σκοτωμένου στο μάγουλό του, όταν ήταν ξαπλωμένος κάτω απ' το «ντίπλεξ». Ψάχνοντας βρήκε ένα χαρτάκι: «Ο σημαδεμένος, έχει τα πετράδια. Πάρτε τα!»

Ο σημαδεμένος ήταν αυτός ο σκοτωμένος 'Ινδός. Τί ρόλο έπαιζε ο παλητής τοῦ «ντίπλεξ», ο Μάντον σ' αυτήν την υπόθεση;

Και ο Φρέντ, ο άνδρας της νέας; Και η νέα ή ίδια;

Μ' αυτές τις σκέψεις, έτράβηξε τό κρίς από την ώμοπλάτη τοῦ ανθρώπου, τό σκουπίσε, και τό πέρασε στην ζώνη του. Βγήκε, και βρήκε την νέα να τόν περιμένει με αγωνία.

— Πόσο καιρό γνωρίζατε τόν άνδρα σας πριν τόν παντρευτήτε;

— Σχεδόν έξη χρόνια. Είμαστε στην ίδια τάξη, στο γυμνάσιο.

— Πώς είπατε πως λέγεται;

— Φρέντ Λάγκφορντ. Είμαι ή Σιού Λάγκφορντ.

— 'Ακούστε, θά σάς πω κάτι άλλα μ'ην τρομάξετε. Μέσα σ' άμάξι σας είναι ένας σκοτωμένος. "Όχι ο Φρέντ, όχι! "Ενας 'Ινδός! Θέλετε να τόν δ'ήτε; Πάμε μέσα.

Χλωμή σαν πεθαμένη ή κοπέλλα, μόλις είδε τόν 'Ινδό αναστέναξε μ' άνακούφισι:

— Δόξα σοι ο Θεός, δεν είναι ο Φρέντ! είπε. Πάντως αυτόν δεν τόν γνωρίζω!

— Δεν μπορείτε διόλου να με διαφωτίσετε, γιατί εξαφανίστηκε ο άνδρας σας αφήνοντας «αυτό» πίσω του;

— Δεν φαντάζομαι να νομίζετε ότι ο Φρέντ σκότωσε αυτόν τόν άνθρωπο;

Ο αστυνομικός δεν πρόφτασε ν' απαντήσει, γιατί έξω άκούστηκε τό μωτέρ ενός αυτοκινήτου.

— "Ισως είναι ο Φρέντ! είπε ή κοπέλλα πηδώντας έξω.

Εν τῷ μεταξύ τό αυτοκίνητο σταματούσε στο ντίπλεξ, και ο οδηγός πήδησε έξω.

Μά δεν ήταν ο Φρέντ. Ήταν ένας κυνηγός που ο αστυνομικός τόν ήξερε καλά, τόν έλεγαν Ρίτζχουκ και κυνηγούσε ελάφια κι' άλλα ζῶα στα δάση.

— Γεια σου Γκαίτης! φώναξε τοῦ α-

στυνομικού. Τί μοῦ γίνεσαι; Πῶς κατ'άδω;

— "Εγινε φόνος! απάντησε ο νέος. "Ενας 'Ινδός θρέθηκε σκοτωμένος σ' αυτό τό ντίπλεξ.

— Ποιος τόν σκότωσε;

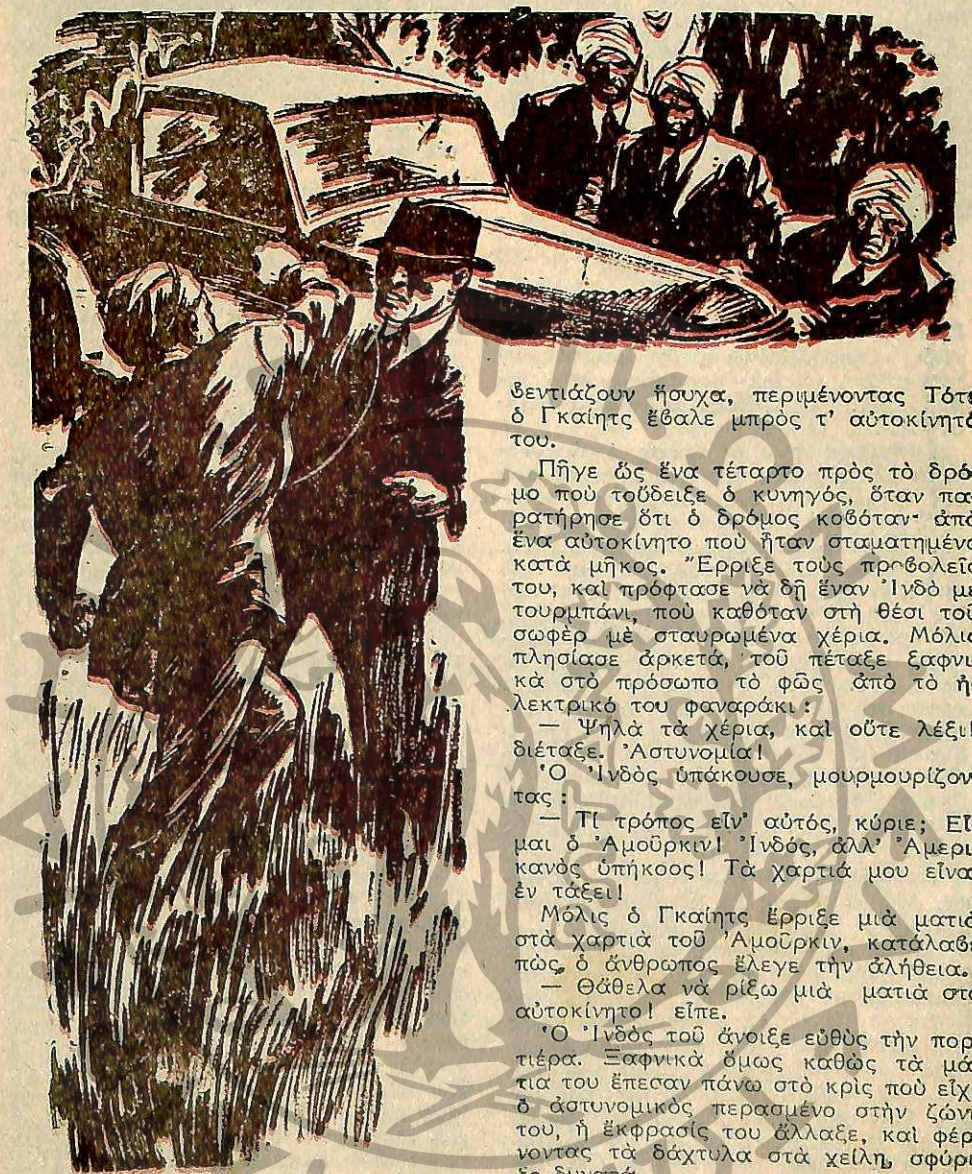
— "Αν τῷδερα! Αυτό προσπαθώ να μάθω και γώ. Ξέρεις Ρίτζχουκ, θάθελα να μ'έκανες μιά χάρη. Να πεταχτής ως τό χωριό, και να είδοποιήσ(ς την αστυνομία. Να τούς πῆς να μ'οῦ στείλουν εδώ μερικούς άνδρες.

— "Ακου να σοῦ πῶ, έκανε ο Ρίτζχουκ. Είδα κάτι που μοῦ φαίνεται να σ' ενδιαφέρει. Έδω παραπάνω, ξέρεις, συνάντησα τέσσαρες κυρίους με πετσέτες γύρω από τό κεφάλι τους. Αυτοί θάταν οι 'Ινδοί σου...

— Τέσσαρες; Είπε ο Γκαίτης. Μά τότε πρέπει να τρέξω άμέσως! Μείνε εδώ πέρα Ρίτζχουκ, κι' εγώ πάω να δω τί γίνονται αυτοί οι 'Ινδοί!

ΔΥΟ «ΚΡΙΣ» ΚΙ' ΕΝΑ ΠΙΣΤΟΛΙ

"Εφυγε, μά δεν άπομακρύνθηκεν άμέσως. Στο κάτω-κάτω της γραφής, δεν ήξερε και πολύ καλά τόν Ρίτζχουκ, και τά πετράδια ήταν κατ'άπαν συν πιθανότητα στο ντίπλεξ ακόμη. Παραφύλαξε ως ένα τέταρτο, και είδε τόν Ρίτζχουκ και την κοπέλλα να κου-

Ενας από τους 'Ινδους σηκωσε τη γροθιά του για να χτυπήσει τον Γκαίτη.

—Τὰ πετράδια τὰ εἶχε κλέψει ὁ ἀδελφός μου ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Μπινάρ...—

τὸς στὴν πάλη, καὶ δίνοντας μιά γερὴ κεφαλιά τοῦ Γκαίητς, τὸν ἔκανε νὰ κυλίσει δυὸ μέτρα πίσω.

Γρήγορος ὅμως σὰν ἀστραπή ὁ ἀστυνομικὸς ἔβγαλε τὸ δεύτερο ρεβόλβερ του, κι' ἄρχισε νὰ πυροβολῇ. Σὲ λίγο τὸ μοτέρ τοῦ αὐτοκινήτου, τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τὸ εἶχαν σκάσει.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΠΕΤΡΑΔΙΑ

Λυπήθηκε, γιὰ τὸ εἶχε περάσει ἡ ἰδέα, πὼς μέσα στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀμοῦρκιν ἦταν τὸ πτώμα τοῦ Φρέντ. Κάθισε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, καὶ μὲ τὸ φῶς ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ του φαναράκι ἄρχισε νὰ περιεργάζεται τὸ κρίς ποὺ τόσο προσεπάθησαν νὰ τοῦ πάρουν οἱ Ἰνδοί.

Καθὼς τὸ στριφογυρίζει στὰ χέρια του, παρατήρησε ὅτι ἡ λαθὴ του ἐβιδωνόταν κι' ὅταν τὸ ξεβίδωσε προσεκτικὰ, παρατήρησε πὼς ἦταν κούφια. Κούφια καὶ γεμάτη πετράδια! Σμαράγδια, ρουμπίνια, διαμάντια, τουρκουάζ, ὀλόκληρη περιουσία... Πετράδια ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, αὐτὸ σήμαινε ἕνα πράγμα: ληστεμένο ναό. Καὶ ληστεμένος ναός, σήμαινε κατὰρα αἱματος: ὅσο ὑπῆρχαν πιστοὶ στὴν Ἰνδία, θὰ γύρευαν τὸν κλέφτη σ' ὀλόκληρον τὸν κόσμον, καὶ δὲν θὰ ἡσυχάζαν πρὶν ξεπλύνουν τὴν ἀσέβεια μὲ τὸ αἷμα του, καὶ ξαναγυρίσουν τὰ πετράδια στὸ σκυλευμένο ναό. Ὁ Γκαίητς ξαναβίδωσε τὸ «κρίς» καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται:

«Μὰ τί ρόλο ἔπαιζε ὁ Ἀμοῦρκιν σ' ὅλα αὐτά; Ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐκδικητὰς, ἢ ἤθελε τὰ πετράδια γιὰ τὸν ναὸ του;» Αὐτὸ φυσικὰ θὰ τὸ μάθαινε ὅταν θάπαινε τὸν Ἀμοῦρκιν. Θυμήθηκε πὼς πρὶν φύγῃ, εἶχε μιά κουβέντα μὲ τὸν Ρίτζχουκ, καὶ ὁ κυ-

νηγὸς τοῦ εἶπε πὼς εἶχε σκοτωμένο ἕνα ἐλάφι σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Πραγματικὰ, πὶὸ πέρα ἦταν ξαπλωμένο ἕνα θασυμάσιο ἐλάφι, γιὰτὶ καθὼς εἶχε πῆ, δὲν πρόφθασε νὰ το σκιάσῃ: οἱ πυροβολισμοὶ τὸν τράβηξαν πρὸς τὸ ντίπλεξ. Μανιώδης κυνηγὸς καὶ ὁ ἱδιὸς ὁ Γκαίητς ἔγυρε πάνω στὸ ζῶο μὲ θαυμασμό. Ἐπειτα ἀφοῦ τὸ κύτταξε προσεκτικὰ, ξεκίνησε καὶ ὁ ἱδιὸς γιὰ τὸ ντίπλεξ. Βρῆκε τὴν Σιὺ Λάνγκφορντ νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητη, καὶ δίπλα της τὸν Ρίτζχουκ τοῦ κάκου νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

— Δὲν μάθατε τί ἔγινε ὁ Φρέντ; ρώτησε μὲ ἀγωνία ἡ κοπέλλα.

Ὁ Γκαίητς ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο της.

— Μὴν κλαίτε ἔτσι! τῆς εἶπε. Δὲν χάσαμε ἀκόμη κόθε ἐλπίδα! Θὰ τὸν ξαναβροῦμε καὶ γρήγορα, ἔννοια σας.

Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ πολυπίστευε κι' ὁ ἱδιὸς. Αὐτὴ ἡ ἐξασφάλισις τοῦ Φρέντ, δὲν τοῦ ἄρεσε διόλου. Ποίος μποροῦσε νὰ ἐγγυηθῇ ὅτι ὁ νέος ἦταν θύμα ἢ ποίος μποροῦσε νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἦταν ἀθῶος σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι;

Ἡ νέα σὰν νὰ κατάλαβε τίς σκέψεις του, ἔπαυσε νὰ κλαίῃ καὶ ψιθύρισε:

— Κύριε Γκαίητς, πέστε μου, εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστεύσθε τὸν Φρέντ; Αὐτὸς εἶναι ἕνα πρώτης τάξεως παιδί, ὅλοι στὴν πόλι μας τὸν ξέρουν!

Αὐτὴ ἡ μικρούλα εἶχε κατὰ τὸ τόσο τίμιο, τόσο εὐλικρινὲς στὸ βλέμμα της, ποὺ καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κανεὶς, τὴν πίστευε. Καὶ ὁ Γκαίητς ἤθελε πάρα πολὺ νὰ τὴν πιστέψῃ, καὶ νὰ τῆς γυρίσῃ πίσω γερό τὸν ἄνδρα της.

Ὁ Ρίτζχουκ κύτταξε προσεκτικὰ τὸν ἀστυνομικόν:

— Εἶχες καμμιά συμπλοκή μ' αὐτοὺς τοὺς μελαψοὺς διαβόλους; ρώτησε.

— Δυστυχῶς ἔφυγαν Ρίτζχουκ! ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικὸς κι' ἐγὼ τώρα δὲν μπορῶ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' ἐδῶ. Φοβάμαι ὅτι οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν ὀχλὸς στὸ μάτι τὸ ντίπλεξ, καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ξαναγυρίσουν πρὸς τὰ ἐδῶ. Λοιπὸν θέλω νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ πᾶς γιὰ βοήθεια.

— Πολὺ εὐχαρίστως! ἔκανε ὁ Ρίτζχουκ.

— Καὶ ἴσως θάταν καλύτερα νὰρχονταν καὶ ἡ κυρία Λάνγκφορντ μαζί σου!

Ἡ κοπέλλα ὅμως οὔτε νὰ τ' ἀκούσῃ αὐτὸ ἤθελε.

— Ἄν ἔλθῃ ὁ Φρέντ, θάλθῃ στὸ ντίπλεξ. Καὶ θέλω νὰ εἶμαι ἐδῶ! ἐδήλωσε.

Τοῦ κάκου οἱ δυὸ ἄνδρες προσεπάθησαν νὰ τὴν μεταπείσουν. Ἦταν ἀνένδοτοι καὶ τὸ τέλος ὁ Ρίτζχουκ ἔφυγε χωρὶς αὐτήν.

Ἐμνεῖναι σιωπηλῇ καὶ ἀπαρηγόρητῃ μὲς τὸ κουπέ, ἐνῶ ὁ Γκαίητς ξαναγύρισε στὸ ντίπλεξ. Ἐκλείσε πάλι τὴν καταπακτή, ὥστε νὰ μὴ φαίνεται τὸ πτώμα καὶ ἐπὶ τὰς καθήμεν σὲ μιά κάρεκλα κι' ἄρχισε νὰ καννίζει τσιγάρο πάνω στὸ τσιγάρο. Ἐμφανικὰ μύρισε τὸν ἀέρα. Μιά μυρωδιά γλυκεῖα, γλυκάζουσα μᾶλλον βαρεῖα ἀηδιαστικῇ, παράξενη γέμιζε τὸ ἑσωτερικὸ τοῦ ντίπλεξ... Τί νάταν; Τινάχτηκε ὀρθίως καὶ φώναξε τὴν κοπέλλα.

— Αφοῦ εἶσθε ἀστυνομικὸς τοῦ εἶπε αὐτὴ πρὶν τῆς πῆ τί τὴν ἤθελε, γιὰτὶ δὲν ψάχνετε νὰ βρῆτε τὸν σύζυγό μου;

— Καθίστε, τῆς εἶπε ὁ Γκαίητς. Εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος νὰ ψάξωμε

γιὰ τὸν σύζυγό σας. Μοῦ φαίνεται πὼς τώρα μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ζῇ. Μόνο ποὺ πιθανὸν θὰ εἶναι ἀνοσθητός.

— Ἀναίσθητος! φώναξε ἡ νέα.

— Μὴν κάνετε ἔτσι! Πιθανὸν νὰ τὸν χλωροφόρμησαν γιὰ νὰ καθίσῃ φρόνιμα. Ἐδολοφόνησαν τὸν Ἰνδόν, καὶ ἀπῆγαγαν τὸν ἄνδρα σας. Ἀλλὰ, ὁ δολοφόνος θὰ ξαναγυρίσῃ. Ἄφησε στὰ μέρη αὐτὰ κάτι πολὺ πολὺτιμο. Πάντως ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχατε φύγει μὲ τὸν Ρίτζχουκ. Θάταν καλύτερα γιὰ σας!

Ὁ Γκαίητς ἤξερε πὼς τὰ πετράδια σὰν μαγνήτες θὰ τραβοῦσαν τὸ δολοφόνο. Γι' αὐτὸ τοποθέτησε τὴν νέα στὸ ἑσωτερικὸ τοῦ τροχοφόρου, ἐνῶ ὁ ἱδιὸς κάθισε στὴν πόρτα μὲ τὸ ρεβόλβερ του στὸ χέρι.

Τὰ σκοτάδια ἦταν τόσο πυκνά, ποὺ ὁ Γκαίητς εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν τυφλός.

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Γιέρασε ἔτσι ὡς μισὴ ὥρα. Ὅλα τὰ ρεῦρα τοῦ Γκαίητς ἦταν τεντωμένα σὲ μιά δδυνήρη ὑπερέντασι. Κάτι σηκώθηκε κάτω, πρὸς τὸ μέρος τοῦ κουπέ τῶν Λάνγκφορντ, καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ὤψωσε τὸ ὤπλιζμένο του χέρι.

— Οὔτε μιά κίνησι! φώναξε. Γιατὶ πυροβολῶ! Ψηλά τὰ χέρια!

Καμμιά ἀπάντησις. Ἀλλὰ... ἡ φωνή, πὶὸ πνιγτὸ κι' αὐτὴ ἡ φωνή: ἕνας ἄνδρας ποὺ σερνόταν... Ὁ Γκαίητς ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ ντίπλεξ, καὶ ἔκανε δυὸ-τρία βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ κουπέ, ἔπαυσε λαμβάνοντας τὴν διαταγὴ του.

Μὰ ἐμφανικὰ μὲς ἀπ' τὰ σκοτάδια μιά δεύτερη σκία παρατήρησε, γρήγορῃ σὰν τίγρις, καὶ πρὶν προφτάσῃ ὁ Γκαίητς νὰ ὑποχωρήσῃ, πῆγε καὶ πῆρε τὴν θέσι ποὺ εἶχε ὁ ἀστυνομικὸς πρὶν προχωρήσῃ. Καὶ ἔχοντας ἔτσι ἀσφαλισμένη τὴν ράχη του, σημάδεψε αὐτὸς τὸν ἀστυνομικόν.

— Ἐσὺ τώρα ψηλά τὰ χέρια σου, τοῦ εἶπε.

Ὁ Γκαίητς ἦταν λοιπὸν τώρα μεταξὺ δύο πυρῶν. Ἡ παγίδα, γιὰτὶ περὶ παγίδας ἐπρόκειτο, εἶχε πετύχει θαυμάσια. Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος στὸ κουπέ εἶχε ἀκοιθῶς σκοπὸ νὰ τὸν κἀνῃ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ ντίπλεξ. Φυσικὰ, τὸν περιέμενε, μὰ περιέμενε ἔνανι, ὄχι δύο...

— Γύρισε πίσω στὸ τροχοφόρο! διέταξε ἡ φωνή. Καὶ πέταξε τὸ ὄπλο σου!

Ὁ Γκαίητς δίστασε μιά στιγμὴ μὰ ἄφησε τὸ ὄπλο του νὰ πέσῃ.

— Καὶ τώρα γρήγορα! Πίσω! Βιάστηκε ἡ φωνή.

Ὅταν ὁ Γκαίητς πλησίασε πρὸς τὸ τροχοφόρο, ἀκοετὰ δὲν ἄργησε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἀπειλοῦσε. Δὲν ἦταν Ἰνδός, ἀλλὰ ἕνα γνωστὸ στὴν ἀστυνομία ἐπικίνδυνον στοιχείο, ποὺ ἂν δὲν ὀρισκόταν στίς φυλακὲς εἶναι γιὰτὶ ποτὲ τοὺς δὲν φέρεσαν νάχουν ἀρκετὰ πειστήρια ἐναντίον του.

— Χαίρομαι ποὺ σὲ ξαναβλέπω κύριε Ἀρμάν, τοῦ εἶπε εἰρωνικὰ ὁ ἀστυνομικὸς.

— Μὲ ξέρετε ὡς «κύριο Ἀρμάν». Μὰ τώρα ἔγινε «κύριος Ἀρμάν Μάντον» ποὺ πούλησε τὸ ἀμάξι αὐτὸ στὰ δυὸ νεῖοπατρες παιδιὰ! Τώρα δῶτε ἐδῶ τὸ «κρίς» κι' ἄσε τ' ἀστεῖα! Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ ὄπλου του, τράβηξε ἀπὸ τὴν ζώνη

τοῦ Γκαίητς, τὸ «κρίς» τοῦ ἔκρυβε ὀλόκληρη περιουσία.

— Διερωτῶμαι γιὰτὶ τὸ ἐγκατέλειψες! εἶπε ὁ Γκαίητς.

— Γιατὶ ἀπὸ σένα ἔμαθα τὴν ἀξία του! ἔκανε κοροϊδευτικὰ ὁ Μάντον.

Ἐκλείδωσε τὴν πόρτα τοῦ ντίπλεξ, καὶ ἔκανε τοὶ Γκαίητς νὰ μῆνῃ. Ἐπειτα ξανακλείδωσε.

— Θὰ πῆρε τὰ κλειδιά τοῦ τροχοφόρου ἀπὸ τὸν ἄνδρα σας! ἔκανε ὁ ἀστυνομικὸς.

— Ναι. Ὁ Φρέντ τὰ εἶχε. Ἀ! τὸν ἄτιμο! Γι' αὐτὸ μᾶς πούλησε ἔτσι φτηνὰ τὸ ντίπλεξ.

Τὸ κεφάλι τοῦ Μάντον φάνηκε ἀπ' ἔξω στὸ ἀνοιγμά ἐνός μικροῦ παραθύρου.

— Τώρα θὰ σᾶς τραβήξω μὲ τ' αὐτοκίνητο ὡς τὴν ἄκρη τοῦ δάσους ὡς τὸν γκαρὸ. Κι' ἐκεῖ ἐγὼ μὲν θὰ πηδῶ ἑσείς δέ, θὰ κάνετε ἕνα ὠραῖο ταξιδάκι ὡς τὸ ὕψος τῆς χαράδρας! Δὲν θάθελα νάμουναι στὴν θέσι σας, γιὰτὶ δὲν θάβρῃ τίποτε ὁ παπᾶς νὰ θάψῃ, τοὺς εἶπε καὶ ἀπομακρύνθηκε, γελάοντας σαρκαστικὰ.

— Μάντον! φώναξε ὁ ἀστυνομικὸς. Θὰ τὸ πληρώσεις ἀκριβὰ αὐτὸ τ' ἀστεῖο! Στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα!

— Ἐσὺ θὰ τὸ πληρώσεις πὶὸ μπροστὰ ἐπὶ μένα!

Ὁ σύντομος του, ἀπομακρύνθηκε στὸ σκοτάδι, καὶ ὁ Μάντον ἀφοῦ ἔδεσε γερά τ' αὐτοκίνητό του μὲ τὸν ντίπλεξ, ἔβγαλε μπρός.

— Εἴμαστε χαμένοι! ἔκανε ἡ κοπέλλα, κλαίοντας. Τὰ παράθυρα εἶναι πάρα πολὺ μικρά, καὶ οἱ τοῖχοι εἶναι φοβερά γεροί. Τί θὰ γίνουμε, Θεέ μου!

— Λυποῦμαι πὼς δὲν ἐπέμεινα νὰ φύγετε! ἔκανε ὁ Γκαίητς.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΚΡΕΜΟ...

Ἰα! ὅλο τὸν φοβερό κίνδυνον ποὺ διέτρεχε, τὸ μυαλό του δούλευε γοργὰ καὶ κατάλαβε τὰ μυστικὰ κουμπιά αὐτῆς τῆς υποθέσεως:

«Ἦταν οἱ τρεῖς Ἰνδοί, ὁ σκοτωμένος συμπατριώτης τους καὶ ὁ μεγάλος ἄνθρωπος Ἀμοῦρκιν. Τί ρόλο ὅμως ἔπαιζε ὁ Μάντον σ' ὅλα αὐτά; Χωρὶς ἀμφιβολία ἕνα ἀπὸ τοὺς κυριώτε- ρους, ἀφοῦ αὐτὸς πούλησε τὸ τροχο-

φόρο στὸ ζεῦγος. Ἀλλὰ, πάλι, τί σχέ- σι μποροῦσε νάχῃ μὲ τοὺς ἄλλους;

Ὡς τόσο τὸ τροχοφόρο, καθὼς τὸ σερνε τὸ κουπέ, πῆγαινε μὲ μεγάλη ταχύτητα πρὸς τὸν γκαρεμό... τὸ τέ- λος... τὸν φριχτὸ θάνατο...

Τοῦ κάκου ὁ Γκαίητς ρίχτηκε μ' ὀ- λη του τὴν δύναμι στὴν πόρτα. Ἦταν γερὴ καὶ ἀντήξε. Γιατὶ! Δὲν γινόνταν τίποτε! Καὶ ὀλοένα πλησίαζαν στὸ ση- μεῖο ὅπου ὁ Μάντον θὰ πηδοῦσε ἔξω, ἀφήνοντας τοὺς στὴν τραγικὴ μοίρα τους.

Ἐμφανικὰ, ἀπὸ τὸ μικρὸ παραθύρι- κι ὁ Γκαίητς εἶδε δυὸ αὐτοκίνητα ποὺ ἀκολουθοῦσαν σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Ἦ- σως νάταν ὁ Ρίτζχουκ μὲ τοὺς ἀστυ- νομικοὺς. Γρήγορα ὅμως οἱ ἐλπίδες τοῦ Γκαίητς διεψεύσθησαν. Τὰ αὐτοκί- νητα προχωροῦσαν πολὺ ἀργὰ, καὶ πολὺ γρήγορα ἔμειναν πίσω. Ἰσως γιὰτὶ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἤξεραν τὸν φοβερό κίνδυνον ποὺ διέτρεχαν οἱ ἐγ- κλειστοὶ τοῦ ντίπλεξ...

Τὸ τροχοφόρο ἔκοψε τὴν ταχύτητά του γιὰτὶ ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν στὸ βουνό. Ὁ Γκαίητς ἀπορούσε γιὰ τὴν γαλήνη ποὺ ἔδειχνε ἡ νέα. Τώρα πῆ- γαιναν πολὺ σιγά, γιὰτὶ ὁ Μάντον ἔ- γαιναν σιγώτερα, γιὰτὶ ὁ Μάντον εἶ- σε λίγο τὸ αὐτοκίνητο θ' ἀκολου-θοῦσε μοιραῖα τὸ δρόμο του πρὸς τὸ γκαρεμό, ὅποτε μιά ἰδέα ἀστράψε μέσ' τὸ μυαλό τοῦ Γκαίητς.

— Ἡ μπαταρία, ρώτησε, γιὰ τὸ φῶς καὶ τὰ φρένα ποὺ εἶναι;

— Μέσα στὴν κουζίνα! ἀπάντησε ἡ νέα, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι της.

Πηδώντας ὁ Γκαίητς ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ δὲν ἄργησε νὰ τὴν ἀνακα-λύψῃ.

Ὁ Μάντον εἶχε πηδήσει καὶ τοὺς ἔ-κανε κοροϊδευτικὰ ἀντίο μὲ τὸ χέρι. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα ἦταν ὁ γκαρεμός.

Ὁ Γκαίητς ὡς τόσο ἄπλωσε τὰ χέ- ρια του στὴν μηχανοῦλα καὶ τὴν ἔ-βαλε σὲ κίνησι. Θὰ δούλευαν τάχα καλὰ τὰ φρένα;

Δούλεψαν θαυμάσια! Μ' ἕνα βαρὺ τριέξιμο, οἱ μεγάλες ρόδες σταμάτη-σαν καὶ κόλλησαν στὸ ἔδαφος. Ἀδι-κα τραβοῦσε τὸ μισοσβυσμένο μοτέρ τοῦ κουπέ...

Λίγα βήματα πὶὸ μπρὸς ἔχαινε τὸ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Σὲ ποῖες χώρες τῆς γῆς θερρίζουν τὸν Ἰανουάριον;

2. Μὲ ποῖαν ταχύτητα τρέχει ὁ ἀνεμος ἐν καιρῷ λαίλαπος;

3. Τί προβλέπει ὁ Νόμος 5999;

4. Ποῖα εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Φινλανδίας καὶ πῶς ἀλλοίωσε λέγεται;

5. Μὲ τί ἰσοδύναμι ἕνα στρέμμα καὶ σὲ τί χρησιμοποιοῦται;

6. Γιατὶ τὰ ζῶα δὲν ἀναλύονται ὁ- ποῦ μὲν ἔσονται;

7. Ποῖα τμήμα τῆς Μεσογείου ὀνομα-ζοῦν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα «Μεγάλη Ἑλλάς»;

8. Πότε ἐγενήθη καὶ πότε πέθανε ὁ Ὀδυσσεύς;

9. Ποῖα εἶνε ἡ σημερινὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἀλλήνικο κράτους καὶ σὲ πόσα χιλιόμε-τρα ἀνέχονται τὰ σύνορά μας;

10. Ζεῖ τι υποδιαιρεῖται ἡ ἀγγλικὴ λίρα;

11. Τί σημαίνει ἡ φράσις «Ἐρρεῖ τὰ κάλα Μινδάρους ἀπὸ τοῦ πεινῶντι τῶν-δρες» ἀπὸ τῆς πρῆς ὁδῶς, ποῖας καὶ ποῖους τὴν ἀπῆλθον;

12. Πότε ἐξεδόθη ὁ πρῶτος νόμος πε-ρὶ ἐκδόσεως γραμματοσήμων ἐν Ἑλ-λάδι;

13. Ἐναντίον τίνος Κράτους ἔχει τὸ δικαίωμα, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας νὰ κηρύξῃ πόλεμον, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Ἀνω καὶ Κατω Βου-λῆς καὶ πρὸς ποῖον σκοπόν;

14. Ποῖος εἶνε ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ τί μήκος ἔχει;

15. Ὁ Γλαυκῶντα Ραπανάτα ἦταν καλὸς λιτέχης, ἐπιστήμιον, συγγραφεὺς, ἐφευ-ρέτης, ἀεροπόρος ἢ κληρικὸς;

16. Ποῖα εἶνε ἡ μεγαλύτερη σὲ ἔκτασι ἡπειρὸς καὶ ποῖος εἶνε ὁ πληθυσμὸς της;

17. Τί σημαίνει ἡ λέξις «Ἰάπων» στὴν ἰσπανικὴ;

18. Ποῖα πόλις θεωρεῖται ἀρχαιοτέρα, ἢ κτίσασα κόποι;

19. Τί εἶνε καὶ ποῦ εἰσκαλεῖται τὸ Ἀ-ζερμπαϊτζάν;

20. Πῶς συμπληροῦνται ὁ φράσις «Οὐκ ἐὰν με...», ποῖος τὸ ἔλεγε συχνὰ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, καὶ ποῦ ἀναφέρεται;

Τὶς ἀπαντήσεις θὰ βρῆτε στὴ σελίδα 58 τοῦ «Θησαυροῦ»

θώρακο. Ο Γκαίτης σκούπισε τόν τριαντά του προσώπου του. Την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε και φάνηκε ο Μάντον. Το πρόσωπό του ήταν αλλοιωμένο από το θυμό.

— Παραείσαι, ξυπνος, θρυχήθηκε σηματοδοτώντας τον αστυνομικό με το πιστόλι του...

Ο Γκαίτης υπεχώρησε στο ντίπλεξ, ενώ την ίδια στιγμή τα δυο αυτοκίνητα έφταναν και σταματούσαν πλάι στο τροχοφόρο. Από το ένα βγήκε ο Ρίτζχουκ κι από τ' άλλο ο Άμοϋρκιν, ο Ίνδος. Μόλις τους είδε ο Μάντον, άφησε τόν Γκαίτης, και γύρισε τó όπλο του άπάνω τους.

— Έσεις μόνο λείπατε από τó παηγύρι! είπε. Καλώς ήλθατε!

Αυτοί μπροστά στην άπειλή του δόλου, σταμάτησαν.

ΛΙΓΕΣ ΣΤΑΓΩΝΕΣ ΙΩΔΟΦΟΡΜΙΟ...

Ξαφνικά όμως τὰ μάτια του άστυνομικού έλαμψαν, καθώς καρφώθηκαν σ' ένα σημάδι πάνω στην πέτινη κυνηγετική ζακέτα του Ρίτζχουκ. Ένώ την ίδια στιγμή, ή σιδερένια γροθιά που έπεφτε στο κεφάλι του Μάντον, και τόν έστειλε να ξαπλωθί πιό πέρα μονοκόμματος. Γρήγορος τότε σαν άστραπή ο άστυνομικός, πήρε άπ' τó χέρι του άναίσθητου Μάντον τó όπλο του και τδσπρεψε πάνω στούς άλλους.

— Ψηλά τὰ χέρια Ρίτζχουκ! θρονποφώνησε. Ξεμασκαρώθηκε πιά! Έ-σού σκότωσε τόν Ίνδο!

Τό πρόσωπο του κυνηγού έγινε πράσινο.

— Τρελλάθηκες Γκαίτης! άπάντησε. "Η είσαι μεθυσμένος!

— "Αν τρελλάθηκα έγώ; "Εννοια σου και τάχω τετρακόσια! Ο Μάντον ήταν άνθρωπος σου! Έσύ σκότωσες τόν Ίνδο! Τά ρούχα του μύριζαν Ιωδοφόρμιο, και στην πάνω τσέπη του σακκακιού σου, είναι ένα σημάδι από Ιωδοφόρμιο.

Πλησίασεάμέσως τόν κυνηγό, και τράβηξε από την τσέπη του ένα άδειο μπουκαλάκι.

— Κουβαλάς μαζί σου Ιωδοφόρμιο, συνέχισε, για άντισηπτικό, σαν κυνηγός που είσαι. Μόνο που σκοτώνοντας τόν Ίνδο, ξεβουλώθηκε τó μπουκαλάκι σου κι' έτσι πιάστηκε! Πιάστηκε για καλά! Νάξερεις τί καθαρά βλέπω τó παιχνιδι σου τώρα! "Εμαθες πώς τέσσαρες Ίνδοι με πετράδια, γυρεύουν να περάσουν τὰ σύνορα. Συνεινότηκες μαζί τους, και με τόν Μάντον. Ο Μάντον τούς τοποθέτησε σαν σαρδέλες μέσα στο τροχοφόρο του, κι' έπειτα τó πούλησε, όσα-όσα στο ζευγος που χωρίς να ξέρη, τούς μετέφερε έξω από τὰ σύνορα. Ο Άμοϋρκιν, ήλθε με τó αυτοκίνητό του, να παραλάβη τούς συμπατριώτες του, οι όποιοι βγήκαν άδοι και άβλαβείς από τó ντίπλεξ. "Ολοι, έκτός άπ' αυτόν που είχε τὰ πετράδια! Αυτόν τόν σκότωσε έσύ με τó ίδιο του τó «κρίς»! Χλωροφόρμιο τότε τόν νεαρό φρέντ, και σκότωσε τόν δυστυχισμένο τόν άλλο. Μόνο που δέν βρήκες τὰ πετράδια. Παραφύλαξες τότε τούς άλλους, και κατάλαβες πώς ούτε αυτοί τὰ είχαν. Γύρισε πίσω να ξαναψάξει στο ντίπλεξ, και βρήκες μένα και την νέα. Μ' έστειλες στα ίχνη του Άμοϋρκιν και τόν συντρόφον του που παρ' όλίγο να με σκοτώσουν μόλις είδαν πώς

είχα άπάνω μου τó κρίς του συμπατριώτου τους, τó «κρίς» με τὰ πετράδια. Γλύτωσα ως εκ θαύματος. Όταν γύρισα και σου είπα ότι τὰ πετράδια είναι στο κρίς, νομίζοντας σε σύμμαχό μου, έφυγες τάχα να ειδοποιήσης την άστυνομία, και μούστειλες τόν άνθρωπό σου τόν Μάντον κι' έναν άλλον να με ξεκάνουν. Μά την έπαθες Ρίτζχουκ.

— Ένα κακό χαμόγελο γράφτηκε στο πρόσωπο του κυνηγού.

— "Οχι δά, Γκαίτης! Δέν με κρατάς άκόμη! ούτε τὰ πετράδια!...

Τήν ίδια στιγμή ο Μάντον συνήλθε, και σηκώθηκε χωρίς ο άστυνομικός που τόν είχε πίσω του ριχμένο να τó καταλάβη. Μ' όλη την δύναμη έκαψε μία κεφαλιά του Γκαίτης, και τόν έάπλωσε, ενώ τó όπλο του έέφυγε από τὰ χέρια του. Ο Ρίτζχουκ τó άρπαξε και τόν σημάδεψε.

— Έξερεις πάρα πολλά Γκαίτης! εί-πε, γι' αυτό!...

Δέν πρόφτασε όμως να τελειώσει την φράση του, ούτε να τραθήξει την σκανδάλη... Τό άπλωσμένο χέρι του έπεσε θαρύ και ο Ρίτζχουκ κύλισε θαρύς πλάϊ στόν άστυνομικό.

Τότε φανερώθηκε ο Άμοϋρκιν, με τó ματωμένο «κρίς» στο χέρι.

— Καταλαβαίνω πολλά πράγματα, είπε, που πρώτα μούταν σκοτεινά. Ο άνθρωπος που δολοφονήθηκε έδω μέσα από τόν Ρίτζχουκ ήταν άδελφός μου! Δέν ήξερα ότι αυτός ο άθλιος τόν σκότωσε. Ευχαριστήθηκε που πήρα τó αίμα του πίσω, κι' άς πάθω ό,τι να πάθω! Μά πριν βέλω να ξαναπάρω τὰ πετράδια που ο άδελφός μου τόλμησε να κλέψη από έναν ναό του Μπεναρές.

— Δέν θά πάθετε τίποτε, γιατί σκότώσατε προστατεύοντας την ζωή ενός άστυνομικού είπε ήρέμα καθώς άνασηκωνόταν ο Γκαίτης. Οι άλλοι όμως τρεις Ίνδοι, οι φίλοι σας;...

— Δέν θέλουν τώρα, παρά να γυρίσουν στις Ίνδιες με τὰ πετράδια. Γι' αυτό άλλωστε και ήλθαν... Όσο για τόν νέο κύριο φρέντ, θά τόν βρήτε να κοιμάται στο αυτοκίνητο του Ρίτζχουκ.

Με μία κραυγή χαράς ή νέα όρμη-

σε έξω. Όσο για τόν Μάντον, μπροστά στην άπροσδόκητη τροπή που έ-παιρναν τὰ πράγματα, δέν είχε πιά δύναμη ούτε να διαμαρτυρηθί.

Ο Γκαίτης τού πέρασε τις χειροπέδες με την μεγαλύτερη ευκολία και μετά με την βοήθεια του Άμοϋρκιν μετέφερε τόν φρέντ μέσα στο τροχοφόρο. Μόλις ήλθε άρχισε να συνέρχεται από τó χλωροφόρμιο.

Η Σιού, γονάτισε δίπλα του, και τού μιλούσε, και τόν φιλούσε, όπως μόνον μία έρωτευμένη γυναίκα θά μπορούσε να τó κάνει.

Ο Γκαίτης τράβηξε τόν Άμοϋρκιν. — Παμε! είπε. Μοϋ φαίνεται πώς είμαστε πιά περιττοί. Η κοπέλλα έέχασε κιόλας πλάϊ στόν άγαπημένο της, πώς τó τροχοφόρο είναι γεμάτο κακοποιούς, πεθαμένους και ζωντανούς....

Φ. ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ένας άνθρωπος όργάνωσε κάποτε ένα ίδιαιτικό λαχείο. Υστερα από μερικές μέρες τόν συνήντησε κάποιος φίλος του, που είχε άγοράσει έναν άριθμό και τόν ρώτησε για τ' άποτελέσματα της κληρώσεως.

— Ω, τόν πρώτο άριθμό τόν κέρδισα έγώ, άπήντησε ο όργανωτής. Δέν ήμουν τυχερός ;

— Και τόν δεύτερο ποιός τόν κέρδισε ; ρώτησε περίεργος ο φίλος του.

— Η γυναίκα μου κέρδισε τόν δεύτερο λαχνό ! Για φαντάσου σύμπτωσι τύχης !...

Ο φίλος άπήντησε ότι πράγματι ή τύχη της ήταν θαυμασία και ρώτησε ύστερα ποιός κέρδισε τόν τρίτο λαχνό.

— Τόν τρίτο τόν κέρδισε ή κόρη μου. Δέν ήταν τυχερή ;

Ο φίλος έκούνησε τó κεφάλι κι' έτοιμάστηκε ν' άπομακρυνθί, όταν ο όργανωτής τόν συνεκράτησε.

— Αλήθεια, μοϋ χρωστάς δέκα σελίνια από τó λαχείο που είχες άγοράσει :

— Ναί, φίλε μου, τού άπήντησε ο άλλος, αλλά δέν θά στο πληρώσω γιατί δέν ήμουν τυχερός !

Και έξακολούθησε τόν δρόμο του...

ΤΙ ΔΕΝ ΤΟΛΜΟΥΝ ΝΑ ΣΑΣ ΠΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μερικά παράπονα πού...

Η οικογενειακή ευτυχία εξασφαλίζεται όταν υπάρχει μεταξύ τών συζύγων μία άμοιβαία κατανόηση. Για να είναι τó σπίτι σας ευτυχισμένο, πρέπει ή γυναίκα σας να είναι τελείως ευχαριστημένη από σας. Τότε μονάχα μπορεί να μεταβληθί σε μίαν άληθινή θεά τού σπιτιού, που με την μαγική της ύπαρξί δημιουργεί μία μοναδική ευοαιμονία.

Αλλά, για να γίνει ή σύζυγός σας ο φύλαξ άγγελος της ευτυχίας σας, πρέπει κι' έσεις να ξέρετε να την ευχαριστήτε στο κάθε τι.

Πρέπει να είσθε λεπτός μαζί της και στα παραμικρότερα πράγματα, ώστε να μην την δυσαρεστήτε.

Συνήθως οι άνδρες δέν προσέχουν τις γυναίκες των. Και συνήθως εκείνες έχουν ένα σωρό παράπονα, που τὰ κρατούν μυστικά, μικρά παράπονα, που ύποσκάπτουν όμως την οικογενειακή ευτυχία...

Αν μπορούσαν να σας πούν αυτά τὰ παράπονά τους, ίσως θέθαια προσπαθούσατε να διορθώθιτε. Αλλά τó κακό άκριβώς είναι ότι οι γυναίκες δέν μπορούν να τὰ πούν... Και όμως τὰ παράπονα αυτά είνε άπειρα...

Γυρίζετε άργά στο σπίτι. Η γυναίκα σας έχει τρομερά άνησυχίσει. Κι' όταν την βλέπετε τόσο έξαλλη, με τóση άγωνία, της λέτε άπαθέστατα ! «Μά γιατί λοιπόν να άνησυχίς!»

Εκείνη δέν τολμά να σας πη αυτό που σκέπτεται : «Αν μ' άγαπούσε, όσο κι' έγώ, θά ήξερες τί σημαίνει αυτή ή άνησυχία που περιέχει και μεγάλη δόσι ζήλειας...»

Άρρωσταίνει ή γυναίκα σας. Κι' έσεις φυσικά άνησυχείτε. Άγοράζετε φάρμακα, φωνάζετε γιατρό, την θερμομετρείτε. Με τó φέρεμά σας δείχνετε πώς σας κοστίζει ή άρρώστεια της γιατί δέν νοικοκυριό δίχως αυτήν δέν πάει καλά.

Εκείνη με την λεπτή της διαίσθησι τó αντιλαμβάνεται. Αλλά δέν τολμά να σας πη : «Όστε γι' αυτό λοιπόν με περιποιείσαι σαν νοσοκόμος και όχι σαν σύζυγος... Ένδιαφέρεσαι για την δική σου καλοπέρασι...»

Όταν ύστερα από ένα καυγαδάκι ή γυναίκα σας προσπαθεί να σας καλοπιάσει και σας δείχνει μίαν άφελή τρυφερότητα, έσεις την κοροϊδεύετε μπροστά σε ξένο κόσμο για να δείξετε την ύπεροχή σας...

Εκείνη δέν τολμά να σας πη : «Α, ώστε έτσι λοιπόν; Έγωιστή!» Έχουν δίκιο οι γυναίκες που σέρνουν τούς ξόνδρες των άπ' τη μύτη!

Φεύγετε σε ταξίδι κ' ή γυναίκα σας βρίσκει παραπεταμένη επάνω στο γραφείο σας τη μικρή φωτογραφία που σας χάρισε.

Όταν γυρίσετε, δέν τολμά να σας πη αυτό που σκέπτεται : «Αν μ' άγαπούσε όπως την έποχη τών άρραβώνων μας θά την είχες διαρκώς στο πορτοφόλι σου την φωτογραφία μου... Η μήπως φοβάσαι μην τó ψάξω κάποια άλλη».

Γυρνάτε στο σπίτι τó βράδυ κι' άρ-

...φθείρουν την ευτυχία

χίζετε παιχνιδία και χάδια με τὰ παιδιά. Εκείνη δέν τολμά να σας πη : «Άλλη φορά, ζητούσε να μ' άγκαλιάσει όταν γυρνούσε τó βράδυ. Τώρα με θεωρείς πιά μία μηχανή άπαραίτητη για τó σπίτι».

Τό βράδυ θυθίζεσθε στην άναγνώσι της έφημερίδος σας κι' ούτε την ρωτάτε τί έκανε όλην την ήμέρα. Δέν τολμά να σας πη : «Άλλοτε έζηλεύεσ και τόν άέρα που άνέπνεα... Αυτή ή τελεία έμπιστοσύνη που μοϋ έχεις δέν με κολακεύει διόλου».

Η γυναίκα σας παίρνει ένα γράμμα, και σείς μ' ένα τόνο έπιτακτικό της ζητάει να σας τó διαβάσει. Δέν τολμά να σας πη : «Αυτή ή άδικακρία μās μειώνει και τούς δυό. Έπρεπε να μ' έμπιστεύεσαι άν μ' άγαπάς».

Σας προτείνει να βγίτε έξω και σείς άμέσως παίρνετε τó τηλέφωνο και καλείτε και άλλους φίλους.

Δέν τολμά να σας πη : «Κι' είχα τόση χαρά που θά βγαίναμε μόνοι μας ! Αλλά φαίνεται δέν σ' ευχαριστεί πιά ή παρέα μου».

Υστερα από ένα θαυμάσιο γεύμα που σας έτοίμασε, σηκώνεσθε άπ' τó τραπέζι σιωπηλός και άνάβετε ένα τσιγάρο.

Δέν τολμά να σας πη : «Όυτε μιά λέξι κολακευτική δέν μοϋ είπες για τó ωραίο γεύμα, κι' όμως θά με συγκινούσε τόσο μ' ένα τρυφερό κοπλί μέντο».

Αυτά και πολλά άλλα παράπονα θά είχαν να σας πούν οι γυναίκες, αν μπορούσαν... Και θά σας άπεδείκνυαν έτοι πόσο έγωιστάι και πόσον και και είσθε και πώς δημιουργείτε δυσαρέσκειες που μπορούν να χύουν σα θαρές συνέπειες άργότερα στην οικογενειακή σας ευτυχία...

Και νάταν μόνον αυτά; Λέτε τὰ παιδιά «της» όταν έχουν κάμει κάτι κακό, και τὰ παιδιά «μου» όταν είσθε υπερήφανος γι' αυτά. Δηλώνετε πώς σας άρέσουν οι λεπτές γυναίκες και ταυτόχρονα γκριιάζετε όταν ή σύζυγός σας κάνει δίαιτα για ν' άδυνατίσει.

Όταν συμβή κάτι στο σπίτι που σας δυσαρεστεί, φωνάζετε : «Έγώ είμαι ο τελευταίος που μαθαίνω έδω μέσα τί γίνεται!»

Ισχυρίζεσθε πώς τó μπάλλωμα και τó μοναχισμό είναι διασκεδάσεις και ότι αν κάθεται όλη την ήμέρα στο σπίτι, είναι γιατί διασκεδάει.

Δέν έχετε ώριμένη ώρα που πάτε να φάτε και διαμαρτύρεσθε όταν είσθε ύποχρεωμένος να περιμένετε, μουρμουρίζοντας «πώς ποτέ τίποτα δέν είναι έτοιμο».

Από τὰ παραπάνω μικρά παραδείγματα μπορείτε άρκούντως να φαντασθήτε. Και να προσπαθήσετε να προσαρμοσθήτε, ώστε να μην έχη ποτέ ή γυναίκα σας παράπονα που δέν θά τολμά να σας πη...

Γυρίζετε άργά στο σπίτι. Η γυναίκα σας έχει τρομερά άνησυχίσει...

Με περιποιείσαι σαν νοσοκόμος και όχι σαν σύζυγος...

Η γυναίκα σας βρίσκει παραπεταμένη επάνω στο γραφείο σας τη μικρή φωτογραφία που σας χάρισε!

Βυθίζεστε στην άναγνώσι της έφημερί. ός σας κι' ούτε την ρωτάτε τί έκανε όλη την ήμέρα!

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΗΝ ΤΟΥ ΜΕΛΙΤΟΣ Σ' ΕΝΑ... ΚΛΟΥΒΙ !

Στη Βραζιλία ένα νεόπαν-δρο ζευγος απέφασε να περάσει τον μήνα του μέλιτος κατά πολύ πρωτότυπον τρόπον. Διάλεξε ένα αιωνόβιο δένδρο μέσα σ' ένα πυκνό δάσος και από έναν κλώνο του κρέμασε ένα τεράστιο κλουβί. Μέσα σ' αυτό εγκατεστάθη το νεόπανδρο ζευγάρι κι' ανεβοκατέβαινε με μίαν άνεμόσκαλα.

Ήταν, τ' όνειρό του, από την εποχή που ήταν αρραβωνιασμένοι, να ζήσουν ένα μήνα σαν «δύο πιτσούνια». Δυστυχώς όμως η ετυχία τους δεν διήρκεσε πολύ καιρό. Μετά δυό έβδομάδες ξεμάλλωσαν και στο τέλος του μηνός το μέλιτος... πήραν διαζύγιο :

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 2000

Σε εκατό το πολύ χρόνια — έλεγε μία Ιατρός σ' ένα συνέδριο επίσημων — η ύγεια των γυναικών θα είναι τελεία από πάσης απόψεως. Οι κοινές σήμερα ασθένειες, όπως οι ρευματισμοί και η φυματίωση, θα εξαφανισθούν τελείως. Η ύγεια θα διατηρή μιά φρεσκάδα στο πρόσωπο των γυναικών μέχρι προχωρημένης ηλικίας. Οι οικιακές ασχολίες θα έχουν απλοποιηθί πολύ επειδή δεν θα υπάρχει πιά ανάγκη να πλένονται τα πιάτα, ούτε να σιδερώνονται και να σιδερώνονται τα άσπρόρουχα και τα φορέματα, αφού όλα θα είναι χάρτινα και θα ρίχνονται στα σκουπίδια μετά την πρώτη χρήση τους.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ... ΣΚΟΤΩΝΕΙ!

Μία σπανιστάτη περίπτωση επιδράσεως όνειρου σημειώθη στη Νεάπολι της Ιταλίας. Μία γυναίκα 62 ετών, όνόματι Μανταλένα Κρετέλλα, είδε στον ύπνο της πως ό μικρός έγγονός της κρημνίστηκε από το παράθυρο. Έντρομος και ύπο την επίδραση του όνειρου, ή γρηά σηκώθηκε και θγαίνοντας στον έξωστη καλοβσε τον έγγονό της με τις πιό τρυφερές φράσεις. Έπειδή όμως δεν άκουγε να της άπαντξ, έσκυψε από το μπαλκόνι για να ιδί καλύτερα ποδ βοισκόταν το παιδάκι. Έκει έλασε την ισορροπία της και έπεσε επάνω στο πλακόστρωτο από ύψος είκοσι μέτρων και τραυματίστηκε θανάσιμα,

για να εγκαταλείψη τη ζωή σε λίγη ώρα.

ΤΟ ΣΙΔΕΡΩΜΑ... ΓΙΑ ΤΡΕΥΕΙ

Ο Βιεννέζος γιατρός Βαίντγκερ ανέκάλυψε πως το σίδηρο του σιδερώματος έχει πολύτιμες θεραπευτικές ιδιότητες και συνιστά στους συναδέλφους του να χρησιμοποιούν το μέσον αυτό, ιδίως σε περιπτώσεις υπερκοπώσεως.

Κατά την γνώμη του, ένα καλά ζεσταμένο σίδηρο τονώνει την κυκλοφορία του αίματος, και εξαφανίζει α-

Σ τις 'Αμερικανικές πλάζ, οι ώρατες λουόμενες δεν χάνουν την ευκαιρία να φροντίσουν και για την διατήρησι της γραμμής των. Έτσι, έγκυμαζόνται θάζοντας στο κεφάλι τους διάφορα θάρη (βιολία κλπ.) και περπατούν στή σειρά, απέναντι τους.

μέσως τους πόνους. Ένα «σιδέρωμα, του αλγούντος μέρους, διαρκείας πέντε λεπτών, έχει καταπληκτικά θεραπευτικά αποτελέσματα.

Ιδιαίτερος ή μέθοδος του Βιεννέζου γιατρού όφελει τις δακτυλογράφους ή δσες εργάζονται με ραπτομηχανή και καταλαιβάνονται από έξάντλησι. Με ένα «σιδέρωμα» ό όργανισμός ανακτά όλη την δύναμη και δρασερότητα του !

ΠΟΥΛΙ ... ΥΠΝΑΡΑΣΙ

Στο ζωολογικό κήπο του Λονδίνου υπάρχει ένα πουλί, που κατέχει το ρεκόρ του ύπνου. Είναι ένα νυχτοπούλι, που κατά την διάρκεια της ημέρας κοιμάται τόσο βαθειά, ώστε μπορεί να τό πάρη κανείς στα χέρια του, χωρίς να ξυπνήσθ. Δεν ξυπνά ούτε και με τουφεκιά έπώ κι' αν αυτή

τό πλήξη! Περνά τέλος, από τον ύπνο στον θάνατο... χωρίς να ξυπνήσθ!

ΚΑΤΑΠΙΕ ΕΝΑ... ΦΕΙΔΙ!

Στο χωριό Πουτλουγκόβι της Βοσνίας, ό αγρότης Γιόβαν Ρισιτις άποκοιμήθηκε τό μεσημέρι, ύστερα από τον θερισμόν, κοντά σ' άλωνι. Σαν ξύπνησε, άντελήθηκε με άπερίγραπτον τρόμο ότι ή ούρά ενός δηλητηριώδους φειδιού εξέιχε από τό στόμα του.

Κατέβαλε τότε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να δγκάλη τό φειδί από τό στό-

μα εξαφανισθί.

Την επομένη επανελήθη ή ίδια σκηνή. Την μεθεπομένη όμως ό γέρος συνελήθηκε και του ζήτησαν εξηγήσεις για την περιεργη διαγωγή του.

Ό τυχερός του λαλείου ήταν τρελλός! Παρά την κατάστασίν του είχε πλήρη συνείδησι του ποσού που άντιπροσώπευε τό λαχείο, δεν ήθελε όμως να τό εξαργυρώσθ γιατί, όπως έδήλωσε, φοβώταν μήπως του κλέψουν τα χρήματα όγνονείσθ. που είχαν... αποθάνει πρό 50 χρόνων!

ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΗ

Σωρή αίσθησι έπροκάλεσε στο Μέτς ή άποκάλυψις μιάς δικαστικής πλάνης. Πρό έτών καταδικάστηκε ως έμπρησθής ένας όνόματι Μπέναγκ, σέ δεκαετή φυλάκισι.

Τό σπίτι ενός χωρικού όνόματι Χούτρ καταστράφηκε από την πυρκαϊά στο Ρίτσέλ της Άλσατίας και ως ένοχος του έμπρησθού συνελήθηκε ό Μπέναγκ, έπίσης χωρικός και ηλικίας 24 έτών ό οποίος είχε ζητήσει εις νάμουν την κόρη του Χούτρ, άλλ' άπεκρούσθ.

Την προηγούμενη της πυρκαϊάς βρέθηκε επάνω στο παράθυρο του Χούτρ μία έπιστολή, δια της όποιας έζητούντο 10.000 φράγκα, άλλως θάβδαν φωτιά στο σπίτι.

Ό Μπέναγκ καταδικάσθηκε, παρά τας διαμαρτυρίας του δι ήταν θώος, παρεφρόνησε μέσα στη φυλάκή μετά πέντε έτη και κλειστηκε στο φρενοκομείο που βρίσκεται άκόμη.

Μετά την παραφροσύνη του άρχισε να θεοαίνωθι ότι αυτός έβαλε φωτιά, περιέγραφε μάλιστα μδ πολλές λεπτομέρειες τό έγκλημα.

Τελευταίως όμως συνελήθηκε στο Μέτς μία γυναίκα 40 περίπου έτών, όνόματι Μπέργκερ και κατηγορούμένη επί άποπειράς έμπρησθού κατόπιν άπειλής έγγραφου.

Όταν παρεβλήθη ή έπιστολή της μ' έκεινη που ύπήρχε στον φάκελλο της ύποθέσεως Μπέναγκ, έξηκριώθη ότι ό γραφικός χαρακτήρ ήταν άκριβώς όμοιος. Και πράγματι, ή συλληφθείσα Μπέργκερ όμολόγησε ότι ή ίδια είχε κάψει στο 1915 τό σπίτι του Χούτρ!

Ο ΜΟΥΓΓΟΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ

Ένας πανούργος κληρωτός από τη Λυών, που έκανε τον μουγγό για ν' άπολλά-

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

γί από τό στρατό, έπεσε σε παγίδα κατά έναν διασκεαστικό και έκώδυνο τρόπο. Ό έν λόγω κληρωτός είχε άποδείξει την πάθησί του προς όλες τις δοκιμασίες στις όποιες τον ύπέβαλαν οι γιατροί. Τον φοβέρισαν με χίλιους δυό τρόπους, χωρίς μολαταύτα να μπορέσουν να του πάρουν ούτε έναν φθόγο.

Επί τέλους έκλήθη να παρουσιασθί στο γραφείο του διευθυντού του στρατολογικού γραφείου, ό οποίος, προς μεγάλην έκπληξιν του, του έπρόσφερε μιά καρέκλα και τον διέταξε να καθήσθ.

Ταραγμένος ό μουγγός κληρωτός καθήσε αλλά άνεπήδησε άμέσως αφήνοντας μιά διαπεραστική κραυγή. 'Η καρέκλα ήταν γεμάτη καρφίτσες!

ΟΠΟΥ Η ΑΜΗΗΣΙΑ ΣΩΖΕΙ

Στην Άγγλια μιά γυναίκα, χήρα πολέμου, δοκίμασε μιά ζωροτάτη συγκίνηση όταν στο πρόσωπο κάποιου Τζάκομπς Τζέφφερν, κλδουν ίπποδρομίου, άνεγνώρισε τον πρώτο της άνδρα, που θεωρούσε ως εξαφανισθέντα κατά τον παγκόσμιο πόλεμο.

Έκείνος δεν την άνεγνώρισε και ούτε ήταν δυνατόν να την άναγνωρίσθ, γιατί είχε χάσει κάθε συνείδησι της ζωής που έζησε πριν πάθθ άμνησία.

Τό πάθημα αυτό του άνδρός της είχε και την ευχάριστη όψι του, γιατί ή γυναίκα του σ' έκεινο τό άνωμεταξύ είχε ξαναπαντρευθί μ' έναν έμπορο με τον όποιο είχε άποκτήσει κι' ένα παιδί. Ζούσε δέ ευτυχισμένη μαζί του.

Όσο για τον Τζάκομπς Τζέφφερν —που τό πραγματικό του όνομα ήταν Σμιθ Γουσιέ — ήταν κι' εκείνος ξαναπαντρεμένος με μίαν άκροβάτιδα του ίπποδρομίου και ζούσε ευτυχισμένος μαζί της.

ΚΟΚΚΙΝΗ... ΒΡΟΧΗ!

Τηλεγραφήματα εκ Μελβούρνης της Αυστραλίας άγγέλλουν στην Εδράπη ότι πλίτες διαρκώς εκεί κόκκινη βροχή.

Ό λαός άποδίδει τη βροχή αυτή σέ διαφόρους ύπερφυσικούς λόγους, κατ' άνακοίνωσιν όμως της μετεωρολογικής ύπηρεσίας, ή κόκκινη βροχή όφειλεται στην θαθμιαία άποψίλωσι του έδάφους. Έλλείψει δηλαδή,

των θαθμιαίως εξαφανισθέντων δένδρων, που συγκρατούν τό χόμα, αυτό κοινοποιείται, άναρπάζεται από τους άνεμοστρόβιλους ως τά σύννεφα κι' έπειτα ξαναπέφτει με τη βοροχή και την χρωματίζει κόκκινη!

ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ 8 ΦΟΡΕΣ

Μολοντί άκόμη δεν συμπλήρωσε τα 25 χρόνια της ή «μίσ Άμερική 1934» έτέλεσε πρό ήμερών δι' όγδών φορές τους γάμους της με τον Άγγλον ήθοποιόν Άρθούρ Πόρτερ.

Πρό ενός εξαμήνου ή νεαρά βασίλισσα της καλλονής έχώρισε τον έβδομο σύζυγό της και έδήλωσε πως δεν θά ξαναπαντρευόταν.

Σαν άλλαξε όμως γνώμη και ξαναπαντρεύτηκε, έδήλωσε πως μιά γυναίκα δεν μπορεί να ζήσθ χωρίς σύντροφο.

ΟΙ ΚΗΔΕΙΕΣ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚ ΣΤΕΡΣ

Οι μεγαλοπρεπέστερες κηδείες στην Άμερική είναι των γκάγκστερ. Έξοδεύονται γι' αυτές περιουσίες όλόκληρες κι' άκολουθούν πλήρη κόσμος. 'Η άστυνομία παρακολουθεί όλους αυτούς τους πενθούντας «συγγενείς και φίλους», αλλά και δεν μπορεί να τους έμποδίσθ στην έκτέλεσι των θρησκευτικών καθήκοντων τους.

Πρό ήμερών στο Σικάγο, κατόπιν μιάς τέτοιας κηδείας, οι άπαρηγόρητοι συγγενείς έπατέθησαν κατά των άστυνομικών και τό αποτέλεσμα της μάχης που συνήφθ ήταν να μείνουν επί τόπου έπτά νεκροί και είκοσι τραυματίαι!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΛΗΣΤΑΙ

Για μιά φορά άκόμη άπεδείχθ πως ό έρωας κάνει κακό στους άνθρώπους. Έι αίτίας του έρωτος της λησταρχίνας Άγλατας Κόρφεν, έξωντώθη όλόκληρος ή ληστρική συμμορία που άπετελείτο μόνον από γυναίκες. Από ζηλοτυπία ό έρ-

σθής της λησταρχίνας την έπρόδωσε και ή άστυνομία κατώρθωσε τέλος να συλλάβθ όλα τά μέλη της έπικίνδυνης συμμορίας γυναικών ληστών, που από μηνών έτρομοκρατούσαν την θόρειο περιφέρεια της Ρουμανίας.

Άπαριζόμενη από πέντε γυναίκες με άνδρικά φορέματα, ή συμμορία είχε ως άρχηγίνα την Άγλατα Κόρφεν. Οι έπικίνδυνες βασίλισσες των βουνών ήσαν όπλι-

Δεν κάνουν άλματα μόνον τα σκυλιά κι' οι γάτες, αλλά και οι... πετεινοί. 'Ιδού ένας θαυμάσιος πετεινός, που πήδα τά δυό έμπόδια που τό θάζει ή κυρία του για να επιδείξθ την... άθλητική του ικανότητα.

μέχρι της στιγμής που την πρόδωσε ό... έρωτας.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΗ ΝΥΚΤΑ ΕΙΝΑΙ ΚΟΚΚΙΝΟΣ;

Στά πειράματα που έγιναν στο άστεροσκοπείο των Παρισίων κατώρθωσαν να φωτογραφήσουν με ειδική ηλεκτρική φωτογραφική μηχανή απολύτου ακριβείας και πολύ ευαίσθητο φιλμ τον ούρανό κατά την νύκτα. Τό αποτέλεσμα ήταν ν' άποδειχθί ότι τό χρώμα του ούρανού κατά την νύκτα δεν είναι σκούρο μπλε αλλά κόκκινο.

Οι παρατηρηται όμως που άνεκάλυσαν αυτό τό περίεργο φαινόμενο δεν άνεκοίνωσαν ποδ είναι εκείνο τό όπτικό φαινόμενο που συντελεί στον χρωματισμόν αυτόν.

ΜΙΑ ΑΓΚΥΡΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Κοντά στα γερμανικά παράλια φάρευσαν τον περασμένο μήνα μιά μεγάλη σιδερένια άγκυρα.

Οι ειδικοί άπεφάνθησαν ότι αυτή ή άγκυρα άνήκε σό πλοίο κάποιου Κλάους Στορτεμπεργκερ που βυθίστηκε στα γερμανικά παράλια πρό πεντακοσίων έτών.

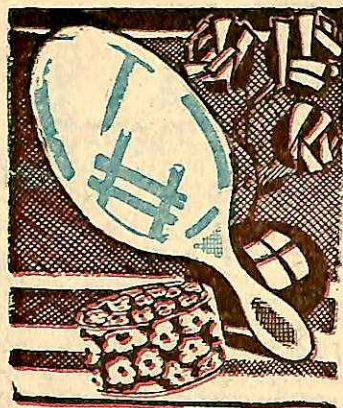
Τώρα, ύστερα από πέντε όλόκληρους αιώνας αυτή ή άγκυρα που έζησε στα βάθη της θαλάσσης τελείως άγνωστη και εγκαταλελειμμένη, μετεφέρθη σό ναυτικό μουσείο του Βερολίνου, με μεγάλες τιμές και δόξες.

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΜΕ ΤΗ ΓΗ

Οι άστρονόμοι Ξάνια και Ζάλλαντ, του άστεροσκοπείου της Λάντ, έμελέθησαν ένα νέο ούράνιο φαινόμενο : Πρόκειται για βοροχή μετεώρων που μοιάζει με φωτεινές μεγάλες σταγόνες που πέφτουν χωρίς να προενηύσουν τον παραιμικό κρότο. Αυτή ή περίεργη φωτεινή βοροχή πέφτει με άφάνταστη ταχύτητα στη γή και παράγει θωμάσιο σέ μεγαλοπρέπεια φαινόμενο.

Αυτό τό φαινόμενο ύποτίθεται ότι παράγεται από κάποιο κομήτη που ταξιδεύει στο διάστημα με ταχύτητα 10 χιλιάδων χιλιομέτρων τό δευτερόλεπτο και που άγνοείται άκόμη πότε θά συγκρουσθί με τη γή που θά καταστέψη τελείως.

CREME MOUSON
« Η ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΕΛΕ »

ΌΤΙ ΕΝΟΤΑΦΕΡΕΙ ΤΗ

Κουδεντούλες

Μιά ανανήστρια, που πρόκειναι να παντρευθώ από τον ήλιο, πρέπει να το πολυεξετάζω αυτό;

Τα θράβια λίγες κυρίες φορούν καπέλλο, εκείνες όμως που φορούν, προτιμούν ως χρώμα το μαύρο.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Ξαναήλθαν στη μόδα οι αμερικανικές μόδες, οι πολύ στρόγγυλες, που είναι τόσο αναπαυτικές για το περπάτημα και συγχρόνως συνδυάζονται ωραϊότερα με τα σπορτίφ ντυσίματα, που συνήθιζαν τόσο. Οι φόρμες

αυτές έχουν διπλές σόλες και δεν έχουν διάλο τακούνια ή έχουν μόνον ένα καουτσούκ πάχους ενός δακτύλου.

Συνήθιζαν όλοι οι χρωματισμοί των σεβρώ και έντοτα αναμιγνύονται με δέρματα κροκοδείλου, σαύρας, φιδιού...

ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΝΟΛΑ

Όταν πρόκειται για άπογευματά, τα φορέματα προτιμώνται από λινά χρωματιστά, σαντούν, τουλά-ντε-σουά, πικέ έμπριμέ, φουλάρια, κρέπ-ντε-σιν, σκωτσέζικα θαμβάκερα, ουρά, θατίστες

και άλλα.

Τα χρώματα είναι ποικίλα, δεν αποκλείεται δέ και η ανάμιξις δύο χρωμάτων σ' ένα και το αυτό φόρεμα.

Τα έπανωφορέκια που είναι δυνατόν να συνοδεύουν τα άπογευματινά φορέματα, γίνονται από λαινάς. Τα σχέδιά τους είναι ριχτά και άρκετα πλατειά. με έφαρμοστή μέση.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Είνε τόσο μεγάλη η ποικιλία των υφασμάτων, ώστε είναι αδύνατον να μη έρθη κάθε γυναίκα κάτι που να της άρέσει.

Ριγέ, σκωτσέζικα, έμπριμέ, φανταζι έδων των ειδών και οι μεγάλοι ειομήχανοι καταβάλλουν κάθε προσπάθεια για να παρουσιάσουν έξοσιματα τελείως διαφορετικά από τα περσινά. Πρόκειται περί υφάσματος έμπριμέ με σχέδια; Τα σχέδια είναι έντελως αλλοιώτικα από αυτά που είχαμε πέρυσι. Πρόκειται για δούλες; Παρουσιάζονται μεγάλες και μικρές μαζί, για να μη θυμίζουν τις περσινές και ούτω καθ' έξης...

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ

Κι' αυτά άκόμη παρουσιάζονται τελείως διαφορετικά, για να δίνουν την έντύπωση του μοντέρνου. Γίνονται από έρσευ έμμελλο σε ζωπρά χρώματα και τα σχέδιά τους είναι τέτοια, που ν' αφήνουν έλεύθερη και γυμνή όλη την πλάτη με σκεπασμένο όλόκληρο το σώμα έμπρός. Το κορσάκι το μαγιό στήριζεται με ένα στενό λουριδάκι γύρω στο λαιμό και μ' ένα κορσελέ στην τάλλια. Ένα άλλο σχέδιο γίνεται με μπρετέλλες που σταυρώνουν στην πλάτη.

Η καλή συμπεριφορά

ΠΩΣ ΝΑ ΤΡΩΤΕ

Μιά ανανήστρια μάς παρεκάλεσε να της δώσω με οδηγίες περί του πώς τρώγονται τα διάφορα φαγητά και φρούτα. Σε έδωκα την παράκλησή της και να εξετάσω σήμερα αυτό το ζήτημα.

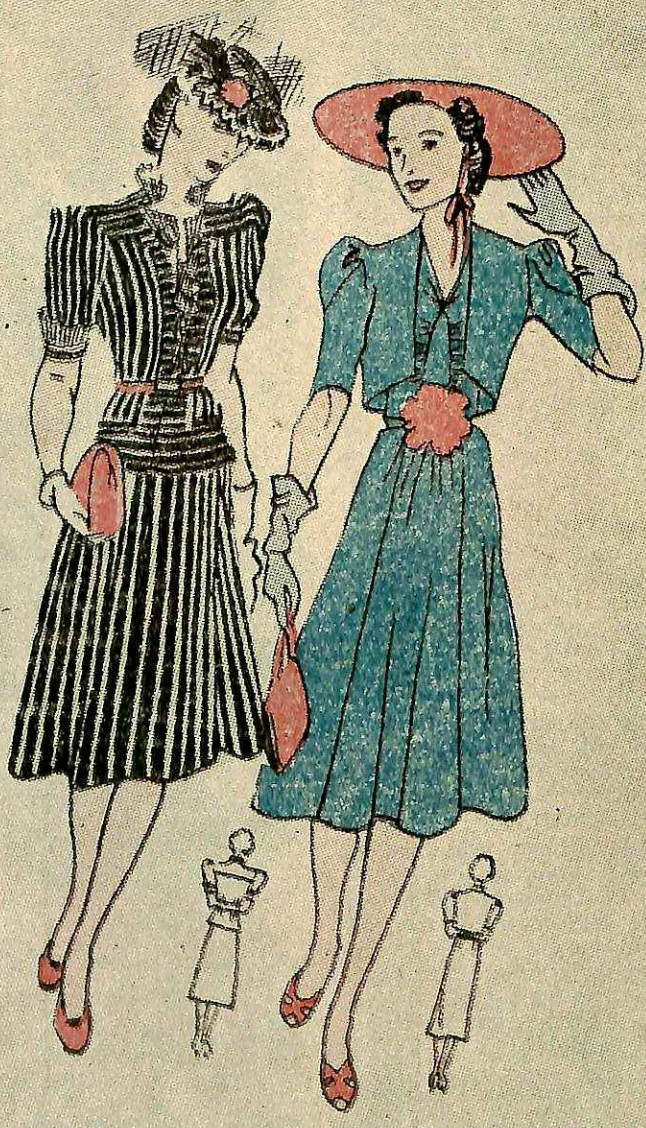
Έν πρώτοις έχομε να δώσω με την έξης συμβουλή: "Αν θρεθίτε σ' ένα γεύμα και σας σεβρίουν φαγητό που το θέπετε για πρώτη φορά στη ζωή σας και έπομένως δεν έξερετε πώς τρώγετε, δεν πρέπει να τα χάσετε αλλά να κυττάξετε... τι κάνει ο διπλανός σας, για να τον μιμηθίτε. Ένας έξυπνος άνθρωπος προσέχοντας τι γίνεται τριγύρω του, δεν έρίσκει ποτέ σε δύσκολη θέση.

"Αν σας σεβρίουν ψάρι και δεν σας δώσουν μαχαίρο-πρήρινα του ψαριού, τότε τα χρησιμοποιείτε όπως τα άλλα μαχαίρο-πρήρινα, δηλαδή το μαχαίρι με το δεξιό χέρι και το πρήρινο με το αριστερό.

"Αν σας δώσουν μαχαίρο-πρήρινα του ψαριού, τότε τα χρησιμοποιείτε όπως τα άλλα μαχαίρο-πρήρινα, δηλαδή το μαχαίρι με το δεξιό χέρι και το πρήρινο με το αριστερό.

Τα χόρτα που συνοδεύουν ένα

Αριστέρα: "Ένα άπογευματινό φόρεμα—καζάκα με γαντιό. ρα πλσιέ. Η γραφικότης του συνίσταται στο παιχνίδισμα που κάνουν οι κάθετες και όριζόντιες ραβδώσεις. Οι πλισέδες επίσης του προσδίδουν κομψότητα. Δεξιά: "Ένα άλλο άπογευματινό φορεματάκι με μολερο χωρίς μανίκια. Καπέλλο, παπούτσια και διακοσμητικό άνθος σε άλλο χτυπητό χρώμα για να έναρμονίζονται το σύνολο. "Αν το φόρεμα είναι πράσινο, τα άλλα πγαίνε νανε κόκκινα. Φοριέται για άπογευματινές επισκέψεις, τσάνια και παίθριες συγκεντρώσεις χορού κ.λπ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μόδα

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ

Τα καπέλλα που φοριούνται περισσότερο το έφευγετο καλοκαίρι είναι μεγάλα και σε χρώματα άνοιχτά. Γίνονται ως επί το πλείστον από ελαφρές ψάφες, όπως οι μπακού, οι παναμάδες και οι παγιασόν. Χρησιμοποιούνται όμως πολύ και ένα καστόρι πολύ μαλακό και λεπτό που είναι ελαφρότερο από ψάθα.

Όσον άφορρά τα γαντιρίσματα, αυτά αποτελούνται κατά το πλείστον από λουλούδια, κορδέλλες άνοιχτόχρωμες και φιδόγκους από γκρό-γκραίν.

Για τον ήλιο φοριούνται πολύ εκείνα που έχουν οχήματα λαπο-νέζικα, δηλαδή που δεν έχουν διόλου τεπε και στήριξη στην κορυφή του κεφαλιού. Πρέπει να δηλογώσω ότι οι φόρμες αυτές δεν πγαίνουν σε όλα τα

ΓΥΝΑΙΚΑ

με αυτό το μίγμα:

Βαζελίνη 8 γρ.
Λανολίνη 5 »
Μπώμ ντε Μέκ 2 »
Εσάνς έρεθένας 5 σταγ.

Η ΩΡΑΙΑ ΟΜΙΛΙΑ

Από τα μεγαλύτερα ίσως προσόντα της γυναίκας είναι να μιλά ωραία και να είναι ευχάριστη όταν κουδεντιάζει. Αυτό δεν είναι διόλου εύκολο πράγμα, μη φαντασθήτε όμως ότι είναι και άκατορθώτο.

Πρώτ' άπ' όλα πρέπει να έρσκει ευχάριστα θέματα και όσα λέει να είναι πράγματα που ένδιαφέρουν όλους. Άκολουθώσ θά προσέχετε τον τρόπο με τον όποιον θα έκφράζεσθε και θα διαλέγετε όμορφες λέξεις. Δεν θα έπεκτεινεσθε σε άσημαντες λεπτομέρειες όταν διηγώτε κάτι και θα άναφέρετε μόνον τα κύρια σημεία, διότι η πολυλογία είναι πάντοτε άρετη.

Η γυναίκα που μιλά όμορφα δεν μπορεί παρά να άρέσει πάντοτε, έστω και αν δεν είναι ωραία. Ένώ μία ωραία που μιλά άσχημα μπορεί να μην άρέσει.

Ο καλλωπισμός

ΤΟ ΚΟΛΥΜΠΙ

Το κολύμπι είναι μία περίφημη άσκηση για το σώμα. Βοηθεί για την διατήρηση της κομψότητος και συγχρόνως άφελει την ύγεια. Με ρωτούν όμως πολλές άναγνώστριές μου τι να κάνουν για να δεν τους παρέχεται συχνά η ευκαιρία να κολυμπούν. Πρώτ' άπ' όλα ένας που έμαθε κολύμπι δεν το ξεχνάει ποτέ, όπως ένας που έμαθε ιππασία, ποδηλατο κ.λπ. Άλλά και αν άκόμη παραδεχθώ, με πώς έχουν το κολύμπι όσοι δεν κολυμπούν —και δεν κολυμπούν όσοι δεν έχουν την τύχη να ζουν κοντά σε θάλασσα— τι πρέπει να γίνει;

Στην Ευρώπη υπάρχουν μεγάλες «πiscines» ειδίκες γι' αυτή τη δουλειά. Χρησιμοποιούνται για έξοικησι στο κολύμπι και το νερό τους άνανεώνεται κάθε μέρα. Το κολύμπι μέσα στις «πiscines» αυτές είναι δυσκολότερο άπ' ό,τι είναι μέσα στη θάλασσα, έτοι όμως και όποιος έξασκεται μέσα σ' αυτές έρίσκει άκόμη πιο εύκολο ύστερα το πραγματικό κολύμπι. Όλα αυτά καλά, θά μου πητε, μα έδω που δεν έχομε τέτοιες «πiscines» τι πρέπει να γίνει; Η λύσις είναι μία: "Αν δεν ζήτε σε μέρος που έχει κοντά θάλασσα, να πγαίνετε κάπου για διακοπές επί είκοσι τουλάχιστον ήμέρες το χρόνο.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τα μάτια είναι το μεγαλύτερο έλγυπιο της γυναίκας. Ένα έλγυπιο χαρισμένο από τη φύση, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει να τα παραμελή, διότι είναι πολύ εύαίσθητα όργανα. Η δύναμη κι' η έκφρασις των ματιών αλλοιώνεται πολύ εύκολα είτε άπό την ηλικία είτε από υπερβολική κούρασι. Πρέπει λοιπόν να προσέχωμε πολύ τα μάτια μας, διότι όταν χάσουν τη φρεσκάδα τους χάνουν και την όμορφιά τους.

Αυτά πράγματα κάνουν τα μάτια να γερνούν: το φούσκωμα και οι ρυτίδες, που παρουσιάζονται στα πλάγια. Το φούσκωμα προέρχεται από διάφορες αίτίες, αλλά οι κυριώτερες είναι η παθής των νεφρών και η κακή κυκλοφορία του αίματος.

Γι' αυτό όταν παρατηρήσετε φούσκωμα στα μάτια σας, έπιβάλλεται να κάμετε άμέσως άναλυσιν ύδρων και αν αυτή δεν άποδείξη τίποτε, τότε δοκιμάζετε τα θράβια μερικά ζεστά έπιθέματα με έλαφοράτιν διαιώνουν θορικού όξος. Όσο για τις ρυτίδες, θά κάμετε έλαφρό μασάζ

Ένα κάθε φορά

ΤΟ ΚΛΙΜΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ποιός λίγο ποιός πολύ, όλοι παραπονούμεθα για την άλλαγή του κλίματος και ψάχνουμε να θρούμε την άφορμή αυτής της άλλαγής. Στην Ευρώπη αποδίδουν τις καιρικές άνωμαλίες στα κανόνια της 'Ισπανίας και της Κίνας, άκόμη και στις ηλεκτρικές έπρροές του άουριόματου. Στον τόπο μας τα δάζομε με τη λίμνη του Μαραθώνος, που μετέβαλε το έρηρο κλίμα της Άττιθαλες με τις πολυκαταιγίδες, που καίει, με τις πολυκαταιγίδες με χίλια δυό. Είναι άλήθεια εν τούτοις ότι άνέκαθεν το κλίμα κάθε χώρας παρουσιάζε ιδιοτροπίες σε όλα τα μέρη του κοσμου. Άναφέρεται λ.χ. πως το 1421 τα δένδρα στην Ευρώπη άνθισαν τον Μάρτιο, τον Άπρίλιο ύπάρχαν κεράσια και τον Μάιο σταφύλια.

Το 1538 μέσα στην καρδιά του χειμάνος οι Παριζιάνοι είδαν όλους του δημόσιους κήπους άνθισμένους.

Το 1585 ώριμος το στάρι πασχαλιάτικα. Παρόμοια φαινόμενα παρατηρήθησαν το 1608, το 1650, το 1781, το 1807 και εινε γνωστόν ότι το 1866 τα καλοκαίρινα φορέματα έκαμαν την εμφάνισή τους το Φεβρουάριο!

Το σπίτι

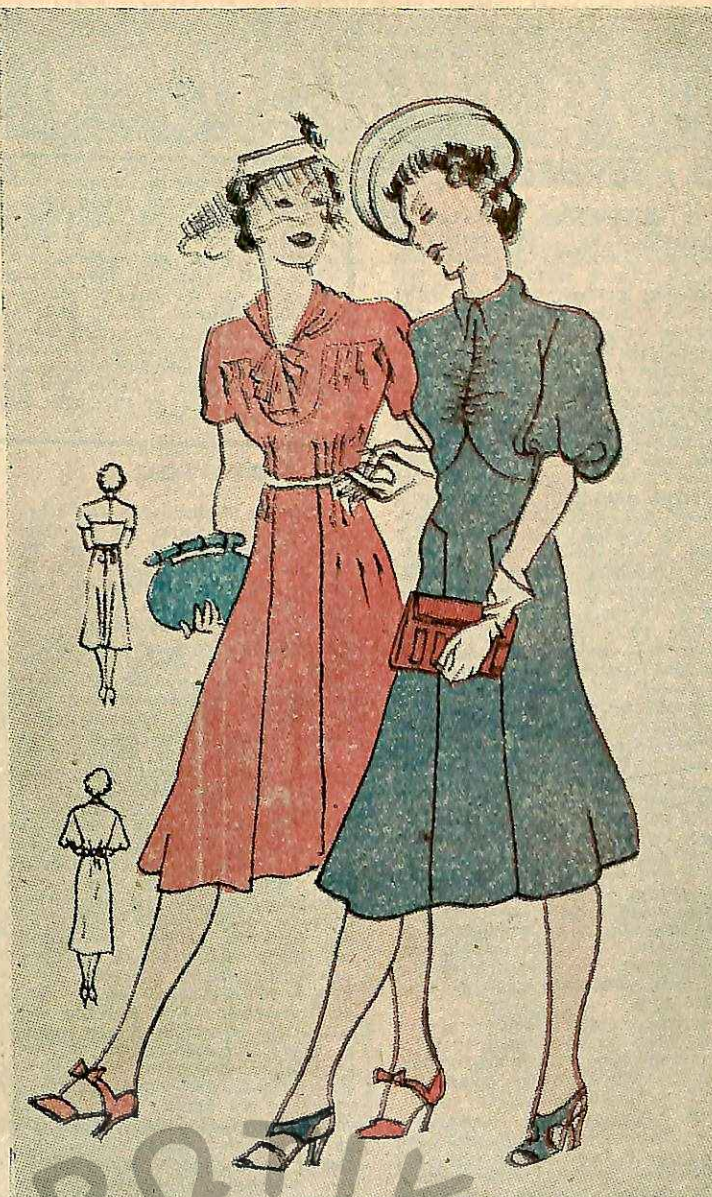
ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΕΠΙΠΛΩΝ

Με τη σκόνη τα έπιπλα καταστρέφονται και δυστυχώς στον τόπο μας η σκόνη είναι άφθονη όχι μόνον το καλοκαίρι, αλλά και αυτόν τον χειμάνο. Η ύψη και αυτόν τον χειμάνο, δεν ρεσία, όσο και νανε καλά, δεν έπαρκει πάντοτε για την τήρησι της άπολύτου καθαριότητας του σπιτιού και γι' αυτό η οικολογία σπαινα δεν πρέπει να περιορίζεται σε άπλην έπιβλεψιν άν βέλη να τα έχη όλα εν τάξει.

Μ' ένα καλό ξεσκονόπανο θά ξεσκονίζη αυτή όλη τα έπιπλα και τα «αμπυλά» που ύπάρχουν στο σαλόνι, στην τραπεζαρία, στο γραφείο. Άν δέ τα έπιπλα έγραφε, Άν δεν άπολυτο καθαρίζονται από λίγο φρεσκάρισμα, ως έχη όπ' όμην της αυτό το μίγμα:

Να λιώση σε 150 δράμια μπλε οινόπνευμα 25 δράμια γομολάκα. Να κοινήση καλά το υποκάλει και με το ύδρo αυτό να πέρσθη όλη τα έπιπλα τρίβοντας με ένα πανάκι. Θά ίδθ ότι το έζλο παίρνει μιάν έντελώς καινούργη όψη και γυαλίζει σαν καθρέπτης.

Για να καθαρίσετε παλιό άσημι, μεταχειρισθήτε ζεστή σα-

Δύο χαριτωμένα μοντελάκια για πρώινα φορέματα της εποχής.

πουνάδα για το στέγνωμα θουτάτε το άσημικό σε προνιόδια ψιλά και έπειτα τρίβετε μ' ένα πανάκι θουτηγμένο σε πετρέλαιο. Στο τέλος τρίβετε καλά μ' ένα μαλακό δέρμα.

Για να καθαρίσετε μπουκάλες από λάδι ή κόκκινο κρασί ρίχνετε μέσα ποτάσσα και ζύδι και κουνάτε με δύναμη.

Για να καθαρίσετε λευκό μέταλλο χρησιμοποιήστε σάχτη κοσκινισμένη και λάδι καμωμένα άλοιφή.

Οι άπαντήσεις της Ιατρού Καλλονής

ΜΙΚΡΗΝ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ.

Δυστυχώς δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω, γιατί η γυναιστική θά δυναμώση ίσως τις κινήσεις σας, αλλά δεν μπορεί από στραθές να τις κάνει ίσιες. Το μασάζ γίνεται έκ των κάτω προς τα άνω, με τα δάχτυλα των χειρών και με λίγη έλαζελίνη ή τάλκ — ό,τι προτιμάτε.

ΦΟΙΤΗΤΗΝ. Καστοριάν.— Άφοδ θέλετε ν' άποκτήσετε μεγάλα μοτοσικλινάρια, τολμήσατε να φαλλδίσετε έλαφρά τις άκρες τους κι' έπειτα να τ' άλείψετε με ρεσινολάδο για να μεγαλώσουν. Λεγε πως πρέπει να το κάμετε σε γειμια φεγγαριού. Δεν χάνετε τίποτε να προσέξετε κι' αυτή τη λεπτομέρεια.

ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΝ. Χιον.— Δεν σας συνιστώ χειρουργικήν επέμβαση για τόσο μικρό πράγμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Πορτραίτα ζωων

Ο κροκόδειλος

Ο κροκόδειλος είναι από τα μεγαλύτερα και πιο επικίνδυνα έρπετα αμφίβια. Η χώρα των Φαραώ είναι η πατρίδα τους και ο Νείλος και οι άπειρες όχθες του το στέκι του. Όπως στην αρχαία εποχή, έτσι και σήμερα πολλά είναι τα ανθρώπινα θύματα αυτών των άπαιστών ή των όψιν έρπετων. Παρά ταύτα ο άνθρωπος που με την έπιμονή του και την επινυητική του κατάρθωση να διαμάχη τα φοβερότερα άγρια ζώα, δεν έξεχσε και τον κροκόδειλο. Έτσι σήμερα βλέπουμε στα διάφορα πλανόδια θηριοτροφέα καθώς και στα μόνια Ιπποδρόμια τα φοβερά αυτά αμφίβια έρπετα να υπακούουν στην ανθρώπινη προσταγή και να κάνουν διαφόρα γυμνάσματα σαν νάνο σκυλιά ή γάτες.

Πρό έτών είδα στη μεγάλη σέρα του «Ζαρντέν ντ' Ανιμιμασιόν» (ζωολογικό κήπου) του Παρισιού, όπου διατηρούνται τα διάφορα έρπετα των τροπικών χωρών της γης, 700 κροκόδειλους, στοιβαγμένους σε μια μεγάλη δεξαμενή, μήκους 60 πόντων μέχρι 3½ μέτρων, να παίζουν με τόν διαμασχή τους, έναν νεαρό Σουπιδό, που με ψηλές μπότες ως τους γλουτούς και θερμάτινο παντελόνι περπατούσε μέσα στα νερά της δεξαμενής, ενώ άνεμεριζε δεξιά κι' αριστερά το άμετρητο αυτό κοπάδι των φοβερών έρπετων που τον εκύτταζαν με όρβανοίχο το στόμα μα' κα' χαμηλάνοντας το κεφάλι τους μόλις άνηκούσε στον αέρα το καμ- τοίκι του.

Κάθε άπογευμα στις 5 ή ώρα τους έδινε το φαγί τους κι' αυτή την περίεργη σκηνή παρακολουθούσαν πολλοί θεαταί πληρώνοντας είσοδο δυο φράγκα.

Ο θηριοδασκής στεκόταν σ' ένα ψηλό τεχνητό θραχάκι στη μέση της δεξαμενής και γύρω του μαζεμένον το πειναλέο κοπάδι. Παρ' όλη την άδωφραγία τους περιμεναν με τη σειρά να πάρουν το φαί τους κι' άμέσως έφειναν για να παραχωρήσουν τη θέση τους στους άλλους. Σας έθεσάν πως μόνο στο στρατό έχω ιδή τέτοια πελαρχία.

Οι άρχαιοι Αιγύπτιοι φοβόν- τουσαν πολύ, όπως και σήμερα, τους κροκόδειλους και προσπα- θούσαν με παραπίπλικές και κολακευτικές φράσεις να τους εξεμενίσουν. «Έτσι, τους φώνα- ζαν: «Πλησιασέ με, αιδέντα των θεών! «Στάσου μπροστά μου, υιέ του «Ήλιου». «Μην άνοίγεις το στόμα σου, ήρωα...» κτλ.

Σε πολλά μέρη της Αιγύπτου ο κροκόδειλος έθεωρείτο ιερός. Σ' αυτά τα μέρη τον συνέλαμ- θαναν σε μικρή ηλικία και πέρ- ναγαν στ' αυτιά του χρυσούς κρί- κους σαν σκουλαρίκια και στα πόδια του θραχιόλια. Τους έτρε- φαν με τα φρεσκοτέρα κρέατα.

Το μεγαλύτερο εύτυχιο για μια μητέρα ήταν να φάγωθ το παιδί της από κροκόδειλο.

Σ' άλλα πάλι μέρη θεωρούσαν τον κροκόδειλο ως ζώο έχθρικό και προσπαθούσαν να τον έξον- τώσουν. Αυτά τα αντίθετα είδη- ματα για τους κροκόδειλους έγι- ναν πολλές φορές άφορμή πο- λέμου μεταξύ δύο γειτονικών πό- λεων.

Ο κροκόδειλος ήταν το σύμ- βολο του σκότους και ή προσωπο- ποίησης της καταπίπλικης ήλια- κής θερμότητας που προκαλούσε την ξηρασία της γης, την άφορία και τον θάνατο.

Τα ζώα, όμορφα ή άσχημα, μικρά ή μεγάλα, έπίγεια, όδρόβια ή αερόβια, έχουν τις χαρές τους, τις πίκρες τους, τις άμεριμνίες τους ή τις φροντίδες της ζωής, άκριβως όπως και οι άνθρωποι. Πολλές φορές ένα τόσο άδ' έντομο, ένα άναρχο πούλακι, ένα περίεργο ψάρι των βυθών, ένα τερατόμορφο τετράποδο της ζούγ- κλας έχει τόσα και τόσα εύχάρια ή δυσάρεστα πρόγματα να διηγηθώ, που θα κινούσε τόν οίκο ή το ενδιαφέρον και του πιο ά- παθούς ανθρώπου. Αυτές όλες τις άδικαιόμηνσεις της ζωής, καθώς και τους έρωτες τους, που πολλές φορές είναι άπαλοι, ήρεμοι σαν ναγουριστικό τραγούδι κι' άλλες φορές βίαιοι κι' αίματοδαυμένοι σαν λάσπη ή φαισάνοι, σαν τρομακτική σκηνή δεινέτας, θα προ- σπαθώ με λίγα λόγια, αλλά κι' αληθινά να σας περιγράψω με κάθε έβδομάδα στην παρούσα σελίδα.

Ο μαγώτος

Αυτός ο κύριος είναι ένα είδος μαίμουδ, που κατά την τέταρτο- γενή περίοδο έθριβε σ' όλην την Εύρώπη, μα που σήμερα δεν ζή παρά στη θάρα Αφρική και στο Γιβραλτάρ, όπου και δι' ει- δικό νόμο προστατεύεται.

Ο πύθιας αυτός ζή στην όρεινή χώρα του Ατλαντός και στην Καθλία κατά μεγάλες κύκλινες ανάμεσα από θάμνους και πυ- κνά χόρτα, όπου θριακεί άσφα- λώς καταφυγίο. Το φαγί του είναι διάφορες ρίζες, δημητριακό καρποί και φρούτα. Είναι τόσο λαίμαργος, που δεν διατάζει να πλησιάζει στις κατασκήνωσεις των περιηγητών, στην κοιλιά της Σίρρας, όπου υπάρχει το πε- ρίσφημο «Έστιατοριο των μαγώ- των», που άνωμάσθηκε έτσι, γιατί στα τραπέζια των πελάτων περι- φέρονται έλευθερα τα ζώα αυτά και δέχονται φρούτα και γλυκά που τους προσφέρονται. Πολλές μάστιχα φορές παίρνουν τόσο θάρρος π' ό κλέβουν και διάφο- ρα αντικείμενα που έρισκουν έ- πάνω στα τραπέζια ή τις καρέ- κλες του έστιατορίου και που τα μεταφέρουν τρέχοντας στις κρυ- φώδες τους, άπ' όπου είναι άδύ- νατον να τα έρθουν.

Συχνά μικρές οικογένειες ά- πό μαγώτους κατεβαίνουν με πολλές προφυλάξεις κατά μήκος του ποταμού. Ο άρσενικός πα- ρακολουθεί από μακριά την οι- κογένεια του. Το θηλυκό κρατεί στην άγκαλιά του το νεογνό του και άκολουθούν κοντά της τα με- γαλύτερα παιδιά της οικογένειας τα οποία πλησιάζουν άφοβα τους διαδότες και δέχονται διάφορα φιλοδώρηματα, έχοντας όμως το νοδ τους να μην άπομακρυνθούν πολύ από τους γονείς των. Δεν είναι σπάνιες οι σκηνές της έπιπλή- ξεως από μέρους του πατέρα: δ- ταν παρεκτραπούν τα μικρά, πλη- σιάζει και τους τραβάει τ' αυτιά ή τα μπαταίζει, άκριβώς όπως κάνει κι' ο άνθρωπος στ' άτακτα παιδιά του.

Ο περιηγητής Μπουγελά ά- ναφέρει στο βιβλίο του «Βίβιον ντ' Άλζερί» πολλές χαρακτηρισ- τικές σκηνές από τη ζωή των μαγώτων. Παραθέτω μια άπ' τις πιο χαρακτηριστικές:

«Κάποτε παρευρέθηκα σε μια κηδέια μαγώτου στον παραλίκο δρόμο μεταξύ Μτιέλλι και Κερ- βάτας. Ένας όμιλος μαγώτων, άφοβ για μια στιγμή γύρισαν δε- ξιά κι' αριστερά τα μάτια τους και δεν καταρωθούν να με ιωθούν, μετέβησαν το πτώμα ενός νεώκου μαγώτου έσκαμμένου έπάνω σ' έ- να κλαδί δένδρου, που προσεκτι- κά το κραταγαν έξη μαγώτοι και το τοποθέτησαν μπροστά στον λάκκο που είχαν νεοκάψει κον- τά σ' έναν έρωα. Κατέβησαν με προσοχή το πτώμα, ύστερα στά- θηκαν γύρω του κλαυθμίζοντας ενώ άλλοι έφεραν διάφορα φρού- τα και τα πέταγαν μέσα στο λάκκο κι' έτρωγαν κι' αυτοί. Ά- μα τελείωσε το φαγί το τους σέ- πασαν το λάκκο με ζύλα και χώ- μα και ξαναγύρισαν στο λημέρι τους».

Ο κορμοράνος

Αυτό το πουλί είναι στενός συγγενής του πελεκάνου, μα έ- χει μικρότερο και στενότερο ράμ- φος, συναντάται στην Εύρώπη, την Ασία και την Αφρική και ζή κοντά στις λίμνες και τους ποταμούς.

Τα φέρτα του είναι μεγάλα γι' αυτό πετα γρήγορα και πολύ ψη- λα και τα όσκιλα των ποδιών του ένώνονται με μεμύρανες γι' αυτό και κολυμεί θασμίκια.

Ο κορμοράνος, που έπιστημο- νικά λέγεται φασακροκόραξ, έ- ξημερώνεται πολύ εύκολα και μα- βαίνει να κάνει διάφορα παι- χνίδια. Είναι από τα έξυπνότερα πουλιά, γι' αυτό και οι άρχαιοι τον έσκακούσαν στο κυνήγι, μα για να είναι σίγουροι πως δεν α- ιρώη τα ψάρια που πιάνει, του πέρναγαν έναν κρίκο στο λαιμό που τον έμπόδιζε να καταπιή κι' έτσι θουτούσε μέσα στο νερό, έ- πιανε το ψάρι, έθωνε στην ζή- ρα, το άφηνε και πάλι ξαναέου- τούσε για το νέο ψάρεμά του.

Ένα ψάρεμα με κορμοράνους είναι πολύ περίεργο κι' ενδιαφέ- ρον, γι' αυτό σας το περιγραψώ: Λίγο πριν το μεσημέρι τα ιδιό- ρυθμα ψαράδικα καΐκια των Κι- νέζων προάγονται στον ποταμό για το πρωτότυπο ψάρεμά τους. Ο Κινέζος ψαράς στη μέση λά- μνει άργα-άργα με τα κουπιά και το καΐκι άργοκυλά στην ύ- γρη έπιφάνεια. Στην πλώρη και την πρύμη είναι άραδιασμένοι οι κορμοράνοι και περιμένουν, σαν πειναρικοί στρατιώτες, να πά- ρουν διαταγές άπ' τον άρχηγό τους. Σ' ένα σφύριγμα του ψα- ρά, το κοπάδι από τους 50, 100 ή 200 κορμοράνους πετάει, για να θουτήσουν λίγο πιο μακριά τα ράμφη τους θαθεία στο νερό και να συλλάβουν το ψάρι. Κά- ποτε άποτυγχάνουν, μα δεν γυ- ρίζουν πίσω στο καΐκι χωρίς να φέρουν ψάρι, γι' αυτό πολλές φο- ρές άναγκάζονται να θουτήσουν το κεφάλι τους δέκα, είκοσι, πε- νήντα φορές ως που να πιάσουν τη λεία τους, που άμέσως την παραδίδουν στον άφέντη τους και ξαναβουτούν για το νέο τους ψά- ρεμα.

Όταν τύχη κι' ένα ψάρι είναι πολύ μεγάλο και δεν μπορεί να το σηκώση με το ράμφος του ένα μόνο πουλί, τότε τρέχουν σε θ- ήβια του και τα άλλα. Το ένα το κρατάει άπ' το κεφάλι, το άλ- λο άπ' τη μέση και τ' άλλο άπ' την ουρά κι' έτσι το μεταφέρουν με ασφάλεια στο καΐκι.

Μετά το ψάρεμα, που διαρκεί συνήθως από τις έντεκα το πρωί ως τις πέντε το άπόγευμα, ο ψα- ράς θνάγει άπ' το λαιμό των κορμοράνων τον κρίκο και τους αφήνει έλευθερούς να ψαρεύουν τώρα για τον έσπ' τους.

Στα θάρα μέρη της Εύρώ- πης συναντάται ο κορμοράνος ό μέγας, που θθάνει σε μήκος ως ένα περίπου μέτρο κι' έχει μαυ- ροπράσινο χρώμα.

Οι Άραβες και οι Λάπωνες τρώνε το κρέας του κορμοράνου και λένε πως είναι νοστιμώτατο.

Το μυρμήγκι

Ποιός δεν ξέρει το σφο αυτό και προνοήτικο έντομο και ποιος δεν το έχει παρακολουθήσει στην συνεχή εργασία του; Για τα μυρ- μήγκια άσολήθηκαν οι μεγάλοι τείροι φυσιοδίφαι άδων των έπο- χών και ειδικότερα ο μεγάλος Γάλλος έντομολόγος Φάμπρ, που σε 5 άπ' τους 30 τόμους της έν- τομολογίας του άπασχολείται με την περιγραφή των μυρμηγκιών.

Όπως είναι γνωστόν, τα μυρ- μήγκια ζούν κατά κοινωνίες, ο- πως άκριβώς και οι μέλισσες και ο άνθρωπος. Έχουν περιέργες πόλεις, καθώς λέει ο Άγγλος φυ- σιοδίφης Τζών Λούμποκ, έπίσης έχουν υπηρετες, σκαλούς, άρ- χηγούς και θασυλάδες.

Στις μεταξύ τους σχέσεις δεί- χνουν θάρρος, δειλναι, προνη- τικότητα, πονηρία, μίσος, ήλιθιο- τικά και έξυπνάδα, όπως άκριβώς παρατηρείται και στις κοινωνίες των ανθρώπων.

Οι δυο κεραίες που μοιάζουν με νήματα και έξεφυτρώνουν δι- ξία και άριστερά άπ' το κεφαλί των μυρμηγκιών, είναι άπ' τα πιο εύαίσθητα και σπουδαιότερα όρ- γανα τους, γιατί μ' αυτά τα νή- ματα άκούει, μυρίζει, θρίσκει το δρόμο του, συνειννοείται με τα δ- μοια του.

Άλλο σπουδαίο όργανο αυτών των έντομων είναι το ρύγχος, που μ' αυτό μπορεί να κρατήσ γρά από τα διάφορα αντικείμενα και να κρατήσει ολόκληρο το σώμα του μετέωρο στον αέρα.

Σε κάθε κοινωνία ή μυρμηγκιά υπάρχουν τέσσερα είδη μυρ- μηγκία: οι άρχηγοι, οι έργατες, οι στρατιώτες και οι θασοί. Για τρία πρώτα είδη είναι φυσικό να υπάρχουν σε κάθε κοινωνία έντο- μων, μα οι θασοί πρώτη φορά παρουσιάζονται και μοναδική δου- λεια έχουν να οδηγούν κοπαδια- στά τα μικρά μυρμηγκία σ' έ- να ώριμο μέρος, όπου διατη- ρούν μικρά περι-γρα ενέαμα πύ- από δυο άδενες που θρίσκονται και κοντά στην ουρά τους με την πί- εση έθωνει υγρό παρμώδιο με το γάλα και το όποιο θυαίνονται τα μικρά μυρμηγκία.

Οι πολεμιοί των μυρμηγκιών μεταξύ τους είναι φοβεροί, αίμα- τηροί και πολύ έντοναφρόνες, έ- χουν δε άπασχολήσει πολλούς εν- τομολόγους. Η κηρύξ της εν- τήμου είναι από τα ευκολότερα πράγματα: Σαφικά ένα κόκκινο μυρμηγκί, ενώ κάνει τα περίπα- ο του, συναντά μια πολεμια μά- ραν μυρμηγκιών, που καί τη γνώμη του του φαίνεται πλυσία. Τότε σηκώνει προς τα έπάνω τις κεραίες του και σιριφυγυρίζει τα μάτια του δεξιά και άριστερά κι' ύστερα τρέχει στην πόλη του, ο- που συναντάται με τον άρχηγό.

Η συνδιάλεξις άρχίζει, οι κε- ραίες των δυο μυρμηγκιών κι- νούνται προς όλες τις διευθύνσεις. Τώρα έπιπλε πλήρης συνεννόησις και σε λίγο άμέριτητα κόκκινα μυρμηγκία, ο στρατός, ποιορκεί την έχθρηκή πόλη, που παρ' όλη την υπέρτασή της από τα μαύ- ρα μυρμηγκία, στο τέλος, κυρι- εύεται από τα κόκκινα.

Μετά τη μάχη τα σκοτωμένα κι' άκρωτηριασμένα μαύρα μυρ- μήγκια σχηματίζουν σωρούς γύ- ρω από την πόλη τους, που υπε- ρασπίσθηκαν. Τότε τα κόκκινα μυρμηγκία μαζεύουν τα λάφυρά τους, που δεν είναι τίποτε άλλο από τα αυγά των μαύρων μυρ- μηγκιών, τα όποια έθαλάζουν τα κόκκινα, και τα μαύρα μυρμηγ- κία που θα έσκαλούσαν τα με- ταχειρίζονται ως σκαλούς...

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Οι Διαδουλεύσεις

Μικρά προβλήματα

(ΠΡΟΒΛΗΜΑ : 6ον)

ΠΩΣ ΤΟ ΕΓΝΩΡΙΖΕ

Ήταν μια θαυμασία χειμερ- νή νύχτα, στην Έλβετία, το χύ- νι είχε πέσει άφθονο παντού. Ο- λα ήσυχάζαν, διότι ήσαν περι- σμένα μεσάνυχτα. Στα γραφεία μιας έφημερίδας, οι δημοσιογρά- φοι έχουν τελειώσει την εργασία- ταν και έτοιμάζονται να έπιστρέ- ψουν στα σπίτια των. Έξαφνα ο- μως κτυπά το τηλεφώνον:

—Έμπρός, έδώ ένας άναγνώ- στης σας, ένας τρομακτικό δυ- στόχημα έλαβε χώραν πρό δέκα λεπτά μέσα στο τούνελ, ένα α- τομνητον πολυτελείας που με- τέφερε πέντε ανθρώπους, συνε- κρούθη με κάποιο έλκυθρον, του όποιου έπέβαιναν δυο κυρίες και ένας κύριος. Τέσσερες έφονεύθησαν και δυο έτραυματί- σθηκαν. Το πλήθος...

Ο δημοσιογράφος δεν κατώ- ρωσε να άκούση περισσότερο ή τηλεφωνική επικοινωνία διεκόπη άπότομα. Έπρεξε λοιπόν να ά- ναφέρη στον άρχιυντοκτην ό τι είχε μάθει, και τότε ο τελευταίος δίει τις έξης οδηγίες:

Δύο δημοσιογράφοι να τρέ- ζουν με αυτοκίνητον εις τον τό- πον του δυστυχήματος και να μάς δώσουν το ρεπορτάζ τους τηλεφωνικά. Έκτός αυτού, πρέ- πει να είδοποιηθ ή άστυνομία και ο σταθμός πρώτων βοηθειών.

Μόλις όμως έβωσε τις οδηγίες αυτές, ένας υπάλληλος του άναγ- γέλλει ότι κάποια έλασή έπιπλε στον κεντρικό τηλεφωνικό θάλα- μο, και τώρα δεν λειτουργεί καμ- μία τηλεφωνική γραμμή. Ο άρ- χιυντοκτην γίνεται έξω φρε- νών. Ένας γέρος δημοσιογρά- φος που μέχρι της στιγμής εκεί- νης έκασθη ήσυχος σε μια γωνία διαδίδοντας ξένα περιοδικά του είπε:

—Γιατί έκνευρίζεσθε; «Όλη αυτή ή ιστορία του δυστυχήμα- τος είναι ψευτική άπ' άρχής μέ- χρι τέλους. Σας έπαιξαν μια φάρσα, και θα το ιδήτε».

Όλοι περιμένουν με άνυπομο- νησία. «Έπειτα από άρκετην ώ- ραν, οι δημοσιογράφοι έπιστρέ- φουν έξαλλοι.

—Μας έκορόβεισαν, δεν συνέ- θη κανένα άπολύτως δυστύχημα στο τούνελ».

Πώς το έγνώριζε αυτό έκ των προτέρων ο γέρος δημοσιογρά- φος;

—Την φορά αυτή, ο δολοφόνος δεν άφηκε ούτε ένα ίχνος, είπε ο άστυνομικός άφο έξήτασε το πτώμα του Μ. Ντρανσύ, χρηματι- σμού, ο όποιος εύρεθ νεκρός μέσα εις το γραφείο του, και με- μίαν σφαίραν στον δεξιόν κρότα- φον... Το μόνον που γνωρίζουμε είναι ότι τον έπεσκέρεθ στο γρα- φείον του κάποιος άνομαζόμενος Άλλαν δυο ώρες πρό του θανά- του του, και ότι το πτώμα εύρεθ έπί από τον κ. Κολιράν. Θά έξε- τάσουμε λοιπόν τους δυο αυτούς ύπόπτους, αλλά δεν υπάρχουν και πολλά έπισταυτικά έναντίον των.

Εξήτησε να του παρουσιάσουν τον κ. Κολιράν, —Πως άνεκαλύψατε το πτώμα, —Έκτεπρησα την πόρτα του γραφείου του κ. Ντρανσύ, ή ό- ποία δεν ήτο έντελώς κλειστή, και μη λαμβάνων καμμία άπάν- τηση, την έσπρωξα μόλις, τότε όμως παρητηρησα χάμα το πτώ- μα.

—Για ποιους λόγους θέλατε να συναντήσετε τον κύριον Ντραν- σύ;

—Διότι μια σειρά από διαφό- ρους χρηματιστηριακούς πράξεις που είχε άναλάβει εκείνος, με ώδηγούσαν στην καταστροφή και ήθελα να συνεννοηθώ μαζί του.

—Είχατε προηγουμένως όρίσει συνάντησιν μαζί του;

—Όχι, διότι δεν τον έγνώρι- ζα, έπήρα την διεύθυνσιν του μέ- σα εις τον κατάλογον του τηλε- φώνου και ήλθα χωρίς να τον εί- δοποιήσω προηγουμένως.

Σταυρόλεξον 8ον

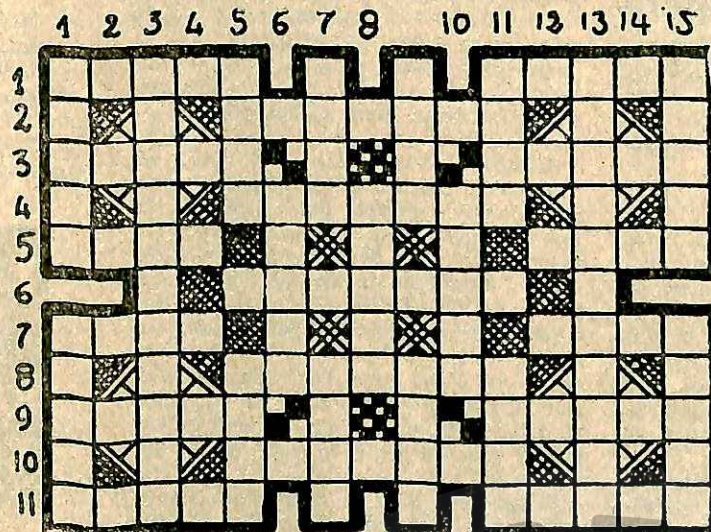
Οριζοντίως:

- 1 Το νοητόν σημείον του ούρα- νού, το όποιον κείται κατα- κορυφως άνωθεν της κεφαλής του παρατηρητού.— Κολπίσκος άνευ τεχνικών έργων, όπου τα πλοία δύνανται να μείνουν ά- σφαλισμένα.
- 2 Το άποτέλεσμα της μετρήσε- ως έπιφανείας τινός και ο ά- ριθμός ο εκφράζει ταύτην.
- 3 Πρωτεύουσα μεγάλου άσιατι- κού κράτους, περί του όποιου γίνεται τελευταίως πολύς λό- γος. — Έπίρρημα.
- 4 «Ομόσπονδος χώρα του γε- ρμανικού κράτους, μία των δι- ομηνικωτάτων περιοχών της

άκροατηρίου, άγρόεις, κή- ρυγμα.

Κ α θ έ τ ω ς :

- 1 «Ο εύρίσκει», λέγει το Εδάγγελιον. — Χρησιμεύει προς δόγησιν του ήππου.
- 3 «Ο έπ' άμοιβή συνοδεύων ή διακομίζων τους μεταφερομέ- νους προς ταφην νεκρούς.
- 5 «Ο καθ' ύπερβολήν ώρατος και του όποιου το κάλλος ή τα θέληγτρα υπερβαίνουν το σύνθηες μέτρον. — Μεγάλη θεά των αρχαίων Αιγυπτίων, σύζυγος του Όσίριδος.
- 6 Μεγάλη θεά της αρχαίας έλ- ληνικής θρησκείας.
- 7 Έπ' αυτού γράφουν οι μι-

- Γερμανίας.
- 5 «Ο πρό όλιγου χρόνου λαθών άπαρξιν.— Μακρά δερματινή ταβία, χρησιμοποιουμένη εις διαφόρους χρήσεις.
- 6 Τα όμοια προς ζώα άγρια και σπαρακτικά.
- 7 Προηγείται του όνόματος πολ- λών πόλεων της Ν. Άμερι- κής άκρωτήριον της Πελοπον- νήσου κατά την Δ. είσοδον του Κορινθιακού κόλπου.
- 8 Κράτος της Ασίας άποτελού- μενον εκ 3.800 ήσαν.
- 9 Έκτασις γής, χώρα, πόλις.— Η σαρκαδής προεχού της παλαιοής κατά την θάσιν του άντιχειρός.
- 10 Σύζυγος του Λαίου, μήτηρ του Οιδίποδος, τον όποιον έ- νυμφεύθη, έν άγνοία του ότι ήτο υιός της.
- 11 Κάτοικος μεγάλου Εύρωπαϊ- κού Κράτους. — Όμίλια έπ'

- κροι μαθηταί. — Σύνολον μιας των τεσσάρων φυλών των παιγνιοχάρτων.
- 8 Άγορευός, έκφώνά λόγον, κά μνω διάλεξις.
- 9 «Ο στέλος εξέπλευσεν έπα- νερχόμενος εις Πειραιά καθ' όμω έλαβε διαταγήν να στάθμευση εις Σόρον — Η μετάβασις από το ένα στο άλλο γίνεται άπαραιτήτως δια πλοίου.
- 10 Έτέρα όνομασία των Έρυ- θροδέρμων της Άμερικής.
- 11 Τα όπάρχοντα, τα έχοντα ζω- ην.— Η άκμή των κοπετών όργάνων.
- 13 «Ο έστραμμένος προς νότον, ο κείμενος προς νότον.
- 15 Τεμάχον εύλου χρησιμοποι- ούμενον εις διαφόρους χρή- σεις. — Συγκέντρωσις πολ- λών πραγμάτων των μέν επί των δε,

Άστυνομικόν πρόβλημα ύπ' άριθ. 8

—Σας εύχαριστώ... Θέλετε να μείνετε άκόμη μερικά λεπτά εις την διεθέσιν μου!

—Έπειτα του έπαρουσίασαν τον κ. Άλλαν.

—Γιατί έπεδιώξατε μίαν συ- νάντησιν από τον κύριον Ντραν- σύ;

—Διότι οι εργασίες του με ώ- δηγούσαν στην καταστροφή και έπίθυμούσα να συζητήσουμε μαζί έπ' αυτού του ζητήματος.

—Είσατε φίλοι ή έχθροι με τον Ντρανσύ;

—Πολύ φίλοι, μάστιχα δεαν προς ενός μινος άπεφάσισε να μετακομίσω, έγω του όπέδειξα το γραφείον αυτό, εις το όποιον και έγκατεστάθη.

—Τίποτε δεν σας έχορίζε έ- κτός από την όπείθειν των χρι-

Αι λύσεις του προηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 7ον

Οριζοντίως: 1) ΚΕΝΟΝ—ΑΛΟΓΑ. 2) ΕΚ- ΤΑΞΙΣ. 3) ΤΕΜΠΟ—ΚΑΚΟΝ. 4) ΔΟΣ. 5) ΣΙΤΥ—Ο- 6) ΜΝΗΣΤΗΡ. 7) ΛΟΥΩ—ΟΜΑΣ. 8) ΑΝΘΗΡΟΣ. 9) ΜΕΓΑΣ—ΙΑΣΜΗΝ. 10) Ι- ΣΙΟΒΙΟΝ. 11) ΩΡΑΙΑ—ΑΡ- ΣΙΣ.

Κ α θ έ τ ω ς : 1) ΚΗΤΟΣ—ΛΑΜΠΩ. 3) ΝΗ- ΜΑΤΟΥΡΓΙΑ. 5) ΝΕΟΣ—Α- ΣΙΑ. 6) ΚΑΝΩΝ. 7) ΣΤΟΑ—ΘΕΟΣ. 8) ΛΕΣΧΗ. 9) ΟΣΟΙ—ΡΑΪ·Χ. 10) ΖΩΗΡΟ. 11) Α- ΣΚΩ—ΣΙΝΑ. 13) ΟΙΚΟΔΟ- ΜΗΣΙΣ. 15) ΑΜΝΟΣ—ΣΑ- ΝΟΣ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

(ΑΡΙΘΜΟΣ : 7)

Ο δολοφόνος είναι πράγματι ο Άντωνίον, διότι εάν όπωρ Ι- σχυρίζεται δεν γνωρίζει διόλου τον Άραβα, του είναι τελείως ά- δυνατόν να γνωρίζη τόσο καλά το δύσκολον δνομά του και να το άναφέρη ολόκληρον, έν έσω ο άστυνομικός δεν του είπε παρά το ήμισυ αυτού.

Λοιπόν ο Άντωνίον ψεύδεται και συνεπώς αυτός είναι ο δολο- φόνος του Μπέν Άμιντ Μπαλέμ Μεζζανίμ.

ΤΟ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΟΝ

(ΑΡΙΘΜΟΣ : 2)

Το έπάγγελμα που σχηματι- ζεται με τα ίδια άκριβώς γράμ- ματα του έπισκεπτηρίου :

Α.Γ. ΟΔΙΡΗ

Είναι η ΣΙΑΔΗΡΟΥΡΟΣ.

ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ

5.	21.	14.	17.	3.
19.	7.	3.	25.	11.
23.	15.	16.	9.	2.
6.	4.	22.	13.	20.
12.	18.	10.	1.	24.

Τοιούτοτρόπος και μόνον προσθέτοντες αυτούς όριζοντίως, διαγώνως και καθέτως, θα εδ- ρισκατε πάντα ως άποτέλεσμα η «65».

ΤΑ ΑΝΔΡΟΥΓΙΑ

Ο Νίκος έχει ως σύζυγον την Στέλλαν : (3+3+6), ο Άλέκος την Νίτσαν (4+8+12), ο Πέ- τρος την Μαρία : (1+3+4) και ο Κώστας την Καίτη : (2+8+10).

Αυτός είναι και ο μόνος δυ- νατός συνδυασμός διότι μόνον κατ' αυτόν τον τρόπον θθάνουν εις το ζητούμενον άποτέλεσμα των: (6+12+4+10) = 32 μπου- κάλια μύρσας.

—Απολύτως τίποτε, δι' αυτό και ή προκήν μας αύτήτης, ή το έντελές φιλική παρ' όλον ότι υπερασπίσαμε άντιθέτα συμ- φέροντα, Μού έπέτρεψε μάλιστα να κάνω και ένα τηλεφώνημα φη- πό το γραφείο του.

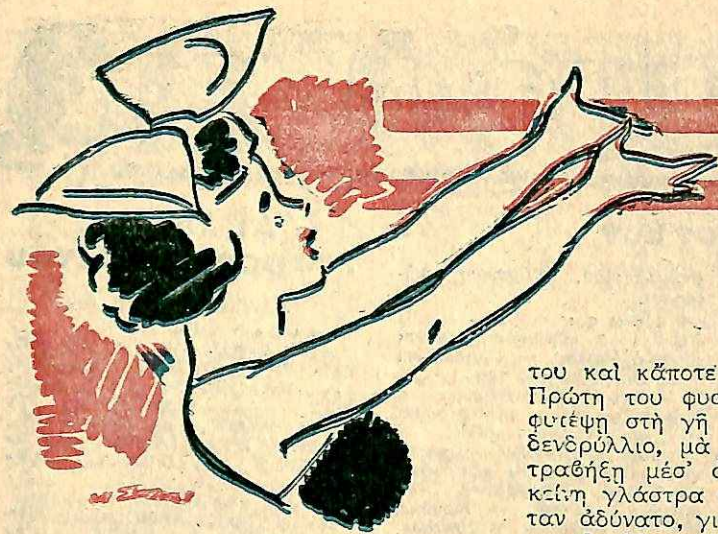
—Ναι, το γνωρίζω αυτό, διότι τι άνεκαλώσαμε τα άποτυπώμα- τά σας έπί του άκουστικού...

Πάντως σας εύχαριστώ, τώρα πλέον γνωρίζω τον δολοφόνον.

Πίος ο ένοχος και γιατί;

—Τίποτε δεν σας έχορίζε έ- κτός από την όπείθειν των χρι-

CREME MOUSON

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

Διαδικτικές παραδόσεις 'Ο Βάκχος και τὸ κρασί

Μιά ἀπ' τὶς πιὸ χαρακτηριστικὲς καὶ ὄχι καὶ τόσο γνωστὲς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων εἶνε κ' αὕτη τοῦ θὰ σὰς διηγηθῶ πιὸ κάτω καὶ πού σχετίζεται μὲ τὸν Διόνυσον (πού λεγόταν καὶ Βάκχος) καὶ τὸ κρασί.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ Διόνυσος, γιου τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέλης, ἦταν ἀκόμα παιδί, ἐπεχείρησε ἕνα μακρινὸ ταξίδι πρὸς τὴν Ναξία, μιά πόλι τῆς Καραίας τῆς Μικρασίας. Κουρασμένος ἀπὸ τὸν δρόμο, κάθησε κάποια φορὰ ἐπάνω σ' ἕνα λιθάρι καὶ καθὼς κύτταζε μὲ περιέργεια γύρω του στὴ γῆ, διέκρινε ἕνα μικρὸ βοτάνι, πού τοῦ φάνηκε τόσο ὁμορφό, ὥστε κατέβηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του, τὸ ξεριζώσας μὲ προσοχὴ καὶ τὸ πήρε μαζί του. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἥλιος ἦταν καυτερός καὶ φοβήθηκε μήπως ξεραθοῦν οἱ τρυφεροὶ τοῦ ριζέ, τὸ ἔβαλε προσεκτικὰ μέσα στὸ τρύπιον κόκκαλο κάποιου πουλιοῦ.

Κρατώντας τὸ κόκκαλο μὲ τὸ βοτάνι στὸ χέρι, ξανάρχισε τὸν δρόμο του, ὅποτε ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶδε μὲ ἐκπληξί του πὼς τὸ μικρὸ του φυτὸ εἶχε μεγαλώσει τόσο, πού οἱ ρίζες θύγαν κιόλας ἀπ' τὸ κάτω μέρος τοῦ κόκκαλου, ὅποτε πάλι ὑπῆρχε φόβος νὰ ξεραθοῦν. Ξανάψαξε γύρω του καὶ δὲν ἄργησε νὰ θρῆ ἕνα μεγαλύτερο κόκκαλο, πού κατάλαβε ὅτι ἦταν λεονταριού. Ἐβάλε λοιπὸν τὸ μικρὸ κόκκαλο μὲ τὸ μεγαλοῦταικο τῶρα φυτὸ πού ἔμοιαζε σὺν δένδρῳ, μέσα σ' ἐκεῖνο πού θρῆκε, καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του. Καὶ τὴ φορὰ ὅμως αὕτη, τὸ καταπληκτικὸ φυτὸ του ξεπετάχτηκε γρήγορα καὶ πέρασε ἀπ' τὸ κάτω μέρος τοῦ λεονταριού κόκκαλου κ' εἶται ὁ Βάκχος, πού δὲν ἤθελε νὰ καταστραφῇ τὸ πολῦτιμο αὐτὸ εὐρημά του ἐσκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ θρῆ ἕνα πολὺ καταλληλότερο δοχεῖο γιὰ νὰ τὸ διαφυλάξῃ. Μὴ ἔχοντας πρόχειρο κάτι παρόμοιο, ἀρχισε καὶ πάλι νὰ κυττάζῃ ἐρευνητικὰ ἕνα—γύρω του, ὅποτε μὲ χαρὰ τὸ διέκρινε ἐκεῖ κοντὰ ἕνα πολὺ μεγαλύτερο ἀπ' τὰ δυὸ πρῶτα κόκκαλα. Ἐνα τεράστιον κόκκαλο, πού φαινόταν καθαρά ὅτι ἦταν γαῖθου ρίσιο. Τ' ἄρπαξε, λοιπόν, μ' ἐνθουσιασμό κ' ἔβαλε μέσα του τὸ φυτὸ, ὅπως φυσικὰ ἦταν, μιά καὶ χάραξαν καὶ τὰ ἄλλα δυὸ μικρότερα κόκκαλα.

Σφυρίζοντας τῶρα ἕναν εὐθύμο σκοπὸ, ἐξακολούθησε ἥσυχος τὸν δρόμο

του καὶ κάποτε ἔφθασε στὴν Ναξία. Πρῶτη του φυσικὰ δουλειὰ ἦταν νὰ φυτεύῃ στὴ γῇ τὸ θαυματουργὸ τὸ δένδρῳ, μὰ ὅταν δοκίμασε νὰ τὸ τραβήξῃ μέσ' ἀπ' τὴν πρωτότυπη ἐκείνη γλάστρα του, εἶδε πὼς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιὰτὶ οἱ ρίζες του εἶχαν μπερδευθῇ κατὰ τέτοιον τρόπο, μὲ τὰ τρία κόκκαλα πού ἦσαν τὸ ἕνα μέσα στ' ἄλλο, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ θγῇ χωρὶς νὰ καταστραφῇ. Ἐσκαψε, λοιπόν, πιὸ βαθειὰ καὶ φύτεψε τὸ φυτὸ του ὅπως ἦταν μέσα στὴ γῇ.

Δὲν πρόλαβε νὰ ξεκουρασθῇ καλὰ καλὰ ὁ Βάκχος ἀπὸ τὴν δουλειὰ του αὕτη, ὅποτε μ' ἐκπληξί του εἶδε τὸ μικροῦλι φυτὸ του νὰ γίνεται μὲ μιάς ἕνα ὠραῖο δένδρῳ, καὶ μαζί νὰ κρέμονται ἀπ' αὐτὸ ἕνα σωρὸ τσαμπιά μὲ πολλὰς - πολλὰς ρόγες. Δοκίμασε κάμποσες καὶ τὶς θρῆκε ὑπέροχες. Ποτέ του ὡς τότε δὲν εἶχε ξαναδῇ σταφύλι. Ἄρπαξε ἕνα καὶ τὸ ἔσφιξε στὴ χούφτα του καὶ τότε εἶδε νὰ τρέχῃ ἀπ' αὐτὴν κάποιον ζουμί, πού ἐπίσης τὸ θρῆκε ὑπέροχο, γιὰτὶ καὶ κρασί δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτέ του. Ἐκοψε, λοιπόν, ἐνθουσιασμένος ὅλα τὰ τσαμπιά, τὰ ἐξοῦμισε σ' ἕνα δοχεῖο πού θρῆκε κοντὰ του καὶ πήγε τὸ ὑγρὸ στοὺς ἀνθρώπους.

Ἐταί ἀπὸ τότε ὁ Θεὸς πού δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ παρακολουθεῖ τοὺς ἀν-

θρώπους, ἀρχισε τακτικὰ νὰ βλέπῃ ἕνα περιέργω θέαμα: Ὅταν οἱ ἄνθρωποι πρῶταρχίζαν νὰ πίνουν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ζουμί—τὸ κρασί—τραγουδοῦσαν ἥσυχά σὺν τὰ πουλάκια. Ὅταν ἔπιναν περισσότερο κάπως γίνονταν δυνατοὶ τὰν τὰ λεοντάρια κ' ὅταν ἔπιναν πολὺ, τὰ κεφάλια τους ἔπεφταν θαρειὰ στὸ στήθος, τὸ μυαλό τους σκοτιζόταν καὶ κυλιώντουσαν χάμα ἀκριβὼς ὅπως οἱ γαῖδαροι στὰ χορτάρια.

Ἀπὸ τὴν τότε διδακτικὴ λοιπὸν αὐτὴ παράδοσι, θγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι πιὸ σωστὸ εἶνε ν' ἀποφεύγῃ κανεὶς τὰ κρασιά καὶ γενικῶς τὰ ποτά, πού τόσο εὐκόλα μποροῦν νὰ μεταβάλλουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ εὐθύμο πουλάκι σ' ἕναν ἐξάλλο γαῖδαρο.

IRIDA
ΒΑΦΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ - ΑΝΘ. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 - ΤΗΛ. 27-551

Μὴν παίζετε
μὲ τὸν ἥλιο.

Ὁ ἥλιος εἶναι φάρμακο. Γι' αὐτὸ καὶ θέλει προσοχή. Χαρεῖτε τὸν ἥλιο, τῶρα τὸ καλοκαίρι, πού δὰ σὰς χαρίσει ὑγεία, προφυλαχθεῖτε ὅμως ἀπὸ τὴν ἥλιαση, τὰ ἥλιακάματα καὶ τὶς ὑπερχρωμίες. Γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὸ ὠραῖο μελαψὸ χρῶμα τῆς ἀκρογιαλίας καὶ γενικῶς τῆς ἐξοχῆς χωρὶς ἐγκαύματα, ἡλιοκάματα καὶ πυρετούς, συμβουλευθεῖτε τὴν **ACADEMIE DE BEAUTE MME KETTY**, Ἀθῆναι, Ἐρμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες· καὶ Λοσιὸν εἰδικές: Γιὰ τὴν ἐξοχή (τὸ βουνό, τ' ἀκρογιάλι), τὰ σπόρ, τὶς ἡλιοθεραπείες καὶ γιὰ θεραπεία τῶν ἡλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

ΚΑΛΛΙΣΘΕΝΗΣ

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 7)

τοῦ προσέθετε στὸ γράμμα:

«Ὡς πρὸς τὸν σοφιστὴ, θέλω νὰ τὸν τιμωρήσω μονάχου μου».

Ἡ στρατιὰ ἐξεκίνησε ἀπὸ κεῖ.

Ἡ τιμωρία πού περίμενε τὸν Καλλισθένη ἦταν φρικιαστικὴ.

Ὁ βασιλεὺς διέταξε κ' ἐφτίσασαν ἕνα μεγάλο σιδερένιο κλουβὶ μὲ ρόδες, μιά φορητὴ φυλακὴ πού τὴν ἔσερναν ἄλογα. Ἐκεῖ μέσα ἔβαλαν τὸν Καλλισθένη, τοῦσησαν κ' ἕνα τραπέζι καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ γράφῃ τὴν ἱστορία τῶν μαχῶν καὶ νὰ παραδίδῃ τὰ χειρόγραφα τοῦ ὅπως καὶ πρὶν!

Ἀπὸ τὶς ἀξενες ἐκτάσεις τῆς Βακτριανῆς, ἡ στρατιὰ ἐθάδισε πρὸς τὴ Γεδρουσία, ὅπου καταθασανίστηκε εἰς τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς ἐρήμου μὲ τὶς στερήσεις τῆς. Ὁ Καλλισθένης, κλεισμένος σὺν θηρίο στὸ κλουβί, ἀκολουθοῦσε τὴ σκληρὴ μοῖρα του.

Ὑπνος δὲν τὸν κόλλαιγε. Φαῖ δὲν δέχονταν ν' ἀγγίξῃ στὸ στόμα του. Πολλὰς φορὲς ἐζήτησε ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερε. Καὶ οἱ σωματοφύλακες τὸν πρόσταζαν:

—Γράφε!

Ἐπὶ ἡμέρες δὲν ἔπιναν τὴν πέννα στὰ χέρια του. Τὸν ἐμαστιγώναν γι' αὐτὸ συνεχῶς. Ὡς πού κάποτε κάθησε καὶ ἀρχισε νὰ γράφῃ. Τὸ τί ἔγραψε ἀκριβῶς, ἔμεινε ἀγνωστο. Φαίνεται ὅμως ὅτι τόσο θαρρὺ ἦταν, ὥστε τὸ μαρτύριό του τελειώσε. Μέσα ἡ ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβί, τὸν ἐθανάτωσαν, ἀφοῦ διέβασαν τὸ τί ἔγραψε!

Ὁ Στροϊβος, ὁ γράμματεὺς τοῦ Καλλισθένη γύρισε στὴν Ἀθῆνα κ' ἰστόρησε στὸν Ἀριστοτέλη τὰ διατρέξαντα. Ὁ μέγας σοφὸς, ἐθρήνησε τὸν ἀνήψιό του μ' ἕνα ἐπίγραμμα:

—Ὁ Καλλισθένης ἦταν δυνατὸς στὸ λόγο, ἀλλὰ ἀδύνατος στὸ νοῦ!

Φαίνεται ὅμως ὅτι τοῦ κακοφάνηκε τοῦ δασκάλου πολὺ. Γιατὶ ἀπὸ τότε δὲν φανερώνεται πουθενά νέα ἐπαφὴ τοῦ Ἀριστοτέλη πρὸς τὸν Ἀλέξανδρο. Ἀναφέρεται μάλιστα ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε πειραχτῇ καὶ μὲ τὸ δασκάλό του γιὰτὶ τοῦ τὸν ἔστειλε. Ἐγραψε ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τὸν Ἀντίπατρο:

«Θέλω νὰ τιμωρήσω κ' αὐτοὺς πού μοῦ τὸν ἔστειλαν»!

Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης στὰ «Πολιτικά» του ἐκφράζεται ἀναφανδὸν κατὰ τῶν βασιλέων, κατὰ τὸ τέλος τοῦ συγγράμματος.

Ὅταν, ἔτσι ἀπροσδόκητα καὶ τόσο νέος πέθανε σὲ λίγο στὴ Βαβυλῶνα καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, θγῆκε φήμη ὅτι τὸν ἐδηλητηρίασαν οἱ ἐγγὺς του καὶ ὅτι τὸ τόσο δραστικὸ φάρμακόν του εἶχε φτιάσει καὶ τῷστειλε στὴν Ἀσία ὁ Ἀριστοτέλης, κλεισμένο σ' ἕνα φιαλίδιο ἀπὸ νύχι γαϊδάρου, τὸ μόνον περίβλημα πού μποροῦσε ν' ἀντέχῃ σὲ δηλητήριο. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐξακριβώσε ποτὲ ἂν αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια ἢ ψέμα. Ἀπαράλλαχτα καθὼς καὶ κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ πὼς καὶ γιὰτὶ ἀμέσως ὕστερα πέθανε κ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐξαφνικὰ στὴ Χαλκίδα ὅταν κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν υπέταξε μὲ τὰ Μακεδονικὰ στρατεύματα ὁ Ἀντίπατρος...

Ἡ φίλη τῶν πονεμένων

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνης πού κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς παρουσίας σελίδος σὲ ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τῆς ἐμπιστεύονται ἕναν ψυχικό τους πόνο ἢ μίαν ἀισθηματικὴν τους περίεπτα, γιὰ τὴν ὁποῖαν θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς.

ΑΡΙΕΤΤΑ

Ὅταν ἕνα αἰσθημα ἀρχίζῃ σοβαρὰ —μὲ μίαν εὐλικρινὴ συμπάθεια, μὲ μίαν ἀμοιβαία ἐκτίμησι— τὸ καλύτερο εἶναι νὰ παίρνῃ ἀμέσως τὸν φυσικὸ του δρόμο, γιὰ νὰ μὴν ἐκφυλλίζεται σὲ κάτι τὸ συνηθισμένο, σ' ἕνα αἰσθημα πού ἀνὴρ νὰ γεννᾷ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἐλπίδα, δημιουργεῖ ἀπογορεύσεις καὶ ἀμφιβολίες. Μὲ ἄλλα λόγια: Ἡ Ἀριέττα, ὅπως μοῦ γράφει, ἐγνώρισε ἕναν νεαρὸ ἐπιστήμονα πρὶν ἀπὸ λίγον καιρὸ σὲ μιά διαλέξει. Τὴν βρῆκε ἐξυπνὴ, καὶ κατάρθωσε νὰ τὴν πείθῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ραντεβού. Μαζὶ τῆς ἐφάρθηκε εὐγενικὰ καὶ μὲ λεπτότητα. Τὸ ραντεβού, φυσικὰ, ἐπαυλῆθη. Κι' ἀπὸ τότε ἐπαναλαμβάνεται τακτικὰ μιά φορὰ τὴν ἑβδομάδα. Ἐπέρασαν ἔτσι πέντε ἑβδομάδες, ἔγιναν, δηλαδή, πέντε ραντεβού. Καὶ μοῦ γράφει ἡ Ἀριέττα:

«... Βρίσκω πὼς τοῦ ἀρέσει ἡ συντροφία μου, γιὰτὶ μὲ παρακολουθεῖ βῆμα πρὸς βῆμα καὶ δὲν ἄργει ποτέ σὰ ραντεβού μας. Σὲ ὅποιοιδήποτε μέρος τοῦ ὁρίσω ἐγώ, ἔρχεται μὲ τὴ μεγαλύτερα προθυμία. Μὲ χαϊδεύει καὶ μοῦ δίνει ἀμέτρητα φιλιὰ σὲ κάθε συνάντησι, ἀλλὰ...»

Ἄλλὰ ὡς ἐκεῖ καὶ μὴ παρέκει! Ὁ φίλος μας οὔτε λόγια ἀγάπης λέει στὴν καυμένη τὴν Ἀριέττα, οὔτε δίνει τὴν πλέκει μαζί της γιὰ τὸ μέλλον. Καὶ ἡ μικρούλα αγωνιά...

Ὁ φίλος καλὰ ὅτι δὲν συνδέεται μὲ τῆς ἑρρίκα καλὰ ὅτι δὲν ἀλλάζει, ἀλλὰ ἀκόριστα κ' ἡ ἴδια, ἐξ ἄλλου, δὲν εἶναι ὁμορφὴ. Εἶναι ἀπλῶς ἐξυπνὴ καὶ συμπαθητικὴ. Γιατὶ, λοιπόν, νὰ πηγαίνει μαζί της ὁ νέος αὐτός ἐάν δὲν τὴν ἀγαπᾷ;

Καὶ μ' ἐρωτᾷ τί νὰ κάνῃ; Πὼς νὰ πείσῃ ἂν ὁ ἀγαπημένος τῆς τὴν ἀγαπᾷ; Ὅτι δὲν πηγαίνει μαζί της μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γλεντᾷ λίγη ὥρα;

Ἐ, λοιπὸν καλὴ μου Ἀριέττα, ἡσύχασε. Ὑπάρχει κάποιος τρόπος νὰ καταλάβῃς «περὶ τίνος πρόκειται». Κι' ὁ τρόπος αὐτός εἶναι νὰ προσπαθήσῃς τῶρα, πού εἶναι ἡ ἀρχὴ ἀκόμη, νὰ βάλῃς τὴν περιπέτειά σου «στὸν ἴσιον δρόμο». Καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃς, αὐτὸ, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἀναγκάσῃς τὸν φίλο σου νὰ σοῦ ἐξηγηθῇ καθαρά, νὰ σοῦ δηλώσῃ ποιὸς σκοπὸς ἔχει.

Καταλαβαίνω πὼς εὐ εἶσαι ἀπὸ τὰ κορίτσια ἐκεῖνα πού τότε μόνον ἡ συχάζουν ὅταν πείθονται πὼς ὁ ἀνθρώπος στὸν ὅποιον ἔχουν δώσει τὴν καρδιά τους τὶς ἀγαπᾷ καὶ σκέπτεται σοβαρὰ γιὰ τὸ μέλλον. Ἀλλὰ πού ἐσὺ συγχρόνως ὅλη τὴν αὐτοκυριαρχία, ὥστε νὰ τὸν λησμονοῦν ὅταν ἀποδεικνύεται ἀνάξιος τῆς ἀγάπης τους.

Λοιπὸν; Θὰ βάλῃς τὸν φίλο σου σ' ἕνα ψυχολογικὸ διλήμμα. Θὰ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ προδοθῇ μόνος του. Θὰ τοῦ πῆς, πὼς π.χ. ὅτι οἱ δικοὶ σου σοῦ προτείνουν κάποιο συνοικέσιο, τὸ ὁποῖον εὖ ἀποκρούεις. Μέθοδος κλασικὴ ἀλλά... ἐξασφαλισμένη ἐπιτυχία. Κι' ἀπ' τὸ ὕψος μὲ τὸ ὁποῖον θ' ἀκούσῃ αὐτὸς τὰ λόγια σου, ἀπ' τὴν ἀπάντησι πού θὰ σοῦ δώσῃ, θὰ καταλάβῃς ἐάν σ' ἀγαπᾷ σοβαρὰ ἢ ἐάν δὲν ἔχῃ κανένα κέφι νὰ «μπλεχθῇ», ν' ἀναλάβῃ δηλαδὴ εὐθύνες. Ἐλέγεις καὶ τὴν γνώμῃ μου; Σ' ἀγαπᾷ. Στὸ εὖχομαι πάντως αὐτὸ, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ γράμμα σου κατάλαβα, μικρὴ μου φίλη, ὅτι ἀξίζεις εὐτυχία καὶ ἀγάπη...

ΣΟΥΛΑ

Ἡ περίπτωση τῆς Σούλας εἶναι τελεῖως διαφορετικὴ. Ἡ Σούλα εἶναι μιὰ κοπέλλα λεπτὴ κ' εὐγενικὴ, πού «ἐμπλέξε» μ' ἕναν ἄνθρωπο ἀμόρφωτο, ὁ ἐξυθμὸ καὶ βανασύ. Πρῶτο λάθος τῆς αὐτὴ! Τὸν ἀρραβωνιάσθηκε. Λάθος δεύτερον! Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες τῶν ἀρραβώνων τῆς, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς λόγῳ χαρακτῆρος καὶ λόγῳ μορφώσεως, τὴν ἐρεζίλευε διαρκῶς ἐνῶπιον τῶν γνωστῶν τῆς, κ' ἐνῶ τὰ ἀνταναγκάζοντο αὐτὰ καὶ πειραζόταν ἡ Σούλα ἐν τούτοις τὰ ἡνελετο. Λάθος τρίτον! Τοῦ ἐπέτρεψε νὰ τῆς κἀνὴ στὸν δρόμο μιά τρομερὴ καὶ βανασύτατη σκηνή καὶ δὲν διέκοψε ἀμέσως τὶς σχέσεις μαζί του. Λάθος τέταρτον καὶ πέμπτον! Καὶ τέλος, μοῦ ζητεῖ μιά συμβουλὴ... Λάθος ἕκτον!

Ναί, λάθος ἔκτον, γιὰτὶ θὰ ἔπρεπε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, μόλις ἀντιλήφθῃ μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κἀνῃ, νὰ εἶχε ξεριζώσῃ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ἀπ' τὴν καρδιά τῆς ἢ Σούλα καὶ νὰ μὴν εἶχε ἀφήσῃ τὰ πράγματα νὰ φθάσουν ἔως ἐκεῖ πού ἔφθασαν. Ἀλλὰ καὶ τῶρα ἀκόμη, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τῆς τὸ πῶ ἐγώ—καὶ ν' ἀφήσῃ, ἔτσι, νὰ περάσουν τόσες ἡμέρες—θὰ ἔπρεπε μὲ ἀφορμὴ τὴν τελευταία σκηνή, νὰ ἐξέκοψῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὑποδεέστερον τῆς ἄνθρωπο, γιὰτὶ θὰ ἔπρεπε ἐπίσης νὰ εἶχε καταλάβῃ τί δυστυχίες προετοιμάζει στὸν αὐτὸς τῆς γιὰ τὸ μέλλον ἀφήνοντάς νὰ παρατείνεται ἡ ἀρρωστημένη αὕτη κατάσταση!

Ὅπως μοῦ περιγράφεις τὰ πράγματα αὐτὰ δὲν εἶναι αἰσθημα αὐτὸ, ἀγαπητὴ μου Σούλα, δὲν εἶναι ἔρωτας. Εἶναι γάγγραινα! Καὶ στὴν γάγγραινα χρειάζεται ἀμέσως ἐγχειρήσεις...

Εἶνε τόσοι οἱ εὐγενικοὶ, καλοὶ καὶ λεπτοὶ νέοι—πλοῦσιοι ὅπως καὶ φτωχοὶ, ἀρχοντοῦργοι ὅπως καὶ παιδιὰ τοῦ λαοῦ—πού μποροῦν νὰ χαρίσουν τὴν εὐτυχία σὲ μιὰ κοπέλλα καὶ πού ἀξίζουν τὴν ἀγάπη τῆς...

ΡΕΑ Ρ.

ΜΟΔΕΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

Φορέματα, Καπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ.
ΕΤΟΙΜΑ καί ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ
σύμφωνα με την τελευταίαν λέξιν της μόδας.
Δεχόμεθα καί ύφασματα προς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ 'Αγίου Μάρκου 18, Πρώτος
δρόμος. Τηλ. 25-173.

Η ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΣΙΛΟΥΕΤ

Καλαμιώτου 25, 'Αθήναι

κυκλοφορεί καθ' όλην την 'Ελλάδα καί τὸ 'Εξωτε-
ρικὸν διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου 'Εφημερίδων
«Τσαγγάρης» τὰ δύο τεύχη, 1ον καί 2ον τοῦ διδα-
κτικωτάτου καί χρησιμωτάτου διὰ κάθε γυναῖκα βι-
βλίου, ὑπὸ τὸν τίτλον:

«Μαθήματα Κοπι- κῆς-Ραπτικῆς»

Ζητήσατέ το εἰς ὅλα τὰ Περίπτερα 'Αθηνῶν — Πει-
ραιῶς, τὰ Μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα καί τὸν Οἶκον ΣΙ-
ΛΟΥΕΤ, Καλαμιώτου 25, 'Αθήναι.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι τὸ πλέον χρήσιμον διὰ κάθε
γυναῖκα, διὰ κάθε κορίτσι, διὰ κάθε σπιτί.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους δραχ. 25

ΟΠΤΙΚΑ

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ τὰ νέα
κοίλα. Κρύσταλλα, ὁμματοϋαλίων μάρκας REX RON
STUEL εἶναι τὰ ἀνώτερα ὄλων καί εἰς τιμὰς ἀσυγ-
κρίτως εὐθηνάς.

ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΑ ἐν γένει, πάσης φύσεως, φωτο-
γραφικαὶ μηχαναὶ εἰς τιμὰς εὐκαιρίας films κ.λπ.
ἐμφανίσεις καί μεγεθύνσεις καλλιτεχνικαί.

Εἰδικὸς τεχνίτης εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ πᾶ-
σαν πληροφορίαν εἰς τὸ ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ
του.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

'Ερμού 21. Εὐαγγελιστρίας 7

Μεγάλαι ἐκπτώσεις εἰς ὅλα τὰ
εἶδη μέχρι 5 Αὐγούστου 1938

● ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ-
ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ
ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

● Τὸ δέριμα τοῦ προσώπου λόγω τοῦ ὅτι μένει ἀκά-
λυπτον ὑφίσταται, ἐπὶ ζῆμιά, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις
τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν σκόνην τῶν δρό-
μων, τὸν ἥλιο, τὸ κρῦο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ.
Εἶναι φυσικὸν κατόπιν ὅλων αὐτῶν νὰ λεκιάζη,
νὰ ρυτιδωθῇ, νὰ ξηραίνεται καί νὰ παρουσιάσῃ
ὀφιν γηρασμένην.

● Ἡ Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", εἰδικῶς παρασκευα-
σμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεῖ
τὸ δέριμα, ἐξαλείφει τοὺς λεκέδες, τὴν ζάρες, τὴν
πτυχῆς καί δίνει ὁρσερότητα καί ἀπαλότητα βε-
λούδινη.

● Αἱ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καί συγχαρητηρίων ποῦ
ἔχει στὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ,
πείθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ σχεδὸν ιδιότη-
τος τῆς κρέμας ταύτης τοῦ προσώπου.

ORMA

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Ετησίαν ἐσωτερικοῦ Δρ. 250
*Εξάμηνη » » 125
*Ετησίαν ἐξωτ. ληρ. 'Αγγ. 1.10
*Εξάμηνη 'Αμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
(Περισσός: Τετρ. 249 ἀρ. 9)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΙΑΣ
(Εὐαγγελιστρίας 4)

Ο ἰδρὼς τῆς μασχάλης
καταστρέφει τὰ φορέματα!
ΦΡΟΝΤΙΣΑΤΕ ΔΟΥΠὸν ΕΓΚΑΙΡΩΣ!
Τὸ ἀρωματικὸν

ODOREX

ἐξαφανίζει τὴν κακοσμίαν
τοῦ ἰδρώτος καὶ προσδίδει
γοητεῖαν εἰς τὸ σῶμα με-
τὸ λεπτότατον ἀρωμά του.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ καλά φαρμακεία καί
τὰ καταστήματα καλλυντικῶν εἰσὶν
— Διανοῆς Παρακαταθήκη: —
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ν. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ
ΑΘΗΝΑΣ 77 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)
ΤΗΛ. 52-273

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΡΙΣΤ.Γ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ

Τέως βοηθὸς δερματολογικῶν κλιν-
ικῶν τῶν Νοσοκ. Charité καὶ
Virchowki τοῦ Βερολίνου, Κο-
λοκοτρώνη 22 τηλ. 21-854.

CREME MOUSON

« Η ΦΙΛΙΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΕΣΤΙΝ »

ΤΟ ΝΗΣΙ

ΜΕ Τ' ΑΣΤΡΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 37)

δελφία τους.Κι' ὅταν τοὺς
ρωτοῦσαν γιατί δὲν ἐφευ-
γαν, κυττάζονταν, σὰν νά-
κρυβαν ἓνα μυστικὸ πού
τοὺς κρατοῦσε δεσμώτες
στὸ νησί καὶ δὲν ἀπαντοῦ-
σαν...

Ἡ Λινὲτ Σαῖν - Ζώρζ φαι-
νόταν πολὺ δυσχερῆς τὴν
πού δὲν εἶχε μείνει μόνη
στὸ νησί με τοὺς δύο γέ-
ρους, ἐνῶ στὸν Τόμ δὲν ἔ-
κανε καθόλου καλὴν ἐντύ-
πωσι αὐτὴ ἡ γυναῖκα με
τὴν παραξενιὴς τῆς.

Τὸ πρῶτο βράδυ, ὁ Τόμ
πῆγε νὰ κοιμηθῇ στὴν κα-
τοικία τοῦ ἐνὸς γέρου, ἐνῶ
οἱ δύο γυναῖκες, με τὸν ἄλ-
λον, πῆγαν στὴ δεύτερη κα-
λύδα.

Γιὰ τίποτε στὸν κόσμὸ οἱ
δύο ἀδελφοὶ δὲν θὰ ἐδέχον-
ταν νὰ καθήσουν κάτω ἀπὸ
τὴν ἴδια στέγη. Ἐμφοῦντο
θανάσιμα...

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτο θράδυ,
ὁ Τόμ βγήκε με τὸ φεγγά-
ρι νὰ κάμῃ ἓναν περιπάτο
καὶ μόλις εἶδε τὴν Λινὲτ
νάρχεται πρὸς τὸ μέρος
του, ἔκαμε νὰ τὴν ἀποφύγῃ,
μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Αὐτὴ
τὸν πλησίασε...

— Ἄν ἐμένατε μόνο ἐσεῖς
στὸ νησί, δὲν θὰ μ' ἐμελε-
λε! τοῦ εἶπε σιγά.

— Ὡστε, ἐπιτήδες ἐκάμα-
τε νὰ σὰς ἀφήσῃ τὸ θα-
πύρι;

— Ναι! ἔχω τὸ μυστικὸ
μου, ὅπως κι' αὐτὸ τὸ
νησί!

— Καὶ πὺδ εἶναι αὐτὸ τὸ
μυστικόν;

— Ἵσως κάποτε νὰ σὰς
τὸ πῶ... Σὰν θάμαστε πὺ
μόνοι.

— Μόνο ἐσεῖς τὸ ξέρετε;

— Τὸ ξέρετε κι' ὁ μακαρί-
της ὁ ἀνδρᾶς μου, τὸ ξέ-
ρουν καὶ οἱ δύο γέροι: Μό-
νο, πὺδ εἶναι καταραμένο
μυστικόν, ἐπρόσθεσε χαμο-
γελῶντας ἡ νέα γυναῖκα.
Ὅποιος τὸ μάθῃ, δὲν φεύ-
γει πὰ ἀπὸ τὸ νησί αὐτό!

Ὁ νέος ἐσήκωσε τοὺς ὤ-
μους ἀδιάφορος, καὶ πῆγε
στὴν καλύδα του νὰ κοιμη-
θῇ. Ἄν ὅμως ἔμενε λίγο
ἀκόμη, θάθελε ἓνα παρα-
ξενό θέαμα: Τὴν Λινὲτ νὰ
γδύνεται, νὰ φορῇ μιά κά-
σκα σκαφάνδρου καὶ νὰ
πέφτῃ στὴ θάλασσα...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ
χαθῇ μέσ' τὰ βράχια, καὶ
μιά σκιά πὺδ, φαίνεται, τὴν
παραμόνευε, θῆκε ἀπὸ τὴν
κρυψώνα τῆς, κι' ἔπεσε κι'
αὐτὴ στὴ θάλασσα. Ἦταν
ἡ Τζίνη.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί,
ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ ἐρη-
μόνηρου ἦταν συγκεντρω-

μένοι στὴν παραλία.

— Κοιμηθήκατε καλὰ κυ-
ρίες; ρώτησε ὁ Τόμ, γιὰ νὰ
πῇ κάτι.

— Θαυμάσια! εἶπε ἡ Λι-
νὲτ. Ὅταν σὰς ἀποχαιρέτη-
σα, πῆγα σπιτί κι' ἔπεσα!

— Ὑστερα ἀπὸ ἓνα ὑπο-
βρύχιον περιπάτο... πρόσθεσε
σιγὰ ἡ Τζίνη.

Ἡ Λινὲτ ἔγινε θηρίο.

— Ποιὸς σοῦ ἔδωσε τὸ δι-
καίωμα νὰ με παρακολου-
θῇ; φώναξε.

— Ἦθελα νὰ κάνω κι' ἐ-
γὼ μπάνιο με τὸ σεληνό-
φωσ... Καὶ ξέρετε πὺ βγή-
κα, κύριε Τόμ; Σ' ἓνα θα-
λασσινὸ σπήλαιο, πὺ εἶχε
μόνο ἓνα στεγνὸ βραχάκι.
Καὶ στὸ βραχάκι αὐτὸ ἦ-
ταν δεμένος ἀπ' τὸ πόδι ἓ-
νας σκελετός με μιά χον-
τρή ἀλυσίδα, κύριε Τόμ!

Οἱ δύο ἀδελφοὶ Γκάλ
καὶ ἡ Λινὲτ, τινάχτηκαν.
Ἐπειτα κυττάχτηκαν, καὶ
στὴ στιγμὴ ἠρέμησαν, σὰν
νὰ πῆραν καὶ οἱ τρεῖς μαζί
τὴν ἀπόφασιν νὰ σωπάσουν.
— Ἀλήθεια; ἔκανε τάχα ἄ-
θωα ἡ Λινὲτ. Γιὰ φαντά-
σου!...

— Χμ!... ἔκανε ὁ Τζόελ
Γκάλ. Συμβουλεύω στίς
νεαρές κυρίες νὰ μὴ κάνουν
νυκτερινούς περιπάτους! Εἴ-
νε ἐπικίνδυνον στὸ νησί.

— Πολὺ ἐπικίνδυνον! ἔκα-
νε ὁ ἄλλος. Λένε τὸ βρα-
χόνησο αὐτό, τὸ νησί με τ'
ἀστρολούλουδα, καὶ τ' ἄ-
στρολούλουδα φέρνουν γρου-
σουζιά! Αἱ, χέ!

Ὁ Τόμ κύτταξε χωρὶς νὰ
καταλαβαίῃ. Σὰν ἔμειναν
μόνοι με τὴν Τζίνη, τὴν ρώ-
τησε:

— Πῶς σὰς ἤλθε ἡ ιδέα
νὰ παρακολουθεῖτε τὴν
κυρία Σαῖν Ζώρζ;

— Κουθέντιαζε μαζί σας,
καί!...

Ἡ κοπέλλα δὲν συνέχισε,
ἀλλ' ἔγινε κατακόκκινη...
Σὰν ἀστραπὴ στὸ μυαλὸ
τοῦ νέου ἔλαμψε ἡ ἀλή-
θεια: Διάβολο! Ἡ Τζίνη
τὸν ἀγαποῦσε! Καὶ παρα-
κολούθησε τὴν ἄλλη γιὰτὶ
ζήλευε...

— Τζίνη! φώναξε σὰν φω-
τισμένος.

Μὰ ἡ νέα δὲν τὸν ἀκούσε.
Εἶχε φύγῃ τρέχοντας μα-
κριὰ, κι' ἀπὸ κείνη τὴ στι-
γμὴ, ὅλο καὶ τὸν ἀπέφευγε,
σὰν νὰ τῆς εἶχε κλέψει τὸ
μυστικὸ τῆς...

Ὡστόσο, τὴν ἄλλη μέρα
τὸ πρωί, ἡ θάλασσα ἐξέθρα-
σε τὸ πῶμα τῆς Λινὲτ Σαῖν
Ζώρζ. Εἶχε πνιγῇ. Μέσα ἀ-
πὸ τὴν κάσκα τοῦ δῦτη, τῆς
ἔλειπε ὁ ἀέρας. Γιὰ τὸν
Τόμ, δὲν γεννιῶταν καμμιὰ

ἀμφιβολία: Αὐτὸ ἦταν ἐρ-
γο τῶν δύο γέρων. Τῆς εἴ-
χαν ἀφαιρέσει τὸ ὀξυγόνον
ἐπιτήδες. Μὰ γιατί; Γιατί;
Τὶ ἤξεραν;

Πῆγε νὰ τοὺς βρῇ γιὰ νὰ
τοὺς ζητήσῃ μιὰ τελεωτική
ἐξήγησιν, ἀλλὰ τοὺς βρῆκε
τύφλα στὸ μεθῦσι, σὰν νὰ
γιάτρωναν καμμιὰ νίκη. Εἴ-
χαν ἀδειάσει ἀπὸ μιὰ μπου-
κάλα οὐίσκου ὁ καθένας,
ἀπ' αὐτὲς πὺ τοὺς χάρισε
ἡ Λινὲτ, μόλις ἐπάτησε στὸ
νησί τους, καὶ τραγουδοῦ-
σαν με τὴν ἀδύνατον γερὸν

„ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ
ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ.”

«Τώρα ἀκαπώμεθα περισ-
σότερο παρὰ ποτέ. Ἐνα διά-
στημα ἡ ἀγάπη του εἶχε
κρυώσει. Ἐγνώριζα τὸ γιὰ-
τί. Αἱ ρυτίδες μου με ἔκα-
ναν νὰ φαίνομαι σὰν γυναῖ-
κα 50 ἐτῶν. Σήμερα φαίνο-
μαι ὀλιγώτερον ἀπὸ 30. Δὲν
γνωρίζω τὸν λόγον ἀλλὰ τὸ
ὀφείλω στὴν Κρέμα Τοκα-
λόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερ-
μίδα. Ἀπὸ τὴν ἐπομένῃ
τῆς πρώτης τῆς χρήσεως ἐ-
ξεπλάγην πῶσον ἐφαινόμην
φρέσκη καὶ νέα. Ἡ κρέμα
Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐ-
πιδερμίδα, εἶναι τὸ μόνον μέ-
σον διὰ νὰ ἐπανδρώσῃτε εἰς
τὰ κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος
τὴν ζωηρότητα τῆς νεότη-
τος.

Περιέχει «Bio-cell» ἀποτελ-
σμά τῆς θαυμαστῆς ἐπιστη-
μονικῆς ἀνακαλύψεως τοῦ
περιφημοῦ Dr Stejskal τοῦ
Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης,
τὸ ὁποῖον τρέφει τὴν ἐπιδερ-
μίδα με ἐκχύλισμα προε-
χόμενον ἀπὸ τὰ κύτταρα ζώ-
ων.

ΟΤΙ ΕΚΑΝΕ ΑΥΤΗ Η
ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΚΙ'
ΕΣΕΙΣ ΝΑ ΤΟ ΚΑΜΕΤΕ.

Δοκιμάσατε καὶ εἰς ἡ ἱ-
δία τὴν Κρέμα Τοκαλόν,
τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα.
Μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα
Τοκαλόν (χρώματος ροῦζι)
τὸ βράδυ πρὸ τοῦ κατακλι-
θῆτε. Τὸ πρωὶ μεταχειρίζε-
σθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν,
τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα,
(χρώματος λευκοῦ). Εἶναι
στυπτική, τονωτική καὶ θρε-
πτική καὶ ἀποτελεῖ τὴν κα-
λυτέραν θάσιν διὰ τὸ μακι-
γιάρισμα.

πικές φωνές τους...

Τρέμοντας από συγκίνηση ή Τζίνη μάζεψε τα πράγματα της δύστυχης Λινέτ, και μέσα σ' αυτά βρήκε ένα γραμμένο χαρτί με γράμματα ξεθωριασμένα, και ημερομηνία έναν αιώνα πίσω.

Νά, τί διάβασε ο Τόμ που το πήρε απ' τα χέρια της:

«Είμαι ένας καλλιεργητής μαργαριταριών. Στο θραχόνισο των αστρολουιδιών, έχω κρυμμένα κάπου τα πιο θαυμαστά μαργαριτοφόρα όστρακα του κόσμου. Οί Γκάλ με έδεσαν για να τους πω το μυστικό μου. Γράφω αυτό το γράμμα με το αίμα μου, και το εμπιστεύομαι στον Ωκεανό, κλεισμένο μέσα σε μία μπουκάλια. "Ας πεθάνω καλλίτερα. Δεν θα μάθουν όμως τίποτε».

Στην άλλη σελίδα ήταν γραμμένο: «Ευρέθηκε την ... τοῦ μηνὸς Ἰουλίου... στον Ωκεανό. Ζάν Σαίν Ζώρζ».

Η ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ

διὰ τῆς μεθόδου

ΟΡΕ

έχει αναμφισβήτητα ἀποτελέσματα, ὅπως ἀπέδειξεν ὁ δημοσιευθεὶς εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις» τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1938 ὀνομαστικὸς πίναξ μετὰ τῶν ἀκριβῶν διευθύνσεων ἐννεακοσίων καὶ πλέον τελειοφοίτων.

Ἡ εὐκολονόητος καὶ διὰ τὰς ἀγραμμάτους μέθοδος Ὀρέ διδάσκεται παρὰ τοῦ ἰδίου κ. Ὀρέ, διπλωματούχου τῆς Ἀκαδημίας CANNONNE τῶν Παρισίων Περικλέους 44, τηλ. 26 391, ὅσον καὶ εἰς τὸ παρὰ τῆς Πειραιῶς Ἀλκιβιάδου 170, τηλ. 45-077. Ζητήσατε κανονισμόν. Ἐγγράφαι καθ' ὅλον τὸ θέρος ἀνευ διακοπῶν.

Τὸ βιβλίον Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς Ὀρέ εἶνε αὐτοτελὲς εἰς μέγα σχῆμα ἐκ 207 σελίδων μετὰ φωτογραφιῶν, σκίτσων καὶ πρακτικῶν ἐξηγήσεων. Δὲν ἔχει δὲ οὐδεμίαν σχέσιν μετὰ διάφορα φυλλάδια. Ζητήσατέ το ἀπὸ τὸ Κεντρικόν μας Ἐργαστήριον ἐλευθέρων σπουδῶν ΟΡΕ Περικλέους 44.

Ὁ Τόμ δὲν ἀργησε νὰ καταλάβῃ τώρα: Ὑστερὰ ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ ἀντρός της ἡ Λινέτ εἶχε βρῇ τὸ γράμμα αὐτὸ στὰ χαρτιά του καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐλθῇ νὰ βρῇ τὰ μαργαριτάρια. Οἱ δὲ δύο ἀδελφοὶ δὲν ἔφευγαν ἀπὸ τὸ νησί, μὴν τύχη καὶ κατὰ τὴν ἀπουσία τους κάποιος τρίτος ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικόν.

Τὸν καλλιεργητὴ τῶν μαργαριταριῶν. τὸν ἔδεσαν

καὶ τὸν σκότωσαν οἱ γονεῖς τῶν δύο γέρον, χωρὶς νὰ μάθουν τὸ μυστικόν του. Ὅταν ὁ Τόμ καὶ ἡ Τζίνη πῆγαν στοὺς δύο γέροντας γιὰ νὰ τοὺς ποῦν ὅ,τι ἤξεραν, τοὺς βρῆκαν νεκροὺς στὸ ἔδαφος.

Ἡ Λινέτ, εἶχε φαρμακώσει τὸ οὐίσκου πού τοὺς χάρισε. Ἔτσι, ἀλληλοεξοντώθηκαν...

—Τώρα, αὐτὸς ὁ πλούτος... εἶπε ἡ Τζίνη.

— Εἶνε δικὸς μας, συμπλήρωσε ὁ Τόμ.

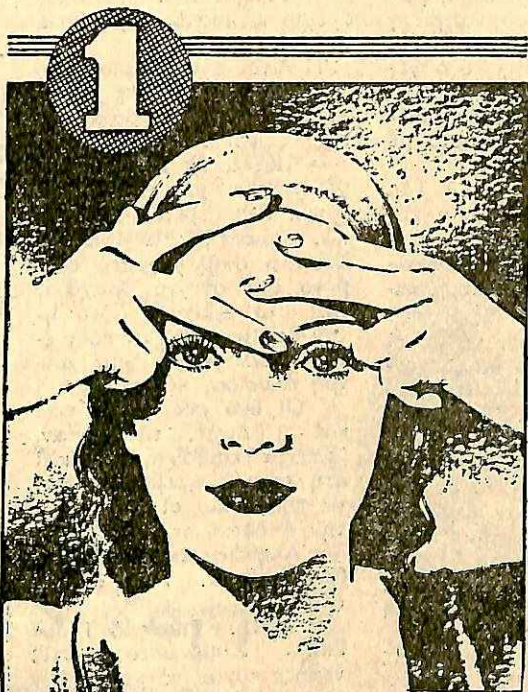
— ὦ, κύριε Ροῦσελ...

— Τόμ με λένε... Τζίνη... Ἀγάπη μου! καὶ καθὼς τὴν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του, πρόσθεσε:

— Λένε πὼς ὅποιος ἔρχεται σ' αὐτὸ τὸ θραχόνισο δὲν φεύγει ποτέ!

— Κοντὰ σου τί με μέλει; ψιθύρισε πνιγμένα ἡ κοπέλλα...

ΤΖΕ·Ι·Μ·Σ ΚΑΡ.

Μέτωπο χωρίς ρυτίδα!

Ἰδοὺ ἕνα πραγματικὸν δράμβον τῆς ἐπιστήμης, πού ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα τῆς πείρας 140 ἐτῶν: τὸ συστηματικὸ μασάζ με Κρέμα Μουσὸν ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας! Διότι ἡ Κρέμα Μουσὸν εἰσδύει ἐντὸς τοῦ δέρματος καὶ ἀναπλάσσει ἐκ τῶν ἔσω τὰ κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος. Ἰδοὺ τὸ μυστικὸν τῆς παγκοσμίου ἐπιτυχίας τῆς!

ΛΗΤΗΖΑΙΕ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΩΝ ΟΔΗΓΙΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ

Γενικὴ Ἀντιπροσωπεΐα διὰ τὴν Ἑλλάδα
Γ. Σ. Χρυσοστάλης & Υἱὸς
Ὁδὸς Πειραιῶς 14 - Ἀθῆναι - Τηλ. 52-661

CRÈME MOUSON

« Η ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ »

Ομορφιά

